

**Vydavatel
Johannes Rothkranz**

Satanovo desatero

**Boj papežství proti zednářstvu
a lidským právům**

II. díl

PRO FIDE CATHOLICA

Originální francouzský titul *Le Décalogue de Satan – La lutte de la papauté contre la franc-maçonnerie et les droits de l’homme*

Z německé verze *Die Zehn Gebote Satans – Der Kampf des Papsttums gegen die Freimaurerei und die Menschenrechte*

Verlag Anton A. Schmid, Durach 2004

přeložil © Jaroslav Voříšek 2015

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

**Vydavatel
Johannes Rothkranz**

Satanovo desatero

**Boj papežství proti zednářstvu
a lidským právům**

II. díl

PRO FIDE CATHOLICA

Poznámka

Přes veškerou snahu se nám nepodařilo zjistit autora této knihy. Kdyby se dal poznat, je tímto ujištěn, že všechna jeho práva jsou zachována.

Obsah

X. „Neslýchaná práva“ (Pius VI.)	169
1. Chimérická volnost a rovnost	169
2. Zvrácený pojem „obecného blaha“	171
3. „Despotismus“ a „odpor proti útisku“	173
4. Již žádné povinnosti	175
5. Svoboda bohoslužby	180
6. Svoboda tisku	183
Facit	184
XI. „Všeobecná vůle“ jako ochranný štít tajné moci	186
1. „Mnohonásobně skloňovaný dědičný hřích“	186
2. „Všeobecná vůle“: fabrikát utajené menšiny	188
3. Charta totality	192
Facit	194
XII. „Velké dílo“	195
1. „Zničte hanebnici!“	195
2. Královražda	198
3. „Národní břitva“ a „republikánský křest“	201
4. Znesvěcení „posvátného práva“ na vlastnictví	203
5. Likvidování věd a umění	204
6. Velcí výherci revoluce	206
Facit	207
Třetí část: Revoluce dobývá svět	209
XIII. Ustoupit, aby se dalo lépe skočit – pochod do republiky	210
1. Napoleon	211
2. Restaurace	214
3. Červencová monarchie	219
4. Republika z roku 1848	222
5. Od Maurrasede k Le Penovi	223
Facit	225
XIV. „Poslední bitva vzplála“	229
1. Kapitalismus, sociální demokracie a komunismus	229
2. Trojúhelník, srp a kladivo	230
3. Ilumináti financují Marxe	231
4. Komunistické desatero	233
5. Internacionalismus	235
6. Nenávist k Bohu	237
7. Rovnostářství	240
8. Odstranění každé autority	241
9. Násilí a lest	242
10. Lidská práva a komunismus	245
Facit	246
XV. Vlci v ovčinci	249
1. Ďábelský plán	249
2. Proroctví z La Saletty	254

3. Papežové odsuzují infiltraci nepřítelem	257
Facit	267
XVI. Liberální katolíci	269
1. (Křivo)přísežníci	270
2. Lamennais	270
3. Usmíření s republikou	271
4. Hnutí Sillon	277
Facit	280
XVII. „Revoluce v tiáře a ornátu“	282
1. Zednář v srdci Vatikánu	282
2. Jan XXIII.	285
3. Pavel VI.	293
4. Jan Pavel II.	294
5. Kult člověka	297
6. Vzhůru k světovému náboženství	299
7. Vzhůru k světové republice	307
Facit	314
XVIII. Je Apoštolský stolec uprázdněný?	320
1. Odpověď na základě neomylného učitelského úřadu Církve	320
2. Všeobecný koncil je neomylný, když... ..	321
Facit	322
3. Petrův nástupce nikdy nemůže ztratit víru	322
Facit	323
4. Hlásá učitelský úřad nová učení?	324
Facit	325
Závěrečná úvaha	326
Dodatečná poznámka vydavatele a překladatele	332
Obrazová příloha	333
Dodatek – 33 stupňů Starého a Přijatého Skotského Rituálu	335
Rejstřík osobních jmen	343

X

„Neslýchaná práva“ (Pius VI.)

„Neslýchaná práva / žalostná hereze / delirium / mor / vrchol opovážlivosti a pomatenosti / apostaze.“

(Zdaleka neúplný přehled papežských soudů od Pia VI. až po Pia XII. o zásadách roku 1789)

Abychom je měli stále na paměti, je dobré si v VII. kapitole č. 9 příležitostně znovu přečíst proslulý text Prohlášení práv člověka a občana, přijatého Národním shromážděním 26. srpna 1789.

1. Chimérická volnost a rovnost¹

Prohlášení má tedy představovat „přirozená, nezadatelná a posvátná práva člověka“ (preambule). Ještě než si objasníme, co je to za práva, rádi bychom připomněli, co se rozumí „přirozenými právy“. Naše kapitola o zednářstvu a Grotiově škole nám již podala definici této nové právní koncepce. Abychom pochopili, jak je tento výraz míněn, rozhodně nesmíme myslet na takové práva, která by byla člověku osobně vlastní, jako třeba právo jíst, pít, být oblečen a mít střechu nad hlavou. Ne, je nezbytně nutné udělat si zcela nový obraz o světě! Představme si tedy zlatý věk, v kterém lidé žili bez nedostatku, bez politické nebo religiozní autority i bez soukromého vlastnictví, zůstávali ponechání sami sobě a těšili se nesrovnatelnému štěstí, totiž takovému, že mohli dělat všechno, co je jen napadlo. Žili podle přírody a profitovali z těch práv, jaká se jim nabízela. Přesně to se rozumí „přirozenými právy“.

Bohužel měl zlatý věk trvat jen krátce – vzhledem k rozmnožení lidí bylo nutné se spojit, vydat zákony a uspořádat společnost. Z tohoto sloučení vzešlo všechno naše neštěstí, protože přirozená práva byla pohrdána nejsilnějšími, kteří si z neřestného popudu osobních ambicí chtěli ostatní podmanit. A tito uzurpátoři měli jména král, kněz a vlastník.

Nemůžeme tedy porozumět lidským právům, nevíme-li o této naprosto vymyšlené, o žádný historický doklad opřené teorii zlatého věku. Ve snaze dát výplodu své fantazie hodnověrnosti, autoři Prohlášení si pospíšili k atributu „přirozená“ připojit slova „nezadatelná“ a „posvátná“, tedy pokus dodat svému náhledu světa vyšší autoritu. ... Když se všechno svaté pošlapává, musí se pochopitelně zbožňovat to, co se staví na místo svatého, tedy v našem případě právě chimérická práva!

*

Třítečkoví bratři do samého začátku svého Prohlášení umístili dvě klíčová slova: volnost a rovnost. Již r. 1747 upozornil abbé Péreau na jejich revolucionářský smysl: zničením každé autority se vrátit k zlatému věku, obnovit původní volnost a rovnost

---

¹ Pozn. (německého) překl.: Pro všechny, kteří již nechtějí vědět, co znamená „chimérické“: chiméra je z co možná k sobě se nehodících částí zcela rozdílných zvířat složená fantastická, bájná bytost, v Bavorsku také známá jako „Wolpertinger“.

zlikvidováním všech králů i odstraněním každé bohoslužby. Sekta svým stoupencům krok za krokem vštěpuje revoluční smýšlení postupným odhalováním pravého smyslu tohoto diptychu. A protože volnost a rovnost jsou základem zednářského učení, je jen logické, že nemohly mít své místo nikde jinde, nežli v prvním z článků: „Lidé se rodí svobodní a zůstávají si rovni v právech. ... Společenské rozdíly mohou být založeny pouze na všeobecném prospěchu.“

Papežství neotálelo pranýřovat tento chimérický návrat k přírodě na způsob Jeana-Jacquesa Rousseaua. Ve svém listu *Quod aliquantum* z 10. března 1791 Pius VI. skvěle vyvrátil údajně přirozené právo na volnost a rovnost. Papež tam mistrovsky odhaluje sofismus o zlatém neboli původním věku:

„Co může být nesmyslnějšího, než zavést mezi lidmi tuto rovnost a bezuzdnou volnost, potlačující rozum? ... Nepohrozil snad Bůh člověku smrtí poté, co mu stvořil místo k blaženosti, bude-li jísti ze stromu poznání dobra a zla? A nestanovil tímto prvním přikázáním meze jeho svobodě? Když se později člověk provinil neposlušností, neuložil mu Bůh skrze Mojžiše nové povinnosti? Přestože mu ponechal svobodnou vůli rozhodnout se pro dobro nebo zlo, neobklopil snad člověka předpisy a příkazy, které jej spasí, pokud je bude plnit?

Kde je potom ona svoboda myšlení a konání, kterou Národní shromáždění ve společnosti žijícím lidem poskytuje jako nedotknutelné právo přírody? Neodporuje toto chimérické právo právu všemocného Stvořitele, jemuž děkujeme za své bytí i za všechno, co máme? A lze ostatně zavírat oči i před tím, že člověk nebyl stvořen pro sebe sama, nýbrž aby byl užitečný sobě rovným? Vždyť slabost lidské přirozenosti je tak veliká, že lidé ke svému zachování potřebují vzájemnou podporu; a přesně právě proto dostali od Boha rozum a dar řeči, aby byli schopni požádat o pomoc ostatní, a opačně zase sami přispět těm, kteří o to prosí. Je to tedy sama přirozenost, která lidi svedla dohromady a sloučila je do společnosti.

„Bud'te poddáni (z nezbytnosti) i pro svědomí,“ říká sv. apoštol Pavel (Ř 13,5). Lidé nebyli schopni shromáždit se a vytvořit občanskou společnost, aniž by se podřídili zákonům a autoritě svých vládařů. „Lidská společnost,“ vysvětluje svatý Augustin (*Vyznání* III,1), „není ničím jiným, než společnou dohodou poslouchat krále“; a není to ani tak společenská smlouva, jako mnohem spíše sám Bůh, tvůrce přírody, všeho dobra a každé spravedlnosti, od něhož moc králů odvozuje své oprávnění. „Každý buď poddán mocnostem vyšším,“ praví sv. Pavel (Ř 13,1 ad.), „neboť není mocnosti, leč od Boha, a ty, které jsou, od Boha zřízeny jsou. Proto kdo se protiví mocnosti, zřízení Božímu se protiví, ti pak, kteří se protiví, odsouzení sobě zjednájí.“²

Aby ospravedlnili prosazování volnosti a rovnosti, odvolávají se zednáři na lidský rozum, povýšený na nejvyšší princip. Podle papeže však není nic, co by rozumu striktněji odporovalo, než právě tato rovnost a bezuzdná volnost. ... Máme tedy od samého prvopočátku co dělat se dvěma navzájem diametrálně si odporujícími, zcela neslučitelnými filosofickými koncepcemi. V první Církev zdůrazňuje a potvrzuje, že Bůh stvořil svět, uložil člověku závazné příkazy a dal přírodě i společnosti neměnné zákony. Člo-

² In: *Všeobecná sbírka breve a instrukcí našeho Nejsvětějšího Otce, papeže Pia VI., ohledně francouzské revoluce, od 1790 do 1796* [Collection générale des brevets et instructions de notre très saint Père le pape Pie VI, relatifs à la Révolution française, depuis 1790 jusqu'en 1796], latinský a francouzský text, vydal páter M. N. S. Guillon ve dvou dílech, nakl. Le Clere, Paříž 1798.

věk se jim musí podřídít – taková je cena za jeho spásu. Lóžoví bratři nepopírají existenci „Nevyšší bytosti“, upírají jí však jakýkoli zásah do světa lidí. Na druhé straně je pro křesťany sloučení lidí do společnosti v souladu s Boží vůlí, aby se mohli vzájemně podporovat. Naproti tomu pro stoupence Rousseaua představuje takové sloučení jenom plod nešťastné souhry okolností: nesmírně rostoucí počet lidí je k soužití donutil.

Rovnost existuje jen jako zednářská ideální představa, ale naprosto ne jako Bohem chtěná skutečnost. Lóžoví bratři popírají prvotní hřích. Spolu s Rousseauem tvrdějí, že člověk se rodí dobrý, a teprve život ve společnosti jej niterně zkazil. Podle nich je tedy každá hierarchie mezi lidmi proti přírodě, produkt absolutní svévole. Pokud se nad národem utvoří autorita, pak ta smí být nanejvýš jen s jeho souhlasem (republika), avšak v každém případě to odporuje nadřazené zásadě rovnosti a původní čistotě (anarchie). Abychom znovu nabyli prapůvodní rovnosti, je nezbytné zničit celý starý řád.

Stále ještě jménem rovnosti odstraňují články 1 a 4 rozčlenění společnosti do tří stavů. V červnu 1789 se sloučili poslanci kléru, šlechty a třetího stavu do jednoho jediného Národního shromáždění; 4. srpna byla zrušena všechna privilegia; 26. srpna Prohlášení definitivně zabetonovalo zrušení starých dědičných rozdílů. Zednářské rovnostářství ovšem neznamená, že všichni lidé mají stejnou inteligenci a tytéž schopnosti, protože v článku 6 se říká, že všichni bratři mají přístup ke všem hodnostem, postavením a veřejným úřadům *přiměřeně jejich schopnostem*. Jde tedy o pouhou právní rovnost.

To zahrnuje dva axiomy: 1. Všichni mají nárok na přiznání lidských práv. 2. Nikdo nemá právo komukoli ze svých sobě rovných něco poroučet. To by znamenalo působit lidem násilí a chtít je podrobit autoritě, i kdyby ta vyšla od nich samých. – Taková teorie může jen nadchnout každému autoritářskému principu tak nepřející ilumináty. A to pak žene d'ábelskou logiku systému na samý vrchol tím, že zavrhuje nejen jakoukoli vládní formu (včetně republiky), nýbrž i každou rodičovskou autoritu. Jestliže uvážíme věc opravdu důkladně, poslušnost vůči rodičům se přičí přírodnímu zákonu rovnosti, protože všichni lidé se *rodí* rovnými! A má-li každý své vlastní mínění vytvářet podle svých osobních zkušeností, k čemu jsou potom lekce, které by mu jiní chtěli udělovat?

Zkrátka a dobře, k prosazení zednářského rovnostářství se musí každá Boží i lidská autorita odmítnout. Svobodu lze mít jen za tu cenu, že každý vyhoví vrtochům vlastního rozumu. Člověk je svým vlastním pánem, „měřítkem všech věcí“, jak říkal Protagoras.³ Žádná církevní autorita už mu nemá říkat, co má dělat, a co ne. Každý si sflukuje svou vlastní filosofii a osobní morálku. Podle zednářů rozum opravňuje dělat všechno, co se komu zachce, bez ohledu na Boha. Je to však opravdu rozumné? Tím, jak si lidé namlouvají, že Bůh neexistuje, dospívají nakonec k tomuto přesvědčení a žijí tak, jako by se svět obešel bez Boha. Změnil snad Bůh proto svá neměnná rozhodnutí?

2. Zvrácený pojem „obecného blaha“

Podle křesťanského učení musí být první starostí vlády napomáhat k věčné spáse co největšímu počtu lidí. Již sv. Tomáš Akvinský učí, že králové mají podporovat „obecné blaho“, to znamená spásu svých poddaných. Početné papežské texty se ubírají stejným směrem. Vezměme například encykliku *Libertas* z 20. června 1888:

„Státní moc,“ píše Lev XIII., „je ustavena k dobru panujících, a přestože její další účel spočívá pouze ve vedení občanů k blahobytu v tomto pozemském živo-

³ Nejvýznamnější řecký sofistický filosof (asi 480-410 př. Kr.); pozn. (čes.) překl.

tě, přesto má povinnost lidem ani v nejmenším neomezovat, ale naopak rozmnožovat možnosti dosažení tohoto nejvyššího dobra, v kterém spočívá jejich věčná blaženost, což je však bez (katolického) náboženství nemožné.“⁴

Podle toho má společnost zásadní úlohu napomáhat k věčné spáse. Připomeňme si prorocká slova svatého Remigia králi Chlodvíkovi při jeho křtu roku 496:

„Věz, můj synu, že království Francie je Bohem předurčeno k obraně římské církve, která je jedinou pravou církví Kristovou. ... Bude vítězná a šťastná, dokud zůstane věrná římské víře. Bude však také vždy tvrdě potrestána, kdykoli se svému poslání zpronevěří.“

Tím je božské poslání francouzské monarchie jasně definované. Šťěstí země závisí na její věrnosti Kristovu náboženství. O obecné blaho pečující vláda musí proto udělat všechno pro zachování náboženství ve Francii. Musí svatou církev ochraňovat a heretiky vyhánět.

Toto učení se znovu nachází v přísaze královské říše, kterou král musel skládat během obřadu pomazání:

„Slibuji především dbát, aby celý křesťanský národ vždy pokojně sloužil Boží církvi. Slibuji jmenovitě církvi odsouzené heretiky vyhubit ze všech zemí, podřízených mému panování.“ – Na jiném místě obřadu pomazání upomíná remešský arcibiskup nového krále: „Nechť chráníte a hájíte svatou církev Boží a její dítky; necht' nemáte menší odpor ke skrytým nepřítelům křesťanského jména, nežli k zjevným, a necht' působíte k jejich zmaření...“

*

Naproti tomu pro zednářské zákonodárce již věčnost nehraje žádnou roli. Sotva si lze představit Rytíře Kádoše nebo Weishauptova přívržence, jak chrání katolické náboženství! Článek 2 přiděluje vládě novou povinnost: „Účelem každého politického sdružení je ochrana přirozených a nedotknutelných práv člověka.“ **Změna směřování je zásadní: cíl člověka na zemi již nespočívá v zasloužení si nebe, nýbrž v nalezení štěstí zde dole uplatněním svých „nedotknutelných práv“.** Zednářstvu, „Satanově synagoze“ (Pius IX.), se roku 1789 podařilo instalovat systém, jenž podporuje zatracení co největšího počtu lidí. Prohlášení práv člověka a občana je protimonarchistická a protikatolická bojová mašinérie, jak jsme si již v předešlých kapitolách ukázali. Zničit Církev a její světskou oporu, monarchii z božského práva, je však totéž, jako bránit lidem v působení na jejich spáse. Velebit lidská práva, pozdvihovat je na nejvyšší a jediný účel lidské společnosti, jak to dělá článek 2, **ve skutečnosti znamená vhánět lidi do věčného zatracení!**

Zkrátka a dobře, občanská společnost, veřejné blaho již nespočívají v pomáhání lidem dosáhnout věčné spáasy, nýbrž v podporování zásad z roku 1789. Dodržování „přirozených práv“ v duchu zákonodárce však znamená návrat k údajnému zlatému věku zničením každé autority, zlatého věku, jenž je podle zákona silnějšího svévolně zřízen několika arogantními individui na účet přirozené rovnosti mezi lidmi. Obě první autority, které je třeba zničit, jsou království a církev. K tomu se může vhodně použít gilotina. Ale je zde ještě něco mnohem subtilnějšího, podstatně nenápadnějšího a záludnějšího. Systematika Prohlášení je totiž tak obratně sestavena, že již její *pouhé aplikování* postačí k splnění řečeného účelu, a to zcela legálně! Zavázáním vládnoucích k respek-

---

⁴ Srv. IX. kapitolu, pozn. 335.

tování „nedotknutelných práv“ jsou ti již *také* povinni rozbít trůn a oltář... Bez těchto obou sloupů je však lidem prakticky nemožné se zachránit. Zednářský záměr lze tedy nakonec shrnout do následující trilogie: „volnost – rovnost – ztracení“.

*

3. „Despotismus“ a „odpor proti útisku“

Podle křesťanství je zakázáno rebelovat proti svým představeným, protože veškerá moc pochází od Boha, a ne z lidu. Svatí apoštolové Petr a Pavel učí, že podřízení jsou povinni poslouchat svou vrchnost.

„Boha se bojte, krále v uctivosti mějte“ (1 P 2,17). „Každý buď poddán mocností vyšším; neboť není mocnosti, leč od Boha, a ty, které jsou, od Boha zřízeny jsou. Proto kdo se protiví mocnosti, zřízení Božímu se protiví, ti pak, kteří se protiví, odsouzení sobě zjednají“ (Ř 1-2).

Smí se tedy křesťan „bránit utlačování“ skutečně tyranské vládou? A pokud ano, za jakých okolností? Poslechněme si úsudek Lva XIII. v jeho encyklice *Quod apostolici* z 28. prosince 1878:

„I když se stane, že se vládci opováží překročit své pravomoci, přesto křesťanské učení nedovoluje se proti nim svévolně zdvihnout, a sice z obavy, že by byl klid a pořádek ještě více narušen a společnost by tím utrpěla jen ještě větší újmu. A pokud přehmaty dosáhly bodu, kdy se zdá nebýt již žádná naděje na nápravu, tu křesťanská naděje učí hledat lék v dobrém díle a úpěnlivé modlitbě. Pokud však příkazy zákonodárců a vládců předpisují nebo nařizují něco odporujícího Božímu zákonu..., tu vážnost křesťanského jména přikazuje povinnost a nařízení apoštolů, „Poslouchati sluší více Boha než lidi““ (Sk 5,29).

*

Současně jsou vládci nabádáni vést své poddané dobrotivě a bez nespravedlivosti. Církev podle slov Knihy moudrosti (6,3-6) poukazuje vládcům na jejich velkou odpovědnost. „Bůh zkoumá vaše skutky i myšlenky. Bůh totiž nikoho nevyjímá a nehledí na žádnou velikost, neboť je to On sám, kdo učinil malé i velké, a všech se stejně ujímá; silnějšímu je však vyhrazen těžší trest.“ – Králové Francie vládli dobře, neboť věděli, že jednoho dne budou muset skládat účty ze svých činů před Bohem.

Svatý Augustin krásně shrnul, jakým způsobem Církev přispívá k společenské svornosti: „Učíš krále starat se o národy, a národům předepisuješ podřizovat se králům.“

*

Článkem 2 Prohlášení garantované údajné právo na „odpor proti útisku“ však ničí tuto blahodárnou rovnováhu.

V zednářské hantýrce znamená „útisk“ monarchistickou vládu božího práva. Adepti jsou nenápadně učeni potírat „pověry, podkuřující despotům“ (rituál Rytíře Slunce). Jsou připravováni na osvobozující revoltu proti králům, označovaným za „tyrany“, ba dokonce za „krvežíznivé tygry“.

Díky Prohlášení má vzpoura do budoucna zákonný podklad. Napříště je dovoleno „odporovat útisku“, což znamená, že zákon zmocňuje občany vzbouřit se proti každé vládě, jež nerespektuje lidská práva. Článek 16 – *in cauda venenum* [na konci číhá jed] – to ostatně říká zcela nepokrytě: „Žádná společnost, v níž práva nejsou zaručena..., nemá ústavu.“

Kromě toho je zde ještě právo pozdvihnout se proti vládě, která nevyšla ze souhlasu lidu. Tento (zednáři obratně z pozadí řízený) souhlas je pouze nezbytnou podmínkou autority, jak určuje článek 3: „Počátek veškeré suverenity spočívá zásadně v lidu. Žádná korporace, žádný jednotlivec nesmí užívat autority, která z toho výslovně neplyne.“ Hned první tvrzení tohoto pověstného 3. článku doslova popírá monarchistický princip božího práva. Druhá věta podrobuje všechny lidi – včetně společenských korporací jako jsou Církev, cechy, akademie, rodiny atd. – všemocnému státu. Pokud si to „národ“ (to znamená jeho třítečkoví zástupci) přeje, může zákonnou existenci korporace omezit nebo zcela zrušit. To se pak také mělo záhy stát s cechy a Církví, a v období zenitu panství jakobínů se zašlo tak daleko, že byly zakázány i samotné univerzity, literární společnosti, akademie, atd. A jediná výjimka z pravidla: zednářské lóže *nebyly* rozpouštěny...

„Národ“ může sesadit i jednotlivce, uplatňujícího autoritu bez souhlasu lidu, a postavit jej před soud. Článek 15 říká: „Společnost má právo od *každého* státního zaměstnance žádat skládání účtů ze své správy.“ – Individuum jménem Ludvík Capet, dříve král Francie, to měl zažít ... k vlastní škodě...

Záměr zákonodárce byl s ústavou z roku I republiky (24. června 1793) ještě patrnější. A byla to především diskusní slova bratrů Condorceta a Robespiera, jež měla určit definitivní redakci ústavy. Co bylo předtím řečeno relativně umírněnými a zahalenými slovy, to se nyní proklamovalo otevřeně. Roku 1789 byly již etablovány všechny demokratické struktury. Prohlášení monarchii a krále nezmiňovalo, ale ještě si netroufalo dát novému politickému systému jméno. Naproti tomu již bylo na návrh bratra Cloutse (zakladatele kultu rozumu!) oficiálně rozhodnuto o zrození „francouzské republiky“... V této moderní demokracii „spočívá suverenita lidu“ (článek 25 ústavy z roku 1793). „Každé individuum, jež například na sebe strhne suverenitu, má být svobodnými lidmi okamžitě usmrceno“ (článek 27). A co se týče rituálního zabíjení, lze se spolehnout na Rytíře Kádoše jako na experty v tom směru... „Odpor vůči útisku je důsledkem ostatních práv člověka“ (článek 33). „Jestliže vláda porušuje práva národa, je povstání pro lid i každou jeho část nejsvětějším právem a nejnutnější povinností“ (článek 35).

Nová teorie o suverenitě lidu a právu na odpor – ba i na povstání a vraždu tyрана – představuje přímo satanskou zvrácenost! Podle křesťanského učení „pochází všechna moc *shůry*“; podle lidských práv však vychází *zdola*... Podle slov samotných třítečkových bratrů říká jeden z nejzásadnějších principů zednářství, že „moc pochází *zdola*“.⁵

Výraz „dole“ označuje oficiálně lid. ... Toto slovo má přesto i skrytý smysl. Základ skutečné moci se totiž nachází *pod* samotným lidem. Lid není nic jiného, než rétorická fráze, fasáda k zakrývání zakonspirované vlády tajných společností. Díky skryté vzájemné podpoře dobývají lóžovní bratři všechna postavení. A třebaže jsou voleni lidem, neberou žádný ohled na jeho vůli a řídí se výhradně lóží vydávanými hesly. Přesvědčivý důkaz manipulace „všeobecnou vůlí“ se nachází v naší VII. kapitole, kde je ukázáno, jak bratři lidu vnutili Prohlášení lidských práv.

A stejně tak k navrácení práva na odpor vůči útisku je třeba oficiální Prohlášení doplnit o jeho skutečný, což však znamená tajný význam. Zde je v tom ohledu velmi poučný text: V rituálu Rytíře Kádoše se adept učí „**uzurpátorům lidských práv spoutat ruce i nohy, lidem vládnout a opanovat je tajnými prostředky, které jejich vládu**

⁵ Cit. podle: Léon Meurin, *Zednářstvo – Satanova synagoga* [La franc-maçonnerie synagogue de Satan], Paříž 1893.

chrání před pohledy profánního světa⁶. – Když tedy například čteme, že „zdroj suverenity zásadně spočívá v národu“, je to třeba chápat tak, že v pojetí lóžových bratrů *není státem lid, nýbrž jen oni sami*. „Stát, to jsme my!“, provolal židovský bratr Geyer v 19. století.⁷

V demokracii, tak oddané lidským právům, pochází moc ve skutečnosti zdola, a to z mnohem větší hloubky, než tuší mnoho samotných zednářů. Neváháme tvrdit, že *tato koncepce autority a vzpoury vyšla přímo z hlubiny pekla!* Nepřestavuje snad Lucifer osobně pratypr revolty proti autoritě? Satan se odmítl podříditi legitimní autoritě všemocného Boha. Namísto pokorného vzývání svého Stvořitele dal přednost vlastní vůli. „*Non serviam!*“, zvolal, „*Nechci sloužit!*“ (Je 2,20). „Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy. Vystoupím na posvátná návrší, s Nejvyšším se budu měřit“ (Iz 14,13 ad). – Lucifer se snažil přimět k rebelii rovněž ostatní anděly, pokoušel se tedy takřka zbavit Boha trůnu všeobecnou vůlí. Podařilo se mu svést třetinu nebeského dvora. Svatý archanděl Michael, jehož jméno znamená „Kdo je jako Bůh?“, shromáždil dobré duchy a svrhl padlého anděla do pekel. **Od té doby se Satan a padlí andělé potulují po světě, snaží se podnítit lidi k napodobení své vzpoury proti Božím přikázáním, a tím je strhnout k sobě do pekla.**

Rozšiřování zásad z roku 1789 slouží znamenitě pekelným plánům, protože napomáhá zatracení co nejvíce lidí. Přečtěme si poznovu svatého Pavla, a pochopíme, proč: „Kdo se vzpírá vrchnosti, vzpírá se nařízením Boha, a kdož se protiví, sami na sebe svolávají soud.“ – **Zednáři kázáním domnělého práva na odpor proti útisku podněcují lidi k jejich vlastnímu zatracení!**

Zednářská sekta, která vypudila katolické náboženství z ústavy i ze srdcí, současně s tím nechává vládce zapomenout, že musejí vládnout spravedlivě a svou autoritu postavit do služeb Boha, aby svým podřízeným usnadnili dosažení věčné spásy. Vládce, pro nějž náboženství nehraje žádnou roli, je katastrofou hned ze dvou aspektů: za první své podřízené infikuje, a za druhé je nepřitelem vlastní duše, protože po smrti bude od něj Bůh vyžadovat tím přísněji účty, čím větší měl odpovědnost.

Prohlášení z roku 1789 tudíž rozbíjí zděděnou rovnováhu mezi vrchností a poddanými. Nabádáním lidu k rebelii a ponecháváním nadřízených zapomenout na své svaté povinnosti napomáhá věčné záhubě jedněch i druhých – nehledě už k tomu, že zasévá sváry a roztržky mezi občany!

4. Již žádné povinnosti

Tím jsou tedy v pouhých třech člancích odstraněny všechny základy starého režimu! Lóžovým bratrům jde o vybudování nového světa.

Směr je jasný již od samotné preambule. V několika řádcích čtenář zjišťuje, že stará Francie a její katolicismus jsou od nynějška prohlášeny za překonané. Konečně začne nový svět díky „zástupcům lidu“, kteří teď hodlají vést ještě zmatený a nešťastný národ k světlu lóží. Muselo se čekat 1789 let, než zazářilo velké světlo ducha a odstranila se rouška dosavadní zaslepenosti – lidé po staletí neznali svá práva, zapomněli na ně, nebo jich nedbali! Nová filosofie konečně pomáhá ubohému, porobenému národu ke štěstí. Aby se toho dosáhlo, postačí naplnit pouze dvě drobné podmínky: 1. Odstranění

⁶ Tamtéž, str. 411.

⁷ „Zednářské dokumenty“ [„Les documents maçonniques“], str. 18.

Krista z nové ústavy, tzv. „veřejné zlo“, jak prokazují nesčetná selhání 1 400 let křesťanské ústavy; 2. k překonání tolika století tmářství musejí lidé znát a respektovat svá práva. – Neozývá se snad v tomto žvanění ozvěna učení lóží, které abbé Péreau již roku 1747 tak znamenitě popsal? „Zástupci lidu“ jsou přesně ti, kteří křesťanstvím zrušený Šalamounův chrám chtějí *znovu* vystavět.

Preambule vyhláší, že Prohlášení musí „všechny členy společenského tělesa ustavičně upomínat na jejich práva a povinnosti“. Přesto se výrazu „povinnosti“ rozhodně nesmí dávat smysl „morálních zásad“. Jediné povinnosti společnosti spočívají v dbaní práv. Prohlášení se ostatně spokojuje výhradně s výčtem *práv* člověka.

Již jsme si řekli, že abbé Grégoire v debatách Národního shromáždění k vypracování Prohlášení neuspěl s návrhem zmínit vedle práv člověka i jeho povinnosti. Proto také v 17 člancích, jež následují po preambuli, již není řeč o povinnostech. A toto manko je zcela normální a logické. Jistí lidé, kteří chtěli Prohlášení práv doplnit, si neuvědomili, že se marně namáhají smířit Krista s Belialem. Nepřítomnost povinností je zde přece jen důsledná: jak může být řeč o morálce, když se lidé opovažují odpírat Kristovu náboženství příslušící mu postavení?

Pracováním na likvidaci náboženství v srdcích lidí zničily tajné společnosti každou morálku, veškeré společenské vazby. ... Morálka přece pozůstává z 1) povinností vůči Bohu, 2) z povinností k sobě samému; 3) z povinnosti k bližním. Zednářské učení ničí všechny tři kategorie!

*

Již v prvním stupni zasvěcování se začátečníkovi klade následující otázka: „Čím je člověk zavázán Bohu?“ – Poté slyší následující odpověď: „Povinnost člověka k Bohu je u jednotlivých osob různá.“⁸ – Pro člověka jsou tedy jediné povinnosti vůči Bohu ty, které spočívají na jeho momentální náladě. A pokud dospěl tak daleko, že uctívá už jen přírodu, jíž je sám nepatrnou součástí, může se vzdát každé bohoslužby; namísto toho smí holdovat všem svým choutkám.

Bratr Voltaire uměl skvěle odstranit jakoukoli existenci morálky popíráním „morálního zla“.

„Morální zlo, o němž bylo napsáno tolik knih, není v zásadě ničím jiným, než fyzickým zlem; toto zlo je však jen pocit bolesti, které organismus působí jinému organismu. Loupež, urážka etc. jsou zlem jen v té míře, do jaké je někomu působíme; protože však Bohu nemůže být způsobeno žádné zlo, je ve světle rozumu – nezávisle na dobré víře, která je něco jiného – jasné, že neexistuje absolutně žádné morální zlo se zřetelem na Nejvyšší bytost.“⁹ – Rouhání tedy nijak nevadí!

Lev XIII. v *Humanum genus* právem zednáře kritizuje:

„Pokud jde o povinnosti vůči Bohu, buď se o ně málo starají, nebo pozměňují jejich podstatu mlhavými názory a bludnými míněním.“

*

Následuje druhá otázka, kladená v prvním stupni zasvěcování: „... Co dluží člověk sám sobě?“ Odpověď: „Protože to již zvířata i rostliny instinktivně činí, nemá člověk absolutně žádnou povinnost starat se o zachování svého života.“ – Rousseau, Voltaire,

⁸ Bratr Ragon, *Vyučování...* [Cours...], in: Deschamps, na cit. místě.

⁹ Br. Voltaire, *Filosofický slovník* [Dictionnaire philosophique], heslo „fyzické a morální dobro a zlo“ [„bien et mal physique et moral“].

Diderot, Helvétius a Weishaupt se odvažují dokonce tvrdit, že člověk může spáchat i sebevraždu, pokud mu to připadá dobré.

„Neurážíme Boha, ani lidi, když si vezmeme život, jakmile je pro nás zlem. ...

Kdo se sám odevzdá smrti ... dokazuje, že je filosof, že je počestný a velký.“¹⁰

Ovšemže „je člověk sám sobě zavázán nezhanobit svůj charakter a řídit se čestností, pravdou, vzděláním a studiem; dodejme ještě, že sám sobě nesmí dovolit nechat si diktovat nic nerozumného a dát se vést vášněmi“¹¹ – Slovem, člověk je zavázán sám sobě být ctnostný. Protože se však křesťanská morálka, která smysl tohoto výrazu dokázala definovat, napříště vylučuje, je třeba nechat na hlavě a není žádný důvod k zoufání. V čem tedy spočívá tato ctnost, kterou člověk sám sobě dluží? „Pod slovem ctnost nelze rozumět nic jiného, než přání po všeobecném štěstí.“¹² – „Ctností je pouze to, co slouží společnému prospěchu. Být ctnostný, znamená být užitečný; být neřestný, znamená být škodlivý.“¹³ – „Morální zlo lze velmi přesně definovat: je jím všechno, co škodí společnosti narušováním blaha jejích členů.“¹⁴ – Jak daleko jsme od křesťanské koncepce, která stanovila jako cíl ctností dělat všechno s ohledem na svou osobní spásu i na spásu ostatních! Nyní je nadpozemské spása nahrazena „všeobecným štěstím“, bohatstvím a dobrým zdravím. Jednotlivec je už jen malým kolečkem ve společnosti. Musí svým respektováním posvátných práv přispívat k umožnění návratu ztraceného zlatého věku. Takové štěstí bude zcela pozemské, a je možné jej dosáhnout vyhověním všem svým žádostivostem! Je zcela jisté, že takto chápaného štěstí je těžké, ne-li přímo nemožné dosáhnout. Podle jakých měřítek jedinec sám sebe označí za šťastného? Jaké hranice uloží svým žádostivostem? **Nestane se tím nutně otrokem svých vášní, otrokem, který zůstává ustavičně neuspokojený, stále více dychtící?**

Může se však namítnout, proč by dobro, jež si člověk může sám sobě působit, mělo být vždy dáváno do spojitosti s pojmem zábavy či požitku? Proto, že filosofové sami odstranili jakékoli myslitelné nedorozumění. „Morálka nemůže být ničím jiným, než uměním žít na světě šťastně. Věda o mravnosti musí být odvozována od země a ne od nebe,“ říkají jednohlasně Diderot, Raynal i Helvétius. Kdykoli se člověk snaží svůj pojem štěstí analyzovat, nakonec nevyhnutelně naráží na fyzické potěšení: „Potěšení je cílem, povinností a účelem všech rozumných bytostí“, učí Voltaire. „Nechte toho! Je-li Bůh, jistě se svou klidnou mocí nesníží k rušení našich milostných radostí.“ – A velký osvícený filosof dokonce vymyslel velice originální mravní zásadu: „Štěstí je vše zahrnující cíl; kdo jej dosáhl, postaral se o svou spásu.“¹⁵ – Abychom sebe méně nepochybovali o *nemravnosti* tohoto tzv. potěšení, přečtěme si, co napsal Voltaire Bedřichu II. Pruskému, tehdy ještě jen korunnímu princí:

„Osměluji se zaslat Vaší Královské Výsosti svůj systém potěšení; ohledně tohoto téma nejsem ani trochu skeptický, protože od té doby, co pobývám v Cirey [u markraběnky de Châtelet, s níž žil v cizoložném konkubinátu] opravdu žasnu,

¹⁰ Rousseau, *Nová Heloisa* [Nouvelle Héloïse], 3. část, dopisy 21 a 22; srv. Voltaire, *Téma k encyklopedii* [Questions sur l'Encyclopédie], heslo „sebevražda“ [„suicide“]; *Systém přírody* [Système de la nature]; Helvétius, *O duchu* [De l'esprit].

¹¹ Ragon, *Vyučování...* [Cours...], I. c.

¹² Helvétius, *O duchu* [De l'esprit].

¹³ Raynal, *Dějiny Indie* [Histoire des Indes].

¹⁴ D'Alembert, *Politické prvky* [Eléments politiques].

¹⁵ Cit. podle: Deschamps, díl I, str. 146.

že se ještě nepřišlo na myšlenku odvozovat z potěšení důkaz existence Boha... Vždyť fyzicky chápáno je požitky božský a já mám za to, že každý, kdo pije dobré tokajské víno, kdo objímá hezkou ženu, jedním slovem má jen příjemné pocity, musí uznat existenci nejvyšší a dobročinné bytosti. Přesně proto staří z každé vášně udělali Boha.“¹⁶

Ani povinnosti vůči Bohu, ani vůči sobě samému, pouze povinnost usilovat o vyšší požitky: „Osvícený“ člověk se musí naučit osvobodit od nutností a tabu, které mu zaslepující pověra svévolně ukládala. Nová koncepce morálky díky doktorem Freudem, lucifersko-židovským vysokým zasvěcencem založené psychoanalýze znovu zhoubně zasáhla do mravů širokých mas 20 století...

*

Třetí otázka, pokládaná zasvěcovanému, nepochybně zní: „Čím je člověk zavázán svým sobě rovným?“ A bratr Ragon podává tuto odpověď: „Člověk dluží sobě rovným všechno to, o čem věří, že i jemu jsou tím ostatní zavázáni; práva jednoho jsou povinnosti druhého.“ – Článek 4 Prohlášení je imitací tohoto vzoru:

„Svoboda spočívá v tom, moci dělat všechno, co nikomu jinému neškodí: proto výkon přirozeného práva jednoho každého člověka nemá žádné jiné hranice nežli ty, které ostatním členům společnosti zajišťují užívání toho samého práva.“

Takto tedy podle zednářského učení spočívá veškerá morálka v povinnostech člověka vůči ostatním, a samy tyto povinnosti jsou tím, o čem člověk věří, že jsou jimi vůči němu zavázáni i jemu rovní, takže je-li přesvědčen, že se vůči ostatním ničím neprovinil nebo se mu od nich ničeho nedostalo, také on jim nic nedluží. A tato údajná práva mohou být podle libosti a chuti každého člověka většího nebo menšího rozsahu.

Mezi „povinnostmi“ vůči ostatním, jež zednářská morálka schvaluje a dokonce doporučuje, je také lež, lstivost, krádež, ba třeba i vražda. Voltarie své přátele neúnavně nabádal: „Musí se lhát jako ďábel, ne ostýchavě, nejen občas, nýbrž drze a ustavičně.“ Adam Weishaupt to ještě konkretizuje: „Mezi sebou musíte mít za neměnný princip, že upřímnost je ctností jen vůči nadřízeným; nedůvěřivost a výhrady jsou základními kameny.“ – V iluminátském stupni minerval chce Weishaupt „z učedníků udělat špicly všech ostatních“. Zasvěcenec je vybízen věnovat se „umění předstírání, skrývání se a přetvářky při sledování ostatních, aby tak pronikl do jejich nitra“. Dobrý zednář je tedy ten, který dokonale ovládá lež, pokrytectví a pomluvu. Je mu také doporučeno vykázat každou poctivost z ujednání, společností a obchodů.

„A co vůbec poctivost znamená? Geniální muž, i kdyby byl neřestný, je pořád ještě ctihodnější, než jste vy. Nevadí, jsou-li lidé neřestní; stačí, když jsou osvědčení.“¹⁷

„**Velký muž musí pracovat s podvodem a klamem**, které jsou základem universa [zednářstva]; nejkrásnější činností génia je být komplicem Boha [Satana], být pod jednou střešou s politikou Věčného... , jemu napomáhat jedince podvádět pro blaho celku, slovem, být nástrojem této velké iluze,“ napsal proslulý bratr Renan v 19. století.¹⁸

¹⁶ Tamtéž.

¹⁷ Helvétius, *O duchu* [De l'esprit].

¹⁸ Bratr Renan, *Filosofické dialogy a různé* [Dialogues et mélanges philosophiques], 1876, str. 43 ad.

Co se týče přátelství a bratrství, ty sice rozhodně existují, ovšem za zcela určitých podmínek. Lóžovní bratři se vzájemně podporují pro zvolení nebo dosažení důležitých a výnosných postavení, avšak nikdy ne se záměrem skutku opravdové bliženecké lásky, nýbrž v souladu s přesně stanoveným strategickým plánem rozmístit pěšce na jejich pole. Nepřichází absolutně v úvahu, že by si snad učedník vzal do hlavy odporovat vůli svých představených – neprodleně mu bude srozumitelně připomenuta přísaha bezpodmínečné a neomezené poslušnosti... A pokud by varování nemělo stačit, dýka, jed nebo utonutí si již s nepoddajným rychle poradí.

Vražda nepostihuje jen „špatné bratry“ – může se také stát ctností, jedná-li se o záchranu revoluce:

„Má-li lidstvo kráčet vpřed podle vůle velkého Mistra, musejí se zhroutit veškeré staré stavby, i kdyby se všechny mocnosti světa snažily je uchránit před pádem. V tomto případě k tomu budou donuceny násilím. Přestože je takové zničení v očích lidského zákona zločinné, odpovídá věčnému zákonu, který jediný platí pro lidstvo. Z těchto úvah pak vyplývá, že revoluce jsou pouze krize v dějinách vývoje každého národa. Co čas opotřeboval, musí padnout, a pokud se je smrtelníci přesto snaží zachránit, mohou žalovat jen sami sobě, když pod troskami zahynou.“¹⁹ Roku 1848 se v Itálii vytvořil zednářský ústřední výbor, mající za nejvyšší zásadu: „Politická vražda není zločin, a především ne tehdy, jde-li o zničení nepřítelů, jenž má mocenské prostředky a tak či onak chce bránit emancipaci šlechtného a velkého národa.“

Jak vidno, jménem štěstí a pokroku patří i vražda k povinnostem vůči sobě rovným! Zvolání bratra Carriera, který se neblaze proslavil masovým topením lidí v Nantes během války ve Vendée, výstižně vyjadřuje vražednou posedlost zednářstva:

„Raději uděláme z Francie hřbitov, než abychom nedali povstat novému podle svého, a minuli se cíle.“ Takže: „Skrze zásadu humanity očišťuji zemi od této nestvůry [katolického, kontrarevolučního obyvatelstva Vendée].“²⁰ – A tomu se říká nechávat lidem svobodu mínění a přesvědčení, „dokonce i religiózního“!

Zkrátka a dobře, je jenom příznačné, že zednáři nesestavili Prohlášení povinností, nýbrž pouze Prohlášení práv. **Sektě vlastní světonázorový relativismus prostě nepřipouští stanovit objektivní morálku, o níž by všichni museli usilovat.** Bůh zjevil jasná, pozitivní a závazná přikázání. Naproti tomu „Velký Stavitel“ zednářů, tato Nejvyšší bytost, pod jejíž záštitou Národní shromáždění vyhlásilo lidská práva, je čímsi beztvarym. Každý je může definovat podle vlastní chuti a rozmaru. Pouze na nás shlíží ze svého oblaku, a jinak nic. Nemáme vůči němu žádné povinnosti, protože nepředpisuje žádné náboženství, žádnou zřetelnou morálku. Napříště sobě samému ponechaný člověk může dělat všechno nejnemravnější, nejzlomyslnější a nejperverznější, na co si jen pomyslí. Lóžovní bratři mohou, jak chtějí, popírat dědičný hřích – nový člověk, kterého vytvářejí, však z něj není vyjmutý. A zcela jistě to není obklopující je mravní bezuzdnost, která ubohým, instinkty a žádostivostmi ztročeným lidem prý pomůže se polepšit...

„Plán, na jehož uskutečnění vynakládají zednáři veškeré úsilí,“ píše Lev XIII. v *Humanum genus*, „spočívá v rozbití základů spravedlivosti a čestnosti. Tím si

¹⁹ Astrée, *Příručka zednářů* [Manuel des francs-maçons], 1845, str. 83 ad.

²⁰ Protokol z procesu s Carrierem.

vytvářejí pomocné sbory v podobě těch, kteří chtějí, aby člověk zcela na způsob zvířat neměl žádné jiné měřítko konání, než své žádostivosti.“

Za touto osvícenskou filosofií je třeba jasně vidět sektou a vodiči loutek sledovaný cíl: všechno je vymyšleno na vymanění lidí z vlivu Církve, mimo níž absolutně není spásy, protože ona jediná vlastní prostředky – učení a svátosti –, jež mohou vytrhnout duše věčnému zatracení. A není náhoda, že bratři Barnave a Rabaud de Saint Etienne chtěli zásady roku 1789 povýšit na „národní katechismus“. Ten je ovšem katechismem proticírkve, tedy Satanovy synagogy. Každý, kdo se považuje za vychytralého, protože je volnomyšlenkář, by si měl raději ujasnit, že se tím vystavuje největšímu nebezpečí uvíznutí v sítích prastarého nepřítele lidského pokolení: „Kdo činí hřích, jest z d'ábla“ (1 J 3,8).

Svým Prohlášením nabízí zednářstvo všechno možné, jen aby lidi pozvolna oddělilo od náboženství vštěpováním mu nových zásad. Není pak divu, že **většina Evropanů se o dvě století později stala lhostejnou, egoistickou a ateistickou!**

Lóžoví bratři se ovšem nespokojují zničením křesťanské víry a morálky. Vyhlašují rovněž nové dogma religiózní tolerance. Staré dogma „Mimo církve není spásy“ bude jednoho dne věroučným krédem už jen několika málo zkostnatělých „sektářů“!

5. Svoboda bohoslužby

„Nikdo nesmí být obtěžován pro své názory, a to ani religiózní“ – není těžké vidět, za co článku 10 Prohlášení děkujeme.

Svoboda bohoslužby (kultu) je ze zednářstva pocházející dogma. Již roku 1723 totiž v Andersonově *Konstituci* čteme:

„Za starých časů bývali zedníci povinni řídit se a zachovávat všichni stejné křesťanské obyčeje země, do níž přišli a v níž tvořili. Protože se však zednářství vyskytuje mezi všemi národy, jmenovitě i mezi národy jiných náboženství, tu jim přináležejí nechat každému jeho vlastní mínění.“

Zatímco tehdy v občanské společnosti ještě asi nikoho ani nenapadlo zpochybňovat myšlenku státního náboženství, nárokovali si již zednáři svobodu kultu. ... Přesto však pod klamným jménem svobody – z počátku jen v nitru lóží, a poté i v ústavách států – etablovali systém, vedoucí k lhostejnosti vůči náboženství, což prakticky již směřovalo k ateismu – pouze bez toho jména. Lev XIII. nám ve své encyklice o zednářích vysvětluje, proč:

„Otevřením svých řad adeptům, pocházejících z různých náboženství, nabyli schopnosti dodat věrohodnost velkému bludu naší doby, spočívajícím ve snížení otázky náboženství na lhostejnou věc a postavením všech religiózních forem na stejnou úroveň. Nyní však již tento samotný princip stačí k ruinování všech náboženství, a zvláště pak katolického...“

A opravdu, mají-li všechna náboženství právo na existenci, jsou-li všechna před zákonem postavena na stejnou úroveň a snížena na pouhá „mínění“, proč by se měla jednomu dávat přednost před ostatními? A kromě toho: jak si být ještě jistý svou pravdou před takovou rozmanitostí věroučných přesvědčení, před takovou spoustou vzájemně si odporujících pojetí? Jenže *právě to* je cílem zednářstva – otrást jistotou, že máme pravdu –, jinak řečeno, zasáhnout víru až v jejím samotném kořeni! Zednářský časopis *Acacia* z března 1908 zcela jasně říká:

„Co musíme prosadit, je přesvědčení, že každý si má sám vytvořit svůj názor jako výsledek vlastního přemýšlení či přidání se k učení, která přijal, nebo se mu zdají být ta správná. ... A má-li každý svobodu vytvořit si vlastní názor, musí tutéž svobodu respektovat i u ostatních..., říkat si, že je-li omyl společnou slabostí lidského druhu, může to být docela dobře on, kdo se mýlí.“

Takto všem heretikům ponechaná volnost je pak má k veřejnému hlásání svého učení, tedy každému přiznaná svoboda vytvořit si podle libosti své osobní (mimořádně řečeno, lóžemi našeptané) malé přesvědčení, jež vede k pochybnostem, skepticizmu a lhostejnosti, což není nic jiného, než odpadlictví. Uvažujme tedy, jak velice nebezpečná jsou *sama o sobě* slova jako „tolerance“, „respekt“, „dialog“, „pluralismus“, „ekumenismus“ nebo fráze „všechno je relativní“ či „každému jeho mínění“!

Jsmo snad proto netolerantními fanatiky, nenávislnými sektáři? – Zapomeňme na chvíli na obvyklé strašidelné obrázky upalování na hranici, inkvizičních soudů a náboženských válek, jimiž jsme ustavičně zahlcováni ve škole i v médiích, a konečně se již vážně zamysleme!

Podle oficiálních reklamních sloganů milovat jiného, znamená respektovat jeho přesvědčení. Jde o *totálně falešný princip*, jak učí svatý Pius X.:

„I když byl Ježíš dobrý k bludařům a hříšníkům, přesto nerespektoval jejich falešné přesvědčení, jakkoli mohlo vypadat upřímné; miloval je všechny, aby je poučil, obrátil a spasil.“²¹

Záludní hlasatelé náboženské a myšlenkové svobody „ignorují, nedbají a zapomínají“ skutečné poslání člověka. Člověk žije na této zemi, aby se posvětil životem ve shodě s Božími příkázáními, a tím aby zachránil svou duši. „Kdo mě miluje, je ten, který dodržuje má příkázání,“ říká Kristus. Jeho Církev nám pomáhá darováním svátostí, jež jsou pokrmem pro naše duše. A bez takové pomoci je prakticky nemožné dojít milosti v očích Boha, neboť, jak říká proslulé dogma, „mimo církev není spásy“.

V současnosti lidé podle Andersonova příkladu věřejí, že stačí být „mužem dobra a čestnosti“, abychom se Bohu zalíbili, lhostejno, zda jde o protestanta, mohamedána, buddhistu či volnomyšlenkáře. *To však není pravda*. Apoštol Pavel doslova prohlašuje: **„Bez víry však nelze líbiti se Bohu“** (Ř 11,6). – Sám Náš Pán vyřkl definitivní soud: „Jdouce do veškerého světa, hlásejte evangelium všemu stvoření. Kdo uvěří a pokřtěn bude, spasen bude; *kdo však neuvěří, bude zavržen*“ (Mk 16,15 ad.).

Církevní učitelský úřad je rovněž kategorický: „Je jedna jediná katolická církev věřících, mimo níž nebude *absolutně nikdo* spasen.“²² – „Svatá římská církev pevně věří, vyznává a hlásá, že nikdo z těch, kdož stojí mimo církev, tedy nejen pohané, nýbrž i židé nebo heretici či schizmatici, nemůže mít účast na věčném životě.“²³ – „Kdo se ustavičně nachází mimo lůno katolické církve, *i když jinak jeho chování a mravy mohou vypadat chvályhodně*, rozhodně nebude užívat věčného života a hněv Boha zůstane na něm pro zločin, jímž se provinil tím, že žije odděleně od Ježíše Krista.“²⁴ – „Nejdůležitější dogma našeho náboženství zní, že mimo Církev nemůže být nikdo spasen.“²⁵

²¹ Sv. Pius X., encyklika „Notre chargé apostolique“ [„Náš apoštolský úřad“] z 25. srpna 1910.

²² Inocenc III. a vyznání víry IV. lateránského koncilu.

²³ Evžen IV., bula „Cantate domino“ z 4. února 1442.

²⁴ Sv. Augustin a koncil v Cirtě (412), in: Řehoř XVI., encyklika „Summo jugiter“ z 27. května 1832.

²⁵ Pius VIII., „Litteris alto“ z 25. března 1830.

Chápeme, co je ve hře? Nikdy nelze dost uvážít slova Pia XI.:

„Jen katolická církev uchovává pravý kult. Ona je pramenem pravdy, domovnínou víry a chrámem Božím. Kdo do ní nevstoupí nebo ji opustí, zůstává vzdálen naděje na [věčný] život a spásu. ... Kdo se jí horlivě a pečlivě nechopí, tomu se ztratí a pohasne.“²⁶

Každému, kdo by ještě váhal a domníval by se, že Bůh by mohl být spokojen s počestným člověkem, ať je jakéhokoli přesvědčení, upřímně radíme zamyslet se nad encyklikou *Mirari vos* Řehoře XVI. z 15. srpna 1832:

„Nyní obracíme zřetel k jinému hojnému prameni všech těch zlých příhod, jimiž v tomto čase spatřujeme církev sklíčenou. Míníme tím indiferentismus nebo-li netečnost ve víře, onu zlou domněnku, rozšířenou na všechny strany skrze lest bezbožníků, že totiž vyznáváním kterékoli víry je možno získat věčnou spásu duše, jen když člověk žije podle pravidel spravedlnosti a počestnosti. V této přejasně a do očí bijící věci bude vám možno bez velké těžkosti i tento nejzhubnější blud odvrátit od lidu, svěřeného vaší péči [tj. biskupům]. Apoštol nás napomíná: ‚Jeden (jest) Pán, jedna víra, jeden křest‘ (Ef 4,5). Ať se tedy hrozí všichni ti, kteří se domýšlejí, že by z každého náboženství vedla pohodlná cesta k blaženosti věčné, a necht’ si rozváží slova Spasitelova, že jsou proti Kristu, nejsouce s Kristem (srv. L 11,23), a že nešťastně rozptylují, ježto neshromažďují s Ním, a proto ‚zajisté na věky zahynou, nepřidrží-li se víry katolické a nezachovávají-li ji úplně a v celistvosti‘ (vyznání sv. Athanasia). Necht’ slyší svatého Jeronýma, vypravujícího, jak neustále a vytrvale domlouval každému, kdo ho chtěl přivábit na svou stranu: ‚Kdo se přidává k Stolci Petrovu, ten je můj‘ (*List* 58). Avšak marnou by se kojil nadějí, kdo by se spoléhal, že i on došel znovuzrození vodou [křtu], neboť by mu svatý Augustin odpověděl: ‚Tutéž podobu má i haluz od vinného keře odříznutá, co však prospěje podoba, nebere-li život z kořene?‘ (*Contra Donatum*).“ A papež Řehoř XVI. pokračuje: „Z tohoto nečistého zřídla lhovosti v náboženství plyne pak ono převrácené a bludné učení, ať nepravím pomnutí se vším smyslem, že totiž jednomu každému má se dovolit a zajistit svoboda svědomí. Tomuto záhubnému bludu klestí cestu úplná a neomezená svoboda smýšlení, jež ke zkáze církve a obcí všude se šíří, ano, někteří se již i osmělují hlásat s nesmírnou nestydatostí, že by odtud vyplýval i nějaký prospěch pro náboženství. ‚Je-li snad horší smrt pro duši, než svoboda bludu?‘ řekl sv. Augustin (*List* 166). Jestliže se odloží každá uzda, udržující lidstvo na stezkách pravdy, neboť se beztoho lidé chýlí ke zlu, hle, tu již vidíme otevřenou hlubinu propasti, z níž svatý Jan spatřoval vycházet dým, zatemňující slunce, a z tohoto dýmu vycházející kobylky na veškerou zemi (*Zj* 9,3). Odtud pochází ona převrácenost myslí, odtud zkáza mládeže, odtud to, že se mezi lidmi pohrdá svatými ustanoveními a zákony, slovem, odtud máme i mor, vše potírající v obecních správách, ano i nejdávnější historie svědčí a zkušenost nás učí, že i jinak hojností, mocí a slávou kvetoucí země vzaly za své tímto jediným nástrojem, jímž je z uzdy vypuštěná svoboda smýšlení, volnost v řečech a bažení po novotách.“

Nejvyšším štěstím člověka je dospět k věčné blaženosti; vrcholem neštěstí je přijít do pekla: Pouze ti, kteří vyznávají katolickou víru a jednají ve shodě s ní, budou spase-

---

²⁶ Pius XI., encyklika „*Mortalium animos*“ z 6. ledna 1928.

ni. Každý, kdo by zabloudiv do falešného náboženství, bude zatracen.²⁷ Všem náboženstvím poskytnutá naprostá svoboda svádět lidi **je zločin, protože náboženská svoboda napomáhá zatracení co největšího počtu duší.**

Ještě jednou narážíme v Prohlášení lidských práv na jeho vůdčí motiv: *zatracení co největšího množství*. Ďábel dychtí, ponoukán šílenou nenávisť vůči lidem, aby všichni náleželi ke všem možným myslitelným náboženstvím... samozřejmě s tím, že nepůjde právě o *jediného pravého* zachránce. Jeho akolyté, zednáři, jsou jako průkopníci „svobody svědomí“ více či méně vědomě v duších naplnění stejnou nenávisť. V čem spočívá opravdová láska k bližnímu, skutečný respekt k ostatním? – Opravdová láska není v kázání „svobody k záhubě“,²⁸ nýbrž v umožnění ochutnat sladkost křesťanského náboženství, nabízejícího tušení věčné blaženosti. A dnes, kdy se tolik mluví o lásce, by snad bylo vhodné upomenout na dokonalou lásku, „lásku k pravdě“ (2 Te 2,10).

6. Svoboda tisku

Svoboda názorů jde ruku v ruce se svobodou tisku. „Svobodné sdělování myšlenek a názorů je jedním z nejvzácnějších práv člověka; každý občan tudíž může svobodně mluvit, psát a tisknout...“ (článek 11). Již jsme viděli, jak osudná byla pro Francii kauky dirigovaná tisková kampaň. Pročítáme-li si znovu pomatenosti od Rousseaua, d’Holbacha či Voltaira, a prohlédneme-li si současné literární výtvořy, nezbyvá nám, než dát za pravdu Piovi VI.:

„Tato volnost nechat myslet si, říkat, psát a dokonce beztréstně tisknout všechno..., co jen dokáže chaotická fantazie vsugerovat,“ je „neslýchaným právem.“²⁹

A Řehoř XVI. v *Mirari vos* prohlašuje: K svobodě svědomí „se pojí tisková svoboda, nadmíru osudná, vši kletby a ošklivosti hodná, **ohavná svoboda, již si nelze dost oškličit**, kterou se jistí lidé s takovou halasností a zarputilostí odvažují vymáhat a všude šířit. Hrozíme se, ctihodní bratři, s jak obludným učením, nebo spíše s jak houževnatým lpěním na bludech jsme zahrnováni herezemi, rozsévá-

²⁷ S výjimkou lidí, kteří za prvé nikdy o křesťanství neslyšeli, za druhé žili ctnostně v souladu s tím, co považovali za Boží vůli. Poté, co zdůraznil dogma „mimo církve není spásy“, Pius IX. dodal: „Je třeba mít rovněž za jisté, že kdož trpí nepřekonatelnou neznalostí pravého náboženství, nejsou tím v Božích očích vinni“ (proslov „Singulari quadam“ z 9. prosince 1854). „Je-li člověk obětí nepřekonatelné nevědomosti,“ vysvětluje list Svatého officia z 8. srpna 1949, „akceptuje Bůh i přání [po příslušnosti k Církvi], je-li dotyčný rozhodnut být svou vůlí v souladu s vůlí Boha.“ – Mějme však na paměti, že papežství mluví o *nepřekonatelné* neznalosti, to znamená o lidech, kteří nikdy o křesťanství neslyšeli (jako například [kdysi] domorodci na Nové Guineji). Ti, kdo i poté, co vyslechli kázání evangelia, se zdráhají příslušet ke katolické církvi, nemají žádnou naději na spásu. Pokud jde o lidi, jsoucí obětí nepřekonatelné neznalosti, tam „si nikdo nemůže být jistý jejich věčnou spásou..., protože jsou připraveni o tak početné a mocné prostředky spásy a přízni nebes, jimž se může těšit pouze katolická církev“ (Pius XII., encyklika „Mystici corporis“ z 29. června 1943). Dědičným hříchem i zhoubným učením falešných náboženství porušená lidská přirozenost dělá dosažení osobní spásy mimořádně obtížným. Kdyby bylo ostatně tak prosté zachránit se v jiném náboženství, nepotřeboval by Kristus zakládat to své. Náš Pán však přišel na svět právě proto, že falešná náboženství představují překážku spásy. A svatý Pavel dokonce říká, že oběti pohanů neuctívají Boha, nýbrž jsou přinášeny démonům! Pravděpodobnost záchrany je tedy nesrovnatelně vyšší pro katolíka, než např. pro buddhistu, bez ohledu na všechnu jeho dobrou vůli. A znovu opakujeme, že kdo vědomě odmítá příslušet ke katolické víře, přijde nevyhnutelně do pekla.

²⁸ Svatý Augustin, „List proti Donatovi“.

²⁹ Pius VI., „Quod aliquantum“ z 10. března 1791.

nými ze všech stran a směrů nesmírným množstvím knih, brožur a spisků, které jsou sice drobné rozsahem, avšak plné bezbožných ničemností, z nichž vychází ona pohroma, jež zahaluje tvář země a vyvolává naše slzy.“

Kolik nevinných duší je poskvrněno a zkaženo spisy, které Satanova synagoga všude rozšiřuje! Kolik dětí je svedeno k špatnostem televizí! A kolik jen lidí kvůli zlořečeným „lidským právům“ ztratilo víru!

A tak tedy ještě jednou: ve hře jsou naše duše. „**Jaká je horší smrt pro duše, než svoboda bludu?**“, volá právem svatý Augustin. Boj Církve proti špatným spisům začal již v časech samotných apoštolů, kteří veřejně spálili množství knih [srv. Sk 19, 19!]. Rovněž papežové ustavičně pokračovali v potírání bludů, šířených knihami.³⁰

„Je třeba neohroženě bojovat,“ píše Klement XIII., „... a morovou ránu tolika neblahých spisů vši silou vymýtít; materie těchto bludů nikdy nezanikne, pokud zločinné elementy zhouby nestráví plameny.“

Citovaná encyklika *Christiana reipublicae salus* je datovaná 25. listopadem 1766. Kéž by byl král Ludvík XVI. nedosadil do čela cenzurního úřadu lóžového bratra Malsherbese...

Facit

Satanský charakter revoluce byl přiléhavě pojmenován Piem IX. v roce 1849:

„Revoluce je inspirována samotným Satanem, jehož cílem je rozbořit stavbu křesťanství až do základů a na troskách společenského řádu znovu založit pohanství...“

Prohlášení práv člověka z roku 1789 je opravdu osobně inspirováno Satanem. Nespokojen s podnícením rebelie mezi anděly, chce ještě svést co možná nejvíce lidí mezi své stoupence. ... Z toho důvodu s pomocí své synagogy kouzlí očím lidí mámivou volnost a rovnost, proto mate vlády a vládce převrácením pojmu „obecné blaho“, proto nechává všechny lidi zapomínat na jejich povinnosti vůči Bohu, sobě samým i ostatním ve prospěch totálně zhoubných „práv“. Za tím účelem podporuje všechna možná náboženství, nejde-li ovšem o náboženství jediného pravého Spasitele, proto dovoluje tisknout i jinak šířit všechno, co si jen dokáže vymyslet nejdivočejší fantazie. To všechno patří k metodickému plánu: *zatracení co nejvíce duší*.

Prohlášení z roku 1789 je Satanovým desaterem.

Nepřátelé víry to ostatně sami potvrzují a jsou na to hrdí. Právě jsme dokončili psaní této kapitoly, když nám vydání mince francouzské republiky dodalo „pádné“ potvrzení naší teze. U příležitosti dvouletého jubilea francouzské revoluce nechal totiž Dům numismatiky v Paříži razit pamětní minci o nominálu 100 franků (viz obr. přílohu).

Přední strana mince nabízí neobvyklý pohled: anděl s perem v ruce píše na dlouhou roli papíru. Text začíná titulem: „Práva člověka“ [„Droits de l’homme“]! Francouzská republika tedy mincí, raženou na počest jejího dvousetletého jubilea, zcela oficiálně proklamuje, komu vděčí za své nové desatero!

*

³⁰ Historický nástin tohoto boje je v encyklice „Mirari vos“ Řehoře XVI. (15. srpen 1830); a dále také v apoštolské konstituci „Officiorum ac munerum“ Lva XIII. z 8. února 1897.

Ze všeho, co jsme právě viděli, nám jasně vyplývá, že **katolík nemůže být demokratem!**

*

„Kdo není se mnou, proti mně jest“ – kdo neposlouchá Boha, propadá moci Satana. Naše další kapitola si dává za úlohu analyzovat – připomeňme, že skrytý – machiavelistický mechanismus, který Satanově synagoze umožňuje panovat zemi jako absolutní vládce. V roce 1789 instalovali Satanovi přísluhovači nejneúprosnější, nejabsolutnější totalitu, jaká kdy existovala – totalitu židovského zednářstva. Svoboda, demokracie, ani všeobecná vůle ve skutečnosti *neexistují*, o čemž by mohly mluvit početné knihy. Všechno je obratně dirigováno manipulátory, zůstávajícími v příšeří.

XI

„Všeobecná vůle“ jako ochranný štít tajné moci

„Zednářský poslanec má dva mandáty: ten, co dostal od svých voličů, mandát, který nic neplatí, jímž je možné se bavit a beztrestně jej porušovat, kdykoli se mu jen zachce; a pak ten, který obdržel od svých bratrů, mandát, jenž je velitelský a posvátný.“

(Eduard Drumont)

1. „Mnohonásobně skloňovaný dědičný hřích“

Podívejme se nyní na převrácení zákonodárné moci. Zde je především klíčová pasáž subverze: „Zákon je výrazem všeobecné vůle. Všichni občané mají právo osobně nebo svými zástupci spolupůsobit na jeho utváření“ (článek 6).

Filosofové 18. století dodali „všeobecné vůli“ přímo božskou neomylnost. „Jednotlivé vůle jsou podezřelé; mohou být dobré nebo špatné, avšak všeobecná vůle je vždy dobrá: ještě nikdy nezklamala, a také nezklame,“ píše lóžový bratr Diderot v *Encyklopedii* [*Encyclopédie*] pod heslem „přirozené právo“ [„droit naturel“]. Tím povýšil vrtochy masy do postavení „všeobecné vůle, jež se nikdy nemýlí“. – Výsměch je zde zcela zřejmý: člověk si osobuje neomylnost, která přísluší pouze Bohu. Při obnově aktu víry totiž katolíci říkají:

„Můj Bože, věřím nezlomně všemu, co mi svatá, katolická, apoštolská a římská církev přikazuje věřit, protože Ty, neomylná pravda, jsi to zjevil, a protože Ty ani sebe, ani nás nemůžeš klamat.“

Dobro a zlo, ctnost a hřích již nejsou definovány vůlí Boha, nýbrž kolísavým míněním většiny. Pod heslem „ekonomie“ [„économie“] *Encyklopedie* protestant Rousseau píše: „Nejvšobecnější vůle je vždy ta nejspravedlivější, a hlas lidu je skutečně hlasem Božím. Ctnost není nic jiného, než shoda jednotlivé vůle s všeobecnou“ – vůdčí motiv, který poté Rousseau rozvinul ve své knize *Společenská smlouva* [*Le contract social*], jež se stala biblí poslanců Národního shromáždění.

Nová definice zákona představuje teologickou revoluci, jak správně zdůraznil Jean Madiran:

„Že je ‚zákon‘ výrazem všeobecné vůle, a jen jím, je největší novotou světových dějin. Prohlášení z roku 1789 demokracii nevynalezlo, jen jí dalo jiný obsah. V politickém životě prosadilo novou morálku a nové právo. ... Zákon byl nyní lidský výraz Boží vůle ohledně lidí, odpovídající přírodě, která jim jej dala, a posláním, jež jim určila. A třeba by byl Bůh neznám nebo znevažován, zákon nicméně zůstal výrazem rozumu, spravedlnosti a řádu, stojícím nad hnutími myslí lidí. ‚Tvé vlastní příkazy, Kreone,‘ prohlašuje Antigone, ‚nemají moc smrtelníka zavázat k porušování ostatních zákonů, nepopsatelných, nezvratných zákonů bohů. Nejsou datovány dneškem, ani včerejškem, a nikdo nezná den, kdy se objeví. Smím se tedy z obavy před kýmkoli vystavit trestu bohů?‘ Tam odpovídaly

zákony, moc, i vládci ve shodě s tímto vyšším řádem.³¹ – A Madiran pokračuje: „Strašné datum světových dějin, kdy lidé rozhodli, že zákon má být napříště ‚výrazem všeobecné vůle‘, to znamená výrazem vůle lidí; datum, kdy se lidé usnesli znásobit dědičný hřích.

Vždyť v singuláru byl přesně toto Adamův hřích ve své neklasičtější podobě. „V den, kdy z něho pojdete, otevřou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé“ (Gn 3,5). „První člověk zhřešil hlavně tím, že tak dychtil po bohorovnosti ohledně poznání dobra a zla, jak mu ďábel sliboval v tom smyslu, že mocí vlastní přirozenosti chtěl sám určovat, v čem spočívá konání dobra a zla“ (Tomáš Akvinský, *Summa theologica* II-II, 163,2), že „jako Bůh znalostí své podstaty řídí všechny věci, tak i člověk poznáním vlastní přirozenosti může prý řídit sám sebe bez přispění vnější inspirace“ (svatý Tomáš Akvinský, *Komentář výroků* II, XII, I, 2, ad 2).³²

*

Zdá se být prospěšné doplnit úvahy Jeana Madirana o několik aspektů. Lucifer podal vzorný příklad prvotního hříchu, spáchaného našimi prarodiči. Odmítnutím podřídit se Božím záměrům a nárokem vzít svůj osud do vlastních rukou se chtěli vyrovnat Nejvyššímu (Iz 14,14). Lstivý starý had poté slíbil Adamovi a Evě totéž: „Budete jako Bůh“ (Gn 3,5) rozhodováním, co je dobro nebo zlo. A skutečně, člověk pokaždé opakuje hřích Lucifera i našich prarodičů, kdykoli svůj vlastní zákon staví *nad* Boží přikázání. Věří, že se „osvobodil“, chce se „rovnat“ svému Stvořiteli, a tím se stává *kořistí zla*. Je nám tedy již zjevné, kdo zednářům vnuknul jejich (zlo)pověstné heslo „volnost – rovnost“!

Výše řečeným netvrdíme ostatně nic, co by neučili sami papežové. Roku 1738 Klement XII. ve svém tajném listu odsoudil *liberi muratori* [zednáře], protože si sami dávají svůj zákon. Podle papeže si skrytí vládci, to je Židé, vymysleli lstivý systém „potírat Krista a jeho církve tím, že k tomu využijí samotných křesťanů“. Za tím účelem udělali předmětem své bohoslužby lidský rozum, prohlášený za svobodný, za jedinou sílu lidstva, a vstavili jej na oltář: „neslýchaně skandální velebení, vědomě opakující Luciferův prvotní hřích“. V roce 1738 se tato pýcha líhla zatím jen v lůně lóží. Poté se bratři připravili propagovat své falešné pojetí svobody i mimo vlastní chrám a zvláště prostřednictvím *Encyklopedie*. Zákonem je obecně lidský rozum, pokud vládne všem národům země – politické i občanské zákony jednoho každého národa nesmějí být ničím jiným, než různými jednotlivými případy, na nichž se lidský rozum uplatňuje (heslo „zákon“ [„loi“]). Roku 1789 toto ďábelské stanovení pojmu *nabylo moci zákona*. Od té doby se pak hereze začaly ve velkém šířit ve Francii, po Evropě i v celém světě.

„Jest mnoho takových,“ stěžuje si papež Lev XIII. v encyklice *Libertas* z 20. června 1888, „jež po příkladu Lucifera, od něhož pochází ono zločinné slovo ‚nebudu sloužit‘, konají jménem svobody to, co není ničím jiným, než čirou a šílenou prostopášností.“

³¹ Jean Madiran, *Obě demokracie* [Les deux démocraties], Paříž 1977, str. 14 ad.

³² Tamtéž, str. 16 ad.

2. „Všeobecná vůle“: fabrikát utajené menšiny

Již první věta článku 6, redukující zákon na pouhý výraz všeobecné vůle, je d'ábel-skou perfidností. Přečtěme si však pozorně i druhou větu. Za nevinným zevnějškem se skrývá strašlivá zákeřnost zednářské sekty. „Všichni občané mají právo osobně *nebo svými reprezentanty* spolupůsobit na jeho utváření.“

A právě v tom spočívá úskok: zákon je vypracováván buď občany osobně (což se prakticky nikdy neděje), nebo *jejich zástupci*. Zde se bezprostředně dotýkáme velkého klamu, **základního a zásadního podvodu**, před dvěma stoletími instalované **údajné „demokracie“**... Oficiálně je to tedy „lid“, kdo vládne: žijeme v „demo“kracii [řecky „lido“vládě]. Ve skutečnosti jsou však kostky „cinknuté“³³ – Nejsme ovládáni lidem, nýbrž jeho reprezentanty, a tito „lidoví zástupci“ jsou určováni zednářstvem!

Uveďme si jako příklad našeho tvrzení několik čísel. „Je nespornou skutečností, že z 578 delegátů třetího stavu u Generálních stavů bylo 477 regulérně zapsáno v zednářské lóži a rovněž 90 delegátů šlechty. Bylo také několik zástupců kléru,“ jak informuje židovský bratr Zeller.³⁴ Pierre Lamarque vypočítává kolem dvaceti duchovních. Podle bratra Gastona Martina mělo francouzské zednářstvo roku 1789 zhruba 30 000 členů. A v témže roce podle nejnovějších demografických výpočtů celé francouzské obyvatelstvo obnášelo kolem 28 milionů duší. V Národním shromáždění bylo celkem 1 165 poslanců. Nyní, vybaveni těmito čísly, si všechno přepočítejme.

Jestli je 1 165 poslanců na 28 000 000 Francouzů, připadá jeden poslanec na 24 000 osob. A protože členský stav zednářstva činí asi 30 000 hlav, mělo by podle aritmetiky oficiální demokracie k dispozici pouze 1 až 2 poslance. Nicméně Národní shromáždění nemá 1 nebo 2, také ne 20, ani 200, nýbrž zhruba 600 zednářských poslanců! Zednáři tím v Národním shromáždění tvoří semknutou většinu, přestože představují jen *mizivou menšinu lidu*, totiž tisícinu obyvatelstva! 0,1 % obyvatelstva má více než 50 % poslanců! Kde je potom nějaká demokracie?

Se stejnou uzurpací Francie skrytou mocí se setkáváme v II. republice: až na jednoho jsou všichni členové prozatímní vlády zednáři... V jejich čele stojí Isaac Crémieux, vysokostupňový zednář skotského obřadu a zakladatel Univerzální izraelské aliance [Alliance israélite universelle].

Pro III. republiku nám zase dodal klíčové počty bývalý lóžový bratr Copin-Albancelli. V roce 1892 bylo ve Francii 9 500 000 voličů a 576 poslanců, mezi nimiž 127 notorických zednářů, nehledě už k těm, kterým se podařilo svou lóžovou příslušnost zatajit. To tedy činí jednoho poslance na 22 000 řadových občanů, ale jednoho poslance na 160 bratrů!

„Tak tedy vypadá kolosální nepoměr mezi zednáři a těmi, kteří jimi nejsou. ...

Ti první zaujímají plnou třetinu v národním zastupitelstvu. V senátu jsou poměrně ještě početnější, než v parlamentě. A ministerskou radu si nárokují téměř úpl-

³³ V žargonu falešných hráčů se tím rozumí kostky, skrytě na jedné straně zatížené, aby padalo požadované číslo; pozn. (českého) překl.

³⁴ Fred Zeller, *Tři tečky, toť vše* [Trois points, c'est tout], Paříž 1976, str. 456 – srv. VII. kapitolu č. 2 o zfalšovaných volbách.

ně pro sebe.³⁵ – Navíc ještě není přihlédnuto k bratrům, které odpůrci lóží nedokázali identifikovat!³⁶

A podle Copin-Albancelliho se v následujících volbách situace ještě zhoršila. Zednářští poslanci od té doby tvoří solidní většinu, která jménem obrovské většiny katolického obyvatelstva Francie vede boj na život a smrt proti katolické církvi!

Saint Pastour ve své studii *Zednářstvo v parlamentu* [*La franc-maçonnerie au Parlement*] udělal inventuru II., IV. a V. republiky. A je to pořád stejná písnička. Ohledně sestavení Chiracovy vlády v březnu 1986 François Brigneau bilancuje:

„Jedenáct bratrů na sedmatřicet ministrů a státních tajemníků, to už je značné. V zemi není ani jeden zednář na tisíc Francouzů. U zdroje moci však vidíme jednoho zednáře na tři členy vlády, protože náš pseudosystém, postavený na volbách a zákonu většiny, je plně podřízen tajné moci vlivné menšiny, mezi níž jsou zednářské obedience [= různé odnože světového zednářstva]. Poté, co se nám rozplynula mlha kolem hlasování, není na škodu si to uvědomit.“³⁷

K notorickým zednářům je třeba ještě připočítat takové, jejichž lóžové členství není odhaleno, a také ministři, kteří se neostýchají přednášet v lóži.

V projevu k francouzským poutníkům 5. května 1874 shrnul Pius IX. demokracii do stručné formulky „všeobecné volby = všeobecná lež“. Toho dne francouzským poutníkům požehnal:

„A konečně vám také žehnám k záměru... pracovat na těžké úloze podle možností odstraňovat **hroznou pohromu, postihující lidskou společnost, jež se nazývá všeobecné volby**. Ano, je to nákaza, rozbíjející společenský řád a právem si zaslouží být nazývána všeobecnou lží.“

V neomylném dokumentu, *Syllabu*, **zavrhuje** následující blud: „Autorita není nic jiného, než souhrn počtu a materiální síly“ (60. odsouzená věta). Za časů Lva XIII. začíná zednářstvo „v moderních státech na sebe strhávat moc, téměř se rovnají suverenitě“ (*Humanum genus* z 20. dubna 1884). V okružním listu *Dospěv do 25. roku* z 19. března 1902 si papež stěžuje na úsilí sekty „vykonávat okultní svrchovanost nad viditelnou společností“. Rovněž Pius XII. svého času v rozhlasovém projevu celému světu 24. prosince 1944 kritizoval uzurpování vládní moci skrytou silou: „Zůstávají už jen na jedné straně zdánlivou fascinací oklamané oběti... a na druhé straně díky moci peněz nebo organizace privilegovaná postavení a dokonce i samotná moc.“

Podle způsobu, jakým se chopili otěží moci, dali někteří autoři zednářstvu přezdívku „anonymní společnost volitelných Francouzů“.³⁸

*

³⁵ Copin-Albancelli, *Skrytá moc proti Francii* [Le pouvoir occulte contre la France], 1908, str. 19; autor, který nejlépe zanalyzoval tajné fungování zednářského aparátu.

³⁶ Jedním dobovým časopisem uvedený počet 127 zednářských delegátů je jako obvykle ještě hluboko pod skutečností, protože Copin-Albancelli, který sám navštěvoval pařížské lóže, nás ujišťuje, že zná dobrý tucet těch, kteří na seznamu řečeného listu chybějí. A kromě toho se Copin-Albancelli pohyboval jenom v lóžích hlavního města a přirozeně neví, kdo jsou třítečkoví poslanci z provincií.

³⁷ „Présent“ č. 1061 ze 14./15. dubna 1986; seznam jmen je ve „Francouzské četbě“ [Lectures françaises], č. 349, květen 1986.

³⁸ Pozn. (německého) překladatele: Obtížná slovní hříčka, protože „société anonyme“ [„anonymní společnost“] se ve francouzštině nazývají také nesčetné akciové společnosti...

Kdyby se zednářští poslanci alespoň spokojili být hlásnou troubou svých voličů! Ti se však sebemeně nezajímají o všeobecnou vůli lidu, kterého jsou pověřenci. Eduard Drumont napsal větu, jež by měla být vštípena do paměti všech:

„Zednářský poslanec má dva mandáty: ten, který dostal od svých voličů, mandát, co nic neplatí a jímž je možné se bavit a beztrestně jej porušovat, kdykoli se mu jen zachce; a pak ten, který obdržel od svých bratrů, mandát, jenž je velitelský a posvátný.“³⁹

Uvedme si několik příkladů na podporu této obecné pravdy. První příklad manipulační s všeobecnou vůlí představuje ... samotné Prohlášení lidských práv! Svou preambulí totiž hlásá, že nevědomými masami zapomenutá a/nebo zanedbávaná práva byla poznovu slavnostně potvrzena „v Národní shromáždění ustanovení zástupci francouzského lidu“. ... Avšak tato nová filosofie nebyla lidem naprosto chtěna, jak bratr Chamfort v květnu 1789 cynicky přiznal: „Vůbec národ, co chce? Může se nechat chtít a říkat věci, které by mu nikdy ani nepřišly na mysl.“ – Vzťahy mezi národem a zednářstvem lze snadno vyjádřit. Klíčem lóžové strategie je utajování: „A konečně je to pro vaše dobro, že jste bez vašeho vědomí k tomu přiváděni.“ – Obrovská většina Francouzů je stále ještě stoupencem krále a náboženství svých otců? Nu což, na tom tolik nezáleží! Třítečkoví poslanci, považovaní za zástupce lidu, již takové předsudky zkorigují: „Starý režim, bohoslužba ani mravy, ani celá ta vaše prastará veteš předsudků si nezaslouží zachování.“ S oporou v člancích 3 a 6 Prohlášení – dávno předem sflikovaných v lóži a pak vnucených národu – tak utiskují zednářští poslanci většinu. ... V době vrcholící hrůzovlády bratr Robespierre zvolal: „Mravní čistota je na této zemi v menšině.“ – Nejctnostnější Rytíři Kádoši se nestarají o to, zda jsou v té či oné zemi v menšině, protože si zkonfiskovali moc. **V lóži vydávané příkazy, a nikoli vůle voličů, rozhodují o budoucnosti země.** Tak například se v jistém okamžiku vynoří návrh, nechat samotný lid hlasovat o osudu, jemuž má propadnout Ludvík XVI. Třítečkoví poslanci však velice dobře znají králi hluboce věrné pocity národa, a proto „Provolání k národu“ odmítnou... Demokracie je zkonfiskována, lid umlčen, král popraven a zednářská republika je zachráněna.

V roce 1797 se republika znovu potácí v nebezpečí. Po svržení Robespiera se konečně přistupuje ke skutečně svobodným volbám. A výsledek: národ velkou většinou hlasuje pro králi věrné poslance. Ale republika je přesto zachována díky velice obratnému triku. „Zástupci lidu“ totiž předtím schválili zákon, určující, že bude vyměněna pouze třetina poslanců, zatímco ostatní zůstanou na svých místech. Tím si republikánští poslanci zachovali v parlamentu dvoutřetinovou většinu a zneutralizovali nově zvolené. Lid si může dál dávat najevo svou zcela monarchistickou všeobecnou vůli: „národní“ shromáždění zůstává nadále okupováno „republikány“!

Požadovat však od těchto „demokratů“, aby tolerovali králi věrné kolegy, i kdyby ti byli jen v menšině, by znamenalo chtít po nich příliš. Pod záminkou, že se chystá (vymyšlený) kontrarevoluční komplot, nechali republikáni králi věrné poslance zatknout, opoziční tisk potlačit a všechny rušitele klidu deportovat na Cayenne.⁴⁰ Republika je zachráněna! A publicisté oné epochy s uspokojením poznamenávají: „... Neměli jsme snad početní většinu, ale měli jsme většinu moci.“ – Vskutku, argument, jemuž nelze odporovat...

³⁹ „Zednářské dokumenty“ [„Les documents maçonniques“], str. 999.

⁴⁰ Neblaze proslulá věznice u pobřeží francouzské Guyany; pozn. překl.

Ve III. republice se již reprezentativní demokracie zvrhává v karikaturu. Roku 1888 podává zednářský poslanec Blatin příznačné vysvětlení – v lóži, v bezpečné vzdálenosti od uší svých voličů:

„Zřídili jsme v parlamentě přesně fungující syndikát, a jen já sám jsem dokázal ne snad desetkrát, nýbrž stokrát prosadit u státních úřadů opravdu účinná opatření...“⁴¹

Skutečnou Francii – a to znovu opakujeme – tvoří katolická většina; naproti tomu v parlamentě dominuje zednářská sekta. Porovnáme-li si výroční zprávy zednářských konventů se zákonodárstvím III. republiky, snadno zjistíme, že valným shromážděním Velkého Orientu navržený a schválený zákon byl *hned v následujícím roce přijat parlamentem!* Bojové heslo sekty zní: „Nepřítelem je klerikalismus!“ Poté, co se předem dohodli, třítečkoví poslanci a jejich společníci jménem lidu a bez ohledu na lid prosazují zákony, zaměřené na zničení křesťanského náboženství.

*

Jak vidno, může zednářský poslanec mandát od svých voličů ignorovat, kdy se mu zachce. Naproti tomu v lóži udělenému příkazu je zavázán striktní poslušností! Konvent Velkého Orientu z roku 1828 vytyčuje cíl:

„Musíme si zajistit kontrolu zvolených politiků. Musíme ... revidovat jejich přehmaty, upozorňovat je na omyly a připomínat jim jejich slabiny. Slovem, zednářství musí být jejich svědomím.“⁴² 2. října 1891 řekl to samé bratr Manuel ještě otevřeněji: „Je třeba členům parlamentu připomenout, že jsou zednáři, a zahánět je do úzkých v jejich vlastním zájmu.“⁴³

Roku 1888 Nejvyšší rada Velkého Orientu napomíná několik bratrů, kteří ukázali slaboučký nádech nezávislosti:

„Těm, kteří zapomněli na přísahu solidárnosti, ji musíme připomenout, a soudit po zednářsku ty, kdo na svou *alma mater*⁴⁴ [= lóži] pozapomněli nebo ji očernili, přestože **se dostali nahoru skrze nás, a bez nás by ničím nebyli.**“⁴⁵

Jestliže poslanec dál trvá na své nezávislosti, sekta zničí jeho kariéru – rychle vyvolaným skandálem! – nebo jej eliminuje i fyzicky. Nyní již chápeme, proč baron Debry, kající se zednář a královrah proti své vůli, podlehl příkazu svých spolubratrů: „Po příchodu do shromáždění jsem byl znamením upomenut na přísahu lóže.“ Nekamenujme jej však: hrozba dýkou nebo *aqua toffanou* [= jedem] je velmi reálná... Z popravených „zrádců“ si zde uveďme alespoň toho nejproslulejšího: Mirabeaua. Hrabě sloužil věci znamenitě a veškerou energii věnoval prosazení lidských práv i emancipaci Židů. Poté se však chystal pracovat v žoldu dvora... Nehraje roli, zda své řečnické nadání dal do služeb monarchie z přesvědčení nebo ze ziskuchtivosti. Platí jen, že byl sektou otráven. Tak se tragicky potvrzuje, že zednářský poslanec sice může podle libosti beztrestně ignorovat to, o čem Drumont říká „mandát, jímž je možné se bavit“, tedy lidem svěřený mandát, ne však „velitelský a posvátný mandát“, přijatý od svých spolubratrů.

⁴¹ Cit. podle: Copin-Albancelli, str. 124.

⁴² „Zednářské dokumenty“ [„Les documents maçonniques“], str. 230.

⁴³ Tamtéž.

⁴⁴ Latin. doslova „živící matka“, původně název pro univerzitu; pozn. překl.

⁴⁵ Zednářský časopis „Spolkový řetězec“ [„Chaîne d'union“], 1885

3. Charta totality

Prohlášení lidských práv lze bez nebezpečí možného omylu označit za „chartu totality“, protože skutečný despotismus – ať se to zednářům líbí nebo ne – se zrodil roku 1789.

Princip každé suverenity pramení zásadně v lidu. Žádná instituce, žádná jednotlivá osoba nemůže uplatňovat autoritu, která z toho výslovně nevyplývá“ (článek 3). Tím tedy národ, to znamená stát, rozhoduje o tom, zda ten nebo onen má právo k vládnutí nebo má být sesazen. Stát je současně i soudcem jako nejvyšší a konečná instance, jde-li o připuštění nebo zakázání nějaké organizace: literární společnosti, cechu, náboženského společenství... Zástupci lidu mohou podle libosti určovat podmínky, které ten či onen spolek musí splnit, chce-li mít právo na existenci. Jejich moc je tudíž neomezená – vždyť článek 6 široce otvírá brány svévoli tím, že definuje zákon jako „výraz všeobecné vůle“. Proto je i ten nejpošetilejší, nejskandálnější zákon právoplatným a zcela legálním zákonem, je-li schválen i jen 51 % hlasů. **Článek 6 umožňuje zřízení absolutní zednářské tyranie nad danou zemí. Tak předně lze vydávat všechny možné a myslitelné zákony, protože všeobecná vůle je nyní jediným kritériem pro spravedlivé i nespravedlivé. Dále nejsou zákony schvalovány lidem, nýbrž jeho reprezentanty. A protože většina těchto „reprezentantů“ slouží sektě, může zednářstvo zemi tím nejlegálnějším způsobem ukládat takové zákony, jaké jen chce.**

Může se ovšem namítnout, že Prohlášení přece obsahuje také jistý počet nezadatelných práv, tvořících nedotknutelnou bariéru proti svévolnému útisku. Žádný člověk nesmí být připraven o jistá základní práva jako svobodu náboženství a názorů, o bezpečnost, vlastnictví a v neposlední řadě o právo na odpor proti despotickému násilí. Kromě toho článek 16 určuje, že „každá společnost, v které záruka práv není zajištěna ..., nemá ústavu“. A pokud existuje tyranie, pak se nám odpoví: *právě proto*, že tato práva jsou porušena, že se nerespektuje liberální ústava z roku 1789. Postačí jen Prohlášení lidských práv lépe využívat, čímž již žádná diktatura nebude. Tato **iluze**, puštěná do světa zednářskou dámou de Staël, **je dodnes téměř každým přijímána...**

Naopak je třeba pochopit, že státní totalita existuje právě z *moci* zásad roku 1789! Jistě, článek 2 stanoví, že nedotknutelnými právy člověka jsou „svoboda, vlastnictví, bezpečnost a odpor proti útlaku“. Ale tato práva v žádném případě nepředstavují účinnou bariéru proti článkům 3 a 6. Vždyť Prohlášení osahuje také jisté omezující klauzule, dovolující svobody redukovat, ba dokonce je zrušit, jak si následně dokážeme.

*

„Nikdo nesmí být obtěžován pro své **názory**, i religiózní, *pokud jejich projevování nenarušuje zákonem stanovený veřejný pořádek.*“ V první části proklamuje článek 10 svobodu výkonu náboženství, avšak hned poté, v druhé části věty, ji zase likviduje. ... Jestliže například vláda shledá, že údery zvonů ruší veřejný pořádek, může vyzvánění k bohoslužbě zakázat. Pokud uzná, že církvi věrný kněz ohrožuje veřejnou bezpečnost, může jej uvěznit, vypovědět nebo zabít, atd.

*

„Každý občan smí ... svobodně mluvit, psát a tisknout, *s výjimkou odpovědnosti za zneužití v zákonem stanovených případech*“ (článek 11). Co však považovat za zneužití tiskové svobody? Je to zákon, který to stanoví. A znovu mají zákonodárci naprostou volnost, aby podle článku 6 nařídili, cokoli jen chtějí. Zde bratři poslanci pečlivě uplat-

ňují své heslo: „Žádnou svobodu pro nepřátele svobody!“ Ocitujme si zde jako malý příklad dekret z 2. srpna 1796: „Každé divadlo, v němž se hrají kusy, náchylné kazit ducha veřejnosti a oživovat škodlivé pověry království, bude uzavřeno, jeho ředitelé zatčeni a potrestáni v souladu s přísností zákona.“

*

„Protože je **vlastnictví** nedotknutelným a svatým právem, nesmí o něj být nikdo připraven.“ – Tak vida! Tentokrát je to neprůstřelné! Kdo by se opovážil tak svaté právo znesvětit? Přírozeně, že třítečkoví bratři. Jen čtème pokračování článku 17: „... nesmí být o něj nikdo připraven, *pouze v tom případě, že by to vyžadovala zákonem stanovená veřejná nezbytnost a s podmínkou předchozího spravedlivého odškodnění.*“ Ale i to by bylo až příliš pěkné! Na návrh bavorského ilumináta Talleyranda-Périgorda (a mimo to biskupa z Autunu) připravilo Národní shromáždění klérus o veškerý majetek! – A všechno opět proběhlo tou vůbec nejlegálnější cestou: bylo vyplaceno (směšně ubohé) odškodnění, a nezbytnost tohoto zlovolného opatření byla bratry v parlamentu „zákonně stanovena“. Vláda tedy může vyvlastňovat, kdykoli jen chce, a sama také určovat výši odškodného. Tím hůře pro právo na vlastnictví!

*

Přinejmenším se bude alespoň zdůrazňovat, že revoluce odstranila tajné královské zatykače! Napříště již žádná svévolná zatykáni a rozsudky! Neradujme se však předčasně! Jsme skutečně v „**bezpečí**“? – „Žádný člověk nesmí být obviněn, zatčen nebo uvězněn kromě *zákonem stanovených případů... a v odpovídající předepsané formě*“ (článek 7). Stojíme tedy znovu před obratným východiskem – proslulým článkem 6! Článek 7 sice stanovuje, že „ti, kdo požadují vydávat, provádět či nechat provádět svévolné rozkazy, musejí být potrestáni“, avšak rozkaz, byť i ten nejnelidštější nebo nejnepřírozenější, již není svévolný, jakmile odpovídá všeobecné vůli! Ale nejen to – pokud Národní shromáždění rozhodne, že ta nebo ona osoba, nebo dokonce ta či ona kategorie osob (církvi věrní kněží, králi oddaní, bohatí ...) zasluhuje uvěznění nebo popravení, jsou počestní občané povinni příkazu autority uposlechnout! „Každý mocí zákona předvolaný nebo zatčený občan musí okamžitě uposlechnout: odporem se proviňuje“ (článek 7).

Měl snad další článek 9 zmírnit neúměrnou přísnost ze strany zákonodárce? „Zákon smí stanovit pouze striktně a očividně nezbytné tresty.“ Na první pohled by tedy tento článek musel mírnit běsnění jakobínských tribunálů. Zamyslel se však někdo opravdově, co potom je „striktně a očividně nezbytný“ trest? To ovšem není definováno. Znovu zchytralá mlhavost přenechává rozhodnutí orákulu všeobecné vůle, jež je stále tak všemocné, jako dříve.

*

Proč se však tato tyranie prostě nesvrhne? Proč se nevyužívá práva na „**odpor proti útisku**“!? I zde jsou vaše ruce úplně spoutané. Nemáte právo se pozdvihnout proti zednářským tyranům v parlamentě, protože despotická vláda je *pouze ta*, která *nerespektuje lidská práva*. „Republikáni“ však principy Prohlášení roku 1789 aplikují velice svědomitě! Demokraticky zvoleni tedy plným právem zastupují lid. ... Napadat je, by znamenalo spáchat zločin urážky (majestátu) lidu! A jimi fabrikované zákony jsou ostatně vždy schvalovány většinou Národního shromáždění. Navíc tyto zlovolné zákony odpovídají nejen článkům 3 a 6, ale rovněž 2, 7, 8, 10, 16 a 17! **Vláda respektuje**

pravidla demokratické hry do detailu! Neschvaluje tedy žádná svévolná opatření a neprovozuje ani žádný nespravedlivý útlak. A proto také dobrý občan nemá právo jí odporovat. Dokonce by se svým „odporem provinil“!

Facit

Prohlášení lidských práv tak zcela dokonale slouží plánům zednářstva. Za prvé tvoří účinné beranidlo proti stávající královské a kněžské moci. „Žádná společnost, v níž nejsou práva zaručena..., nemá ústavu.“ – Tím je dosud existující vláda postavena mimo zákon! Pak už stačí dobře zorganizovaný „odpor proti útisku“ na způsob 14. července nebo 5./6. října, a absolutismus je svržen! Pomocí voleb se lóžovní bratři zmocňují státního zřízení a pouštějí se do díla, do „velkého díla“! Díky tajně domluvenému hlasování se jim daří řídit debaty svým směrem a strhávat váhající. Dávno předem v lůně lóží zosnované návrhy a předlohy mohou nyní vystoupit z šera lóžového templu a nabýt zákonné platnosti. A jaké zákonné platnosti! Proti „všeobecné vůli“ již *nelze nic uhájit*, ani prastaré tradice, ani pocity národa, ani zdravý lidský rozum, spravedlnost, poctnost, ani právo, vyhlášené za nezczizitelné, nedotknutelné a svaté: právo na svobodu kultu a tisku, bezpečnost osoby či majetku, právo na odpor proti vládní zvuili.

Prohlášení z roku 1789 umožnilo uchvácení moci ve dvou etapách podle *solve et coagula (rozlož a znovu spoj)* zednářstva. Nejprve rozbíjí starý, za „despotický a po věřčivý“ označený řád věcí, a poté prostřednictvím všeobecných voleb – kdy jsou však kostky již předem zfalšované – zavádí **neúprosnou, neomezenou, absolutní, totalitní zednářskou diktaturu**.

A jako náhodou nacházíme obě tyto fáze v rituálu Rytíře Kádoše. Čtème pomalu a pozorně. Rytíř Kádoš má za úkol vykonat „velké dílo“, znamenající za 1. „spoutat ruce a nohy uzurpátorům práv člověka“; za 2. „vládnout lidem pomocí utajení tak, aby tato vláda byla profánnímu světu neviditelná“.

At' žije republika!

*

Ukázali jsme si systém, který zednářstvu dovolu je vládnout lidu jako absolutní pán. Po prostudování *metod* se nyní zaměříme na *cíl* zednářské vlády, na „velké dílo“.

XII

„Velké dílo“

„Co tvoří republiku, je totální zničení všeho, co se jí staví na odpor.“
(*Bratr Saint Just*)

Zednářstvo se snaží uskutečnit to, co nazývá „velkým dílem“. Co se tím rozumí?

Zcela obecně chce sekta nahradit starý řád věcí novým stavem: *solve et coagula*... Blíže to znamená zcela zničit struktury křesťanství ve prospěch židovsko-zednářských. V kapitole VI jsme si ukázali Weishauptem vydané šílené heslo: od základu zničit náboženství, vládu, vlastnictví, rodinné svazky, a dokonce také vědy a umění. Souběžně s tím mají spiklenci pracovat na upevňování moci skutečných vládců iluminátství, tedy těch, kteří Weishaupta financovali. – Ukážeme si, jak zednářstvo toto „velké dílo“ umí uskutečňovat tím, že se **opírá o Prohlášení lidských práv**.

1. „Zničte hanebnici!“

Po povstání z 5./6. října 1789 byl Ludvík XVI., nadále již vězeň v Paříži, pravidelně ohrožován pouliční lůzou z předměstí, stojící v žoldu vévody de Orléans a Neckera. – S každým dalším výnosem, ničícím náboženství i monarchii, jen byla podnícena nová vlna vzpoury, mající krále vyděsit a nutit jej k podepsání. S odvoláním na článek č. 4 prohlašuje La Fayette povstání za „nejposvátnější povinnost“. Mirabeau, Chapelier a Barnave se ujímají rozhodnutí o místě a hodině vzbouření... Vždy, kdy se král, klérus a šlechta chtěli vzepřít denním výnosům, byli obklíčeni běsnící lůzou, sehnanou třítečkovými bratry.

Jakmile Ludvík XVI. prohlášení podepsal, mohla začít otevřená válka proti Kristu a jeho Církvi, a to zcela „legálně“.

Konkrétně chce sekta bohoslužebné uctívání Krista nahradit svým kultem „Velkého Architekta Univerza“ a bohyně rozumu. A k tomu stačí provést bratry filosofy obratně naznačený plán tím, že se Církvi začnou brát řádová společenství a služebníci jejího kultu se připraví o živobytí. Dekrety z 28. října, 2. listopadu a 19. prosince 1789 suspendují řádové sliby a nakonec je úplně ruší. Barnave totiž právě teď prohlašuje: „Lidská práva a klášterní život jsou vzájemně neslučitelné.“ Poté je přijat návrh zednářského „biskupa“ Talleyranda: „Veškerý církevní majetek je nyní dán k dispozici národu.“ – Klérus je zbaven svého zboží: všechny peníze jsou převedeny na asignáty [novou měnu], zlato a stříbro chrámů přetaveno do prutů, a lupiči odměněni.

I po takové loupeži chtěli lóžoví bratři jít ještě dál a nutit řeholníky k odpadu od víry. Roku 1790 je kléru vnucena ústava, kterou Mirabeau nazývá civilní. Podívejme se blíže na jednotlivé články, abychom si plně uvědomili rozsah její hanebnosti.

Národní shromáždění odstraňuje stará sídla metropolitních biskupů, početná ruší a nově dělí diecéze... V okružním listu *Quod aliquantum* z 10. března 1791 je Pius VI. pobouřen takovou uzurpací duchovní autority světskou mocí, neboť podle dekretů svatého papeže Inocence I. i chalcedonského koncilu nemá státní moc právo zasahovat do členění církevních provincií.

„Takový rozvrat disciplíny,“ pokračuje Pius VI., „znamená další novotu v podobě libovольnosti namísto toho, co dohodli Lev X. a František I. pod označením konkordát... a co by muselo být považováno za jeden ze zákonů monarchie.“ Jím byl upraven způsob udílení církevních úřadů. „Nedbáním této smlouvy Národní shromáždění nařizuje, že napříště mají být biskupové voleni lidem daného kraje [podle článku 3], a toto opatření má zřejmě původ v bludech Luthera a Kalvína, kteří tvrdili, že volba biskupů lidem je božím právem.“ Papež pak cituje svatého Jeronýma, který stručnými slovy rozvádí, jak je takový způsob volby pochybný: „Úsudky lidu jsou často chybné; obecný lid se mýlí ve volbě svých duchovních; každý chce takové, aby odpovídali jeho zvykům. Lid si nehledá nejlepšího pastýře, nýbrž takového, jaký se mu líbí.“ A kromě toho mají při volbě biskupů revoluční Francie volební hlasy rovněž v daném kraji sídlící protestanti, Židé a volno-myšlenkáři!

Lóžoví bratři jsou však neúnavní:

„Kněží budou ustanovováni i přes hlavy biskupů, protože ti je nemohou odvolat a rozhodnout nic bez většinového usnesení svých vikářů ... zákony o církvi však určují, že kanovníci, tvořící zákonně ustavenou kapitolu a představující církevní radu, jsou-li biskupem svoláni, mají při rozhodování pouze poradní hlasy.“

Biskupům je do budoucna vnucen skromný plat, vyplácený každé tři měsíce. Z něj ovšem již nemohou podporovat chudé, choré, vdovy a sirotky. Dokonce i někteří nezapomínající moderní historici konstatovali, že tak zvaná lidová revoluce chudé ještě víc ochudila a blahobytné měšťáky obohatila. *Republikánské mýty však mají tuhý život...*

Sídla biskupů byla zpřeházena, ale ani farnostem se nevedlo jinak. Mnoho z nich se prostě zrušilo – bylo třeba oslabit vliv kněžstva na obyvatelstvo: „V městech se 6 000 obyvateli bude už jen jediná farnost. Jak by mohl jeden farář stačit na takové množství?“ ptá se Pius VI.

Ohledně vyrabování Církve papež připomíná dekret toledského koncilu:

„Nikommu není dovoleno ignorovat, říká šestý koncil v Toledu r. 638, že všechno, co je zasvěceno Bohu, člověk, zvíře, pole, slovem vše, co již jednou bylo věnováno Pánu, patří k posvátným věcem a náleží církvi. A proto každý, kdo Pánu a církvi náležící dědictví bere, plundruje a loupí, má být pokládán za znesvětitel církve a exkomunikován.“

Zednářští zákonodárci navíc odprodejem ukradeného církevního zboží soukromníkům napomáhají věčnému zatracení co možná nejvíce lidí. ... Nabyvatelé „národního“ majetku se dopouštějí smrtelného hříchu. A nezapomínejme na velmi příznačnou skutečnost: zákon o legalizaci loupeže se týká *pouze katolického kněžstva*; vlastnictví protestantských a izraelských duchovních je respektováno...

I přísné řády jsou oloupeny o svá vlastnictví; zákon prohlašuje, že ta jsou „k dispozici národu“. Řádové sliby jsou anulovány, přestože moc k tomu má jedině papež. Výnos z 13. února 1790 *ruší všechny řády a zapovídá do budoucna zakládat nějaké nové* – zde máme jako na dlani náboženskou svobodu, jak jí rozumí článek 10 Prohlášení!

Papež, informovaný o práci Ústavodárného shromáždění na vytvoření civilní ústavy kléru, posílá 10. července 1790 breve Ludvíku XVI., jímž mu projevuje svou nespokojenost. Král ještě může užít svého veta... 12. července je ústava schválena; 28. ji Ludvík XVI. v listu papeži označuje za „dílo temnot“. Přesto 24. srpna pod novým tlakem Shromáždění ustupuje a podpisuje.

Rozumí se samo sebou, že většina kněží a biskupů nemůže akceptovat ústavu, strhávající Francii do hereze a schisma. Nicméně když poté Ústavodárné shromáždění výnosem z 27. listopadu 1790 všem duchovním přikazuje složit slib věrnosti kléru civilní ústavě, mnozí odmítají. Ze 133 biskupů se jich vzepřelo 129. Čtyři, kteří přísahu složili, jsou: Talleyrand, Loménie de Brienne, Jarente a Savine. ... Ze 44 000 kněží přijalo ústavu 20 000. Od nynějška je klérus rozpolcen na „přisahající“ a „vzdorné“.

Ti druzí jsou pronásledováni ještě ostřeji, protože všechna tato hanebná a bezbožná (avšak lidským právům odpovídající) opatření stále nestačí. Mirabeau chce víc: rád by vzal Francii její skutečný poklad – víru. „Není-li Francie odkatolizována,“ provolává, „není revoluce upevněna.“ A poté se od duchovních vyžaduje složit přísahu apostáze! Každý skutečný kněz Ježíše Krista, který odmítne přísahat, je ze svého kostela vyhnán. Takoví duchovní z Nîmes a Avignonu jsou již dokonce zmasakrováni... Naproti tomu těm, kteří přísahali Krista zradit a odvrhnout, se dostává hlučného potlesku!

Zákonodárné shromáždění, jež v roce 1791 následovalo Shromáždění ústavodárné, schválilo 27. května 1792 deportační výnos, který neznamenal pouze vyhnanství, nýbrž smrt. 11. června vznesl Ludvík XVI. proti řečenému výnosu své veto. To jen uspíšilo jeho pád. K tomu se ještě později vrátíme. Lůza byla podplacena a pobízena k masakrování kněží, odmítajících přísahu. A znovu si povšimněme: řečené masakry jsou v *souladu* s různými články Prohlášení z roku 1789! Tyto kruté činy samozřejmě také odpovídají přísaze nejvyššího zednářského stupně, rytíře Kádoše. ... Claude Fauchet, na biskupa z Caen povýšený, přísahou na ústavu zavázaný královský dvorní kazatel a člen lóže „Devět Sester“ [„Les Neuf Soeurs“] oznamuje oficiální odpad od víry formulí, až nápadně připomínající slovník lóží:

„Přisáhám nenávidět trůnu i oltáři, a souhlasím, aby tisíc dýk probodlo mé křivopřísežné tělo, pokud bych tuto přísahu porušil, vnitřnosti aby mi byly vyrvány z těla, spáleny a popel rozptýlen do všech stran jako památník mé nevěrnosti.“

3. září 1792 je lidu sdělen vzkaz stát se spolupachatelem: Shromáždění vyzývá „celou Francii“ hledat spásu v smrti všech kněží, odmítajících přísahu. Nicméně – díky Bohu – proti nadějším spiklenců lid odmítl klesnout na úroveň zločinců a své pastýře chránil.

V září 1792 střídá Zákonodárné shromáždění Konvent. Ve Francii již není pro katolíky žádný kostel. Avšak sekta ještě neřekla, jakou bohoslužbu chce postavit na místo Ježíše Krista. Třetí shromáždění [= konvent] konečně nechává spadnout masku. Weisshaupt prorokoval, že přijde den, kdy „rozum bude jediným zákoníkem člověka“. Přichází s tím bratr Hébert. Na mnoha místech Francie jsou kultovně uctívány prostitutky, oděné za bohyně rozumu.

Je třeba odstranit i každou památku na Boha křesťanů, na jejich světce a svátky. ... Bratr Fabre d'Eglantine vymýšlí nový kalendář, v němž je naprosto zpřeházeno pořadí týdnů, měsíců a roků. Roky se nyní nepočítají od narození Ježíše, nýbrž od data provolání francouzské republiky. Neděle – den Páně – je vytlačena desátým dnem [décadi], kdy se pořádají občanské svátky. Starý kalendář je zprofanovaný: tak například svátek svatého Bruna ustupuje Dni osla. Svobodo, jaké osloviny se dějí tvým jménem!

Na náhrobcích musí být vytesán následující nápis: „Smrt je jenom věčný spánek.“ Avšak lid kult rozumu nepřijímá. Proto se mu bratr Robespierre snaží dát Nejvyšší bytost. V roce 1797 bratr La Révellière-Lépeaux navrhuje teofilantropickou bohoslužbu. Samá zlatá telata, která se lidu nabízejí, aby jej odlákala od pravé víry!

Zbývající kněží si zachovávají život jen za cenu porušení přísahy (výnos z 10. ledna 1796).

Lóžoví bratři chtějí samozřejmě zničit i samotný vrcholek katolické hierarchie – 10. února 1798 je Řím obsazen francouzskými jednotkami... Generál Berthier uráží Svatý Stolec jménem francouzské republiky: „Již po čtrnáct století požaduje lidstvo zničení protispolečenské moci, jejíž kolébka se symbolicky usadila na Tibeře, aby si přivlastnila licoměrnost, krutost, krvežíznivost a zálibu ve všech zvrácenostech otce Neronova [= Nero].“ Papež je zajat a republika jej nazývá „Pius VI. a poslední, kdysi papež“. ... A zachází se s ním v zajetí tak špatně, že 29. srpna 1799 umírá. Přesto proti očekávání revolucionářů není posledním papežem. Jeho nástupce je ihned zvolen a přijímá jméno Pius VII. na zdůraznění kontinuity.

Při pohledu na celý přehled protikatolických dekretů je nemožné popřít jasnou snahu po vyhlazení každé stopy po náboženství Ježíše Krista. Bude stačit pár let, myslelo se, a jménem všeobecné vůle přijaté zákony již napomohou k uskutečnění části přísahy Rytíře Kádoše, totiž „zničení moci papeže“ a „kázání svobody národů“.

2. Královražda

Současně se horečně usilovalo o realizaci další části neblaze proslulé přísahy: „vyhubit všechny krále včetně rasy Kapetovců“ a „založit universální republiku“. Spiklenečtí zákonodárci se klidně mohli navzájem střídát, protože všichni pocházeli z lóží a společně vedli komplot proti Bohu i nejkřesťanštějšímu králi.

Bratři Mirabeau, Sieyès, Barnave, d'Orléans, La Fayette, Lameth, Chabroud, Bailly, Grégoire, Rabaud de Saint Etienne a le Chapelier se všichni dostavili k sflikování první ústavy, jejímž cílem je ponechat Ludvíku XVI. už jenom pouhý titul. V článku, týkajícím se království, přece čteme: „Osoba krále je nedotknutelná a posvátná; jeho jediným titulem je král *Francouzů*“ (ústava z 3. září 1791, titul III, kapitola II, oddíl I, článek 2). „Ve Francii není vyšší autorita, nežli autorita *zákona*. Král vládne jen skrze něj a může vyžadovat poslušnost také pouze jménem zákona“ (článek 3). Obratný posun: král si podrží své jméno, avšak jeho autorita již nadále závisí na lidu. „Král při nastoupení trůnu nebo při dosažení plnoletosti skládá v přítomnosti zákonodárného sboru národu přísahu „být věrně oddán zákonu, všechny na něj přenesené moci užívat k zachování ústavy, schválené Národním shromážděním v letech 1789, 1790 a 1791, a dále provádět příslušné zákony““ (článek 4). Jaký to hrozný protiklad k tradiční přísaze obřadu pomazání! „Pokud král měsíc po vyzvání zákonodárným sborem přísahu neloží nebo jestliže ji odvolá, bude se to považovat za abdikaci“ (článek 6). „Po výslovné či zákonné abdikaci náleží král do třídy občanů a po odstoupení může být jako takový za své jednání obžalován a souzen.“ Dokonce – nebo spíše především – je i výchova následníka trůnu kontrolována lóžovými bratry. „Bude vydán zákon k řízení výchovy nezletilého krále“ (oddíl III, článek 4).

Král ztrácí jakoukoli pomoc šlechty, protože ta je ihned odstraněna. Je mu naprosto odebrána zákonodárná moc... Je zde už jen k schvalování výnosů třítečkových bratrů. „V případě, že král odmítne souhlas, má jeho zdráhání pouze odkladný účinek. Jakmile se Zákonodárnému shromáždění, následujícímu po tom, které výnos poprvé předneslo, předloží tentýž výnos ve stejném znění, má se tím již svolení krále za udělené.“ – Jinak řečeno, podpis krále již rozhodně není nezbytný. Naproti tomu výkonná moc je zatím v rukou krále, který musí uvádět do praxe jím ratifikované zákony; ovšem i ta-

kové, jaké by nechtěl! Pokud jde o soudní moc, ta se zcela již vymyká kontrole Ludvíka XVI. Schválen 3. září, je definitivní text ústavy předložen králi. Ten pak 13. září vyslovuje svůj souhlas a 14. skládá stanovenou přísahu.

*

Rytíři Kádoši přesto nemohou strpět monarchii, i když je to monarchie svobodomyšlná. Nasadily se všechny síly na odstranění Ludvíka XVI. Bratr Brissot po celý rok přemýšlel o spiknutí, které pak 10. srpna 1792 vedlo k svržení a uvěznění krále. Od té chvíle, kdy byl zasvěcen do mystérií d'Holbachova klubu, Brissot každému, kdo byl ochoten mu naslouchat, ustavičně opakoval, že „žezlo Bourbonů musí být zlomeno a Francie povýšena na republiku“. Nepostačilo mu, že Ludvík XVI. ztratil svou moc, ale musí zmizet i sám monarcha. Po jmenování zákonodárcem [= členem Zákonodárného shromáždění] se Brissot obklopil bratry, stejně nenávidnými, jako on sám. Plán probíhal v několika etapách: nejdříve bude celá Francie zaplavena letáky, z nichž jeden je vůči králi a královně pomlouvačnější než druhý, a to se záměrem odstranit úctu, kterou Francouzi svému vladaři stále ještě prokazovali. Následně spiklenci dohnali zahraniční mocnosti k válce s cílem Ludvíka XVI. oslabit a dodat mu nevěrohodnosti. „Je třeba podpálit mnohá místa Evropy; v tom je naše spása,“ zaznamenává si Brissot.

„Triumvirové Robespierre, Marat a Danton mě obvinili,“ píše v otevřeném dopisu Francouzům, „že jsem vyprovokoval válku; ale bez války by království ještě trvalo! A bez války by Savojsko i mnoho dalších zemí, jejichž okovy nyní padly, nikdy nebyly dosáhly svobody. Báli se králem zahájené války, ti krátkozrací politici! Právě proto, že nevěrný král měl vést válku, neboť ji mohl vést pouze jako zrádce, jen z toho důvodu jsme museli chtít tuto královu válku. Bylo to odstranění království, co jsem měl na zřeteli, když jsem nechal vyhlásit válku. Byla zažehnána zrádná vyjednávání, jež se většinou národa stavěla do cesty – království“. A podlý, ničemný poslanec pokračuje ve své obhajovací řeči: „Obviňují mě, že jsem byl předsedou mimořádné komise; nicméně kdyby ušlechtilí duchové této komise – a to dokonce již dávno před 10. srpnem – nebyli připravili pro Francii záchranné výnosy o zbavení krále úřadu, o svolání konventu a o výstavbě republikánské správy..., byla by revoluce z 10. srpna vypadala v očích celé Evropy jako pouhá revoluce kanibalů.“

V tom samém Brissotově „dopisu všem republikánům Francie od společnosti jakobínů“ [„Lettre de Brissot à tous les républicains de la France, de la société des jacobins“], datovaném 24. říjnem 1792, lze nalézt ještě další odhalující věty:

„Osvícení vlastenci [lůžoví bratři] připravovali ducha lidí na zbavení krále jeho úřadu. Ti [mlčící většina Francouzů] na to ještě ani zdaleka nepomýšleli. A to je důvod, proč jsem riskoval svou proslulou řeč z 26. července o sesazení [krále]. Bylo třeba lavírovat k získání času na zpracování veřejného mínění ohledně svržení krále.“

Většina národa je tedy pro krále, a pár buřičů vnucuje pomocí povstání svůj zákon. Poslechněme si ještě svědectví jiného zednářského komplice, potvrzující spiknutí. ... V Louvetově „Zdravici Robespierrovi“ [„Adresse de Louvet à Robespierre“] totiž narážíme na jasné přiznání cynismu, s nímž spiklenci klamali národ:

„My, ostatní jakobíni, jsme také chtěli válku, protože mír by republiku zničil. Všichni republikáni, hodní toho jména, usilovali o zrušení samotného království, nejprve ve Francii a pak v celém světě.“

Také Ludvík XVI. i královna si přáli válku proti rakouskému císaři Františku II., synovci Marie-Antoinetty, ovšem s opačnými nadějemi než jakobíni. Doufali, že je rakouské vojsko osvobodí a obnoví starý řád, jak tomu bylo 1787 v Holandsku a koncem roku 1790 v Belgii. 20. dubna 1792 byla válka vyhlášena. Plán spiklenců se rychle naplňoval a jakobíni pokračovali v nátlaku na kněze i na krále. 27. května Národní shromáždění dekretuje, že přísahu odmítající kněží mohou být deportováni i na pouhou žádost dvaceti občanů, činných v jejich oblasti. A 8. června nařizuje povolání 20 000 federovaných k udržení veřejného pořádku v Paříži; 11. června Ludvík XVI. vznáší proti oběma výnosům své veto. Ministr a lóžový bratr Roland, manžel proslulé madame Rolandové, protestuje proti vetu v téměř urážlivém dopisu králi. 12. června je králem propuštěn z úřadu stejně, jako ministr války Servan a ministr financí Clavière, oba spiklenci a Brissotovi přátelé. 20. června sanskuloti z předměstí Saint Antoine a Saint Marcel, vedení lóžovými bratry (pořád stejné divadlo!), defilují před Národním shromážděním a poté obsazují Tuilerie. Chtějí krále donutit k odvolání veta a opětnému povolání jakobínských ministrů. Okupační nátlak v královských komnatách trvá od 14 do 20 hodin. Ludvík XVI. je rozběsněným davem donucen nasadit si rudou [jakobínskou] čapku, ale odmítá ustoupit jeho požadavkům. Přestože vzbouřenci nedostali, co chtěli, přinejmenším se přesvědčili, že král je špatně chráněn.

Od 28. července se události hrnuly o překot. V Paříži je oznámen manifest brunšvickeho vévody. Slibuje v něm hlavnímu městu „vojenské obsazení, totální zkázu a trest smrti vzbouřencům, pokud se Pařížané neodkladně a bezpodmínečně nepodrobí svému králi“. Vévodův bratr je velícím generálem rakousko-pruské armády. Manifest vyvolává u Pařížanů strach i hněv.

29. požaduje Robespierre sesazení krále, 3. srpna se lóžový bratr Pétion jménem 47 ze 48 pařížských „sekcí“ domáhá oficiální královy demise, 4. srpna sanskuloti z předměstí Saint Antoine – stále pod komandem zednářů – předkládají Národnímu shromáždění ultimátum, že nejpozději do půlnoci 9. srpna musí být Ludvík XVI. sesazen. Shromáždění však nepřijímá žádné odpovídající rozhodnutí.

O půlnoci 9. srpna jsou buřiči pod velením bratra Alexandroho připraveni k pochodu na Tuilerie. Následujícího dne kolem 13. hodiny bratr Huguenin, prezident povstalecké komuny, přichází diktovat Národnímu shromáždění vůli vzbouřenců. Jde o to, aby se později nemohlo říkat, že to nebyl lid, kdo chtěl svržení krále! – Shromáždění rozhodlo o prozatímním zbavení úřadu a o internaci Ludvíka XVI.

13. srpna požaduje pařížská komuna královo uvěznění ve věži Templu, kde byl kdysi zavřený velmistr templářů Jacques Molay. Rytíři Kádoši jásají. A již 14. srpna je vystupňováno pronásledování Církve. Zákonodárné shromáždění rozhoduje, že všichni kněží musejí skládat novou přísahu věrnosti zásadám volnosti a rovnosti. 15. srpna přichází další dekret – jméno krále musí být odstraněno ze všech úředních titulů, listin a znaků. Hlavní je teď neztrácet čas! Na návrh bratrů Collota d'Herbois a Grégoireho nové shromáždění, Konvent, rozhoduje, že „království je ve Francii navždy zrušeno“. Je to jeho první úřední akt, protože máme 21. září 1792, a tedy i první den jeho vlády.

7. listopadu pak předkládá bratr Mailhe předběžnou zprávu o procesu Ludvíka XVI. Dochází k závěru, že král může být souzen Konventem a ne lidem, jak bylo původně požadováno.

13. listopadu proces začíná. Bratr Saint Just prohlašuje, že král je „nepřítel, jehož není třeba ani tak soudit, jako s ním bojovat... Nesmí již dál panovat“. 3. prosince vystupuje Robespierre na řečnickou tribunu s následující pomluvou:

„Aby Ludvík netrestal francouzský lid a nedovolával se vojsk tyranů, svých spolubratrů – vítěz a národ rozhodli, že on sám byl rebelem; je již odsouzen. ... Říkám tuto fatální pravdu s politováním, ale Ludvík musí zemřít, aby vlast žila.“

4. prosince Konvent – stále ještě jménem všeobecné vůle a lidských práv – rozhoduje, že „každý, kdo by pod jakoukoli záminkou a formou navrhoval ve Francii znovuzavedení krále nebo království, má být potrestán smrtí“. Lóžoví bratři si nutně potřebovali krýt záda. Pořád ještě tvořili jen nepatrnou menšinu proti králi věrnému lidu – bylo tedy třeba předejít každému kontrarevolučnímu útoku!

6. prosince Marat požaduje, aby při hlasování v procesu s králem byl každý jmenovitě vyvolán a musel hlasitě odpovědět. Tím bude mít sekta své adepty lépe v hrsti. ... Vzpomeňme si na barona Jeana Debryho: po příchodu do shromáždění mu byla znamením připomenuta lóžová přísaha a on proti své vůli hlasoval pro smrt [krále].

11. povoluje konvent Ludvíku XVI. zvolit si svého obhájce. 12. lóžoví bratři Tronchet, Malesherbes (bývalý ministr cenzury) a Sèze projevují ochotu jej hájit a konvent je akceptuje. Jaká to svoboda!

15. ledna 1793 Konvent prohlašuje „Louise Capeta“ 707 hlasy proti 0 vinným spiknutím proti obecné svobodě. 424 hlasy proti 287 rozhoduje, že rozsudek nepodléhá ratifikaci lidem. **Do „demo“kracie nemá lid co mluvit!** Nakonec je rozhodnuto o smrti krále (*menšinou* poslanců, jež je rafinovaným trikem změněna ve většinu). ... Ludvík Kapet, bývalý král Francie, je 21. ledna 1793 v 10,22 hod. sťat gilotinou.

3. „Národní břitva“ a „republikánský křest“

Gilotina, ironicky nazývaná také „národní břitva“, ustavičně řádí v Paříži i v provinciích proti stoupencům krále a kněžím, odmítajícím přísahu. A brzy jsou oběti tak početné, že na ně již sama nestačí. Proto jsou organizována masová střelení a topení („republikánský křest“). Původcem takových ohavných činů je vždy znovu zednářská sekta. Při pohledu na hlavy, nošené nabodnuté na píkách, se bratr Barnave vyjadřuje takto bezcitně: „Je snad tato krev tak nevinná, aby se jí nesměla prolít ani kapka?“ – A lóžoví bratři Chapelier, Mirabeau a Grégoire ospravedlňují masakry následujícími skandálními slovy: „Lid potřebuje oběti.“ – Má široká záda, tzv. všeobecnou vůli!

Je pryč i soucit s vlastní rodinou; Weishauptovo učení, nechávající přísežně slibovat udávání rodičů, přátel i sourozenců, si již našlo cestu do srdcí lóžových bratrů. Tak třeba bratr Chénier nehne ani brvou, když vidí zabíjet svého [rodného] bratra. „Jestli můj bratr není po chuti revoluci, pak má být prostě obětován.“ Podobně i lóžový bratr Philip hledí s hrdostí na předávání hlav svého otce a matky jakobínům.

Dietrich, pověstný alsaský iluminát, který roku 1787 přinesl Weishauptova mystéria do Francie, píše o lóži v ulici Sourdière: „My označujeme hlavy, a ty se pak kutálejí.“ Zákon může ospravedlnit všechno, tedy i masakry... Neprohlásil snad Condorcet v Národním shromáždění: „Raději ať zhyne svět, než bychom obětovali své zákony rovnosti!“ – Tím je řečeno všechno: ve jménu lidských práv, volnosti, rovnosti a svo-

body názorů padají hlavy tisíců mužů a žen, dostává se jim republikánského křtu nebo hrotů bajonetů. Sieyès řekl: „To je účel, konec a cíl, na něž se musíme učit hledět.“ Carrier, kat z Nantes, si tuto lekci skvěle přisvojil: buď poslušnost vůči lidským právům, nebo smrt! Boží práva a poslušnost vůči králi jsou vysmívány a tupeny! „*Raději uděláme z Francie hřbitov, než bychom se minuli stanoveného cíle,*“ svěruje svému deníku. Ohledně obyvatel Vendée nachází následující laskavá slova: „Zásadou humanity očistím zemi od těchto nestvůr.“ – Jak dojemná starost od tohoto revolucionáře! To již přece stojí za oslavu dvoustého výročí! Podle Condorceta, Sieyèse, Robespiera a spol. je nezbytný milion obětí. – My to však nepovažujeme za pouhý „chybný krok“!

Ve své knize *Francouzská genocida. Vendée pomstěna* [*Le génocide français. La Vendée-Vengé*] shromáždil Reynald Secher otřesnou dokumentaci, plnou důkazů o genocidě, pečlivě organizované revoluční vládou a páchané pak republikánskou armádou s nevídanou krutostí. Lóžoví bratři se jednoduše nespokojují s vojenskou obranou republiky, což by se ještě dalo chápat, nýbrž jsou pevně rozhodnutí decimovat francouzské obyvatelstvo... 15. února 1793 jsou vojensky poražení povstalci Vendée připraveni složit zbraně, ale Výbor veřejného blaha přesto poslanci Dombarèremu píše:

„Zničte úplně tu strašnou Vendée. Zvažte s generálem Turreauem nejjistější prostředek k **vyhubení té rasy lupičů**...“ – A o pár měsíců později generál Grignon, velitel první „pekelné kolony“, své vojáky povzbuzuje těmito slovy:

„Kamarádi, nyní přicházíme do povstalecké země. Rozkazují vám předat ohni všechno, co je hořlavé, a každého, koho z obyvatel cestou zastihnete, nabodnout na bajonety. Víím, že i v této zemi může být několik patriotů, ale to je jedno; musíme všechno obětovat.“

Republikánská armáda se také snaží o použití *toxického plynu*, ale technika k tomu ještě není postačující. Jsou zřízeny i koželužny na lidskou kůži k výrobě jezdeckých kalhot pro důstojníky. Jako expert v oboru Saint Just konstatuje, že kůže žen je ohebnější, ale méně silná než mužská.

V roce 1794 píše Gracchus Babeuf – Secherem v nakl. Tallandier [1987] znovu vydanou – knihu *Válka ve Vendée a systém vylidňování* [*La guerre de Vendée et le système de dépopulation*]. Samotný titul díla mluví za vše! Autor používá výrazy „genocida“ [„populicide“] a „likvidace národa“ [„nacionicide“]. Co tam Babeuf odhaluje, je neuvěřitelné, ale pravdivé. Poté, co postupně zkoumá morálku a povahové rysy obyvatel Vendée, přípravu povstání, strategii republikánských generálů, „zákonodárství krve a ohně“ i přiznání nejdůvěrnějších přátel Robespiera, předkládá Babeuf vědecky nepochybnitelnou existenci i realizaci „plánu totální likvidace“. Tím ovšem autor nekončí; existuje totiž i něco mnohem horšího: tajený cíl „systematického vylidňování“, tedy ještě strašnější věc, než samotná genocida.

Bratr Robespierre a jeho společníci skutečně chtějí uvést do praxe pověstnou zásadu Jeana-Jacquesa Rousseaua: „K zdokonalení vlády je potřebné, aby všichni občané měli dost a žádný přespříliš.“ Protože však Francie trpí nedostatkem potravin, spočívá těmito počestnými obhájci lidských práv přijaté (konečné) řešení v odstranění přespočetných lidí na obnovení matematické rovnováhy! A aby zahynulo co možná nejvíc osob, musí se vyhubit nejenom kontrarevolucionáři, nýbrž také musí zemřít tolik republikánských vojáků! „Je to jeden a tentýž národ, který se rozdělí do dvou stran, aby se navzájem zmasakrovaly k naplnění dosud neslýchaného, nepříjemného politického cíle:

vyplenění lidské rasy.“ Poté Babeuf vysvětluje, jak malé vůdčí jádro vysokých zasvěcenců kolem Robespiera uskutečnilo svůj ďábelský plán...

Lóžovým bratrům děkujeme za milion obětí, z toho 600 000 obyvatel Vendée, protože vražedné ambice jakobínů jsou obrovské. Poslechněme si uklidňující slova výboru veřejného blaha (!!) komuně v Montaubanu: „**Jen nemějte starosti, Francie má dost pro dvanáct milionů lidí; celý zbytek [ostatních 16 milionů] se prostě musí pobít, a pak vám nebude chybět chléb.**“ – To je tedy podle vlastního přiznání prostředek jako každý jiný k řešení hospodářského problému!⁴⁶ A co proti tomu také namítat, když to chce přece „všeobecná vůle, která se nikdy nemýlí“?

4. Znesvěcení „posvátného práva“ na vlastnictví

Weishauptův plán je uskutečňován s „královskou“ precizností.⁴⁷ Bavorský zběsilec „hodlá začít zničením všech náboženství, veškeré občanské společnosti, a také skoncovat s každým vlastnictvím“, protože podle něj byl majetek prvním porušením původní rovnosti zlatého věku.

S kněžstvem a monarchou je skoncováno; nyní je třeba postarat se o nepoddajné... Zbývá ještě pokračování v komplotu proti vlastnictví. Článek 17 Prohlášení garantuje „nedotknutelné a posvátné právo“ na vlastnictví, ale současně – a na to nezapomínejme – určuje, že toto právo může být v případě „veřejné potřeby“ zrušeno pomocí státem stanoveného odškodnění. Již jsme výše viděli, jak je kléru odebrán veškerý majetek; rovněž král je okraden a již nic nevládní. Všechno nyní patří národu, jak dekretuje ústava z roku 1791:

„Soukromý majetek, náležející králi při nastoupení na trůn, neodvolatelně přechází do vlastnictví národa, a jemu náleží rovněž majetek, kterého král nabyl za svého panování.“

Kdopak bude oloupen jako další? Lóžoví bratři Robespierre, Bruissart a Julien píší, že „přišel čas zlikvidovat obchodní aristokracii i šlechtu“. A dodávají, že „kšeftování musí být vyhubeno; že tam, kde je mnoho obchodníků, bývá také hodně podvodníků a tam se svoboda nemůže chopit vlády“. Budou se tedy drancovat měšťané, obchodníci, šlechtici a bohatí rolníci. Ale ani to ještě nestačí: spíše je třeba lidu namluvit přání po odstranění každého vlastnictví jako překážky přesvaté svobody. Bratr Babeuf se ujímá úlohy připravit „Proslov k francouzskému lidu“ [„Adresse au peuple français“]. Výtah z něj zachytil Barruel a my jej zde dokládáme, protože vzorně ukazuje neoddělitelný svazek, pojící bavorské ilumináty a komunismus; přesněji řečeno text dokazuje, že *komunismus je dítětem iluminátství*...

„Lide Francie, po patnáct století jsi žil jako otrok, a tedy nešťastně. Již šest let jen sotva dýcháš v očekávání nezávislosti, štěstí a rovnosti. Vždy a všude se lidé ukolébávají krásnými slovy; nikdy a nikde se však nemluví k věci samé. Od pradávna se nám pokrytecky opakuje, že ‚lidé jsou si rovni‘; odedávna však nejhorší nerovnost lidské pokolení nestoudně utlačuje. Od té doby, co existují měšťanské společnosti, je nejlepší dědický podíl člověka sice bez odmluvy uznáván, ale ješ-

⁴⁶ Zde máme přímý zdroj inspirace polotajného grémia „Římský klub“ z 60. let minulého století, který vypracoval dlouhodobý plán zredukování světové populace na jednu až dvě miliardy; pozn. editora čes. překl.

⁴⁷ Zednářstvo se samo s oblibou označuje za „královské umění“; pozn. překl.

tě nikdy se nedokázal uskutečnit: rovnost nebyla ničím jiným, než krásnou a neplodnou právní fikcí. A dnes, kdy se hlasitě vymáhá, odsekává se nám: „Skutečná rovnost není nic jiného, než chiméra; spokojte se s omezenou rovností; vy všichni jste si před zákonem i před katem rovni, co více byste ještě chtěli?“ Nuže, vy zákonodárci, vládcí, vy bohatí vlastníci, dobře poslouchejte:

Všichni jsme si rovni. Tato zásada zůstává nesporná. Pak tedy chceme dál žít a umírat, jak jsme se zrodili. Žádáme skutečnou rovnost, nebo smrt. A to je to, co ještě chceme – a my ji i dostaneme, skutečnou rovnost, ať to stojí, co chce. Běda těm, které zastihneme stát mezi námi a vámi! Běda těm, kdo tak výslovně vyjádřené tužbě budou odporovat! Francouzská revoluce je pouze předzvěstí mnohem většího, nesrovnatelně skvělejšího převratu, který také bude tím posledním...

Co více ještě chceme, než rovnost práv? My nechceme pouze rovnost, zapsanou v Prohlášení práv člověka. Usilujeme o něco vznešenějšího – o obecné blaho neboli společné vlastnictví! Již žádný soukromý majetek na zemi; ta nepatří nikomu! Požadujeme, chceme společné užívání statků země, jejichž plody přece patří všem...

Zmizte již konečně, vy ohavné rozdíly mezi chudými a bohatými, mezi velkými a malými, pány a služebníky, mezi vládnoucími a ovládanými! Nechť nadále nejsou mezi lidmi jiné rozdíly, než jen ve věku a pohlaví.“

Na štěstí pro Francii nebyl tento *projev* nikdy šířen. Komplot byl odhalen a text policí na příkaz Národního shromáždění zabaven. Ani to však nebylo rozhodující, protože ilumináti měli ještě před sebou dost a dost času, a také jako vždy uměli vyčkat na příznivější dobu...

5. Likvidování věd a umění

Když Babeuf hlasitě volá: „Bude-li třeba, ať jde k čertu všechno umění, pokud nám zůstane zachována naše drahá rovnost!“, pak se pouze na řečnické tribuně chápe výroků zákonodárce. Jak často se opakuje tvrzení: „Nechť národy znají práva člověka, a to jim bude stačit!“ – Tím se řečníci projevují jako dokonalí učedníci filosofických spiklenců. Voltaire a jeho kakuakové se s potěšením vysmívají hlouposti lidu, s nímž jednají jako se soumarem. K čemu se namáhat se vzděláváním takových lidí? Právě naopak – je absolutně nezbytné zničit všechno, co by mohlo seabeméně formovat zájem a přichylnost malých lidí k jejich předkům, aby tak byli odříznuti od svých kořenů. Revoluční pustošení kostelů a zámků, uměleckých předmětů a památníků má Francouze přimět k opovrhování vším, co tvořilo velikost jejich země! Jednou zlikvidována, nebudou již mistrovská díla minulosti moci dosvědčovat revoluční hanebnosti. Nezůstane žádné viditelné důkazy vznešenosti křesťanské civilizace. Odstranění těchto svědků umožní s klidným svědomím pokračovat v zahájeném „velkém díle“.

Národ bez možnosti obdivovat své dědictví bude mnohem spíše připraven spolknout všechna hesla, všechny lži. Dosvědčuje to i pouhý pohled na právě končící století. Mladí lidé, ale i jejich rodiče a prarodiče, vychovávaní v laicistických školách k opovrhování starým režimem, mají již úctu jenom k tomu, *co vyžaduje jejich materiální prospěch. Uvěřili, že výhradně respekt k lidským právům a trvání demokracie jim mohou nadělit pozemské blaho.* Nevštěpovali jim to snad po léta v školních lavicích? Napříště bez kostelních zvonů a farářů zůstávající Církev je už nezajímá! A pokud jde

o ještě zbývající zámky a podobná sídla, turisté se dokonce radují, že tam sami nemusí bydlet, protože se špatně vytápějí!

Divoká snaha všechno zničit má za cíl zmocnit se ducha lidí, a ten je současně živem nesmiřitelnou nenávistí k minulosti: je třeba skoncovat se vším, co by mohlo ještě upomínat na šťastnou dobu křesťanské monarchie. A proto se také houfně z fasád otloukají z kamene tesané [královské] lilie.

Ve svých *Vzpomínkách z věčnosti* [*Mémoires d'outre-tombe*] Chateaubriand popisuje změny, které shledal v Paříži:

„Z Vítězného náměstí a náměstí Vendôme zmizely sochy velkého krále, klášter kapucínů byl zpusťošen. U františkánů jsem marně pátral po gotické chrámové lodi, v níž jsem viděl Marata a Dantona v jejich počátcích. Na Nábřeží teatinů byla z chrámu tohoto mnišského řádu kavárna a sál pro tancovačky.“ A René Sédillot ve své *Ceně francouzské revoluce* [*Le coût de la Révolution française*] doplňuje: „V celé Francii narážíme na kostelní věže bez zvonů, na hřbitovy bez křížů, pomníků zbavená královská náměstí, zpusťošená opatství a znesvěcené kláštery i chrámy, využívané ke všem možným účelům.“

Patriot si zkrátka musí ošklivit všechno, co by mohlo upomínat na monarchii. Mezi 6. a 8. srpem 1793 byl v Saint Denis znesvěcen a poničen 51 náhrobek francouzských králů, mrtvá těla byla naházena do společné jámy a bronzové nebo měděné sochy vládařů roztaveny. Balzamovaná srdce králů Ludvíka XIII. a Ludvíka XIV. byla semleta na prach... A 28 sochám ze 13. století, zdobícími fasádu chrámu Notre Dame v Paříži, zurážel dav alespoň hlavy. Barbaři se však zde zmýlili – poničili sochy králů Judska a Izraele, ne francouzských králů. Všude v provinciích mizely z veřejných míst jezdecké sochy králů. Rovněž početné zámky padly za oběť ničivé zuřivosti; byly vyrabovány, zpusťošeny a/nebo vypáleny. A všude se ničily kostely. Katedrály v Cambrai a Arrasu, stejně jako opatství v Jumièges a Cluny, se změnilly v trosky.

K sadisticky ničivému běsnění ještě přistupovala ryze zednářská mánie rovnostářství. Pod touto pošetilou záminkou byly odbourány hroty věží Notre Dame v Paříži a Svaté kaple [Sainte Chapelle]. V Toulouse zase potkal stejný osud kostelní věž jakobínů [= řeholníků] i špička věže kostela v Dalbabe. Jedné z věží katedrály ve Štrasburku hrozilo totéž, protože byla vyšší, než ostatní. Až vtipný návrh jistého architekta, korunovat věž obří jakobínskou čapkou ze dřeva, nakonec vzácnou stavební památku zachránil...

Tato zběsilost všeobecného pusťošení zcela odpovídá prohlášení bratra Saint Justa: „**Co tvoří republiku, je totální zničení všeho, co se jí staví na odpor.**“ – Vskutku přívětivá ideologie!

S nenávistí se pojily ovšem i zájmy; vždyť republika potřebuje peníze. Jako národní majetek ve prospěch státní pokladny prodané pozemky koruny, církve a emigrantů již dávno nestačily. Nedostávalo se zlata a stříbra: kostely a paláce dodávaly materiál jen na slití nějakých těch pár prutů. Na kanony a munici se bez ostychu ničily zvony, mříže, olovené střechy i svícny. Za vlády direktoria byly v dubnu 1797 spáleny i vlámské nástěnné gobelíny ... aby se z nich získala zlatá a stříbrná vlákna! – A tomu se říká hospodářství!

Šperky a nábytek jsou rovněž obětovány. Lupiči se mohou vyřádit zcela podle libosti. Ztráty jsou však tak hrozné, že je konvent nucen zakročít. Zákonem si přivlastňuje

umělecká díla k jejich následnému prodeji. Stále tatáž naléhavá potřeba peněz! A prospěch z toho má zahraničí...

Revoluce strašlivě ničí národní dědictví, ale dělá ještě mnohem víc: zrušením řemeslnických cechů navždy odstraňuje skutečné mistrovství! Od té doby již nebudou žádná umělecká díla, vytvořená mistrovskou rukou; nastupuje *pouhá průměrnost*.

*

K izolování dětí od katolické výuky a zabránění jim v možnosti stát se kontrarevolucionáři laicizují revolucionáři školy a univerzity. Znovu se tím staví proti vůli Boha, který dal Církvi za úkol učit. Laický stát chce duše formovat jiným způsobem: musí se tedy zmocnit školství. Vítězí zednářský katechismus, vštěpující liberální ideál a slibující štěstí tomu, kdo se nechá oklamat a oddává se egoismu. Požadavky křesťanského náboženství pak již budou odstrašovat a zbavovat odvahy všechny, kdož našli zalíbení ve vlažnosti.

Nicméně se nám říká, že byt' si i je škola laická a republikánská, přesto se tam děti něčemu naučí. Pokud to snad souhlasí od éry Napoleona, rozhodně to neplatí pro revoluční periodu. *Noviny [Journal]* z Montholonu přinášejí roku 1820 tuto poznámku císaře: „... Když jsem si roku 1804 vstavil na hlavu korunu, 96 % Francouzů neumělo číst.“ – To je jistě přehnané, ale míněno je tím: 25 předcházejících let skončilo školským bankrotem. Republika nijak nenahradila religiózní školy a gymnázia, chyběly i základní knihy. Z iniciativy bratra Lakanala v lednu 1795 otevřený učitelství institut je o čtyři měsíce později znovu zavřen. Míra analfabetismu roste. V roce 1789 bylo 63 % negramotných, roku 1815 je to již 70 %.

Ukažme si naproti tomu velkou péči členů konventu o vytváření nových institucí jako polytechnická škola, konzervatoř, škola pro umění a povolání [Arts et métiers], báňská škola i škola stavitelství mostů a silnic. Počínající nová éra již nemá vychovávat humanisty, nýbrž jen vědce a inženýry. Duchovní výuka tedy odpadá a musí ustoupit technickému vzdělávání. Lidé se mají napříště stavět výhradně do služeb pokroku. Je skutečně méně povážlivé studovat čísla, než písmena. Student by přece jen nakonec mohl ještě ohrozit republiku, kdyby odhalil mistrovská díla minulosti.

6. Velcí výherci revoluce

Ti, kdo financovali Weishaupta a jeho následovatele, si nyní přišli na své výdaje... Bratři poslanci žádají během dvou let od Ústavodárného shromáždění nejméně čtrnáctkrát **výnos o emancipaci Židů**. Mluvčími jsou Mirabeau, abbé Grégoire, Robespierre a Duport. Abbé Joseph Lémann celý ten vášnivý boj zaznamenal v skutečně mistrovské studii *Židovská převaha. Její původ (1789-1791)* [*La prépondérance juive. Ses origines (1789-1791)*]. Odkazujeme čtenáře na tuto knihu a omezujeme se na reprodukování pasáže, líčící korunování snah židozednářstva.

Po čtrnáctinásobném odročení je otázka židovské emancipace v předvečer rozpuštění Národního shromáždění – poslední den září 1791 – již po patnácté uvedena na pořad dne...

„Nelze ztrácet čas a strpět žádný odklad. Povstává Duport [lóže ‚Sdružení Přátelé‘ (‚Les Amis Réunis‘)] a v slavnostním tichu pronáší následující slova: ‚Věřím, že svoboda kultu již není dovolena, že mezi politickými právy občanů se dělá rozdíl pro jejich víru. Otázka politické existence Židů je odročena; naproti to-

mu Turkům, muslimům i lidem všech sekt ve Francii se dostává politických práv. Žádám, aby odročení bylo staženo a tím i následně rozhodnuto, že Židé mají ve Francii užívat aktivních politických práv‘ (,Monitor‘ [Moniteur] z 29. září 1791).

Zásadový odpůrce izraelitů, Rewbell, se právě chystal Duportově požadavku postavit...

Régnault de Saint-Jean-d'Angély [z lóže ,Zasvěcení Bratři‘ (,Les Frères Initiés‘)] jej však neurvale přerušil a křičel: ,Žádám, aby byli voláni k pořádku všichni ti, kteří se proti tomuto požadavku chtějí vyslovit, protože je to samotná ústava, na níž se tím útočí‘...“ – „[Ústavodárné shromáždění] stálo před alternativou, buďto před Židy složit zbraně, anebo zničit své vlastní dílo, ústavu, což by znamenalo znemožnit se před dějinami. Jedním slovem, ocitlo se v dilema. Proslulé Prohlášení lidských práv se dostalo do slepé uličky. Shromáždění vůči řeči Régnaulta de Saint-Jeana-d'Angély oněmělo a Židé zvítězili.“

Emancipace Židů byla tudíž prosazována a poháněna zednářskými poslanci. Ti se opírali o zásady roku 1789, aby ji Shromáždění vnutili. A co je důsledkem tohoto výnosu? Aby se nám nemohlo předhazovat, že jsme antisemitští a „podněcujeme k nenávisti a rasové diskriminaci“ – což je francouzským zákonem tvrdě trestaný delikt –, spokojíme se s ocitováním dvou autorů, kteří jsou sami Židé.

Podle abbého Lémanna, konvertovaného Žida, „se židovská převaha v místě zasedání Národního shromáždění zrodila z lidských práv odkřesťanstěné Francii po bolestném těhotenství, táhnoucím se od 14. srpna 1789 do 27. září 1791. Jakmile zde jednou byla, ustavičně sílila“.

Bernard Lazare, judaistický historik, s uspokojením konstatuje:

Ve Francii a později i v ostatních evropských zemích „toho dne, kdy Žid začal zastávat (státní) občanské funkce, byl křesťanský stát zasvěcen zániku. ... Vstup Židů do společnosti symbolizoval zničení státu, zdůrazňuji, *křesťanského státu*“.

Facit

Weishauptovo delirium nenávisti se bod za bodem naplňuje: zničení náboženství, vlád, měst i obyvatelstva vůbec, rodičovské autority, vlastnictví, křesťanského školství, umění i věd. A při tom všem nejde o žádné ojedinělé vykolejení; všechny ty hrůzy nejsou porušením lidských práv. Činy těchto vandalů mají *plnou legitimitu*, neboť jsou „v souladu s všeobecnou vůlí“!

Prohlášení lidských práv z roku 1789 jako vůle „královského člověka“ je nad veškerou Boží nebo lidskou autoritou. Ruský spisovatel Dostojevskij řekl: „Pokud neexistuje Bůh, je vše dovoleno.“ V tu chvíli, kdy je odmítnuta Boží autorita, se člověk skutečně domýšlí, že je mu všechno dovoleno a již se neobává ničeho, jak to výstižně formuloval velký katolický novinář Louis Veuillot:

„Když nevraživost člověka Boha tak tvrdošíjně odmítá, ten mu nakonec řekne: ,Staň se tvá vůle‘ – a poslední metla je uvolněna! Není jí mor, není jí smrt, je to člověk. Kde je člověk vydán člověku, lze říci, že zakouší Boží hněv.“

*

První revoluce právě pro své excesy nemohla přirozeně dlouho trvat. Nicméně ilumináti a vysokostupňoví zednáři se proto ještě nevzdali. Celé 19. a 20. století se snažili hned násilím, hned zase lstí o dokončení „velkého díla“ Jejich námaha nebyla marná:

náš třetí díl si vytkl za úkol ukázat, jak revoluce dobyla celý svět. Uvidíme, že celosvětový převrat se vždy a všude opíral o zásady roku 1789.

III. část

Revoluce dobývá svět

„Označovat Prohlášení lidských práv z roku 1789 za politickou ústavu, prý slučitelnou s právy Boha a za zdroj nesmírného pokroku, se stalo otřepaným citátem, jehož odůvodněnost se již nikdo nesnaží ověřit. ... Toto *a priori* zapouští stále hlubší kořeny do katolických myslí. *Akceptování principů Prohlášení lidských práv roku 1789 je jednou z nejnápadnějších známek vítězství zednářstva.*“

(Časopis „*Permanences*“ [„*Stálosti*“], 1973)

„Bouřit se proti poukazu Jana Pavla II. na lidská práva znamená zapomenout, co je to křesťanství. ... Již vždy a všude ... jsou tato práva... církví zastávána a hájena.“

(*Tentýž časopis „Permanences“ [„Stálosti“] o čtrnáct let později, 1987*)

XIII

Ustoupit, aby se dalo lépe skočit – pochod do republiky

„Potřebujeme republiku, která se přestrojí za monarchii.“
(*Liberální noviny „Le Nationale“* [„*Národovec*“], 1830)

„Národní břitva“ a „republikánský křest“, totální útisk i ničivé běsnění jakobínů netrvaly dlouho. Hrůzovláda nedokázala monarchii a náboženství vyhubit. Církev katakomb byla stále zde; pretendenti trůnu stáli připraveni zaujmout místo Ludvíka XVI. Národ již měl dost revoluce, jak ostatně dokázaly volby roku 1797, jež vyzněly v prospěch království. Zednářská republika se musela obávat obnovení staré vlády.

Násilí se nepodařilo zničit trůn a oltář, a Rytíři Kádoši byli konfrontováni se silnými kontrarevolučními náladami... Jak tedy i přesto dát zvítězit revolučním idejím? Lóžoví bratři přišli na geniální myšlenku: je třeba udělat krok zpátky, aby bylo možné tím lépe skočit kupředu, to znamená důsledně zřídit falešnou restauraci, jež kontrarevoluční cítnění správně nasměruje a odstaví na vedlejší kolej. Tím by byli lidé ukolébáni v pocitu jistoty, jejich bdělost se uspí a zednářstvo by ve své podvratné práci mohlo v klidu pokračovat. Nový režim by sice nabízel uklidňující, konzervativní vzhled – přesto by alespoň dílem spočíval na falešných zásadách, které by pomalu, ale jistě nakonec vedly k zničení kontrarevoluce.

Historie 19. století byla charakterizována nezdařenými restauracemi – Napoleon I., Ludvík XVIII. a Karel X., Ludvík-Filip, Napoleon III. Návrat ke starému řádu byl jen zdánlivý, protože tyto vlády si alespoň zčásti *osvojily zásady z roku 1789*. K zavedení opravdové a trvalé kontrarevoluce nestačí znovu nastolit autoritativní, ani monarchistický režim. Taková monarchistická vláda musí také *vyznávat a chránit katolické náboženství*, představující *dokonalý protijed na revoluci*. Židovský bratr Gambetta zcela pravdivě v projevu k mládeži z 1. června 1887 řekl:

„Vypadá to, jako bychom bojovali za vládní formu, za neporušitelnost ústavy.

Boj přesto zasahuje hlouběji: platí všemu, co se starého světa ještě zůstává, probíhá mezi agenty římské teokracie a syny roku 1789.“⁴⁸

Monarchie bez římského náboženství nebo křesťanská republika *nikdy* nemohou zvést skutečnou kontrarevoluci. Revoluce může být poražena pouze *aliancí* obou mocí: trůnu a oltáře. Pokud jedna z těchto složek chybí, je restaurace jen mrtvě narozeným dítětem. Rojalistům, kteří se vůči náboženství projevují lhostejně, i křesťanům, vrhající se do volebních bojů, bychom doporučili zamyšlení nad slovy bratra Chamforta z roku 1789 bratru Marmontelovi:

„Trůn i oltář padnou společně. Jsou to dva opěrné oblouky, které se vzájemně podporují; jakmile je jeden z nich rozbitý, padne i druhý.“⁴⁹

Podíváme se na nezdařené restaurace blíže, a poté již poznáme, čeho je třeba se varovat.

⁴⁸ Cit. podle: msgre Henri Delassus, *Protikřesťanské spiknutí* [La conjuration antichrétienne], str. 79.

⁴⁹ Marmontel, *Vzpomínky* [Mémoires], 1804.

1. Napoleon

Napoleon Bonaparte byl pokročilý zednář; jeho vláda se jen hemžila vysoce postavenými bratry.

Od roku 1792 se lóže „uspaly“, to znamená, že momentálně zastavily svou činnost. Přespříliš zaměstnaní bráněním republiky doma i venku již bratři neměli čas se scházet pravidelně v lóžích. Za Napoleona I. se lóže vrátily k horečné činnosti.

„V té době Řád templu nabyl rozhodujícího vlivu na všechny zednářské lóže, něco na způsob oficiální existence. Roku 1808 již jeho členové procházeli městem v procesích v kompletních lóžových úborech a poté se srotili v kostele Saint Antoine, kde slavili tryznu za Jacquesa Molaye. Taková demonstrace byla nemyšlitelná bez souhlasu Napoleona I., který – jak se traduje – se nechal do Řádu templu přijmout.“⁵⁰

Vraťme se však ještě k počátkům Bonapartovy životní dráhy a uvidíme jeho pravou tvář... Jako Robespierrovův důvěrník mu děkoval za počátek svého štěstí obdržet s vrchním velením dělostřelectva faktické vedení armády, obléhající Toulon. Po dobytí města psal konventu:

„Občané poslanci, z pole cti, brodic se krví zrádců, vám teď s radostí sděluji, že vaše rozkazy jsou splněny a Francie pomstěna. Nebylo šetřeno ani věku, ani pohlaví. Koho republikánské kanóny jen zranily, ti byli rozsekáni mečem svobody a bajonetem rovnosti. Pozdrav a obdiv! Brutus Bonaparte, občan sanskulot.“⁵¹

Jakmile se roku 1799 dostal k moci, Napoleon okamžitě pochopil, že na ukončení občanské války a pozdvihnutí Francie z trosek je nutné obnovit katolický kult. ... Bylo tedy zahájeno vyjednávání s papežem Piem VII, které roku 1801 vedlo ke konkordátu. Dohoda byla podepsána především z politické nutnosti: francouzský národ byl ještě až příliš katolický a jakkoli religiózní praxe v důsledku ztráty mnoha kněží ochabla, přesto pořád ještě dobré dvě třetiny obyvatelstva pravidelně přistupovaly k svatému přijímání. Bylo třeba tuto realitu akceptovat a žít s ní. Napoleon ovšem dělal všechno, co bylo v jeho moci, aby katolicismus lstivě podrýval. Tedy nadále žádné otevřené, krvavé pronásledování, nýbrž celý arsenál právních triků – taková byla nová taktika protikřesťanské sekty. Bonapartova religiózní politika byla velice přesně vykalkulována – chtěl moc Církve ve všech oblastech co možná nejvíc omezit. Náboženství se však již nedostalo bývalého postavení. Konkordát totiž určoval:

„Vláda republiky uznává, že katolické, apoštolské a římské náboženství je náboženstvím většiny francouzského národa.“⁵²

To bylo uznání skutečnosti, ne však uznání práva, jež Církvi propůjčoval její božský původ. Tím způsobem se stejným právům těšil protestantismus i judaismus. Aby se duchu národa smísila pravda s bludem, bylo všechno postaveno na stejnou úroveň. Papež samozřejmě odporoval takové formulaci, ale bez úspěchu; 12. května 1801 psal prvnímu konzulovi [Napoleonovi]:

⁵⁰ N. Deschamps, svazek II, str. 198.

⁵¹ Tamtéž, str. 192.

⁵² Cit. podle: Jacques Godechot (vyd.), *Konstituce Francie od roku 1789* [Les constitutions de la France depuis 1789], Paříž 1970.

„Nechceme Vám skrývat, nýbrž právě naopak projevít, jak velkou a živou radost Jsme pocítili při prvním oznámení obnovy katolického náboženství ve Francii. Nicméně Nás bolestí naplnila četba nepříjemného článku, který je v oficiálním konceptu podán jako základ všech ostatních. Nemůže Vám nesdělít, že My, Bohem pověřeni obranou a šířením náboženství, nesmíme souhlasit s jeho snižováním článkem slavnostní úmluvy. Je-li katolicismus náboženstvím většiny Francouzů, jak můžete pochybovat, že budou splněna jejich [Francouzů] přání navrácením mu dřívější *dominantní* slávy a velikosti? Skutečně by Vás odradil odpor malého počtu, který většina tak výrazně převyšuje? Hodláte snad kvůli jejich malému počtu Francii i státní autoritu připravit o velké výhody, jež by Vám plné obnovení katolického náboženství zajistilo?“⁵³

Později, když ve vyhnanství psal své paměti, přiznal Napoleon cíl své religiózní politiky:

„U nás doma pohltit velký počet [katolíků] ten malý [protestanty, židy a zednáře] a měl jsem v úmyslu s těmi posledními jednat s takovou rovností, aby nebyl žádný důvod vnímat nějaký rozdíl [neboť rovnoprávnost vede k lhostejnosti v náboženských věcech; srv. X. kapitolu č. 5]. V zahraničí mi udržoval katolicismus papež, a při svém vlivu i silách v Itálii jsem nepochyboval, že dříve nebo později na ten či onen způsob nakonec dosáhnu vlády i nad papežem, a od té chvíle – jaký to vliv, jaká možnost působit na mínění zbytku světa!“⁵⁴

Uloupené statky nebyly kléru vráceny. Byl mu naopak vnucen příjem od státu a vláda se neostýchala držet jej v nedostatku, který měl duchovenstvu stále připomínat jeho závislost. Ve prospěch státu na sebe Napoleon strhl dvě oblasti: výběr a výchovu kléru. Jako předpoklad podepsání konkordátu stanovil, aby papež zbavil úřadu 90 biskupů, odmítajících přísahu, z nichž značná část během revoluce emigrovala. Jejich oddanost starému režimu byla prvním konzulovi podezřelá. Pius VII. bohužel ustoupil a tím obětoval nejvěrnější z věrných. Konkordát také zednářské republice přiznával právo vybírat osoby, jež by měly být pozdviženy k církevním hodnostem. „První konzul bude... jmenovat biskupy a arcibiskupy, mající spravovat nové správní oblasti. ... Biskupové budou jmenovat faráře a vybírat jen osoby, povolené vládou.“ Zasahování státu do jmenování kléru byl prostředek, ničící Církev zevnitř. Napoleon hned na začátku vnutil kardinálu Caprarovi patnáct biskupů, zavázaných přísahou [revoluci].

Protože si takové duchovní obyvatelstvo ošklivilo, muselo se pro ně najít nějaké zaměstnání: byli tedy postaveni do čela kněžských seminářů! Napoleon chtěl kontrolovat a vést i výuku v seminářích.

„Výchova mladých kněží,“ říkal, „se nesmí přenechávat ignoranci a fanatismu. Máme tři nebo čtyři tisíce farářů a kaplanů, kteří jsou dětem nebezpeční pro svou nevědomost a náruživost. Pro děti se musí připravovat osvícení a předsudky nezatižení nástupci tím, že se pod názvem seminářů zřídí zvláštní školy, podléhající úřadům. Jejich představenými se stanou vzdělaní učitelé, oddaní vládě a zásadám tolerance. Nebudou ovšem omezeni jen na výuku teologie; doplní ji jistým dru-

⁵³ Cit. podle: Delassus, str. 199 ad.

⁵⁴ Napoléon Bonaparte, *Memorandum ze Svaté Heleny* [Mémorial de sainte Hélène], díl V, str. 388, cit. podle: Delassus, str. 208.

hem filosofie a počestné světovosti.“⁵⁵ – Kdo by v těch slovech nepoznal dusný odér lóží?

Napoleon zamýšlel dokonce zrušit veškerý religiózní tisk a nově jej zorganizovat na svůj vlastní způsob.

„Mým záměrem je,“ psal lóžovému bratru Fouchému, zběhlému oratoriánskému⁵⁶ knězi a královrahu, který byl nyní policejním ministrem, „nechat zmizet církevní tisk a udělat z něj jediné noviny pro všechny abonenty. K informování duchovních zamýšlené noviny se budou jmenovat *Zpravodaj farářů* [*Journal des curés*] a jejich redaktory by měl jmenovat pařížský kardinál-arcibiskup.“

Na uchvácení školství ke škodě duchovních disponoval císař státním monopolem... V květnu 1806 předložil zednář Fourcroy Zákonodárnému sboru předlohu zákona, jež zněla: „Článek 1: Pod jménem ‚Císařská univerzita‘ budiž vytvořena korporace, *vylučně* pověřená veřejným školstvím a vychovatelstvím v celém císařství.“ – Mládež tedy měla být plně pod komandem ateistického státu.

Zmiňme zde ještě občanský zákoník, známý pod jménem „Code Napoléon“. Napoleonskými válkami do celé Evropy exportovaný zákoník všude laicizoval např. tím, že povoloval rozvody manželství. Napoleon řekl pravdu, když slavnostně zvolal:

„Vysvětil jsem revoluci, dal jsem jí zákony...“ – A také: „Plnými hrstmi jsem rozdával svobodu všude, kde se ujal můj občanský zákoník.“

I když se tehdy ještě nežilo v světové republice, nýbrž v císařské říši, Rytíři Kádoši si přesto již přišli na své. „Vyhladit Kapetovce?“ To dělal bratr Napoleon zavražděním vévody d’Enghien.

„Nedopřeji trůnu ani chvíli klidu, dokud bude existovat jediný Bourbon,“ řekl svému [vlastnímu] bratru Josephovi, „a jím [vévodou d’Enghien] je zase o jednoho méně. Co teď ještě zbývá? Dva bezdětní synové hraběte d’Artois. Pokud mi již zítra náhoda poskytne příznivou možnost [na odstranění] obou posledních potomků této rodiny, jistě jí využiji.“⁵⁷

Zavražděním vévody d’Enghien dodal Napoleon revolucionářům rozhodující záruku v čase, kdy se zamýšlel prohlásit císařem.

„Je zde snaha zničit revoluci tím,“ řekl svým důvěrníkům v předvečer zločinu, „že se sáhne na mou osobu. Budu ji bránit, protože já jsem revoluce, já, já.“⁵⁸

A v den korunovace s rukou na evangeliu silným hlasem přísahal „zachovávat zásady revoluce“, a to v přítomnosti papeže Pia VII.⁵⁹ Poté využil okamžiku nepozornosti papeže, chopil se diadému a sám se korunoval. Dokonalý symbol.

⁵⁵ Delassus, tamtéž, str. 204 ad.

⁵⁶ Člen kongregace, založené 1556 sv. Filipem z Neri, nazvané podle řeholních domů oratorium; pozn. (čes.) překl.

⁵⁷ Deschamps, str. 195 ad.

⁵⁸ Tamtéž, str. 195.

⁵⁹ V „Mezinárodním časopisu pro tajné společnosti“ [„Revue internationale des sociétés secrètes“] ze 16. března 1930 lze na straně 267 číst tuto krátkou zprávu: „K vynikajícímu článku našeho spolupracovníka ‚Memora‘ z 12. ledna nám náš korespondent píše: Na str. 72 díla Imberta de Saint Amanda s titulem *Dvůr císařovny Josefíny* [La Cour de l’Impératrice Joséphine] jedinečným způsobem prokazuje tuto skutečnost, která dokonale potvrzuje ‚Memorovu‘ tezi, že totiž Napoleon při obřadu pomazání v Notre Dame před Piem VII. s rukou na Evangeliu přísahal zachovávat zásady revoluce.“

„Zničit moc papeže?“ – Diktátor dělal všechno možné k umlčení Církve ve Francii. Napoleonské armády ve všech evropských zemích, kterými táhly, prosazovaly republiku a protikřesťanské pronásledování. Evropské národy považovaly Napoleona za Antikrista. Ten se ostatně i sám viděl jako „mesiáš revoluce“! Armáda v Itálii v únoru 1798 na Napoleonův rozkaz papeže Pia VI. internovala; o pár let později podnikla napoleonská armáda druhou expedici, v jejímž průběhu se zmocnila Pia VII. a nutila jej podepsat ještě horší konkordát, než předcházející z roku 1801.

Bez ohledu na všechny dobré a loajální služby byl však císař příliš mocný a hrozil vymknout se kontrole sekty. Proto se rozhodlo o jeho zničení. Zrada zednářských důstojníků zahraniční armády umožnila svého času Napoleonovi brilantní vojenské úspěchy (takto byla např. nedobytná pevnost Malta obsazena bez jediného výstřelu!); tatáž zrada, jen tentokrát v opačném smyslu, uspíšila pád hrdého orla.

Přesto všichni u Waterloo neztratili: toho dne Rothschildova banka díky obratné spekulaci shrábla kolosální jmění. Viktor Hugo k tomu ve svých *Úvahách* [*Contemplations*] napsal:

Starý, před tím kolemjdoucím klobouk dolů!
Vždyť ten vydělával peníze, když ty jsi krvácel;
na pád kurzu spekulujíc, sám rychle stoupal,
čím hlubší a jistější byl náš pád.
Sup, naše mrtvé potřebující, to byl on,
tvrdě se lopotící a vždy na číhané byl tím,
kdo uměl z našeho neštěstí vysát zámky a renty.

2. Restaurace

Masakry revolucí a napoleonské války vyvolaly po celé Evropě všeobecný odpor. Lóžoví bratři pochopili, že je třeba zbavit se balastu, mělo-li se zabránit úplnému návratu k starému křesťanskému řádu společnosti. Veřejné mínění již bylo republiky důkladně syto a požadovalo obnovení monarchie. Rytíři Kádoši však dokázali politickou restauraci narušit v samém kořeni tím, že na evropské úrovni prosadili *konstituční* monarchie. To znamenalo, že králové svou zákonnost odvozovali z lidu, a již ne z Božího práva! Disponovali pouze výkonnou mocí a museli se shodnout s lidem voleným parlamentem; navíc zaručovali náboženskou a tiskovou svobodu. Obrovská většina evropských národů vzdor zběsilým útokům sekty za hrůzovlády i pod Napoleonem zůstala katolická. Zednáři i další ilumináti podryvali opětne dosazení křesťanství do jeho starých pozic napomáháním uznání zásad svobody kultu a tisku v mnohých zemích. ... Ve Francii sice Církev znovu nabyla svobody, avšak zákon ponechával jejím nepřátelům veškerý prostor k propagování svých fatálních učení. Trůn i oltář byly sice znovu zde, avšak zednářstvo si dalo záležet na nasazení červa do plodu – konstituční monarchie a svoboda názoru jsou totiž vždy předjezdem revoluce! Francie je toho tím nejlepším příkladem.

Po stu dnech [návrat Napoleona z exilu!] a porážce u Waterloo vyslali zednáři delegaci požádat koaliční národy uložit Francii jiného krále, než hlavu dynastie Bourbonů. Navrhovali holandského protestanta, prince Oranžského, případně neblahého Ludvíka-

---

To znamená, že ve skutečnosti složil přísahu proticírkve. Není to příznačná událost?“ – Tím vyjádřil zásadní dvojznačnost celého jednoho století našich dějin.

Filipa Orléanského, o němž si promluvíme v příští podkapitole. Z Gentu se navrátilí Ludvík XVIII. stál od 6. července před branami Paříže, nicméně zednářští diplomati, obklopující krále koalice, mu dovolili vstup až 8. poté, co propustil ty ze svých ministrů, kteří jej následovali do exilu a nahradil je odpadlými duchovními Talleyrandem, Louisem a Fouchém. Fouché, zběhlý oratoriánský kněz, notorický královrah a zednář se stal [znovu] ministrem policie! Sekta se tedy mohla i za restaurace zcela svobodně opět zorganizovat. Později – stále ještě za monarchie – přenechal Fouché policejní ministerstvo jinému lóžovému bratru, Decazesovi, držiteli 33. stupně a členu zednářské Řádové rady. Dodejme ještě, že se Ludvík XVIII. nenechal pomazat na krále! Cesta ke konstituční monarchii byla volná.

Během revoluční epochy hrabě de Provence, bratr Ludvíka XVI., opakovaně⁶⁰ potvrdil, že si rozhodně přeje návrat staré vrchnosti. Senát 2. dubna 1814 provolal svržení císaře a 6. dubna apeloval na Ludvíka XVIII. Nicméně aby byl intronizován, musel se budoucí král dohodnout se zednářstvem. 29. dubna dorazil Ludvík XVIII. do Compiègne. Byl přivítán bavorskými ilumináty Talleyrandem a Dalbergem, kteří mu vehementně domlouvali, že musí vydat prohlášení. Ustoupil naléhání a 2. května v pařížském předměstí Saint Ouen podepsal liberální koncept. ... Prohlášení ze Saint Ouen zklamalo nejen revolucionáře (protože nešlo dost daleko), ale i „ultra“, stoupence úplného obnovení starého pořádku. Jako sám jeden z nich, abbé Barruel napsal, že ústava je „výplod pekla“. Prohlášení ze Saint Ouen určovalo, že ústava má být vypracována králem s přispěním senátu a zákonodárského sboru. Taková klausule však byla [ze strany krále] velice nerozumná: vždyť vypracováním ústavy pověřené osoby se staly členy senátu a zákonodárského sboru ... jen z milosti bratra Napoleona! Mezi členy teoreticky nejkřesťanštějším králem svolané komise byli heretici – protestanti Boissy d'Anglas (zednář) a Chabaud-Latour –, bývalý Napoleonův ministr Barbé-Marbois a dokonce i Fontanes, někdejší velmistř ateistické Císařské univerzity a navíc také zednář!

Horlivé úsilí bratra Talleyranda a jeho sebranky zasadilo starému režimu – s pozhánáním Ludvíka XVIII. – ránu z milosti. Konstituční základní zákon ze 4. června 1814 amnestoval během revoluce spáchané zločiny, potvrdil rovnost před zákonem ohledně zdaňování a obsazování úřadů, a zaručil i svobodu kultu a tisku.

Papež Pius VII. ostře protestoval proti zednářstvu tak drahé svobodě tisku. Ve svém apoštolském listu *Post tam diuturnas* z 29. dubna 1814 se ozval proti – senátem v zasedání 6. dubna přijatému – návrhu ústavy, který pak měl sloužit jako základ pro chartu ze 4. června. Poté, co vyjádřil radost z příchodu Ludvíka XVIII., postěžoval si papež následujícími slovy:

„Doufali Jsme, že díky šťastné změně, která se právě udála, bude katolické náboženství bez prodlení osvobozeno ze všech pout, která jste mu ve Francii nasadili vzdor Našim soustavným oprávněným stížnostem, a také že se tak příznivých okolností využije k obnově v plné slávě a dostane se mu jeho důstojnosti. Přesto Jsme si především povšimli, že ve zmíněné ústavě se katolické náboženství mlčky přechází, a že tam není zmíněn ani všemohoucí Bůh, skrze nějž králové a knížata vládnu. Toto náboženství, zdomácnělé ve Francii od prvních století a v samotném království zpečetěné krví tolika slavných mučedníků, věřičně přijímané většinou francouzského národa, který je s takovou odvahou a vytrvalostí uchová-

⁶⁰ 28. ledna 1793 v německém Hammu po smrti Ludvíka XVI., 21 června 1795 ve Veroně poté, co se dozvěděl o smrti Ludvíka XVII., 10. března 1797, roku 1799 a 28. února 1803.

val přes všechny rány osudu, pronásledování a nebezpečí posledních let a mělo by tedy být prohlášeno za jediné, jež má v celé Francii nárok na podporu zákona a vládní autority, je dokonce právě v tomto dokumentu o obnově monarchie zcela vypuštěno!

Novou příčinou bolesti, jež Naše srdce ještě více sužuje a v nejvyšší míře vyvolává obavy, je článek 22. ústavy. Nejenže poskytuje svobodu kultu a svědomí, abychom použili výrazu samotného článku; slibuje také podporu a ochranu téže svobodě i služebníkům toho, co se nazývá kulty. Řečeným článkem je katolické náboženství ve Francii smrtelně zraněno! **Vždyť právě tím, že se zavádí svoboda všech kultů bez rozdílu, směšuje se pravda s bludem, a svatá a neposkvrněná Nevěsta Kristova, Církev, mimo níž není spásy, je tím stavěna na roveň s heretickými sektami a dokonce s židovskou nevírou.** A mimo to příslibem podpory sektám heretiků se trpí a zvýhodňují nejen jejich osoby, nýbrž i jejich bludy. To je jednoznačně katastrofální a žalostná hereze, jíž zmiňuje sv. Augustin slovy: „Oni tvrdí, že všichni heretici jsou na správné cestě a říkají pravdu; to je tak neslýchaná absurdita, až se mně nechce ani věřit, že by se k ní nějaká sekta skutečně znala“ (*De Haeresibus* č. 72).

Náš úžas a trýzeň nebyly menší, když Jsme četli 23. článek ústavy o dodržování a zaručení svobody tisku, svobody, která věřícím i mravům hrozí největším nebezpečím a jistou zkázu. A kdyby o tom někdo pochyboval, může se poučit zkušenostmi [právě minulé] doby. Je to bezpečně potvrzená skutečnost: právě tato svoboda byla hlavním nástrojem, jímž se nejdříve zkazily mravy národa, poté jeho víra, a nakonec se vyvolala i povstání, zmatky a revolty. Takových výsledků se lze vzhledem k velké špatnosti lidí právem obávat i v současnosti, před čímž nás Bůh ochraňuj, poskytně-li se každému svoboda tisknout všechno, co se mu jen zlíbí.⁶¹

A byť i král poté nechal do charty ještě vložit, že katolická víra je státním náboženstvím, přesto neodvolal svobodu kultu a protestantským pastorům státem poskytované platy. Tím restaurace postrádala svorník a z toho důvodu byla i stavba kontrarevoluce odsouzena ke zkáze. ... Jistě, bílá vlajka nahradila třibarevný prapor sanskulotů, cechy přišly znovu ke cti, řeholníci se směli opět věnovat výuce, biskupové měli svobodu ve výběru seminaristů, katolicismus se stal opět státním náboženstvím a preambule charty byla jasným rojalistickým manifestem, *avšak* sama charta dovolovala sektě podle libosti šířit všechny tiskoviny a útočit na vládu v parlamentních debatách.

Zajímá nás, jak osudná ta zásada byla? Thiers, Rytíř Kádoš, mohl roku 1873 v projevu před zákonodárným shromážděním spokojeně prohlásit:

„Ústava z roku 1814 vyšla ze samotných útrob revoluce.“⁶² – Poslechněme si také soud Bazota, tajemníka Velkého Orientu: „Ludvík XVIII. vydal chartu. Je to konstituční monarchie, a tento princip nás chrání.“⁶³

Sebevražedná byla i nerozumná bezstarostnost krále, který svou vládu doslova prošpikoval lůžovými bratry a dokonce královrahy dosadil do policejního dozorcího aparátu. V liberálních novinách *Nationale* [*Národovec*] z 5. června 1839 bylo lze číst následující přiznání:

⁶¹ Srv. IX. kapitulu, pozn. 17.

⁶² Delassus, str. 224.

⁶³ Tamtéž.

„Když se karbonářství usídlilo ve Francii ve formách, odpovídajících těm, které muži – momentálně páirové a držitelé veřejných úřadů – šli hledat do Itálie a Německa, mělo za cíl svržení každé neodpovědné a dědičné moci. Nebylo lze je slyšet, aniž by přísahali nenávisť Bourbonům a království. Mnohde se dokonce přísahal na kříž a dýku. Jsou poslanci i páirové, kteří si to ještě pamatují.“⁶⁴

Bratři založili parazednářský klub, pověstnou organizaci „Pomoz si sám, a nebe ti pomůže“ [„Aide-toi, le ciel t'aidera“], jejímž předsedou byl bratr Guizot. Taktika byla stejná, jako roku 1789, a bohužel i stejně úspěšná:

„Byla to naše společnost,“ vyprávěl jeden z jejích členů, „jež vydávala všechny publikace proti restauraci a ve Francii i v zahraničí je distribuovala tajnými sdruženími, s nimiž měla spojení. A byla to znovu ona, kdo všude zakládal a udržoval opoziční noviny, organizoval podpisové akce ve prospěch politických vězňů, spisovatelů atd., kdo vydával hesla, která byla po dlouhou dobu žalobou na jezuitu a zahraniční vojáky, a při revoltách křičel ‚Ať žije charta!‘ Muselo se využívat každé příležitosti k znevažování, diskreditování moci a šíření pověsti o jejich těžkostech, třeba i jen přechodných.“⁶⁵

Velice zajímavé je v tom ohledu svědectví abbého Jeana Würtze. Za revoluce tento kněz, odmítající přísahu, emigroval do Říma, kde pracoval pro Pia VI. Jako perfektně dvojjazyčný Alसान pročetl všechny noviny a připravoval z nich zprávy pro papeže. Za hrůzovlády se vrátil do Francie a vykonával svůj kněžský úřad v nejrůznějším přestrojení. Během restaurace, když se celý svět těšil, že vidí návrat monarchie a křesťanství, opakoval každému, kdo byl ochoten naslouchat, že požitkům propadlá francouzská společnost, aniž by to ta postřehla, spěchá do propasti. Věděl, že tajné společnosti byly ještě aktivnější než kdy dříve, a pranýřoval jejich skryté pletichy... Jeho varování mu vyneslo pověst člověka exaltovaného, extravagantního, pomateného a posedlého. Nicméně ani zuřivé a ustavičné pronásledování ze strany jeho církevních nadřízených mu nezabránilo v opakovaném volání na poplach, které pak proniklo až ke králi Francie. „Pláči bolestí, protože později sami pocítíte, čemu jste neuvěřili, když jsem vám to říkal. Pak už nebude čas k odvrácení zla,“ říkal často těm, kteří se divili jeho zarmoucenosti. Považujíc biskupy za slepé, psal jim dopisy, v nichž předvídal dlouhou a neúprosně stoupající povodeň bezbožnosti, s níž tehdy v pokojném čase restaurace počítal jen málokdo. ... Nebyla ostatně vážně brána ani opakovaná varování papežství před zednářstvem (srv. VIII. kapitolu)!

*

Francie byla rozštěpena na ultras, obhájce starého režimu, a konstitučníky, stoupenec zásad z roku 1789 a charty. Podíváme-li se třeba jen krátce na politický život od roku 1815 do 1830, musíme konstatovat, že – přesně jak abbé Würtz předpověděl – „restaurace“ odzvonila konec monarchii Božího práva.

V roce 1814 se království zakládalo zčásti na zásadách z roku 1789, jak se jich chopila charta.

V letech 1816 až 1820 se prosadili konstitučníci. Ludvík XVIII. raději 5. září 1816 propustil rok předtím zvolenou, převážně králi nakloněnou sněmovnu, která usilovala o naprostou reakci vůči revoluci. Tím aktem král prokázal svou přízeň chartě. Pro sku-

⁶⁴ Deschamps, str. 249.

⁶⁵ Tamtéž, str. 247.

tečný návrat k monarchii Božího práva již s ním nebylo třeba počítat! Nová sněmovna byla většinou složena z konstitučníků středu, představitelů loajálního uplatnění charty spolu s úctou ke koruně i právu národa. Roku 1819 vyhráli liberálové volby díky zákonu z 8. ledna 1817, navrženému Decazesem, na ministra policie povýšeným zednářem 33. stupně a skutečným šéfem vlády... Zákon stanovil každoroční obnovu pětiny členů sněmovny a jejich zvolení přímým hlasováním. Ultras toto záluďně vylákané vítězství liberálů silně rozhněvalo – když Francie byla přece ve své většině monarchistická – spolu se zavražděním vévody z Berry (druhého syna hraběte d'Artois) Louvelem, kterým byla dynastie připravena o dorost). Roku 1820 Ludvík XVIII. propustil Decazese, jemuž byl obzvláště nakloněn, povolal vévodu de Richelieu a stáhl se z politiky, aby se mohl věnovat své vášni k paní de Cayla. S králem, jenž se tak málo staral o své povinnosti, pak nebylo překvapující, že monarchie neměla trvání!

V letech 1820 až 1827 dominovali ultras. Richelieu nechal schválit zákon, který ke 262 poslancům připojil ještě 172 velkostatkáři zvolené zástupce. Karbonáři, nová zednářská sekta, silně znervózňeli. Republikánská podvratná práce karbonářství vystupňovala vojenské komploty... Vláda se všim roku 1822 skoncovala. Každoroční obnova sněmovny byla zrušena a poslanecký mandát se prodloužil na sedm let. Tím ve své moci posílení, snažili se ultras o skutečnou restauraci. Jezuité se vrátili. Šlechta a klérus byly znovu dosazeny do svých vůdčích funkcí a emigranti odškodněni. Univerzita byla podřízena autoritě preláta, msgré Frayssinouse, který prosadil personál s duchovními. ... Na místech revolucí znesvěcených byly znovu vztyčeny kříže a zákon z roku 1825 trestal svatokrádež smrtí. Navenek se Francie také angažovala v kontrarevolučním smyslu svým zasáhnutím ve Španělsku.

Karel X. usedl na trůn v roce 1824. Za vlády svého bratra Ludvíka XVIII. byl vůdcem strany ultras. Jenže monarchie Božího práva byla rázem zrazena: v den pomazání Karel X. prastarý obřad pozměnil. Již nepřísahal „vyhubit heretiky“, nýbrž „zachovat věrnost chartě“. Heretici tedy mohli klidně pokračovat ve své rozkladné práci, jak záhy uvidíme.

Činnost vlády ultras nezbytně vyvolala nelibost přátel zásad roku 1789, kteří potají organizovali státní převrat. Utvořila se opozice: na extrémní levici se sjednotili republikánští spisovatelé, vědci, novináři (Courier, Ampère, Sainte Beuve); na středu bojovali členové univerzity (bratři Royer-Collard a Guizot), novináři (bratři Thiers a Mignet) i obchodníci. V roce 1827 založili společnost „Pomoz si sám, a nebe ti pomůže“ [„Aide-toi, le ciel t'aidera“]. Na pravici počítal Karel X. mezi protivníky úchylnáře ultras, přátele liberalismu jako byl Chateaubriand a abbé Lamennais, který církvi vytýkal, že se spojila s monarchií. Všichni tito odpůrci vlády psali články a publikovali knihy, které pozvolna dílo restaurace bouraly. ... Mělo se však začít zrušením svobody tisku! Msgré Hulst to vyjádřil sarkasticky: „Takové noviny mohou vycházet jen celé bílé!“

Lóžoví bratři podněcovali Národní gardu k demonstrování před králem. V listopadu 1827 byla sněmovna rozpuštěna a konstitučníci vyhráli volby. Zednářská propaganda znamenitě zapůsobila. Od 3. ledna 1830 lóžoví bratři Thiers, Mignet a Carrel, finančně podporováni židovským bankéřem Laffitte, vydávali noviny „Národovec“ ... a zašli v nich tak daleko, že trvali na změně vládní formy k záchraně ústavních záruk.

Poté to Karel X. zkusil násilným činem dovoláváním se článku 14 charty, který králi přiznával právo rozpustit sněmovnu, omezit tiskovou svobodu a v případě nouzové situace vládnout dekrety. Byly vydány čtyři: 1. Volební právo mají ti, kteří platí nejvíc

daní; 2. Rozpuštění sněmovny; 3. Noviny jsou povinny každé tři měsíce obnovovat svou registraci; na 6. a 13. září 1830 byly určeny nové volby. Tím se publikační možnosti opozice odstranily. Lóžoví bratři tyto „svévolné“ změny svobodného tiskového a volebního práva nemohli jen tak strpět a proti důkazu královské síly postavili tak zvanou „moc“ lidu.

3. Červencová monarchie

V revoluci z července 1830⁶⁶ znovu potkáváme schéma roku 1789. Poté, co po léta zpracovávalo veřejné mínění, přešlo zednářstvo k zjevnému povstání. Na barikádách byli přirozeně dělníci, ale vůdci „lidového“ povstání byli všichni zednáři. Členové lóže „Přátelé Pravdy“ [„Les Amis De La Vérite“] se chopili zbraně jako první.

„Maršál Maison, který svou zradou v Rambouillet zajišťoval úspěch pařížského povstání, byl vysokým hodnostářem Velkého Orientu... Je to Talleyrand, který bude novou vládu zastupovat v Londýně; je to vévoda Decazes, kdo jako referendář sněmovny obsazuje komoru pairů v Luxemburgu, jsou to zakladatelé francouzského karbonářství La Fayette, Dupont de l'Eure a d'Argout, kteří zastávají všechny vysoké úřady a konečně je to Cousin, jenž se vyznamenal jako spiklenec svými tajnými službami neméně, než útoky na vládu z katedry Sorbonny a nyní za odměnu dostal post státního rady a krátce poté dokonce i ministerstvo.“⁶⁷

A pokud jde o Adolpha Thierse, tak ten rovněž přistoupil ke karbonářství, kde složil přísahu nenávisti k monarchii.

„10. října,“ referuje zednářský historik Clavel, „pořádalo třiatdvacet pařížských lóží v *sálech radnice* velkou zednářskou slavnost na počest **generála La Fayettea, který stál v čele nedávné revoluce**. Ve většině lóží se s revolucí slavnostně souhlasilo, a ti z občanů, kteří boj přežili nebo se zbraní v ruce zemřeli, se stali předmětem blahopřání či smutečního obřadu.“⁶⁸

Kromě toho lóžoví bratři z Lyonu jmenovali La Fayettea na počest Rytířem Kádošem. Příslušný jmenovací dekret je otištěn v „Zednářských dokumentech“ [„Les documents maçonniques“]... Jak vidno, stála budoucnost Francie pod „šťastným“ předznačením.

Opoziční novináři, seskupení kolem novin „Národovec“, sepsali 26. července provolání, v němž si stěžovali na porušování charty, vyzývali dělníky tiskáren novin k obraně své obživy a Francouze k záchraně vlastní svobody. ... 27. byly postaveny barikády, vyvěsily se trikolory a zpívala Marseillaisa, a 28. již byla Paříž v rukou povstalců. Liberální poslanci, shromáždění kolem židovského bankéře Laffitta (jak paradoxní; bankéřem řízená „lidová“ revoluce!), vytvořili 29. července městskou komisi a jmenovali La Fayettea velitelem pařížské Národní gardy (nepřipomíná nám to něco?). A již 30. července lóžoví bratři Mignet a Thiers vyhledali syna vévody d'Orléans v rezidenci v Neuilly a 31. se d'Orléans, nadále král pod jménem Ludvík-Filip, odebral na radnici, kde na balkóně, vyzdobeném trikolorou, objal lóžového bratra La Fayettea. „Republikánský polibek Lafayettovi udělal krále,“ říkalo se tehdy. A skutečně bylo Ludvíku-Filipovi toho dne oficiálně přiznáno zednářské uvedení do úřadu.

⁶⁶ Revoluční dny z 27., 28. a 29. července se nazývají „tři přeslavné“ [„les trois glorieuses“].

⁶⁷ Deschamps, str. 248.

⁶⁸ Tamtéž, str. 247 ad.

Vzhledem k hotové věci Karel X. i jeho syn abdikovali. Byl snad proto Ludvík-Filip jejich zákonným nástupcem? Absolutně ne: byl jen podlým uzurpátorem! Nejen že rebeloval proti legitimnímu vladaři – nová monarchie také porušila pravidla následnictví, protože Karel X. i jeho syn, vévoda d'Angoulême, odstoupili ve prospěch mladého vévody z Bordeaux, syna roku 1820 zavražděného vévody z Berry.

Ani to však ještě pořád nebylo všechno. Ludvík-Filip si nárokoval původ od vévody d'Orléans, bratra Ludvíka XIV., zatím co ve skutečnosti měl jen nešlechtického otce! Markýz de la Franquerie definitivně objasnil ožehavý původ údajného vévody d'Orléans...

„Od domnělého syna bratra Ludvíka XIV. již není žádný d'Orléans. Princ regent byl synem neznámého otce. Filip-Egalité [= výše mnohokrát zmíněný zednářský a velezrádný bratranec Ludvíka XVI.] byl zase pouhým synem podkoního své matky, jistého Lacroixe, který se potom stal kočím bankéře Durueta... Z toho důvodu Ludvík-Filip-Josef [jak zní jeho plné jméno] v září 1793 v jakobínském klubu potvrdil: **„Prohlašuji, že nejsem synem posledního vévody d'Orléans, nýbrž synem čeledína od koní. ... Je všeobecně známo, že můj údajný dědeček vždy odmítal uznat mě za Bourbona, a já jsem jeho soud podepsal.“** – Proto i on žádal být nazýván „Rovnost“ [Egalité], což mu zajistil výnos pařížské komuny: „Článek č. 1: Ludvík-Filip-Josef a jeho potomstvo ponese nyní rodinné jméno: Rovnost.“

Je vůbec třeba ještě dodávat, že budoucí občan Egalité byl Velmistrem zednářstva ve Francii a tím odpovídal plánu skryté moci, která jej z nenávisti vůči Bohu vyvolila k panování nad nejstarší dcerou Církve a chtěla vyhubit královský rod? Z toho důvodu také hlasoval pro smrt krále, svou dceru **vyměnil za Ciappininho, syna žalářníka v Modiglianu ... a syn vězeňského dozorce se stal Ludvíkem-Filipem, králem Francie.** Odkazují zde na proces před církevním soudem první instance ve Faenze i na odvolací soud ve Veroně. Všechny tyto dokumenty – vedle mnoha dalších – publikoval dr. Renato Zanelli v „Časopise pro heraldiku“ [„Rivista Araldica“] v Římě a poté je Marthe de Digoine roku 1934 přeložila pro vydavatelství Editions méridionales v Nîmes. Tím se rovněž vysvětlují odvolávání se současného hraběte z Paříže [= údajného potomka dynastie d'Orléans], podporujícího zvolení svého přítele Mitterranda. Již nejsou žádní d'Orléansové, nýbrž pouze Chiappiniové.“⁶⁹

Ludvík-Filip, falešný d'Orléans, dodal sektě důležité garance. Jeho pseudootec, Filip-Egalité, hlasoval pro smrt Ludvíka XVI. Ludvík-Filip sám bojoval r. 1792 u Valmy a Jemappes v revoluční armádě. Filip-Egalité byl Velmistrem Velkého Orientu; jeho „syn“ byl rovněž zednář, jak odhaluje dopis židovského karbonáře z 18. ledna 1822:

„Knížata panovnického domu, nemající legitimní naděje být králem z Boží milosti, jimi všichni chtěli být z blahovůle revoluce. Vévoda d'Orléans je zednář; kníže de Carignan jím byl také.“⁷⁰

Lóžoví bratři prozatím nemohli přímo provolat republiku. Většina Francouzů pořád ještě cítila odpor k systému, který až příliš upomínal na revoluci. Muselo se tedy postupovat etapovitě. Charta z roku 1814 byla prvním krokem; druhý krok byl udělán vy-

⁶⁹ Marquis de la Franquerie, *O posvátnosti královské dynastie Francie* [De la sainteté de la Maison royale de France], Villegenon 1988, str. 49.

⁷⁰ Cit. podle: Créteineau-Joly, díl II, str. 119.

puzením Bourbonů a korunovací občanského sanskulota a zednáře; třetím bylo zřízení republiky v roce 1848. Vláda Ludvíka-Filipa měla za cíl popohánět revoluční zásady, přičemž se však pečlivě zachovávalo zdání tradiční monarchie. Liberální (jinak řečeno: zednářské) noviny „Národovec“ roku 1830 jasně stanovily cíl červencové monarchie: „**Potřebujeme republiku, převlečenou za monarchii.**“

Pseudo-d'Orléans se své úlohy zhostil perfektně. K ozřejmění rozdílu mezi svým panováním a tím předcházejícím rozhodl se Chiappini (alias „d'Orléans“) nenazývat se Filipem VII., jak tomu chtěla tradice, nýbrž „Ludvík-Filip I., král Francouzů“. V debatách ze srpna bylo konstatováno, že „vzhledem k neobsazení trůnu všeobecné a naléhavé blaho (!) francouzského lidu povolalo na trůn Jeho Královskou Výsost Ludvíka-Filipa d'Orléans“. Zákony následnictví [francouzského království] se mlčky přešly...

Ústava byla pozměněna v liberálním smyslu. Její článek 67 již jasně stanovil směr: „Francie znovu přijímá své barvy. ... Napříště se nebude nosit žádné jiné označení než trikolora.“ Bílá vlajka Bourbonů skončila na smetišti. Zmizela také stará rojalistická preambule, což současně znamenalo, že charta již nadále nebyla „vnucena“ vstřícností krále, nýbrž vyšla z vůle národa. Charta byla „svěřena vlastenectví a statečnosti [třítečkové] Národní gardy i všem ostatním francouzským občanům“ (článek 66), což svým způsobem zdůraznilo suverenitu lidu. Registrace voličů byla napříště stanovena zákonem, což umožnilo zavedení všeobecného hlasovacího práva, aniž by se změnila ústava. Byla také dále omezena moc krále: právo zákonodárství pomocí dekretů v případě ohrožení „bezpečnosti státu“ bylo z článku 14 vypuštěno. Král měl nyní již pouze právo vydávat příkazy k „provádění zákonů“, aniž by je však mohl interpretovat nebo zrušit. Bratři poslanci se tím opět stali všemocnými! Svoboda tisku byla článkem 7 slavnostně garantována: „Cenzura již nesmí být nikdy znovu zavedena.“

Za restaurace existovala svoboda kultu, avšak katolicismus byl alespoň prohlášen za „státní náboženství“. Od nynějška však byl už jen tím, co „vyznávala většina Francouzů“. Šlo tedy o návrat k Napoleonově formuli! Nová ústava konkrétně stanovila: „Služebníci katolického, apoštolského a římského náboženství, jež vyznává většina Francouzů, i ostatních křesťanských kultů, dostávají mzdu ze státní pokladny.“ Výslovnou změnou tohoto článku byli následujícího roku *také rabíni* zahrnuti do státního rozpočtu. Bratr Viennet takové opatření požadoval již 7. srpna 1830 a 13. listopadu Merilhon, ministr veřejného školství a kultu – a jako náhodou současně také karbonářský zednář – přednesl příslušnou předlohu; 8. února 1831 byl zákon právoplatný. A znovu zednáři zvýhodnili Židovstvo. Za zmínku jistě stojí, že plat rabínů byl zhruba dvojnásobný proti katolickým farářům. Ti dostávali 1 800, 1 200 nebo 900 franků podle velikosti svých farností, přičemž národní průměr činil 1 014 franků. ... Naproti tomu průměrná mzda rabínů obnášela 2 105 franků. Protestanští pastoři byli sice hůře placeni než rabíni, avšak lépe než faráři, protože [v průměru] dostávali 1 900 franků.

Přepracování charty dodalo postačující záruky proti zvůli – čti: jakémukoli případnému návratu k starému režimu. Skutečná kontrarevoluce byla smetena „třemi přeslavnými“ dny července 1830... Ani to však republikánům pořád ještě nestačilo: muselo se za každou cenu skoncovat s monarchistickou vládní formou, i když byla pouze konstituční a vedená jedním ze zednářských bastardů. Nepřísahali snad Rytíři Kádoši zřídit všude světovou republiku? A tak k prosazení tolik žádoucí republiky bylo vidět zdvihat se znovu levou opozicí, „hnutí“, vedené Lafittem, La Fayettem a Odilonem Barrotem. „Dokud jde vláda cestou z července a chce-li to, co chtěla revoluce, pak už vůbec

není potřeba se skrývat,“ prohlásil bratr Dupont de l’Eure. Nelze se vyjádřit jasněji! Ovšem vláda jako dědička konstitučníků byla umírněnější a Casimir Perier jako šéf vlády bránil republikánské agitaci.

Staré tajné společnosti se zreorganizovaly, jako např. „Společnost přátel lidu“ [„Société des amis de peuple“] nebo spolek „Pomoz si sám, a nebe ti pomůže“ [„Aide-toi, le ciel t’aidera“]. K nim ještě přistoupily nové jako „Společnost lidských práv“ [„Société des droits de l’homme“], jež pokryly Francii sítí sekcí. Jejich vždy a všude opakováný náborový slogan zněl: „Skutečnou republikou je socialismus; chtít nechat triumfovat republiku bez socialismu je nesmysl“ (P. Leroux). To byla „aliance práce a republiky“ (E. Dolléans).

Hospodářské potíže napomáhaly podněcování k revoltě; vláda reagovala zesíleným útlakem. Pokusila se chránit schválením tiskových zákonů ze září 1835, které politické karikatury podrobovaly cenzuře a urážky krále či kritiku vlády definovaly jako trestný čin „republikánské propagandy“. Tím byla republikánská strana prozatím umlčena. ... A nanovo se projevila důležitost tiskové svobody pro podněcování revoluce. Tentokrát to byli sami konstitučníci, kteří přece jménem ochrany právě těchto svobod zinscenovali „tři přeslavné“ dny! Papežové je plným právem pranýřovali a upozorňovali na jejich sebevražedné důsledky pro Francii.

4. Republika z roku 1848

Jak se nedalo jinak čekat, ani tentokrát se opozice nevzdala. Zdvojnásobila své úsilí nasazením již dávno osvědčených metod. Revoluční klima bylo udržováno literaturou, která se za revoluce 1789 těšila největšímu rozmachu. V roce 1847 vyšly *Dějiny girondistů* [*Histoire des Girondins*] bratra Lamartina. „Národ nesmí litovat své krve, pokud byla prolita na rozvoj věčných pravd,“ dalo se tam číst. „Ideje se živí lidskou krví, vyjevení pravd sestupují z popravišť; všechna náboženství se zbožšťují svými mučedníky.“ Lamartine se nelekal ani rouhání! Lóžoví bratři Louis Blanc a Jules Michelet zase téhož roku 1847 publikovali *Dějiny revoluce* [*Histoire de la révolution*]. Tajné společnosti byly stále početnější a mocnější. Příliv nezaměstnaných a vykořeněných venkovanů do Paříže jim poskytoval k boji připravený personál.

„Jako vždy v předvečer všech mocných státních otřesů se i roku 1847 pořádal velký zednářský kongres, jemuž předcházelo několik zednářských konventů v Rochefortu, Heidelbergu i jinde, kde byli jmenováni delegáti. Řečený kongres se poté sešel ve Štrasburku, v tomto lóžím tolik drahém městě, jež bylo tak dobře schopné shromáždit delegáty Francie, Německa a Švýcarska,“ sděluje páter Deschamps.⁷¹ – „Za Francii to byli Lamartine, Crémieux, Caussidière, Ledru-Rollin, Louis Blanc, Proudhon, Marast, Marie, Vaulabelle, Vilain, Pyat a jiní, za Německo mj. Fickler, Hekker, Herwegh, von Gagern, Bassermann, Buge, Blum, Simon, Feuerbach, Jacobi, Ritz, Welcker a Herckscher. Tam bylo těmito pány dojednáno, že se okamžitě začne s pozednářšťováním všech švýcarských kantonů, aby se – po osvobození této operační báze ze všech pout – mohla v celé Evropě vyvolat současně exploze.“

Pořádaly se bankety k podněcování veřejného mínění. Vláda, obávající se lidových demonstrací, zakázala banket, určený na 22. únor 1848 v 12. pařížském okrese. Odpo-

---

⁷¹ Deschamps, str. 281.

vědí na to byly v noci z 22. na 23. únor postaveny na ulicích barikády a vyvěšovaly se rudé vlajky. Všude zněla *Píseň girondistů* [*Chant des Girondins*] a *Parisienne* [další z revolučních popěveků]. Dva dny poté již byla červencová monarchie svržena a 25. února svolána republika. ... A 2. března se zavedlo všeobecné hlasovací právo pro všechny občany nad 21 let; 4. března byla obnovena neomezená tisková svoboda (na návrh bratra Schoelchera) a zrušeno otroctví v koloniích.

Evropské zednářstvo podpalovalo všude nové a nové doutnáky. „Po únoro- vých dnech následovala všeobecná exploze. 13. března byla Vídeň v plamenech a Metternich, podpora Louise-Filipa, byl svržen; 18. poté vyrostly barikády v Berlíně a město se zmítalo hroznými otřesy v očekávání německého parlamentu, na jehož zasedání prezident Gagern proklamoval suverenitu lidu. Téhož dne následoval divoký výbuch v Miláně a 20. března revoluce v Parmě. 22. března se Benátky stávají republikou. Ještě před koncem měsíce měly Neapol, Toskána, Řím – za povzbuzování lorda Minto, Palmerstonova vyslance – i Piemont své republikánské ústavy. Řím s Mazzinim a Salicettim a Florencie s Guerrazzim a Montanellim stály na prahu republiky, a Piemont pochodoval proti Rakousku.“⁷²

Ve Francii si zednáři pospíšili uvítat radostně revoluci. 10. března 1848 se Nejvyšší rada skotského obřadu odebrala poblahopřát prozatímní vládě, a jejím jménem jí poděkoval zednářský básník Lamartine:

„Jsem přesvědčen, že je to nitro lóží, z něhož nejprve v šeru, poté za roz- břesku a konečně v plném denním světle vyšly představy, jež nakonec zažeh- ly vznešenou explozi, již jsme byli r. 1789 svědky a kterou lid Paříže právě před několika málo dny podruhé – a věřím, že již naposledy – představil svě- tu.“⁷³ – Jak cenné přiznání!

24. března přednesla slavnostní projev k prozatímní vládě rovněž delegace Velkého Orientu, vedená bratrem Bertrandem, a v ní její členové vedle generálního tajemníka, bratrů Crémieuxe (Žida), Garniera-Pagèse a Pagnerreho – *všichni samozřejmě ve svých zednářských zástěrách*:

„Občané! ... Velký Orient Francie vyjadřuje prozatímní vládě jménem všech svých s ním spojených zednářských dílen svou plnou podporu. Francouzské zednářstvo prostě nemůže brzdit všeobecný rozmach svých sympatií pro veliké národní a společenské hnutí. Zednáři měli vždy slova ‚volnost, rovnost, bratrství‘ na svých korouhvích; když je teď znovu nacházejí na praporech Francie, **pozdravují triumf svých zásad a radují se, mohou-li říkat, že celá vlast skrze ně přijala zednářské zasvěcení.**“⁷⁴

Připomeňme zde ještě jednu malou, jistě však ne nevýznamnou podrobnost: v roce 1848 dostali Židé v celé Evropě definitivně přístup k občanským právům...

5. Od Maurrase k Le Penovi

Celkově vzato jsou neskrývaní a pouzí republikáni možná méně nebezpeční než tito falešní monarchisté, kteří vedou kontrarevoluci do slepé uličky. Zvláště zde máme na mysli „Action Française“ [„Francouzskou akci“], kterou podporoval „hrabě“ de Paris,

⁷² Tamtéž, str. 283 ad.

⁷³ Tamtéž, str. 282.

⁷⁴ Tamtéž, str. 282 ad.

jeden z potomků „vévody d'Orléans“, i jejího vůdce Charlese Maurrasa, pozitivistu, agnostika, pohana a falešného monarchistu. Maurrasovi stoupenci nechť nám nezazlívají tak tvrdý odsudek svého duchovního vůdce. Můžeme se jim totiž zaručit, že z jeho děl bylo dobrých sedm odsouzeno sv. Piem X. (*Anthinéa; Cesta k ráji; Milující z Benátek; Tři politické ideje; Budoucnost inteligence; Religiózní politika; Kdy je možný násilný čin*),⁷⁵ a napadal katolickou církev i monarchii z božího práva. Abychom dokázali, že Maurras byl nepřítelem obou ctihodných institucí, spokojíme se zde ocitováním několika jeho vět; texty mluví samy za sebe.

Proti katolicismu: „Uléhám na zem, a aniž bych na něco myslel, mlčky pozoruji přicházející noc: připadá mi, že pod křížem toho churavého Boha se šíří noc nad moderním věkem.“⁷⁶ – „Židovsko-křesťanské barbarství“,⁷⁷ – „Jed *Magnificat*“.⁷⁸

A proti monarchii božího práva: „Dobré prvky zpátečnické strany se, přinejmenším v politickém smyslu, zříkají teologie a božího práva. ... Na místo katolicismu, který se hrabě [de Paris = orléanský pretendent trůnu] neostýchá nazývat ‚polyteismem středověku‘, nastupuje neochvějně kult lidstva.“⁷⁹

Maurras představuje katolíky jako zpátečníky a raduje se, že liberální katolíci se přidávají k táboru ateistů, zastánců státu bez Boha a kultu humanity. A konečně věta, kterou tento prognostik definitivně předkládá: **„Přenechme ostatním staré boží právo, tu obrovskou hloupost nic nechápajících dvořanů minulosti.“**⁸⁰

V Maurrasových citátech tohoto druhu by se dalo ještě pokračovat. Stejně tak by šlo doplnit i všechny urážky (a vážíme svá slova) jeho statistiků jako Jacquesa Bainvilleho, Léona Daudeta, Maurice Puja a dalších. My se však spokojíme s urážkami soudobého maurassisty, Pierre Puja, ředitele „Stanovisek Francie“ [Aspects de la France], novin Action Française. Také tento muž popírá zásadu katolicity, nejdůležitějšího principu francouzské monarchie (Jindřich IV., i když zákonný dědic trůnu, se nemohl stát králem, pokud zůstal protestantem!). Na svou vlastní otázku, co tvoří identitu Francie, Pujo odpovídá, že naše země se neidentifikuje ani s určitou rasou, ani s jazykem a dodává větu, hodnou zuřivého apostaty:

⁷⁵ Pozn. německého překl.: originální tituly: *Anthinéa; Le Chemin de paradis; Les amants de Venise; Trois idées politiques; L'avenir de l'intelligence; La politique religieuse; Si le coup de force est possible.*

⁷⁶ Pasáž, jež byla z pozdějších vydání Maurrasova románu *Anthinéa* vypuštěna; zde stojí pod nadpisem „Antické Athény – Sbírky“ [„Athènes antique – Les collections“] a byla Maurrasem otištěna v „Politické a literární ročence“ [„Annales Politiques et littéraires“] z 24. listopadu 1912; cit. podle: Ernest Renauld, „*Francouzská Akce*“ proti katolické církvi a monarchii [L'Action Française contre l'Eglise catholique et contre la monarchie] (vzrušující a dokumenty přeplněné dílo), Paříž 1936, str. 127.

⁷⁷ Maurrasův článek in: „L'Action Française“, díl I, str. 315, cit. podle: Renauld, str. 132.

⁷⁸ Maurrasův článek in: „L'Action Française“, díl IV, str. 544, cit. podle: Renauld, str. 132. Srv. také předmluvu k jeho románu *Cesta do ráje* (Chemin de paradis), str. 27 (cit. podle: Renauld, tamtéž): „Chápavá obratnost se postarala o to, že vzdělané národy jižní Evropy sotva znaly tyto orientální spisy [tak nazývá Maurras Starý zákon!], které jsou církvi zkomoleny a přeformulovány v tomto famózním misálu i celém rovněž famózním breviáři. To bylo filosofickou ctí církve, stejně jako podbarvení veršů *Magnificat* hudbou, které jeho jed oslabilo.“ Poslední část věty byla ve vydání z roku 1929 vypuštěna.

⁷⁹ Maurras, *Budoucnost inteligence* [L'avenir de l'intelligence], str. 137; a také: *Romantika a revoluce* [Romantisme et révolution], 1922, cit. podle: Renauld tamtéž, str. 115.

⁸⁰ Maurrasův článek in: „L'Action Française“ z 1. září 1900, citováno podle: Jacques Paugam, *Zlatý věk maurrasismu* [L'âge d'or du maurrassisme], Paříž 1971, str. 117.

„*Francie se také neztotožňuje s jedním náboženstvím, přestože církev sehrála rozhodující roli v našich dějinách a katolicismus výrazně utvářel naše mravy i civilizaci. Lze být Francouz i jako protestant, muslim nebo žid. Co činí příslušnost k francouzskému národu, to jsou dlouhé společné dějiny a jejich šťastné i nešťastné chvíle. Div kapetovské monarchie spočíval v shromáždění tolika různorodých národů, aby z nich udělala národ. Bez krále se Francie rozpadá a francouzské vědomí se rozplývá.*“⁸¹

Pujo patrně nikdy důkladně nestudoval dějiny Francie. Jinak by chápal, že kapetovská monarchie za svou velikost a slávu děkovala skutečnosti, že je nejkřesťanštější – a také že se zhroutila kvůli opomenutí náležitě potírat „skryté nepřátele křesťanského jména“ (obřad pomazání). Kdyby se byl býval alespoň trochu zamyslel nad známými událostmi 19. století, také by si byl povšiml, že restaurace, která není zcela katolická, nevyhnutelně vyvolává vlastní zánik.

A když již mluvíme o slepých uličkách, zmíníme si ještě krátce Bernarda Antonyho, vedoucího *Chrétienté-Solidarité* [*Křesťanství-Solidarita*]. Poté, co roku 1987 v Paříži zorganizoval Den přátelství na počest tisíciletí Kapetovců (kdy slavnost končila zpěvem *Marseillaisy...*!), nechal počátkem roku 1989 již masku spadnout: „Cesta, návrat k ‚herním možnostem‘ Kapetovců není možný.“⁸² Jak vidno, tento muž připravuje tradičním katolíkům cestu na odstavnou kolej. Jistým způsobem se Pujo a Antony doplňují: jeden je nekřesťanský monarchista, druhý je republikánský křesťan (a to navíc ne jako jediný!). To jistě není způsob řešení, které by bylo nebezpečím pro republiku!

Pokud jde o Jeana-Marie Le Pena, šéfa Národní fronty [Front National], považujeme za vhodné ukázat zde jeho skvělý příspěvek k dvoustému výročí francouzské revoluce:

„Dvě stě let po revoluci, která si dala za cíl udělit slovo lidu, uvést lidi a občany do jejich práv a rozdělit státní moc, musíme bohužel konstatovat, že je potřeba nové revoluce. Francouzi již nemají výhody monarchie, ale za to všechny nevýhody republiky. Žádám, jako to udělal La Fayette roku 1787, shromáždění generálních stavů provincií i profesních stavů, aby francouzský národ mohl svobodně přednést své stížnosti a problémy.“⁸³

Le Pen je tedy pro lidská práva a přeje si znovu revoluci. Po vzoru osvíceného zednáře La Fayettea opět požaduje přednesení stížností. Ne – republika opravdu není v nebezpečí!

Facit

Co si o těchto různých restauracích myslet? Napoleon III. vykreslil dosti výstižný portrét svého strýce:

„Když Napoleon vystoupil na světovou scénu, viděl, v čem spočívá jeho role – být vykonavatelem odkazu revoluce. Upevnil ve Francii nejdůležitější dobrodiní

⁸¹ Interview in: „Znovudobytí“ [„Reconquête“], tiskovém orgánu „Chrétienté-Solidarité“, č. 65, duben/květen 1989, str. 8.

⁸² Tamtéž, str. 14.

⁸³ Celý text projevu je v deníku „Présent“, č. 1753 z 2. února 1989

roku 89 a zavedl je v celé Evropě. Císař musí být považován za mesiáše nových idejí.⁸⁴

Ludvík XVIII. a Karel X. se dopustili chyby akceptováním monarchie, otrávené zásadami roku '89. Bylo by bývalo prospěšnější zakázat volby, náboženskou a tiskovou svobodu, ale především by musely tyto monarchie bezohledně potlačit zednářstvo namísto povyšování lóžových bratrů i do nejvyšších vládních úřadů! Vždyť je to právě zednářstvo, které fabrikuje veřejné mínění a podněcuje k převratům!

Bastard Chiappini-„d'Orléans“ byl lóží dosazen do úřadu z více důvodů: Aby vypudil pokolení Bourbonů, zastavil Karlem X. započatý návrat staré vlády a posloužil přechodu k republice v souladu s heslem, vydaným 1830 novinami „Národovec“ [„Le Nationale“]: „Potřebujeme republiku, která se přestrojí za monarchii.“

Pokud jde o Action Française, pak její jediný účel spočíval v tom, nechat zapomenout na monarchii božího práva ve prospěch pohanského císařství. Měla by se proto dávat přednost křesťanským demokratům před nevěřícími monarchisty? Ne, jedni jsou stejně tak špatní, jako ti druzí! A to ani nemluvě o Jean-Marie Le Penovi, nekřesťanskému demokratu, žádostivému „nové revoluce“, vynášející lidská práva! S takovými odpurci má republika před sebou ještě mnoho slunných dnů...

Vycházejíc z falešných zásad, všechny tyto restaurace od Napoleona I. až po Jeana-Marie Le Pena žalostně ztroskotaly. Nelze beztrpně trpět parlamentní debaty, veřejné praktikování heretických kultů, legální existenci tajných společností a svobodu tisku, tedy *všech zbraní ve službách revoluce*. Jedině monarchie božího práva, pevně rozhodnutá „heretiky z království vyhnat“, jak to předepisuje rituál pomazání francouzského krále, je schopna revoluci definitivně porazit. Pokud však monarchie akceptuje satanské zásady z roku 1789, nebo jen jejich část, je jisté, že dříve či později bude svržena.

*

Žijeme v V. republice, již židovský [? – pozn. němec. překl.] bratr Charles de Gaulle – znovu takový falešný restaurátor – dal bezbožnou ústavu, jejíž preambule začíná takto:

„Francouzský lid proklamuje slavnostně svou oddanost lidským právům a zásadám národní suverenity, jak jsou definovány v Prohlášení z roku 1789.“ A článek 2 konkretizuje: „Francie je nedělitelná, laická [tedy ateistická], demokratická [lóžemi skrytě řízená] a sociální republika.“ – Zbytek je ve stejném duchu.

Chronická krize, jež republika prodělává – drogy, korupce, kriminalita, nezaměstnanost, úpadek školství atd. – snad Francouze jednoho dne přiměje opět zpochybnit systém. Není ani vyloučené, že veřejné mínění bude většinově monarchistické a lóže se dočasně rozhodnou o krok ustoupit, aby pak tím lépe mohly skočit dopředu. V té chvíli musejí být všemi silami pranýřováni falešní zachránci vlasti, nepraví restaurátoři autority, podvodní, lidskými právy načichlí monarchisté!

Bohužel, vzhledem k všeobecnému zaslepení národa – pokud se nestane něco nepředvídatelného – je na místě obava, že se Francie rozpoltí na zastánce republiky a na stoupence liberální monarchie. Jenom několik málo nepomýlených – které „velký tisk“ mlčky přechází – bude pracovat pro nejkřesťanštější monarchii. A může docela dobře být, že se zopakuje scénář Jindřicha V.

---

⁸⁴ *Napoleonské ideje* [Idées napoléoniennes], in: *Díla Napoleona III.* [Oeuvres de Napoléon III], díl I, cit. podle: Delassus, str. 249.

Jindřich V., hrabě d'Chambord, prvorozenec Bourbonů, v sobě spojil všechny požadavky na nejkřesťanštějšího krále. Jako vnuk Karla X. byl předně právoplatným dědicem francouzské koruny. Mimo to byl naprosto katolický. Měl za svého rádce Louise-Édouarda Pie, vynikajícího biskupa v Poitiers... V manifestu z 25. února 1872 lze číst následující příkladnou větu:

„Nikdo ode mne pod žádnou záminkou nesmí žádat připustit, aby se právoplatný král stal revolucí.“

Jaký to protiklad mezi prvorozencem Bourbonů a oportunistou Chiappinim! Hrabě d'Chambord, tento obdivuhodný muž, shrnul podmínky pro národní dobro v pozoruhodné formulce, jež se musí psát zlatými písmeny:

„Na zachránění Francie tam musí přijít Bůh jako Pán, abych já mohl vládnout jako král.“⁸⁵

Volby z 8. února 1871 vynesly k moci silnou monarchistickou většinu. Dobrá polovina z monarchistických poslanců byla ovšem infikována liberálními idejemi. A tak se stalo neuvěřitelné: monarchistické Národní shromáždění svěřilo moc Adolphu Thiersovi, který r. 1830 přispěl k svržení monarchie a složil přísahu Rytíře Kádoše! A nejen to; jeho složení lóžové přísahy bylo bratrům veřejně oznámeno z řečnické tribuny parlamentu! V roce 1849 lóžový bratr Michel de Bourges během 15. zasedání Národního shromáždění připomněl i členství svého kamaráda Thierse v karbonářství:

„Ještě když jsme byli studenty práv, zapřisáhli jsme se, pan Thiers a já, nenávisť vůči monarchii, a sice za takovéto pikantní okolnosti: Pan Thiers držel krucifix, když jsem přísahal, a já jsem držel tentýž krucifix, když pan Thiers přísahal nenávisť k monarchii.“⁸⁶

Pseudorojalisté, kteří neváhali podporovat notorického karbonáře, chtěli posadit na francouzský trůn hraběte d'Chambord, ovšem s podmínkou, že by byl liberálním monarchou. Jindřich V., který především usiloval o obnovení práv Boha, odmítl konstituční království a trikoloru. Vzhledem k pokusům udělat z něj korunovaného revolucionáře, dal přednost zásadě: „Především se musí sloužit Bohu.“ – Mélanie Calvatová, jíž se Maria zjevila v La Salettě (srv. XV. kapitolu č. 2), o Bohu řekla, že dal nejstarší dceři Církve velkého monarchu, ta se však nedokázala být jej hodna. Je pozoruhodné, že hrabě z Chamfordu zemřel na svátek sv. Ludvíka...

*

„Na zachránění Francie tam musí přijít Bůh jako Pán, abych já mohl vládnout jako král,“ prohlásil hrabě z Chamfordu. Těm, kteří by o tomto ujištění měli ještě pochybovat, navrhuje přečíst si dopis německého kancléře Bismarcka, vysoce postaveného zednáře,⁸⁷ svému vyslanci v Paříži, hraběti von Arnim. Dopis byl napsán 16. listopadu 1871, tedy v době, kdy hrabě z Chamfordu měl nastoupit na trůn.

⁸⁵ Dopis Albertu de Mun z 20. listopadu 1878.

⁸⁶ Cit. podle: Deschamps, str. 249.

⁸⁷ Pozn. německého překl.: O Bismarckově lóžovém členství se občas mluví, ale není prokázané. Naproti tomu je velice dobře prokázána jeho permanentní závislost na přízni rothschildovské finanční moci a jejích satelitů, jako zvláště židovského bankéře Gersona von Bleichröder... což samozřejmě představuje zcela plnocennou náhradu za jeho pravděpodobně nikdy neuskutečněný *oficiální* vstup do zednářstva.

„Musíme si zachování republiky ve Francii přát z důvodu, který je nakonec i nejdůležitější: monarchistická Francie byla vždy katolická a také vždy bude; taková politika jí dodává velký vliv v Evropě, v Orientu, ba až na Dálném Východě. Prostředek k zničení jejího vlivu spočívá v pokoření katolicismu a jeho hlavy, papežství. Monarchie nám v našem úsilí svazuje ruce, republika nám přijde na pomoc.

Povedu proti katolicismu válku, která bude dlouhá a možná i hrozná. ... Budu obviňován z pronásledování, a snad k tomu budu i donucen, ale musí to být k odrovnání Francie a k nastolení naší religiózní, diplomatické i vojenské nadvlády. Opakuji, že i v tom nám budou republikáni pomáhat. Hrají jenom naši hru; co já z politických důvodů napadám, na to oni útočí z antireligiózního fanatismu. Dál udržujte ve francouzských radikálních novinách v náš prospěch obavu před klerikálním strašákem propagováním pomluv a předsudků, které zmíněné obavy vyvolávají. Postarejte se také o to, že se v těchto novinách bude mluvit o nebezpečí reakce, zločinech absolutismu a nešvarech kléru. Takovéto frašky vždy účinkují na nevědomé masy.

Nuže, vynaložte všechno své úsilí na udržení výměny vzájemných služeb mezi republikány a Prusy! Je to Francie, kdo nakonec zaplatí.“⁸⁸

Německý zednář Bismarck perfektně pochopil, že se musí Francie připravit o trůn i oltář, má-li ta být pokořena. Chtít zachránit vlast „správnými volbami“ nebo liberální monarchií je pouhý přelud. Má-li se nejstarší dceři Církve pomoci opět se pozdvihnout, musíme *současně* obnovit nejkřesťanštější monarchii a katolickou víru. Je třeba znovu zde připomínat slova bratra Chamforta? Trůn a oltář, jak prohlásil, „to jsou dva opěrné oblouky, jež se vzájemně podpírají; jakmile je jeden z nich roztříštěn, bude jej následovat i druhý“.

*

Od roku 1848 tedy byla lidská práva definitivně prosazena ve Francii i v mnoha evropských zemích. Přesto se právě v téže době vynořili lidé, kteří logiku zásad z roku 1789 hnali až do konce požadováním nejen právní, nýbrž i faktické rovnosti: míníme jimi komunisty.

---

⁸⁸ Cit. podle: Dom Gérard, *Církev tvrdí v tvář národům* [L'Eglise en face aux nations], nakl. Heft von Présent, vydává Bernard Antony, str. 94 ad.

XIV

„Poslední bitva vzplála“

„Pan Engels přijde se mnou do Paříže, kde mu, tak jako panu Marxovi, mám zajistit dlouhodobé financování jejich manuskriptu.“

(Dopis Jeana Laffitte, osvícenského Žida, který financoval napsání Komunistického manifestu)

Roku 1848 byla ve Francii i mnoha evropských zemích zavedena republika. Bourboni i „d'Orléansové“ vyhnáni a válka proti světové moci papežství již velmi značně pokročila. Nicméně, „velké dílo“ ještě nebylo zcela dokončeno. Mělo se přece jít mnohem dál, než jen přetvořit politické a religiozní mapy Evropy. Dosud jsme viděli různé etapy, jimiž se Francie protrpěla až k zřízení republiky. Mělo se tedy dál pracovat, aby také všechny ostatní národy dostaly republikánské vlády... A kromě toho „velké dílo“ – které přece chtělo obnovit Rousseauem a Weishauptem opěvovanou původní volnost a rovnost, v níž by lidé byli podobni divoké zvěři v lese – vyžadovalo zničení vlastnictví národů a poté na jejich troskách zřízení světové republiky, odstranění jakékoli myšlenky na věčný život, přetrhání rodinných svazků a konečně také úder proti právu k soukromému vlastnictví. Přímo z lóží vyšlá ideologie byla jen logickým rozvinutím konečných důsledků zásad roku 1789. Komunismus je poslední fází boje Satana, aneb, jak se to zpívá v komunistické Internacionále: „Poslední bitva vzplála“.

1. Kapitalismus, sociální demokracie a komunismus

Od posledního uchvácení moci revolucionáři ve Francii můžeme zhruba rozlišovat tři bojové fronty.

*

První sdružuje *liberální buržoazii*, jež se přizpůsobí všem demokratickým režimům libovolného druhu. Jde jí jedině a výhradně o uhájení jejího majetku. Bez dalšího souhlasí s loupeží církevního zboží a také pohotově vystupuje jako nabyvatel konfiskovaného národního jmění. Nadšeně vítá i zrušení cechů (zákonem židovského zednáře Isaaca Le Chapelier), protože neorganizovaní dělníci se tím ocitli bez ochrany a mohli být nelítostně vykořisťováni. Příležitost, kterou si zaměstnanecká buržoazie samozřejmě nenechala ujít. Kapitalistické měšťanstvo užívalo všech výhod ze své podpory republiky, v níž se mohly přijímat všechny druhy výnosných zákonů. A pokud šlo o náboženství, to jim jen zatěžovalo svědomí pro vlastní hrabivost a bezcitnost. K čemu měly být dobré Boží přikázání a Církev, když bylo rentabilní dělníkům upírat spravedlivou mzdu a nechat je plahočit se dokonce i v neděli?

Nepřítomnost bliženecké lásky u liberálů hrála do ruky sektám, které tím dezorientované a nešťastné proletáře vháněly do náručí socialistických a komunistických ideologií.

*

Druhou revoluční frontu tvoří umírnění, *sociální demokraté*, dobrovolně akceptující vyrovnání majetků progresivní příjmovou daní pro bohaté, a od anonymního republikánského státu namísto z blíženecké lásky poskytovanou pomoc pro chudé.

*

Třetí fronta je složená z tvrdých, tj. *komunistů*, majících v plánu odstranit veškeré soukromé vlastnictví ve prospěch celku, komuny nebo státu. Jakmile budou společenské třídy smíseny v masu vzájemně si rovných občanů, potom sám od sebe zmizí i stát, který nebude mít žádný důvod k existenci. Již nebudou páni, ani otroci a Weishauptem velebená anarchie se stane realitou. Prozatím se vyčkává na zvolání „do zbraně, občane“, protože k vítězství pomůže výhradně boj!

*

Tyto tři proudy skutečně *nejdou* ve vzájemném rozporu. Intriky kapitalismu umožňují šíření revolučních idejí v kruzích vykořisťovaných – a tím dodávají revoltě vždy ochotnou armádu. Zákonodárství sociálních demokratů připravuje komunistům půdu. Řečené tři skupiny pracují společně na podpoře plánu iluminátů a vysokostupňových zednářů: návrat k původnímu zlatému věku odstraněním katolicismu, rodiny, křesťanské výchovy a práva na vlastnictví.

Přenechme podrobnějšímu soukromému studiu našeho čtenáře již dobře známý kapitalismus a představme si opravdové apoštoly lóží: komunisty.

2. Trojúhelník, srp a kladivo

Jen málokdo i dnes ví, že komunismus vyšel přímo ze zednářstva. Kdo tak asi ještě čte papežské cirkuláře...?

Lev XIII. v encyklice *Quod apostolici* z 28. prosince 1878 upozornil na zednářský původ socialismu. Varoval před

„sektou těchto lidí, kteří se různě označují téměř barbarskými jmény socialisté, komunisté nebo nihilisté, a jež rozšíření po celém světě a vzájemně spojení zápludným svazkem od nynějška nečerpají svou sílu z příšeří *tajných setkání*, nýbrž ukazují se již v jasném denním světle a s pevnou důvěrou pracují na dokončení svého dávno vypracovaného plánu, podrytí základů občanské společnosti“.⁸⁹

Lev XIII. připomínal boj papežů proti tajným společnostem, z nichž vyšla komunistická ideologie. „Papežství,“ pravil, „rovněž potíralo zlověstné úsilí sekt jako jmenovitě mor socialismu, který všude vyšel z *tohoto pramene*“.

V *Humanum genus* z 20. dubna 1884 se papež opět vrátil k danému tématu. Poté, co zkritizoval politické teorie zednářstva, zásady roku 1789 (srv. VIII. kapitulu č. 9), papež Lev XIII. předvídal, že rovnostářské blouznění zednářů povede přímou cestou ke komunismu...

„Tito lidé [třítečkoví bratři] připravují cestu ještě troufalejším sektářům, připravovaných z těchto falešných principů vyvozovat mnohem ohavnější závěry, totiž

---

⁸⁹ Pokud není uvedeno jinak, jsou papežské texty 19. a 20. století, jež zde citujeme, obsaženy v Aktech papežů, které vydává Bonne Presse. Dále jsou to rozsáhlé výtahy ve *Vnitřním míru národů* [La paix intérieure des nations], mnichem ze Solesmesu vypracované sbírce papežských textů (Paříž 1961). Jeho sbírka přirozeně nebyla od té doby již znovu vydána. ... Texty z tohoto století jsou také v různých vydáních „Katolické dokumentace“ [Documentation catholique].

rovnostářské přidělování bohatství a majetkových podílů všem občanům poté, co bude eliminován jakýkoli rozdíl postavení a vlastnictví.“

Zednářští a komunističtí revolucionáři také skutečně pochodují ruku v ruce:

„Odstraňte bázeň z Boha a jemu příslušící úctu; nechte upadat autoritu vladařů; dejte naprostou volnost zuřivosti revolucionářů a povzbuzujte je; rozbijte veškeré bariéry s výjimkou trestních, a skončíte sami od sebe u všeobecného převratu a zničení všech institucí: to je ovšem jen přiznávaný, prohlašovaný cíl, který mnohá komunistická i socialistická sdružení ze všech sil následují, a zednářská sekta nemá právo prohlašovat se za neúčastnou na těchto útocích, protože sama jejich záměrům napomáhá a ohledně zásad se s nimi naprosto shoduje.“

Papež Pius XI. pranýřoval skrytou souhru trojúhelníku se srpem a kladivem v encyklice *Divini redemptoris* z 19. března 1937.

A konečně Pius XII. učil, že zednářstvo stojí u původu všech moderních bludů, mj. také komunismu. 23. května 1958 je nazval „kořeny moderní apostasie: vědecký ateismus, dialektický materialismus, racionalismus, iluminátství, laicismus a zednářstvo, jejich společnou matku“.

Abbé Péreau již v roce 1747 řekl, že společné vlastnictví a odstranění všech společenských rozdílů je zásadní součástí zlatého věku zednářů (srv. I. kapitolu č. 3).

Levicově orientovaný zednář Louis Blanc svého času složil poklonu průkopníkům socialismu, lóžovým bratrům, kteří udělali francouzskou revoluci.

„Kdo již v roce 1792 vyhlašoval ateismus a především panteismus, tuto logickou derivaci společného vlastnictví? Kdo již tehdy navrhoval rovnoměrné rozdělení půdy a volal: ‚Všechno patří všem!‘? A kdo již tehdy zednářskou lóži v královském paláci ‚Společenský kroužek‘ [‚Cercle social‘] přeměnil na politický klub? Kdo stále hlásal tyto zásady? Kdo založil noviny ‚Železný jícen‘ [‚Bouche de fer‘] na jejich široké propagování? Ano, byli to předáci zednářstva, *iluminovaní zednáři*.“⁹⁰

3. Ilumináti financují Marxe

Muselo se vyčkat do roku 1840, aby se projevila ideová stavba socialistického komunismu. Cabet, Babeufův učedník, opravdově snil o republice, v níž by stát jako jediný vlastník jednomu každému přiděloval nezbytnou práci i její produkty (*Cesta do Ikarie* [Voyage en Icaria], 1840). Téhož roku také anarchistický bratr Proudhon kritizoval majetek, který považoval za krádež. Zavrhoval ovšem jménem svobody kolektivismus a preferoval kooperativu, spočívající na vzájemnosti. A mezitím již třítečkoví bratři Blanqui a Louis Blanc zdůrazňovali nezbytnost uchvácení moci. Blanqui, který se orientoval na jakobínskou tradici, pevně věřil v dynamiku permanentního povstání. „Ani Bůh, ani pán“, znělo jeho motto. Byl jedním z těch revolucionářů, jež šířili učení iluminátství po Evropě. Blanc si přál vytvoření „společenských dílen“, určených k postupnému likvidování soukromých podniků.

Silný nárůst socialistických spisů ve 30. a 40. letech 19. století odpovídal útočnému plánu, navrženému *ilumináty*. V roce 1829 proběhlo v New Yorku setkání, které vedl britský *iluminát* jménem Wright. **Přítomným tam bylo vyjeveno, že ilumináti mají**

⁹⁰ Louis Blanc, *Dějiny francouzské revoluce* [Histoire de la Révolution française], 1847, díl III, str. 32 ad., cit. podle: Deschamps, díl I, str. 277 ad.

v úmyslu sloučit nihilistické a ateistické skupiny s ostatními podvrtnými organizacemi na vytvoření internacionální organizace, která měla být známá pod jménem „komunismus“. Taková destruktivní síla měla *iluminátům* umožnit podněcovat budoucí války a revoluce. Clinton Roosevelt (Žid holandského původu), Horace Greley a Dana tvořili výbor na shromažďování potřebných financí pro nový podnik. Takto získané prostředky sloužily k financování Karla Marxe (vnuka rabína) a Bedřicha Engelese (rovněž Žida), kteří v anglickém Soho pod vedením skupiny iluminátů sepsali *Kapitál* a *Komunistický manifest*. Americký historik psal:

„Karel Marx byl tajemnou skupinou, říkající si ‚Spolek spravedlivých‘, angažován k sepsání ‚Komunistického manifestu‘ jako návnady pro nižší lid. Všechno, co Marx skutečně udělal, spočívalo v tom, aby přesně o sedmdesát let dříve Adamem Weishauptem stanovený program i s příslušnými revolučními principy přizpůsobil soudobému vkusu i citění a kodifikoval jej. Opravdoví znalci otázky bez dalšího přiznávají, že ‚Spolek spravedlivých‘ nebyl nic jiného, než náhražka za iluminátský řád, který se musel ‚ponořit‘ poté, co v roce 1786 byl následkem domovní prohlídky bavorskou policií odhalen.“⁹¹

Citát amerického historika tedy osvětluje propojení mezi iluminátským, „Spolkem spravedlivých“ a Marxovým „Komunistickým manifestem“. Co skutečně byl „Spolek spravedlivých“? Přestože byl Weishaupt 1786 v Mnichově v nepřítomnosti odsouzen na smrt a sekta úředně rozpuštěna, činnost iluminátů neúnavně pokračovala, a sice jak v Německu, tak v zahraničí. Již roku 1800 měly dvě velké lóže v New Yorku a ve Virginii celkem 1 700 členů. V Německu se zase r. 1806 zreorganizovali pod krycím názvem „Tugendbund“, který v první řadě lákal studentské organizace a jehož liberalismus Metternicha v roce 1815 přiměl nařídit jeho rozpuštění.

Jeho členy bylo možné znovu najít jako emigranty v Paříži, kde roku 1832 založili „Deutscher Volksverein“ („Německou lidovou jednotu“) a „Deutscher Vaterlandsverein zur Unterstützung der freien Presse“ („Němec. vlastenecký spolek k podpoře svobodného tisku“). Důsledkem v Lyonu a Paříži v dubnu 1834 vydaných zákonů na omezení spolčovací svobody bylo rozpuštění obou spolků.

V květnu/červnu 1834 vytvořili vůdci tajné společnosti „Spolek vážených“. Brzy se k němu náležející řemeslníci a dělníci dostali do vleku neobabeufismu (tak se nazývalo Babeufovo učení). V létě 1836 přibral „Spolek vážených“ do svých řad členy „Junges Deutschland“ („Mladého Německa“), jedné z organizací roku 1834 Mazzinim v rámci „Mladé Evropy“ ve Švýcarsku vytvořené tajné revoluční společnosti. ... Noví členové posílili komunistickou tendenci. Během zimy roku 1836 propukly silné rozpory mezi liberálními členy a stoupenci násilí.

Otevřeně revolucionářští úchylkáři se stáhli a založili pověstný „Spolek spravedlivých“, v kterém se znovu setkáváme s vlivem iluminátů a karbonářů (nové větve zednářstva 19. století). Jeden z jeho členů, Wilhelm Weitling, zveřejnil v roce 1836 v německém jazyce svůj první manifest „Lidstvo, jaké je, a jaké musí být“. Mimo jiné tam psal: „Společenství hmotných statků je prostředkem k záchraně lidstva; promění svět tak říkajíc v hotový ráj.“

---

⁹¹ Gary Allen, *None dare call it conspiracy* [Nikdo se neodvažuj nazývat to konspirací (německý titul *Die Insider*)], Seat Beach/Kalifornie 1971, str. 25 ad., cit. podle: William Guy Carr, *Pěšci na šachovnici* [Pawns in the Game].

Němci „Spolku spravedlivých“ si od roku 1840 říkali „komunisté“ poté, co komunisticko-socialistickému úsilí dal toto jméno Cabet spisem *Cesta do Ikarie* [„*Voyage en Icaria*], vydaným v témže roce. V listopadu 1842 zveřejnil Weitling své hlavní dílo, *Záruky souladu a svobody*, jež bylo dlouho „katechismem německých komunistů“, jak řekl revolucionářský německý Žid Heinrich Heine.

Roku 1839 byli předáci řečeného Spolku vypovězeni z Francie a našli nové útočiště v Londýně... V září 1845 se zúčastnili „Slavnosti národů“ na památku svolání francouzské republiky z roku 1792. Ve zprávě o ceremonii Engels psal:

„Demokracií dneška je komunismus. Demokracie je proletářským principem, který se stal principem všeobecným. Masy možná ještě nemají zcela jasné vědomí svého významu, vhodného pro demokracii, ale mají *přinejmenším nejasný pocit, že společenská rovnost spočívá v demokracii.*“

Bylo tedy třeba vdechnout Spolku nový život, dodat mu nový program, aby se podzemní boj komunistů za zájmy proletářů mohl v Evropě oživit. Předáci se proto obrátili na německé komunisty, seskupené v Bruselu kolem Marxe a Engelse. Marx navrhl učinit „z důkladného poznání hospodářské struktury občanské společnosti jediný pevný teoretický základ“, který by „pracujícím zabezpečil vědomou účast na historickém procesu revoluce, odehrávajícím se před našima očima“. A koncem ledna 1847 vstoupili Marx a Engels do „Spolku spravedlivých“.

Již 1. června proběhl v Londýně první kongres, na němž Spolek rozhodl napříště se nazývat „Spolek komunistů“. V únoru 1848 vyšel v Londýně *Komunistický manifest*. Na sepsání *Manifestu* pracovaly společně tři osoby: Karel Marx, jehož otcem byl rabín a matkou Henriette Pressburgová, rovněž dcera rabína; Bedřich Engels, syn pietistického protestantského podnikatele židovského původu; Jean Laffitte, jehož otcem byl Gerbers Marius Laffitte a matkou Maria Zora Nadrimalové, španělská Židovka, jejíž otec Abhorad Nadrimal se celý život zabýval alchymii.

Laffitte patřil k bavorským iluminátům, rozšířeným ve Spojených státech. A byl to on, kdo Marxovi a Engelsovi opatřil financování, když psali *Manifest*. V jednom z dopisů na de Franca se říká:

„Opustím Brusel směrem na Paříž; poté – za tři nebo čtyři týdny – odjedu do Amsterdamu a pak se vydám na cestu do Ameriky. Pan Engels půjde se mnou do Paříže, kde mu, stejně jako panu Marxovi, mám obstarat financování na dokončení jeho manuskriptu.“

Autoři *Manifestu* mu předali opis manuskriptu, který pak přivezl do Ameriky.

4. Komunistické desatero

Souvislosti mezi *Komunistickým manifestem* a ilumináty jsou tedy nesporné. Jako dodatečný důkaz zde chceme přesto připomenout program *Manifestu*, který Marx shrnul do deseti bodů.

1. „Odstranění pozemkového vlastnictví a připojení pozemkové renty k státním výdajům“: Ve Francii již instituce S.A.F.E.R. umožňuje realizaci tohoto prvního bodu, protože tyto společnosti si nárokují předkupní právo na zemědělské plochy.

2. „Vysoká a progresivní daň z příjmu“: Byl to ministr financí, lóžový bratr Joseph Caillaux, který takový druh zdanění nechal schválit v parlamentu, a socialisté jej rigorózně uplatňují.

3. „Odstranění dědictví“: Ne bez příčiny se naše vlády drží tohoto odkazu tím, že kladou dědictví samé překážky.

4. „Konfiskování zboží všech vystěhovalců a rebelů“: To bylo uděláno během čistek po druhé světové válce.

5. „Soustředění kreditu do rukou státu pomocí národní banky, jejíž kapitál náleží státu a která se musí těšit exkluzivním privilegiím“: V době kdy Marx tento bod formuloval, byla ústřední banka pouze v Anglii a ve Francii. Roku 1946 v Londýně a Paříži prokomunistickými vládami nařízené zestátnění dovolilo převod kapitálu obou bank na stát. Postupně měly i početné další země své ústřední banky.

6. „Koncentrace všech dopravních prostředků v rukou státu“: Momentálně ještě říční, pouliční a námořní doprava zatím uniká státní diktatuře. Naproti tomu telekomunikační prostředky podléhají kontrole státu a jsou v rukou komunistických odborů CGT.

7. „Zvětšování státních podniků a zestátnění výrobních prostředků; znárodnění nezastavěných ploch a zlepšení již zastavěných míst podle jediného celkového plánu“: Vítězství zestátnění a bruselské diktatury nad evropskými rolníky!

8. „Pracovní povinnost pro všechny; budování průmyslových armád, a zvláště pro zemědělství“: Příprava mladých lidí bez ohledu na jejich záliby a schopnosti výhradně pro potřeby hospodářství na pracovním trhu odpovídá citovanému požadavku po organizování průmyslových armád. Bruselská diktatura si již také v oblasti zemědělství dělá s rolníky, co se jí zachce.

9. „Kombinace zemědělské a průmyslové práce; opatření k postupnému odstranění rozdílu mezi městem a venkovem“: 10. prosince 1968 vypsala holandský socialistický ministr zemědělství následující direktivy společnému trhu Evropského společenství: „V letech 1970-1980 má aktivní rolnické obyvatelstvo poklesnout z deseti na pět milionů. Má se také vzít v úvahu, že z těchto pěti milionů je již milion ve stádiu žádoucí hospodářské situace. Další tři miliony budou muset být zaměstnány v moderních zemědělských nebo produkčních jednotkách; nakonec zůstává ještě jeden milion rolníků na půl úvazku, kteří se vedle zemědělství budou zabývat jinou činností.“ Také to je již splněno. Navíc nebudou rolníci napříště moci pracovat bez computeru.

10. „Státní a bezplatná výchova pro všechny děti; zrušení dětské práce v továrnách, jak je dnes praktikována; propojení vzdělávání s materiální produkcí“: Bezplatná, ateistická státní škola vytrhla děti kontrole svých rodičů a Církve. Žáci jsou vychovávaní se zřetelem na národní, evropské a světové hospodářství bez jakéhokoli ohledu na jejich niterné bytí.

Marxistický program znovu plně přebírá Weishauptovo tajné učení rozvíjením hospodářských bodů, které musejí být realizovány, aby mohl plán iluminátů triumfovat. Jsme krátce před jeho úspěchem! Zaslepení jinak znějícími nálepkami jsme si namlouvali, že komunismus je sesazen, protože vládnou socialisté! Ti ovšem mezitím spěchají uskutečnit jeho výše citované desatero. Deset bodů Marxova *Manifestu* není jen programem komunistické strany, nýbrž současně i lóží. Důkazem toho je uskutečňování řečeného programu ve Francii a také v celé západní Evropě, kde komunisté nikdy nestáli v čele vlády. ... Za pravé či umírněně levé označované vlády prosazovaly zákony, odpovídající iluminátské ideologii, protože politici byli poslušní lóží. Vezměme si jeden charakteristický příklad: Ve Francii byl dvěma zednářskými komunisty vypracovaný plán „Langevin-Wallon“ krok za krokem realizován ministry veřejného školství IV. i V. republiky bez ohledu na to, jakou ti politickou nálepkou měli.

*

Za uskutečněním této společensko-ekonomické žádosti se skrývá vyšší cíl, jak jsme již díky studiu ideologie zednářstva pochopili. Třídní boj má vést k zničení autority ve všech jejích formách, k rozbití rodiny, vlastenectví i majetku ve prospěch několika málo zákulisních strůjců, kosmopolitních finančníků.

Z tohoto důvodu komunisté vedle marxistického programu vytvořili také prostředek na šíření ideje internacionalismu založením *Komunistické internacionály*. **V naší době se již kosmopolitismus usadil v téměř všech hlavách tak pevně, že chystané otevření evropských hranic je považováno za zdroj blahobytu.** Příští etapa je předvídatelná: „Spojené státy evropské“ postupně přejdou do světové republiky! Všechny národy se vzájemně smísí – s výjimkou jednoho jediného, který je zcela nahoře a těm ostatním bude panovat...

5. Internacionalismus

„Republika bude zahrnovat všechno,“ hřímal templářský zednář Anacharsis Cloots, v čase francouzské revoluce v Paříži sídlící Prus.

Poslanec za Chantal, Milhaud, v roce 1792 přednášel v lóžovém klubu jakobínů a ohledně spojení Savojska s Francií zvolal:

„Ach, kdyby to jen byla pravda, že nastalo probuzení lidu; pak by přece bylo skutkem, že svržení všech trůnů musí být bezprostředním následkem úspěchu našich armád a výbuchu revolučního vulkánu, že každé osvobozené území vytvoří vládu, jež by odpovídala přírodou mu dané větší nebo menší rozloze, a že určitý počet mimořádných poslanců ze všech těchto národních konventů zasedne v samém středu světa k všeobsáhlému konventu, který by ustavičně bděl nad dodržováním lidských práv.“⁹²

Velikým propagátorem této myšlenky byl Mazzini, pohlavár italského zednářstva. Roku 1867 založil „Univerzální republikánskou alianci“. Podle starého dobrého schéma řídila Aliance ústřední rada, jejíž členové a skutečné záměry byly tajné.

Každý člen Aliance musel složit následující vyznání víry:

„Věřím v republiku, která je organizací svobodného lidu na základě rovnosti společenských a politických práv jakožto jediný prostředek k vyjádření své vůle a jejího převádění ve skutek, naplnění poslání i povinností vůči lidstvu. A stejně tak, jako věřím v nezbytnost republikánské organizace pro každý národ, cítím se povinen věřit v nutnost *jedné jediné* republikánské organizace všech národů světa. Věřím tedy, že pro každého člověka je právem i svatou povinností všemi možnými prostředky [včetně dýky a jedu?] podporovat úsilí jiných národů i ostatních lidí na založení univerzální republikánské aliance.“⁹³

K uskutečnění tohoto ideálu a na jeho rozšíření na celou Evropu i svět je třeba *bojových oddílů*. Roku 1864 v Londýně založená komunistická Internacionála je dokázala shromáždit, ale především pevně stmelit jménem posvátného bratrství národů a dělníků. (Skrytí) revoluční vůdci Internacionály uměli perfektně využít chaosu a zmatků, do nichž byly pracující třídy uvrženy rozkladem starých pracovních řádů, chamtivostí liberálů i jejich naprosto chybějící blíženecké lásky.

---

⁹² Cit. podle: Deschamps, díl II, str. 522.

⁹³ Tamtéž, str. 523.

Internacionála byla tedy spolehlivým výrazem společenské bídy pracujících tříd. Rozhodně však nechybíme, když ji současně označíme za ryzí výplod židovského zednářstva. ... Zatímco jejími *přivrženci dole na základně* byli proletáři, *na vrcholku* stáli muži jako Hercen, Marx, Mazzini...

Řečený židovsko-zednářský původ rozhodně není naším výmyslem. Právě naopak; je oficiálně potvrzen židovským historikem:

„Marx byl iniciátorem v Londýně 1864 pořádaného srazu dělníků, z nějž poté vyšlo sdružení [Internacionála]“, napsal Bernard Lazare v proslulém díle *Antisemitismus* [*L'Antisémitisme*]. „Židé tam byli početní, a jenom v ústřední radě byli Marx jako tajemník pro Německo a Rusko, a James Cohen pro Dánsko; kromě nich lze ještě uvést Neumayera, tajemníka korespondenční kanceláře v Rakousku, Fribourga, jednoho z ředitele pařížské federace Internacionály, kam náleželi rovněž Loeb, Haltmayer, Lazare a Armand Lévi, i Léon Frankel, jenž řídil německé oddělení v Paříži. Cohen byl delegátem Svazu dělníků londýnského tabákového průmyslu na kongresu Internacionály roku 1868 v Bruselu; Ph. Cohen, delegát na témž kongresu za antverpské oddělení Internacionály, atd.“ Dodejme ještě, že to byl zednář Pottier, kdo v roce 1871 složil text písně ‚Internacionála‘. Avšak ani nižší členové sebeméně nepochybovali o napojení jejich sdružení na zednářstvo, když jim jeho vrchností byla nařízena Creuzotova stávka:

„Jménem výstavby socialistické strany vyjadřujeme podporu velkému sdružení dělníků, tohoto vznešeného zednářstva celého světového proletariátu.“⁹⁴

„Pokud jde o výstavbu socialistické strany, tak té Židé významně napomáhali,“ pokračuje Lazare. „... Marx a Lassalle v Německu, Aaron Libermann a Adler v Rakousku, Dobrojanu Gherea v Rumunsku, Gompers, Kahn a de Lion ve Spojených státech byli nebo ještě jsou vůdci a iniciátoři. Ruští Židé..., mladí a sotva z ghetta uniknuvší studenti se podíleli na nihilistické agitaci...“

Lazareho kniha byla napsána roku 1894. Co se od té doby událo, jen potvrzuje jeho analýzu vůdčí role židovského zednářstva ve světové revoluci:

Tzv. „ruská“ revoluce byla financována americko-židovskými bankéři, jak oficiálně prokazují americké diplomatické dokumenty, publikované na pokyn vlády Spojených států.⁹⁵ V roce 1917 byl šéfem Prozatímní ruské vlády lóžový bratr Kerenskij, konzervativní socialista. Po něm následoval po matce židovský Lenin spolu s Davidovičem Bronštejnem (alias Trockým), Lazar Mojsejevič (alias Kaganovič), Zinovjev, Kamenjev a další. Vrahem carské rodiny byl Žid, stejně tak jako první náčelník tajné policie. Nová vláda se doslova hemžila izraelskými ministry a vysokými funkcionáři. Je spočítáno, že z 500 klíčových míst komunistické vlády bylo 50 obsazeno Nežidy a 450 Židy. Jinak řečeno, Židé, kteří tvořili jedno procento obyvatelstva, drželi 90 procent vládních míst. To byl opravdu krásný příklad „lidové republiky“!

Chruščov měl židovskou matku, Brežněv také, a Gorbačov rovněž podle nedávného článku ve francouzských novinách „Židovská tribuna“ [„Tribuna juive“].

⁹⁴ Bruselské noviny „Internacionála“ [*L'Internationale*] č. 24, duben 1870; cit. podle: Deschamps, strana 544.

⁹⁵ Viz k tomu *Vysoké finance a revoluce* [*La haute finance et les révolutions*], Henry Costonem vydanou sbírku dokumentů, Paříž 1963, dotisk 1986.

Připomeňme si ještě „německou“ socialistickou revoluci roku 1918: jedenáct členů revoluční vlády v Mnichově tvořili výhradně Židé, scházející se v jedné a téže zednářské lóži.

Nezapomínejme ani na „maďarskou“ revoluci z roku 1920: devadesát procent členů vlády tvořili k zednářstvu náležející Židé, k nimž přirozeně patřil i šéf státu, Béla Kun.

Stejně tak by bylo možné poukázat na „francouzskou“ Lidovou frontu Léona Bluma, „kubánskou“ revoluci Fidela Castra, na „evropské“ revolty 1968, atd.

V každém případě je oprávněné se ptát, zda poslední účel komunismu nakonec prostě a jednoduše nespočívá ve (fyzické) eliminaci domorodých elit a v obsazení jejich míst příslušníky vyvoleného národa.

*

Poté, co jsme si představili zakladatele komunismu i jeho provázání se židovským zednářstvem a iluminátským, podívejme se podrobněji na jejich učení. Karel Marx je shrnul v tirádě, hodné samého Weishaupta: **„Vedeme válku proti všem rozšířeným představám o náboženství, státu a lásce k vlasti. Idea Boha je vůdčí myšlenkou perverzní civilizace. Je třeba ji zničit.“**⁹⁶

6. Nenávist k Bohu

Svorníkem komunismu je nenávist k Bohu a Jeho Církvi.

Fontaine, řečník na komunistickém studentském kongresu v Lutychu r. 1865, bez okolků prohlásil:

„Chceme v morálním řádu dosáhnout odmítnutí Boha zničením všech religióz-ních a církevních předsudků, a prosadit svobodné bádání.“⁹⁷ – Lenin se nechal slyšet zcela podobně: **„Bůh je osobním nepřítelem komunistické společnosti.“**

A Lafargue, Marxův židovský zeť, ukončil svůj řečnický projev na schůzi v Bruselu skřekem samotného pekla: **„Válku Bohu! Nenávist k Bohu! V tom spočívá pokrok! Nebe se musí prorazit jako papírová klenba!“**⁹⁸

Údajně vědecký ateismus si oškliví všechna náboženství jako čistě lidský výmysl. Nesmíme se však nechat seabeméně klamat: nepřítelem číslo jedna, hlavním odpůrcem, kterého je třeba odrovnat, je *katolicismus*! Proč? Protože katolické náboženství je jako jediné ustanoveno Bohem, a je jedinou cestou, vedoucí k věčné spáse. Proto neudivuje slyšet téhož Lafargueho přiznávat,

že „katolicismus je nejmocnějším aparátem, jaký byl kdy vymyšlen v oblasti spirituality... Podrýváme jej již čtyři sta let, ale bohužel stále ještě zde stojí neotřesen“.⁹⁹

V *Divini redemptoris* Pius XI. výstižně popisuje dialektický materialismus, na nějž se marxisté odvolávají:

„(Teoretikové bolševismu) učí, že existuje toliko jediná skutečnost, hmota se svými slepými silami, a ta se vývojem stala rostlinou, zvířetem a člověkem. Dokonce i lidská společnost není ničím jiným, než jenom jedním z projevů a forem

⁹⁶ Cit. podle: Richard Wurmbrand, *Karel Marx a Satan* [Karl Marx et Satan (německý titul: Das andere Gesicht des Karl Marx)], 6. revid. a rozšíř. vyd. Paříž 1987, str. 69

⁹⁷ Cit. podle: Deschamps, str. 527.

⁹⁸ Tamtéž, str. 528 ad.

⁹⁹ Tamtéž, str. 527 ad.

hmoty, která se vyvíjí zmíněným způsobem a s neodvratnou nutností směřuje za stálého zápasu sil ke konečnému vyrovnání: k beztřídní společnosti. V takové nauce, jak je zřejmé, není již místo pro Boha, není rozdíl mezi duchem a hmotou, ani mezi duší a tělem; není života duše po smrti, a proto ani naděje v posmrtné bytí. Komunisté, vycházejíce z dialektické stránky svého materialismu, učí, že lidé mohou uspišit zápas, jímž svět spěje ke konečnému vyrovnání. Proto se snaží o zostření třídních rozporů ve společnosti, a třídní boj se svou nenávistností a ničením nabývá rázu válečného tažení ve službách pokroku lidstva, ba naopak mají být jako lidstvu nepřátelské zničeny všechny síly, ať jsou jakékoli, které se stavějí proti soustavně páchaným násilnostem.“

V jedné proslulé pasáži definoval Karel Marx krédo ateistického materialismu následovně:

„Je to člověk, kdo vymyslel náboženství. ... Náboženství je povzdechem ponížených bytostí, duší světa bez srdce, duchem stavu bez vhledu. ... Je opiem lidu. **Kritika náboženství je v podstatě kritikou tohoto slzavého údolí. ... Kritika nebe tak vede ke kritice země... Kritika náboženství vrcholí v nauce, že člověk je nejvyšší bytostí pro člověka: kategorický imperativ tedy spočívá v povolení všech podmínek, za nichž je člověk poníženu, zotročenou, bezmocnou, opovrhovanou bytostí. ... Jediná konkrétní možnost, osvobození Německa, je ono osvobození, na kterém spočívá teorie, podle níž je nejvyšší bytostí člověka sám člověk.**“¹⁰⁰

Takto Marx lidem navrhoval oprostít se od všech hospodářských, společenských i religiózních mocí, a stát se svým vlastním Bohem.

S šířením komunismu činil tento kult tak rapidní pokrok, že se sv. Pius X. ptal, zda již nenastal konec času:

„Člověk – a v tom spočívá podle slov svatého Pavla typický charakter Antikrista – proniká s nejvyšší troufalostí sám na místo Boha, přičemž se povyšuje ‚nad všechno, co se jmenuje Bůh‘.“¹⁰¹

*

Existuje jeden velice podivuhodný fenomén: za oficiální fasádou ateismu velcí bonzové marxismu prokazují úctu svému skrytému pánu a mistru! Bakunin, spolu s Marxem zakladatel první Internacionály, totiž ve svém díle *Bůh a stát* priznal:

„V satanské revoltě proti Boží autoritě ... vidíme ... plodný zárodek všech lidských emancipací. Revoluční socialisté se dnes vzájemně poznávají těmito slovy: ‚Ve jménu toho, jemuž bylo způsobeno velké bezpráví‘. ... Satan je věčný rebel, první volnomyšlenkář, ten, kdo emancipoval svět. Zbavil člověka jeho zvířecí nevědomosti a podřízenosti. Osvobodil jej a vtiskl mu na čelo pečeť svobody a humanity tím, že jej podnítil k neposlušnosti a dal mu pojíst z plodů poznání.“¹⁰² – „V této revoluci,“ píše ještě, „musíme v lidu *probudit d'ábla* a vznítit v něm nejničemnější vášně. Naše poslání spočívá v boření, ne v budování.“¹⁰³

¹⁰⁰ Karel Marx, *Kritik der Hegelschen Rechtsphilosophie*, 1844.

¹⁰¹ Encyklika „E supremi apostolatus“ z 4. října 1903.

¹⁰² Cit. podle: Wurmbrand, str. 29.

¹⁰³ Tamtéž, str. 29 ad.

Lóžový bratr Proudhon, který přece prohlašoval, že nemá „Boha, ani pána“, složil svému idolu ohnivé vyznání lásky:

„Přijdi, Satane, přijď, ty velký pomlouvači kněží a králů, abych tě objal a přivinul k hrudi; již dlouho tě znám a ty mě znáš také. Tvá díla, ó požehnaný mého srdce, nejsou ještě ani pěkná, ani dobrá, ale všechna dodávají kosmu smysl, protože mu brání být absurdním.“¹⁰⁴ – Marx zase o sobě řekl: „... Ztratil jsem nebe, to vím přesně. Moje kdysi Bohu oddaná duše je poznačená pro peklo.“¹⁰⁵ – Jeho jediným životním cílem nebylo zlepšení osudu pracujících tříd, nýbrž boj proti Bohu: „Chci se pomstít na tom, který je nad námi!“

O záchranu těchto skrz naskrz luciferských spisů před zapomenutím se velice zasloužil protestantský pastor Richard Wurmbrand v knize *Marx a Satan (Marx und Satan)*. Wurmbrand má za to, že Marx byl členem satanistické sekty Johanny Southcottové:

„Muži jeho doby běžně nosili vousy, ale žádný takové, jako měl on, a ještě tak dlouhé vlasy! Marxovo arogantní chování je typické pro adepty Johanny Southcottové, kněžky extravagantní sekty, jež tvrdila, že je prý ve spojení s démonem Shilohem.“

Budí to dojem, jako by za oficiální komunistickou stranou stála (jako v zednářstvu) okultní hierarchie, zcela oddaná Satanovi. Roku 1872 se utvořila revoluční společnost pod prostým názvem „Organizace“. Byla předchůdkyní ruské komunistické strany. Její tajné vedoucí ústředí dostalo označení, které opravdu souhlasí: „Peklo“. Ruští historici se teprve v roce 1965, tedy až třidevadesát let po jejím založení, odvážili poodhrnout roušku nad činností „Pekla“.

„„Peklo“ bylo jméno ústředí nad tajnou organizací, která páchala nejen teror proti monarchii, ale sama se chápala také trestních opatření proti členům samotné organizace.“¹⁰⁶

A existuje ještě další znepokojující indicie na vztahy mezi komunismem a satanismem. Ježíš v knize Apokalypsy směřuje tajuplné poselství církvi v maloasijském Pergamonu: „Vím, kde bydlíš: tam, kde jest trůn satanův“ (Zj 2,13). Německým archeologům se podařilo impozantní monument objevit. Byl 38 metrů dlouhý, 36 metrů široký, 12 metrů vysoký, a později byl vystaven v berlínském Ostrovním muzeu. Po dobytí Berlína Rudou armádou v roce 1945 trůn odvezli do Moskvy, kde jej veřejnost už nikdy neviděla. Sloužil – a dosud slouží – mužům ve vyšších postaveních sovětské hierarchie k jejich satanskému kultu. Je příznačné, že architektu Stjusevovi roku 1924 měl pergamonský oltář posloužit za vzor pro stavbu... Leninova mausolea! A tak každodenně na Rudém náměstí v Moskvě vystávají tisíce sovětských občanů dlouhou frontu, aby si mohli prohlédnout svatyni Satana, v níž spočívá mumifikovaná mrtvola Lenina, jeho věrného služebníka.¹⁰⁷

¹⁰⁴ Cit. podle: „Permanences“ [„Stálosti“] č. 209, duben 1984, str. 14.

¹⁰⁵ Cit. podle: Wurmbrand, str. 23.

¹⁰⁶ E. S. Vilenskaia, *Revolucionářské podzemí v Rusku* [Revolutionist Underground in Russia], Moskva 1965, str. 398, cit. podle: Wurmbrand, str. 119.

¹⁰⁷ Cit. podle: Wurmbrand, tamtéž, str. 133 ad.

7. Rovnostářství

Lev XIII. v encyklice *Quod apostolici* z 28. prosince 1878 pranýřoval zednářské, respektive komunistické rovnostářství a současně připomínal, v čem spočívá opravdová křesťanská rovnost.

Komunisté ustavičně proklamují, „že všichni lidé jsou si od přírody vzájemně rovni, a na základě toho tvrdějí, že nikdo není povinen státní moci ani úctou, ani poslušností, a rovněž ne zákonům s výjimkou těch, jež by lidé sami podle svého vrtochu přijali.

Rovnost lidí podle Evangelíí spočívá naproti tomu v tom, že všichni mají tutéž přirozenost a tedy jsou povoláni k téže nesmírně vyšší důstojnosti být dítky Božími, stejně jako v tom, že všem je stanoven jeden a tentýž cíl, takže každý bude souzen podle téhož zákona a musí obdržet trest nebo odměnu podle své zásluhy. Avšak mezitím trvá nerovnost práva a moci, pocházející od samotného původce přírody. ... Co se týká panovníků a poddaných, jsou jejich duše podle katolického učení tak vzájemně spojeny povinnostmi i právy, že na jedné straně mírní naruživost moci, a na druhé straně poslušnost ulehčují, upevňují a výrazně zušlechťují“.

Je zajímavé porovnat citované odsouzení falešné rovnosti socialistů s rovnostářstvím lóží. Výtky Lva XIII. na adresu komunistů v *Quod apostolici* jsou naprosto identické s výtkami v *Humanum genus* proti zednářům (srv. VIII. kapitolu č. 9). To jen po znovu dokazuje, že komunismus je projevem zednářstva!

V naší X. kapitole č. 3 jsme již vyvrátili údajné právo na odpor proti útisku. Veškerý způsob zednářského, republikánského a komunistického konání je jedním jediným, ustavičným vyzýváním ke vzpouře proti Bohem danému řádu. Poslechněme si bratra Mazziniho z jeho „Řeči ke kněžím“ u příležitosti encykliky, vydané papežem Piem IX. v Portici 8. prosince 1849:

„Naprosto neexistují žádné nerovnosti přirozenosti, žádné osudové nerovnosti [společenských] podmínek a tříd; jsou jen nerovnosti, mající svůj původ v společenských formách... a my musíme pracovat na jejich změně.“¹⁰⁸ – Článek 11 stanov týměž Mazzinim založené „Mladé Evropy“ dekretuje: „... Rovnost spočívá v tom, že se všem přiznávají stejná práva a povinnosti; nikdo se nesmí vymykat zákonům, které tato práva a povinnosti stanovují, a každý v poměru ke své práci dostává podíl na společném vlastnictví, jež je produktem činných společenských sil...“¹⁰⁹

K uskutečnění této krásné rovnosti komunisté chtěli „transformací vlastnictví, odstraněním dědictví a uplatňováním principu vzájemného vyvlastňování dospět k solidaritě zájmů a spravedlivosti“ (komunistický kongres v Lutychu 1865). Roku 1868 Internacionála v Bruselu prohlásila, že hodlá zrušit dědické právo i soukromý majetek. Uvedeme si nyní odstavec, který pozoruhodně upomíná na teorii zlatého věku, tak drahou Rousseauovi a spol., kdy země patřila všem.

„Země ... patří všem bez rozdílu a právem jim nikdy nepřestala náležet. Části této společné půdy ... si mohly určité osoby přivlastnit jen za určitých podmí-

¹⁰⁸ Cit. podle: Deschamps, str. 538 ad.

¹⁰⁹ Tamtéž, str. 539.

nek..., [které] v každém národě [musejí být změněny], jakmile by se ukázalo, že odporují spravedlivosti a společnému prospěchu.“¹¹⁰

Stále ještě jménem zednářského blouznění o rovnosti se komunisté domáhali zničení rodičovské autority. Proč by měly děti poslouchat rodiče, když jsou si přece všichni lidé od narození rovni? A proč by se měla žena podřizovat muži? Pořád ještě nespokojení s odmítáním nerozlučitelnosti manželství, komunisté tvrdili, že

„nic nepoutá ženu k její rodině a domácímu krbu: Prohlásili, že žena je absolutně nezávislá na autoritě a starosti o děti, aby se jako muž mohla vrhnout do veřejného života a kolektivní produkce. Otcovská autorita nad výchovou dětí je rodičům odebrána: ta přísluší pouze společenství, a musí se vykonávat jen jeho jménem a z jeho příkazu“ (*Divini redemptoris*). Kdo by mohl ještě popírat, že komunistický program je v našich západních společnostech v celém rozsahu uplatňován?

8. Odstranění každé autority

Od Dostojevského pochází hluboké slovo: „Jestliže Bůh neexistuje, je všechno dovolené.“ Kdo se nebojí Boha, je schopen všeho. A stal-li se malým bohem, člověk již nemůže snášet žádné poručenství. Stejně tak vypadá společnost, která se oprostila od křesťanských základů, a jejím občanům se postupně omrzela autorita vlády, představených a nakonec i rodičů. ... Od chvíle, kdy je Bůh vyhnán z našich zemí, našich ústav, měst, našich domovů a nakonec i z našich srdcí, není místo pro nějakou morálku nebo již i tak slabý hlas občanského vědomí. ... Všechno se beznadějně rozpadá na střeby; zůstává jen egoistický jedinec, jemuž jsou *jediným měřítkem jeho instinkty*. Avšak nemylme se: masa jako taková není schopna samostatného myšlení – *a právě proto je pro lóže tak snadné jí manipulovat*.

Nenávistný pokřik komunistů vyděsil liberální občanstvo z počátku 19. století; dnes se již nikdo nebojí uspokojovat Gorbačova. Projevy nenávisti se zmírnily, a to ne bez důvodu: *Požadavky komunistů jsou již prakticky na celém světě splněny!* Naše západní společnosti jsou plně regulovány podle příkázání komunistického desatera. Na dosažení takového úspěchu museli ilumináti svádět koordinované boje k zničení starého společenského řádu.

Například na lutyšském kongresu roku 1865 vyzýval Fontaine k boji právě v tomto smyslu:

„Chceme osvobozením nejprve dělníků a poté měšťanů i jednotlivců bez rozdílu tříd odstranit jakýkoli autoritativní režim.“ – Rovnost byla jen za tuto cenu.

Nihilisté (od latinského slova *nihil* = nic) si troufali vepsat na svůj prapor zlověstné heslo: „Ničení pro ničení“. Tato ruská sekta se nenamáhala sepsat manifest společenské přestavby, jak to udělal Marx. Raději bez okolků hlásala své záměry, zlikvidováním náboženství, autority rodiny a vlastenectví udělat *tabula rasa*.¹¹¹ V Turgeněvově románu *Otcové a synové* hrdina Bazarov na výtku:

„Vy všechno odmítáte, přesněji řečeno, vy všechno ničíte, ale musí se přece i obnovovat!“, odpovídá takto: „To se nás netýká. Především se musí vyrovnat terén. Teprve později, až budou všechny instituce rozbité, až je *tabula rasa* perfek-

¹¹⁰ Tamtéž, str. 554 ad.

¹¹¹ Latinsky „nepopsaný list“, zde ve smyslu „čistý stůl“; pozn. českého překl.

tní, pak se stávající síly, lidstvo, znovu vykrystalizují v instituce, jež nepochybně budou přiměřené podmínkám prostředí.“

*

Nešťastní, indoktrinací totálně zaslepení proletáři neviděli skrývaný cíl svého boje. Byli vrženi do bitvy k dobití staré křesťanské civilizace ve jménu emancipace lidského pokolení, zatím co boření a ničení měly sloužit *zcela jinému cíli*. Za jakým účelem? Stržení všech bariér stávajícího společenského řádu mělo vést k jediné světové republice. V ní by pak velká masa byla zotročena vládou dostatečně nám známého panstva.

9. Násilí a lest

Na dosažení cíle užívají zednáři i komunisté dvojí prostředek – násilí a lest – podle příkladu samotného Satana, „vraha od počátku, lháře a otce lži“ (J 8,44). Prohlédněme si postupně obě zbraně.

*

„Káže se nám tolerance – žádnou toleranci! Když nás dopadnou, zabijí nás. ... Až se staneme pány, musíme využít své síly k založení republiky. Nebudeme se ostýchat ani použití gilotiny... Jestliže vlastnictví překáží revoluci, musí být zničeno rozhodnutím lidu. Pokud měšťáctvo klade odpor, musí se zlikvidovat. Měšťáci, a vy to víte, jsou dnes jen vrazi a zloději.“

Tento projev přednesl bratr Brismée na internacionálním komunistickém kongresu 1869 v Bruselu. A v následujícím roce, 1870, si již adeпти během komunistické rebelie žádné meze nekladli!

Také ruští nihilisté se dokázali těmito doporučeními řídit; nepochybně z čiré poslušnosti! Atentáty a jiné zločiny byly jejich denním chlebem. Vedle pěti atentátů na cara Alexandra II. spadají na jejich konto i nespočetné další násilné činy a revolty.

Páter Deschamps, neúnavný sběratel dokumentů, našel anarchistický pamflet, obsahující téměř doslovně Weishaptovy směrnice; mezi nimi i návod k vypalování měst a návratu k nomádskému životu!

„Zbývá už nám udělat jen jedno jediné, totiž naše pány zardousit jako psy! Již žádné domovy! Všechno musí zmizet! Města musejí lehnout popelem; naši zemi je třeba očistit ohněm! ... K čemu jsou města dobrá? Slouží jen k produkování poroby ... a protože mají děla a pušky, zatímco my jsme neozbrojení, můžeme je napadat a přemáhat jen ohněm [ruská města byla tehdy převážně ze dřeva]. Jestliže jednou shoří hradby, za nimiž se tato chátra ukrývá, pak musí chtě nechtě pojit hlady.“¹¹²

Nelze si však představovat, že taková hesla a násilnosti byly vlastní výhradně fanatickým anarchistům. Nihilisti nebyli žádnými individualistickými podivíny; pouze důsledně dováděli až do konce iluminátskou ideologii i zásady z roku 1789 s cílem nástupu zlatého věku. Komunistické armády po celém světě dostatečně prokázaly, že nihilistická ideologie byla i jejich ideologií: střílením civilistů, *uměle vytvářenými* hladomory, deportacemi a genocidou obyvatelstva, ničením kulturního dědictví, totalitní a krvežíznivou diktaturou. Bylo spočítáno, že komunistické čistky od roku 1917 stály na

---

¹¹² Tamtéž, str. 583 ad.

200 milionů lidských životů. Takové masakry měly precizní cíl: **likvidaci starých národních elit**.

Nicméně i když násilí ustane nebo jej nebylo použito, nijak to neznamena, že by se revoluční činnost zastavila; právě naopak! K dosažení cíle užívají komunisté s obdivuhodnou obratností své druhé zbraně, lsti.

Lenin definoval hlavní princip komunistické propagandy takto:

„Musíme využívat všeho: lsti, deviace, záludnosti, nelegálních metod, přeskupování i ... zakrývání pravdy.“¹¹³

Máme k dispozici také (přirozeně...) tajné memorandum, zaslané Leninem komisaři pro zahraniční záležitosti Čičerinovi:

„Na základě přímých pozorování, která jsem sám během let své emigrace udělal, musím konstatovat, že tak zvané vzdělané kruhy Západní Evropy a Ameriky nejsou schopné porozumět současnému stavu věcí, ani skutečnému poměru sil. Tyto kruhy je třeba považovat za hluchoněmé. ... Vzhledem k dlouhé době, potřebné pro růst světové socialistické revoluce, je nutné uchýlit se k zvláštním manévřům, jež mohou uspišit naše vítězství nad kapitalistickými zeměmi.

1. K uklidnění hluchoněmých vyhlásit (fiktivní) oddělení naší vlády a vládních orgánů od strany a politbyra, ale především od Kominterny [Leninem roku 1919 založené Třetí internacionály]. Ta musí být označena za nezávislé politické seskupení, pouze trpěné na území SSSR. Hluchoněmí tomu uvěří.

2. Vyjádřit naše přání po navázání přímých diplomatických styků s kapitalistickými zeměmi na základě naprostého nevměšování do jejich vnitřních záležitostí. Ty tím budou dokonce nadšeny a otevřou nám ze široka své brány; jimi tam brzy proniknou agenti Kominterny i zpravodajské orgány naší strany pod pláštěm diplomatických, kulturních a obchodních zástupců. ... Říkat pravdu je maličerný buržoazní předsudek, zatímco lež je často ospravedlněna účelem. Kapitalisté celého světa i jejich vlády budou zavírat oči před činnostmi řečeného druhu. Budou nám poskytovat úvěry, které poslouží k udržování komunistických stran v jejich zemích. Budou nám dodávat materiál a technologie, jež nám chybí, a současně jimi obnovíme náš zbrojní průmysl k následnému konečnému útoku na naše dodavatele. ... Jinak řečeno, budou jen soustavně pracovat na své vlastní zkáze...“¹¹⁴

Jak vidno, Leninovy pokyny po 70 let inspirovaly zahraniční politiku Sovětského svazu. Gorbačovova *perestrojka* perfektně zapadá do řečené strategie prospěšné lži. ... A Sověti skutečně také od roku 1917 za sebou zanechali slušnou řádku klamně líbivých ofenzív:

1921-1929: NEP (Nový ekonomický plán) krátkodobě liberalizoval sovětské hospodářství, zatímco přijímal západní finanční pomoc. Skončil v roce 1929 masakry.

1936-1939: Stalin vyhlásil demokratizaci politického života a přestavbu (**kteřou nazval *perestrojkou!***) hospodářství podle kapitalistických zásad. Poté, co od Západu přijal poskytnuté kredity, začal Stalin své čistky s miliony obětí.

1956-1959: Chruščov vymyslel „mírovou koexistenci“, konec kultu osobnosti a plánovaného hospodářství, aby dostal nové západní úvěry. Poté jsme byli svědky dobytí

¹¹³ Cit. podle: Wurmbrand, str. 69.

¹¹⁴ Cit. podle: Vladimír Volkoff, *Dezinformace, válečná zbraň* [La désinformation, arme de guerre] (velice poučná sbírka textů), Paříž 1986, str. 35 ad.

Kuby, masivního ničení kostelů, hromadného zatýkání disidentů a postavení proslulé berlínské zdi.

1970-1975: Brežněv vyhlásil „uvolnění“, aby dostal nové úvěry a současně omezil zbrojení západních zemí. Poté vpadl do jižního Vietnamu a Afghánistánu.

1985-?: V souladu s plánem, vypracovaným šéfem KGB Andropovem, okouzluje Gorbačov celý svět svou *perestrojkou* a *glasností*. Výraz „glasnost“ znamená „transparentnost“ (tedy svobody projevu i práva kritiky), zatímco toto ruské slovo má i význam „propaganda“!

*

Dodejme ještě, že papežství již roku 1937 odhalilo jisté úskoky komunistické propagandy, uplatňované až do našich dnů. Encyklika *Divini redemptoris* je pořád stejně aktuální, jako tehdy!

„Tak například vidouce všeobecnou touhu po míru, vůdcové komunismu předstírají, že jsou nejhorlivějšími stoupenci a šířiteli obecného hnutí pro světový mír, ale současně štvou do občanské a třídní války, která prolévá řeky krve, a cítíce, že jejich mír je na velmi slabém základě, uchylují se k neomezenému zbrojení.

Druhý příklad: Podobně pod různými jmény, která ani trochu neupomínají na komunismus, zakládají spolky a časopisy, jež slouží jedině k tomu, aby se svými idejemi pronikli do prostředí, do kterých by se jinak nedostali; ba snaží se mnohdy s nasazením všech sil a věrolomně pronikati i do sdružení katolických a náboženských.

Třetí příklad: Rovněž se někde stává, že nevzdávající se ani tečky svého programu, zvou katolíky, aby s nimi spolupracovali na poli tak zvaném humanitním a charitativním, navrhují mnohdy i plány, které jsou zcela ve shodě s křesťanským duchem a naukou Církve. A jinde zase zacházejí v přetvářce tak daleko, že namlouvají národům – kde křesťanství zapustilo více kořeny, nebo kde je vyšší vzdělání –, že bude komunismus míti ráz jiný, umírněnější, že nebude brániti náboženskému ctění Boha a bude dbáti svobody svědomí. Ba jsou dokonce i lidé, kteří, dovolávající se jistých změn, v poslední době zavedených v sovětském zákonodárství, vyvozují z toho, že komunismus začíná poněkud opouštět svůj programový boj proti Bohu.¹¹⁵

Zmiňme si ještě další taktiku: Komunisté dbají, aby se jejich lidé všude dostali do klíčových postavení (energetika, doprava, medicína, tisk a jeho distribuce). Tato „pátá kolona“ by pak v případě útoku Rudé armády dokázala celou zem během několika hodin ochromit.

Bylo lze potom ještě věřit socialistickým slibům míru, porozumění a občanské spolupráce? Poslyšme Pia XI.:

„Nuže, ctihodní bratři [biskupové], zaměřte svoji nejvyšší pozornost na to, aby se věřící před těmito nástrahami střežili! Komunismus je sám o sobě špatný: proto se s ním rozhodně nesmí nijak spolupracovat, chceme-li křesťanskou civilizaci a společenský řád uchránit před zničením.“

---

¹¹⁵ Podle: dr. Bedřich Vašek, *Pia XI. encyklika Divini Redemptoris. O bezbožeckém komunismu*, Olomouc 1937, trochu jazykově zastaralý, ale naprosto korektní překlad; pozn. překl.

10. Lidská práva a komunismus

I přes nebezpečí, že tím své současníky zaskočíme, nebojíme se tvrdit, že **Charta lidských práv zplodila komunismus**. Lev XIII. to ve své *Quod apostolici* mistrovsky ukázal:

Od roku 1789 „... skrze řadu bezbožností a ničemností vidíme všude povstávat vlády, aniž by se při tom ještě dbalo na Boha a jím stanovený řád; slavnostně se prohlašuje, že státní autorita nemá svůj původ, majestát a výkonnou moc od Boha, nýbrž od davů, které věří být zproštěny každého Božího ustanovení a nadále nemohou snášet podřizování se jiným zákonům než těm, které si samy podle svého vrtochu dají. ... A poté, co se potíraly a zavrhlly nadpřirozené věroučné pravdy jako odporující rozumu, je nyní původce spásy lidského pokolení sám donucen postupně, krok za krokem ustupovat ze školství, z univerzit, gymnázií i ze všech veřejných zvyklostí lidského života. Jakmile se věčná odměna i trest v budoucím životě odkázaly do zapomnění, je nakonec palčivá touha po štěstí uzavřena do krátkého období pozemského života. Vzhledem k všeobecnému rozšíření tohoto učení, vzhledem k velké volnosti myšlení i konání, které z toho všude povstávají, lze se potom ještě vůbec divit, že lidé nižších společenských vrstev, žijící v ubohých přístřeších nebo chudičkových dílnách, jsou žádostiví zmocnit se paláců a majetků blahobytnějších?“

Mnozí lidé tvrdí, že marxistická totalita porušuje lidská práva. Tomu tak není, právě naopak: *komunismus je jen logickým a neodvratným konečným výsledkem zednářských principů z roku 1789!* Vždyť všechno to, co vypadá jako „chybný krok“, dělají komunistické vlády z moci článků 3 a 6 Prohlášení. V kapitole XI jsme prokázali, že všeobecná vůle „národa“ může na své cestě všechno rozdrtit včetně „nezadatelného“ práva na vlastnictví, bezpečí a svobodu. Jakmile sedí u mocenských pák, nerozpakují se komunisté vydávat nesporně nespravedlivé a degradující zákony, avšak tyto, schválené většinou hlasů, jsou *demokraticky* rozhodnuté! Takže ještě jednou: **Komunistická diktatura je stoprocentně v souladu s lidskými právy!**

Zvláště odstranění soukromého vlastnictví vyplývá přímo z Prohlášení z roku 1789; stát může jednotlivce nebo sdružení oloupit, pokud je zde „zákonem stanovená obecná nezbytnost“. Komunistická internacionála neříká nic jiného: soukromé vlastnictví může být zrušeno a „musí tomu být v každém národě, jakmile je to uznáno za odporující spravedlnosti a prospěchu celku“.

Kromě toho je uchvácení moci v případě komunistických revolucí vždy jménem lidu a ve jménu práva na odpor proti utlačovatelské vládě.

Ne, zde nejde o žádné chybné kroky, o žádné dočasné výstřelky nebo špatné užívání: jakmile se dostanou k moci, používají socialisté zcela prostě až do posledních důsledků principů z roku 1789. Bavorští ilumináti a po nich jejich učedníci, komunisté, požadují rovnost nejen v právní, ale i ve faktické rovině: žádné rozdíly společenského postavení, blahobytu, pohlaví, stáří, národnosti a náboženství! Chtějí lidem vytvořit svobodu tím, že je zbavují jakékoli autority: Boha, vlády, zaměstnavatelů, rodičů...

Rovnost a volnost jsou vzájemně nerozlučně spojeny. Člověk je svobodný, jestliže díky rovnostářství již neexistuje „ani Bůh, ani pán“. Je to ovšem přinejmenším prelud, o jehož uskutečnění se usiluje. Buďme však ujištěni, že zlatý věk nenastane ani dnes, ani zítra nebo pozítří, protože rod zákulisních manipulátorů pravděpodobně nikdy nevymře! Zatímco lid čeká na zlatý věk, je zotročován totalitním (a to i samotným repub-

likánským) státem, protože ve skutečnosti vládne zednářsko-komunistická sekta, jak konstatoval již Pius XI. v *Divini redemptoris*:

„Jakmile si celý svět náležitě osvojí kolektivistické smýšlení, potom politický stát, na nějž se nyní hledí jako nástroj, kterým kapitalisté ovládají proletáře, ztratí jakékoliv oprávnění k existenci a zanikne; zatím však, dokud není ještě uskutečněn tento blažený stav, vidí komunismus ve státu a státní moci nejúčinnější a nejobecnější prostředek k dosažení svého cíle.“

Facit

Když jsme v VI. kapitole ukazovali Weishaptův myšlenkový svět, mohl by si čtenář možná pomyslet, že taková bláznovství nemohou být brána vážně. Avšak blouznění zakladatele iluminátského řádu se stalo děsivou realitou národů, žijících pod knutou komunismu! A zamyslíme-li se hlouběji, západní svět, který se považuje za svobodný, trpí toutéž nadvládou socialistů. „Konečný boj“ již výrazně pokročil: iluminátství zvíťazilo bezmála na celé čáře!

Západní svět – oklamáný *perestrojkou* a *glasností* – v současnosti věří, že se SSSR změnil a je na cestě k svobodě! To ovšem znamená až příliš rychle zapomínat, že pořád ještě trpí v gulagu pět milionů vězňů, náboženství je státní mocí dosud nemilosrdně pronásledováno, že strana vede až doposud nebývalou ofenzívu proti soukromému hospodářství (černému trhu), že Rudá armáda by mohla ve třech dnech převálcovat Evropu, a že *glasnost* v ruštině znamená totéž, co propaganda, a ta je určena k uspání naší bdělosti. Mějme proto na paměti proslulé, málo vnímané, ne-li přímo záměrně zamlčované naléhavé varování papeže Pia XI.: **„Komunismus je sám o sobě špatný: proto se s ním rozhodně nesmí spolupracovat.“**

*

Před Gorbačovem zažil SSSR již pět liberalizací, které všechny skončily krvavě. V současnosti probíhající *perestrojka* se docela dobře může vyvíjet stejně... Je ovšem také možné, že by řečená demokratizace byla definitivní. Co si tedy máme o této hypotéze myslet?

Předem zdůrazněme: bez dalšího je myslitelné, že by gulag v bližší nebo vzdálenější budoucnosti skončil svou činností. Ani tím by ovšem pořád ještě nebyl socialismus stažen z provozu! Na začátku této kapitoly jsme si revolucionáře rozčlenili do tří kategorií: kapitalisty, sociální demokraty a komunisty, a také jsme řekli, že tyto tři proudy se bez ohledu na svou různost vzájemně podporují. Nelítostnost kapitalistů plodí nespokojený proletariát, a sociálně demokratické zákony přivykají lidi na komunismus. Nesmiřitelní komunisté zase svým podvrácením stávajícího řádu nahrávají do rukou tzv. „kosmopolitním“ vysokým financím. Tím se kruh uzavírá.

Nekompromisní komunisté jistým způsobem tvoří úderné oddíly skryté moci. Jim přidělená úloha spočívá v kompletním zničení společenského křesťanského řádu ve všech jeho složkách: v náboženství, monarchii, národu, zaměstnanosti, v umění, vědě i rodinách. Jejich práce byla tak úspěšná, že dokonce i křesťanské rodiny již nevědí, jak funguje křesťanství ve společenské rovině. Doporučujeme se od této falešné myšlenky osvobodit důkladnou četbou knihy *Společenské pravdy a demokratické bludy* [*Vérites sociales et erreurs démocratiques*]!

Jakmile jsou již staré elity zmasakrovány a staré struktury úspěšně rozbity, může si světová revoluce dovolit spočívat na vavřínech a dokonce odhodit něco nepotřebného balastu. *Otevřeně* totalitní komunismus se může změnit v *skrytou* totalitní diktaturu: socializující nebo sociálně demokratickou demokracii. V našich západních společnostech se pojí zákonodárství „Desatera“ podle *Komunistického manifestu* s jistým druhem demokratické vlády... A samozřejmě i tato demokratická vláda je v rukou skryté moci. Přednost sociální demokracie před komunismem však spočívá v tom, že národy archipelů gulag *vědí*, že nejsou svobodné, zatímco v západních republikách *si myslí*, že svobodné jsou. Ti první vzhledem k útlaku a hladovění hrozí rebelovat, ti druhí – hrdí na svou demokracii a blahobyt – nevidí naprosto žádný důvod k pozdvižení.

Stručně řečeno – poté, co starý řád komunismem násilně zničila (*solve*), může již skrytá moc zřítit svoji sociálně demokratickou světovou republiku (*et coagula*), jež jí umožní svým ovečkám poklidně vládnout. A protože zůstávají za kulisami, zůstanou skrytí páni světové vlády mase neznámí, a proto také nemohou být svrženi!

*

Sluší se projevit úctu jasnozřivosti papežství; vždyť tak velmi záhy odhalilo komunistické nebezpečí. Již 1846, dva roky před vydáním *Manifestu* Marxem a Engelsem, vyslovil Pius IX. radikální odsouzení této neblahé filosofie. V encyklice *Qui pluribus* z 9. listopadu 1846 prohlásil:

„Neslýchaná doktrína, tak zvaný ‚komunismus‘: jestliže se přijme, bude to naprosté zničení veškerého práva, každé instituce, vlastnictví, ba i samotné společnosti...“

V *Syllabu* z 8. prosince 1864 zavrhl Pius IX. slavnostně moderní bludy, k nimž náležely tajné společnosti, socialismus a komunismus, tyto „druhy morových epidemií“.

Jeho nástupce Lev XIII. pranýřoval komunisty v encyklikách *Quod apostolici* z 28. prosince 1878, *Humanum genus* z 20. dubna 1884, a ještě zdůrazněme, že v encyklice *Rerum novarum* doporučoval sdružování do profesních stavů jako křesťanskou alternativu k socialismu. Před „sociální demokracií“ varoval v encyklice *Graves de communi* z 18. ledna 1901.

Svatý Pius X. si vzal na mušku hnutí Sillon, jež „pohledem upřeným na chiméru poskytuje ochranný doprovod socialismu“ (srv. XVI. kapitolu, č. 4).

Papež Pius XI., který si byl vědom rostoucího nebezpečí vzhledem k bolševické revoluci v Rusku, ještě varování rozmnožil: celému světu určený proslov z 18. prosince 1924; okružní list *Miserentissimus redemptor* z 8. května 1928; *Quadragesimo anno* z 15. května 1931; *Caritate Christi* z 3. května 1932; *Acerba animi* z 29. září 1932; *Dilectissima nobis* z 3. června 1933 a především velká encyklika *Divini Redemptoris*, vydaná 19. března 1937 na svátek svatého Josefa, patrona dělníků.

Jeho nástupce Pius XII. zopakoval odsouzení komunismu. Například v rozhlasovém poselství ze 14. září 1952 naléhavě vyzýval ze všech sil bojovat proti socialismu, nejhorší metle lidstva:

„... Je třeba zabránit, aby se jednotlivci i rodiny nechávali stahovat do propasti, v které jim hrozí zestátnění všeho, vyvlastnění, na jehož konci se odstrašující

obraz leviatana stane hroznou realitou.¹¹⁶ Církev vynaloží všechny síly na boj, kdy jsou ve hře nejvyšší hodnoty: důstojnost člověka a věčná spása.“

*

Jistě je poučné zjištění, že – stejně jako v případě zednářstva – místo striktního odsouzení komunismu již za Jana XXIII., Pavla VI. a Jana Pavla II. zaujala ostentativní blahovůle, ba dokonce *aktivní podpora světové revoluce*. A jak v kapitole XVII ještě uvidíme, doznalo i papežské učení o lidských právech počínaje Janem XXIII. zásadních změn. Takovýto zvrát si vyžaduje zvláštní vysvětlení. Jak se jen stalo, že poslední papežové říkají a dělají prakticky *pravý opak* toho, co říkali a konali jejich předchůdci? V dalších kapitolách se pokusíme tuto záhadu vyřešit.

---

¹¹⁶ Ve Starém zákonu je leviatan mořská obluda. Anglický myslitel Thomas Hobbes v knize s titulem *Leviathan* doporučil zřízení precizního, totalitního státu, který by měl absolutní a neomezenou moc nad jednotlivci. Není ostatně divu: Hobbes patřil k zhoubné škole teoretiků přírodního práva (srv. III. kapitolu)!

XV

Vlci v ovčinci

„Musíte si dodávat zdání vážných a mravných lidí. Taková reputace vytvoří našim učitelům přístup k mladému kléru i do nitra klášterů. Mladý klérus pak během několika let přirozeným během doby převezme všechny funkce ... bude vládnout, spravovat, soudit a radit panovníkům; bude povolán volit budoucí papeže, a takový papež bude jako většina jeho současníků více či méně proniknutý našimi zásadami..., které my již zakrátko dáme do oběhu. ... Necht' klérus pochoduje pod naši vlajkou ve víře, že pořád ještě kráčí pod korouhví apoštolských klíčů.“

(Instrukce pro členy řídicího výboru italského zednářstva, 1819)

1. Ďábelský plán

Luciferova válka proti katolicismu musela být totální: Bylo nezbytné přimět k odpadnutí kněze, biskupy a – bude-li to možné – i samotného papeže. Jestliže by se papež měl ukázat jako příliš tvrdošijně tomu vzdorující, stačilo by jeho odstranění. To se stalo s papežem Piem VI., který zajat revolučními vojsky zemřel 29. srpna 1799 ve Valence. Republika mohla tehdy jásat a posměšně jej nazývat „Pius VI. a poslední, kdysi papež“ – Svaté kolegium však zvolilo ihned jeho nástupce. Ten poté přijal jméno Pius VII. k zdůraznění kontinuity.

Lóžový bratr Napoleon však nepozbyl odvahy: „Nepochybuji o tom, ... že nakonec dosáhnu moci nad papežem, a od té chvíle – jaký to potom bude vliv na veřejné mínění zbytku světa!“¹¹⁷ – A skutečně se budoucímu císaři podařilo vnutit papeži neblaze proslulý konkordát z roku 1801, nemluvě o tomtéž z roku 1807, který byl na něm násilně vynucen. Napoleon i za ním stojící vysokostupňové zednářstvo ovšem chtěli ještě víc – protože nemohli papežství fyzicky vyhubit, usilovali vytrvale o papeže, získaného pro jejich ideje. U papeže Pia VII. s tím absolutně neuspěli. Kde však selhalo násilí, mohla by k cíli vést lest. Vypracoval se vychytralý plán na změnu duchovního postoje stále ještě příliš početných katolíků. Přestože byl náboženským pronásledováním i nedostatkem kněžstva počet praktikujících zredukován o třetinu, pořád ještě bylo třeba zkazit nějakých 65 procent Francouzů, nehledě už na ostatní křesťany z celého světa!

Ze všeho nejdříve bylo tedy nutné zmocnit se výuky v seminářích. Takto vyškolení mladí duchovní by později nezbytně zaujali odpovědná místa. Učili by tam dvě nebo tři bludné zásady, které jim byly nenápadně vtlačeny do hlavy, vedli by v tom duchu své věřící, a ve vyšším věku by tvořili kolegium, jež by mělo zvolit budoucího papeže. Ti by pak, stejně jako oni sami, byli naplněni zásadami z roku 1789, a to v dobré víře.

---

¹¹⁷ Napoléon Bonaparte, *Memorandum ze Svaté Heleny* [Mémorial de sainte Hélène], díl V, str. 388, citováno podle: Delassus, str. 208

Narážka na takovou myšlenku se nachází již u zakladatele iluminátského řádu, Žida Adama Weishaupta. Ten doporučoval svým učedníkům „zmocňovat se veřejného školství, učitelských kateder, kazatelen i církevní vlády“.

S Napoleonem začal plán dostávat formu a tvar. Vysocí zasvěcenci se pečlivě starali o získávání a výchovu kléru. Napoleon chtěl zvláště do seminářů prosadit „osvícené“ profesory. Na podporu podvratné práce v seminářích bylo samozřejmě nezbytné pokrývat mládež již od prvních školních let co možná největším odkřesťanšťováním výuky, a současně měly tisk i vydavatelství šířit nové ideje obrovským množstvím článků a knih jménem neblaze proslulé svobody mínění. Takto by se laici i duchovní znenáhla stávali stoupenci zhoubných zásad roku 1789, aniž by je bylo třeba k tomu nutit násilím...

Důkladné studium událostí 19. století (srv. XVI. kap.) prokáže postupné a systematické prosazování řečeného plánu. Simonini z Florencie abbé Barruelovi 5. srpna 1806 vyjevil plán skryté mocnosti, který mu byl důvěrně svěřen jistým vysokým hodnostářem lóže. Abbé jej neprodleně sdělil Piu VII., který prohlásil, že v pravost plánu věří. Zde jsou z něj nejdůležitější pasáže:

„4) Jen v naší Itálii by podle něj již měli za své přívržence více než 800 mužů církve, jak světských, tak řádových duchovních, mezi nimiž i mnoho farářů, státních profesorů, prelátů, několik biskupů i pár kardinálů, takže nelze pochybovat, že zakrátko budou mít i papeže své strany. 5) Stejně tak ve Španělsku mají mnoho stoupenců dokonce i v kléru. 6) Rod Bourbonů by byl velkým nepřítelem, ale je naděje na jeho zničení v několika letech.“¹¹⁸

Těm pak, kdo ještě pochybují o komplotu a v sledu událostí by chtěli vidět pouhý spontánní vývoj ducha, podáváme zde černé na bílém plán (vědomě říkáme *plán*) na zkázu Církve zevnitř, definitivně vpracovaný italskou „Vysokou Ventou“. Msgre De-lassus v *Protikřesťanském spiknutí* [*Conjuration antichrétienne*] cituje svědectví výborně informovaného státníka, rakouského kancléře Metternicha, podle nějž byli ilumináti zakladateli Vysoké Venty:

„Metternich, který ve své korespondenci vícekrát zmiňuje vůdčí roli Vysoké Venty nad veškerým revolučním hnutím své doby, píše v dopisu z 24. června 1832 Newmanovi do Londýna, že Vysoká Venta je pokračováním sdružení iluminátů, které postupně podle okolností a potřeby dané doby přijalo označení ‚Tugendbund‘, ‚Burschenschaft‘, etc.“ – A určitě nikdo nebyl lépe informován, než on.

V Itálii bylo „uhlířství“ (tj. zednářství pod novým jménem karbonáři) korunováno skrytou hierarchií, „Vysokou Ventou“. Dokumenty sekty padly do ruky vatikánské policie. Pius IX. veškerou tajnou korespondenci nechal publikovat prostřednictvím historika Créteineau-Jolyho (*Římská církev tváří v tvář revoluci* [*L'Église romaine en face de la révolution*], 1859). Za pravost dokumentů se zaručil sám papež. Důrazně radíme k četbě tohoto díla, jež bylo roku 1976 znovu vydáno „Kroužkem francouzského obrození“; doslova se totiž jen hemží vzrušujícími dokumenty o dějinách Církve od papežů Pia VI. po Pia IX.

Podívejme se alespoň krátce na jednu ze směrnic, dané 1819 členům Vysoké Venty.

---

¹¹⁸ Citováno podle: Marquis de la Franquerie: *Papežská neomylnost* [*L'infaillibilité pontificale*], Chré-en-Montreuil, 2. vyd. 1973, str. 65.

„Náš konečný cíl je totožný s cílem Voltaira i francouzské revoluce – zničení katolicismu navždy. ... Papež, ať už jakýkoli, nikdy sám nepřijde k tajným společnostem; je na tajných společnostech udělat první krok k církvi se záměrem ji zdotat. Práce, již jsme se upsali, není dílem jednoho dne, měsíce ani jednoho roku; může potrvát mnoho let, možná i celé století. V našich řadách umírají vojáci, avšak boj pokračuje.

Nemáme v úmyslu získat papeže pro naši věc, udělat z nich stoupence našich zásad a hlasatele svých idejí. To by byl směšný přelud, a ať už by se události vyvíjely jakkoli, např. tak, že by kardinálové nebo preláti z vlastního popudu nebo jen náhodou pronikli do části našich tajemství – nebyl by absolutně žádný důvod přát si jejich povýšení na Petrův stolec. Takové povýšení by nás zničilo. Jedině ctižádost by je totiž sváděla k apostázi: samotné požadavky moci by je nutily nás obětovat.

O co usilujeme a co musíme očekávat tak, jako čekají Židé na mesiáše, je **papež podle našich potřeb**. K rozbití skály, na níž Bůh zřídil svou církev, nepotřebujeme ... střelný prach, a už vůbec ne naši armádu. Zapletli jsme malíček Petrova nástupce do komplotu [povšimněme si výraziva: zcela samozřejmě je tam řeč o *komplotu!*], a řečený malíček vyváží pro toto křížové tažení každého Urbana II. i každého svatého Bernharda křesťanství...

Se starými kardinály nebo preláty, majícími pevný charakter, se dá pořídit jen málo. Jakožto nepolepšitelné bude třeba přenechat je škole Consalviho [kardinála-státního tajemníka Pia VII. – pozn. němec. překl.] a ukazovat je jako nepopulární, aby moc v jejich rukou vypadala jako neužitečná nebo směšná. Chytře zvolené slovo, které se obratně utrousí v jistých vybraných ctihodných rodinách, aby odtud dospělo do kaváren a z nich do ulic, takové slovo může někdy i zabít člověka. Když nějaký prelát dorazí z Říma vykonávat veřejný úřad někde v provincii, pak prozkoumejte důkladně jeho charakter, minulost, vlastnosti a zvláště jeho chyby. Je to již předem zřejmý nepřítel? Zatahňte jej do všech léček a vytvořte mu takovou pověst, která poleká malé děti a staré ženy. Vykreslete jej jako krutého a krvežíznivého; šířte o něm takové povahové rysy, jež se mohou vtisknout do paměti lidí. Jakmile zahraniční noviny dostanou od nás takové zprávy; můžete je ještě dále vyšperkovat. Ukazujte, anebo ještě lépe, nechte hlupáky ukazovat a šířit noviny, v nichž jsou jméno a vymyšlené výstřelky dotyčné osobnosti popisovány. Ve Francii, v Anglii i v Itálii nikdy nebudou chybět pera, jež umějí užít prospěšné lži pro dobrou věc...

Likvidujte nepřítel, ať je to kdokoli, ničte mocné pomocí ošklivých pomluv a nactiutrhaní, především jej však potlačujte již v samém zárodku. Je to mládež, za níž se musí jít; ta je tím, koho je nutné svádět a kterou my, aniž ta by tušila, musíme přetáhnout pod korouhev tajných společností. Pro náležité, avšak spolehlivé kroky na této nebezpečné cestě, jsou absolutně nezbytné dvě věci: Musíte vypadat jako prostí holoubci, ale být chytří jako hadi. Vaši otcové, vaše děti a dokonce ani vaše ženy se nikdy nesmějí dozvědět tajemství, jež nosíte uzavřené ve své hrudi. Na ošálení očí inkvizice musíte často chodit ke zpovědi, ale současně jste oprávněni zachovávat nejpřísnější mlčení o těchto věcech... Dobře víte, že sebe-menší odhalení, nejmenší indicie, jež by vám při zpovědi nebo jinde unikla, může

mít za následek nejhorší nepříjemnosti, a že dobrovolný i nedobrovolný zrádce si tím podepisuje **rozsudek smrti**.

Abychom si zajistili papeže v požadované míře, je třeba mu vychovat generaci, hodnou říše, o které sníme. Ponechte staré i dospělé stranou; zaměřujte se na mládež, a bude-li to možné, už od dětství. ... Nikdy před nimi neproneste jediné bezbožné nebo ošklivé slovo. ... Abyste si zajistili přístup k rodinnému krbu, dávejte si zdání vážných a mravných lidí. Jakmile je vaše dobrá pověst zajištěna v odborných školách, gymnasiích, na univerzitách i v seminářích, a dosáhli jste důvěry profesorů i studentů, dbejte na to, aby rádi s vámi hovořili především ti, kteří jsou bojovnými klerikály.

Taková reputace vytvoří našim učitelům přístup k mladému kléru i do nitra klášterů. Mladý klérus pak během několika let přirozeným během doby převezme všechny funkce; bude vládnout, spravovat, soudit a radit panovníkům; bude povolán volit budoucí papeže, a takový papež bude jako většina jeho současníků více či méně proniknutý našimi zásadami..., které my zakrátko dáme do oběhu. ... Necht' klérus pochoduje pod naší vlajkou ve víře, že pořád ještě kráčí pod korouhví apoštolských klíčů... Budete kázat revoluci v tiáře a ornátu, pochodující s křížem a korouhví kázat revoluci, která potřebuje už jen docela málo roznítit, aby roznesla požár do všech částí světa.¹¹⁹

Členové Vysoké Venty šli ruku v ruce se Židy. Ital Nubius, pohlavár Vysoké Venty, psal pruskému Židu Klaussovi:

„Často jste mi otevřeně říkal, že nám přijdete na pomoc, kdyby byla naše společná pokladna prázdná. To se děje právě nyní v Římě. Pracujeme na budoucím přistřižení papeže podle našeho vzoru..., a sám víte ze své zkušenosti, jsou peníze všude – a zde zcela zvláště – životním nervem války. Dejte nám k dispozici tolarý, a sice hodně tolarů. To je nejlepší artilerie na rozboření Petrova stolce.“¹²⁰

Podobné dopisy šly také Židům Vratislavi, Portugalska a Uherska. Jedním z nejaktivnějších členů Vysoké Venty byl Žid, vystupující pod pseudonymem Piccolo Tigre [Malý Tygr]. Pod zdáním prostého bankéře cestoval Evropou, verboval všude stoupence a dával k dispozici potřebné peníze. Židovský historik Bernard Lazare potvrdil, že Židé v 19. století byli

„početní v tajných společnostech, které tvořily bojovou revoluční armádu, byli také v zednářských lóžích, ve skupinách karbonářů, v římské Vysoké Ventě, slovem prostě všude, ve Francii, Německu, ve Švýcarsku, Rakousku i v Itálii“¹²¹

Ať se to oficiálním historikům líbí nebo ne: na základě dokumentů z první ruky i podle soudu židovského historika existuje židovsko-zednářské spiknutí!

*

K odpadnutí katolíků zamýšlejí Satan a jeho stoupenci ze židovského zednářstva je zvrhnout ve dvou rovinách – na jedné straně se má zavést korupce a nemravnost, na druhé straně mají být propagovány demokratické ideje.

¹¹⁹ Crétineau-Joly, díl II, str. 82-90.

¹²⁰ Tamtéž, str. 132.

¹²¹ Bernard Lazare, *Antisemitismus, jeho historie a příčiny* [L'Antisémitisme, son histoire et ses causes], 1894, nové vydání Paříž 1982, str. 168.

9. srpna 1839 psal karbonář Vindice svému představenému Nubiovi následující cynické úvahy:

„Katholicismus se hrotu dýky neobává více, než monarchie, ale obě tyto opory společenského řádu se mohou zhroudit pod korupcí; proto je nikdy neustávejme korumpovat. ... Tím nevytvoříme žádné mučedníky, naopak v masách zpopularizujeme neřest. Ty jí mají vnímat všemi pěti smysly, sytit se jí. Dělejte srdce hříšná a neřestná, a nebudete již mít žádné katolíky. Je to korupce ve velkém stylu, korumpování lidu duchovenstvem a duchovenstva námi, korupce, jež nás má nakonec dovést k pohřbení církve.“¹²²

Věříme-li jako katolíci encyklice *Humanum genus* Lva XIII., byl plán uskutečňován s nesmírnou horlivostí. Již v jeho době bylo vidět

„děsivě sílíci a všechny lidi zasahující šíření všechno, co mohlo lichotiti jejich náruživostem. Noviny a brožury, z kterých je vypuzena jakákoli zdrženlivost: divadla, jejichž nespoutanost překračuje všechny meze, umělecká díla, na nichž se s ohavným cynismem propagují zásady, nazývané dnes ‚realismem‘, nápadité výmysly, zamýšlené k dráždění životních požitků; slovem, všechno to slouží jenom uspokojování lásky k požitkům, jimiž se uspává ctnost... To je dílem stoupců zednářstva, přesvědčených, že je potřebné systematicky užívat všechny prostředky na povzbuzování mas k výstřednostem a hříchům, a to s vědomím, že za takových podmínek se masa ocitne v jejich rukou jako pouhý nástroj, sloužící k uskutečnění jejich nejsmělejších plánů“. – Co by asi říkal Lev XIII. dnes?

Lóžím tedy jde o lichocení neřádným náruživostem, o malování hříchu lákavými barvami, nebo ještě raději o indoktrinování duchovenstva k hlásání, že hřích je středověký pojem, jehož se moderní člověk již šťastně zbavil. Duchovní, zacházející dokonce až k odmítání samotného pojmu hřích, nebo věřící, žijící jako pohané, *přistupují na hru* iluminované Vysoké Venty! A můžeme si být naprosto jisti, že si přitom i peklo přijde na své...

Proč zednářstvu tolik záleží na podněcování lidu k hříchům těla? Je třeba zpopularizovat neřest, protože kdo má zkažené mravy, je již katolíkem jen podle jména. A podle *Lidového katechismu* [*Catéchisme catholique populaire*] Franze Spiraga vede smilstvo k zaslepení rozumu a ztrátě víry:

„Nemravný je opuštěn Duchem Svatým; jeho rozum je zcela zatemněn; stává se divokým zvířetem a nadále již nemá vhléd onoho světla ducha, které jej odlišuje od zvířete (sv. Bernhard). ... Čistě tělesný člověk nechápe, co je Duch Boží (1 K 2,14). Tímto hříchem ztratil Šalamoun svou moudrost a stal se tak bezbožným, že dokonce vzýval modly svých pohanských žen (3 Kr 11).“

Ve většině případů zkažení těla předchází zkázu ducha a usnadňuje ji. Uvedeme si pouze druhé heslo Vysoké Venty:

„Kněží i laici necht' dospějí k přesvědčení, že křesťanství je v podstatě demokratickým učením.“ – Po zkažení mravů zde budeme mít duchy, naplněné demokratickými myšlenkami, jak níže následuje.

Pouze poznamenejme, že si bratři již roku 1824 radostně mnuli ruce, když jejich intriky právě začínaly... „Jmenovitě v Římě je jistá část kléru, které s pozoruhodnou dychtivostí hltá návnadu našeho učení“ (Nubiův dopis z 3. dubna 1824). Přimět věřící

¹²² Crétineau-Joly, díl II, str. 148 ad.

k akceptování zvrácených principů z roku 1789, k tomu je třeba hlásat je z kazatelen. Pod záminkou usmířit věřící se zásadami světa, uvést církev do souladu s danou dobou a sloužit lidu, šlo ve skutečnosti o to, propašovat do církve trojského koně hanebných zásad roku 1789.

2. Proroctví z La Saletty

Maria se osobně zjevila Mělanii Calvatové, pasačce z La Saletty, aby varovala křesťanstvo před nebezpečím, hrozícím Církvi. Tehdy – roku 1846 – oznámila, že část kléru je zkažena, a předpověděla, že vnitřní krize Církve bude ještě horší: „Řím ztratí víru.“ Zmíněné *božské* zjevení potvrzuje uskutečnění d'ábelského plánu vysokostupňového zednářstva.

„Kněží, služebníci mého Syna, se stali stokou nečistoty pro svůj hanebný život, nedostatek zbožnosti při celebrování svatých tajemství, pro lásku k penězům i sklon k poctám a zábavám...

Hříchy lidí volají do nebe a po pomstě, která již stojí za dveřmi. Není zde nikoho, kdo by pro lid prosil o milosrdenství a odpuštění. Nejsou již žádné šlechtné duše, není nikoho, kdo by byl hoden přinést věčnou oběť neposkrvněného Beránka pro dobro světa.

Bůh bude trestat dosud nevídaným způsobem. Běda obyvatelům země! Bůh na ně vylije plný kalich svého hněvu, a nikdo neujde mnoha metlám.

Hlavy a vůdci Božího lidu zanedbali modlitbu a pokání, a démon jim zatemnil rozum. Stali se bludnými hvězdami, které d'ábel přitahuje, aby je zničil.

V roce 1864¹²³ bude Lucifer spolu s obrovským množstvím démonů vypuštěn z pekla. Démoni budou kus po kuse podryvat a podlamovat víru, a podaří se jim dokonce zaslepit i Bohu zasvěcené osoby do té míry, že přijmou ducha špatných andělů. Pokud se jim nedostane mimořádné milosti, většina řeholníků zcela ztratí víru a mnoho duší uvrhnou do zkázy.

Na zemi převládnu špatné knihy a duchové temnoty všude uspí službu Bohu. Budou mít velkou moc nad přírodou; v mnohých chrámech se těmto duchům bude sloužit. Lidé budou zlými duchy přenášeni z místa na místo, a mezi nimi i duchovní, protože se nenechají vést pravým duchem evangelia, který je duchem pokory, milosrdenství a horlivosti ke cti Boží. ... Všude se budou odehrávat nejpodivuhodnější zázračné věci, protože pravá víra vyhasla a falešné světlo zaslepuje svět. Běda mužům Církve, kteří se zaměstnávají výhradně hromaděním bohatství, udržením vlastní moci a pyšným panováním!

Protože svatá víra v Boha upadá v zapomnění, chce se každý vést sám a cítí se být nadřazený sobě rovným. Bude odstraněn veřejný řád i zplnomocnění Církve. Řád a spravedlnost budou pošlapány; všude budou vidět jenom vraždy, nenávisť, žárlivost a rozbroje, zmizí láska k vlasti i rodině. ... Svatý Otec [Pius IX.] bude hodně trpět. Zůstanu s ním až do konce, abych přijala jeho oběť. Zlí mu budou mnohokrát usilovat o život, aniž by mu však mohli uškodit,¹²⁴ ale ani on, ani jeho nástupce [Lev XIII.] se nedožijí vítězství Církve. Všechny vlády budou mít stej-

¹²³ Roku 1864 byla založena první komunistická Internacionála!

¹²⁴ Když Pius IX. zemřel, chtěla fanatická lůza hodit jeho rakev do Tibery.

ný cíl, spočívající v úplném odstranění religiózních principů a ve vytvoření prostoru materialismu, ateismu, spiritismu a všem možným druhům nepravostí.

V roce 1865 bude vidět znesvěcení svatých míst. V klášterech budou práchnivět ‚květy Církve‘ a démon se pyšně vypne k roli krále srdcí. Představení religiózních společenství budou muset být při přijímání nových členů velice opatrní, jelikož ďábel použije veškeré své vychytralosti, aby do klášterů propašoval osoby oddané hříchu.¹²⁵ Po celé zemi se rozšíří výstřednosti a sklony k tělesným požitkům.“

Panna Maria prorokovala občanské války, světovou válku („všeobecnou válku, jež bude hrozná“) i celkovou zkaženost, ale rovněž zázračný návrat nejkřesťanštější monarchie:

„Ježíš Kristus ... svým andělům přikáže pobít všechny své nepřátele. Jedním rázem zmizí pronásledovatelé Církve i všem hříchům oddaní lidé. ... Noví králové budou pravíci svaté Církve, mocnou, pokornou, zbožnou a prostou, horlivou následovatelkou ctností Ježíše Krista. ... Všude bude hlásáno evangelium a lidé značně pokročí ve víře.“ Po této blahodárné periodě však „ztratí Řím víru a stane se sídlem Antikrista“. Na konci světa poté, co eliminoval víru na zemi, se Antikrist prohlásí „spasitelem“ světa a „naplněn pýchou se vznese do výše vstoupit na nebesa; bude však dechem svatého archanděla Michaela zardoušen. ... Zřítí se a země otevře své ohnivé nitro; se všemi svými přívrženci bude již navždy svržen do pekla“.

Ve svých dopisech se Mélanie Calvatová často vracela k odpadnutí kléru:

„Boj, který klérus nyní vede proti tajemství [prorockému poselství z La Saletty] mne nepřekvapuje, pronásledování Krista a náboženství mne udivuje stejně tak málo. Nebojím se utiskování náboženství, nemám strach z bezbožníků, zednářů, ateistů atd. Čeho se opravdu obávám, je chybějící víra většiny francouzského kléru, jeho nevěrnost povolání, svému vznešenému poslání... Kdyby Kristovi apoštolové ještě žili, bojovali by za věc svého božského Mistra až do prolití poslední kapky vlastní krve. ... Co však dělá současný klérus, mající potírat přival zla, jež nás obklopuje, jak se podílí na válce, vedené proti Kristu? Nic... otrocky se bojí, a jedinou jeho starostí je dohlížení na materiální zájmy, na svou důstojnost, úřad a majetek. Klérus přijal tajemství s povýšeností; toto tajemství zjevuje rány, jež se duchovní snaží zakrývat zdáním zcela afektované, povrchní zbožnosti; tajemství již poodhrnulo cípek roušky a nyní klérus volá, jako kdysi velekněz [synedrium, odsuzující Ježíše] ‚Rouhal se Bohu!‘ ... Náš Pán byl odsouzen *kněžími*, to *jimi* byl ukřižován. ... A nejsou to kněží, jimž se dostalo nejostřejších výtek od Syna Božího? Ano, a ještě i dnes jsou to kněží, tvořící příčinu všech našich zlořádů, protože nejsou věrni svému poslání. ... Francouzský klérus (až na několik málo výjimek) je pyšný, sobecký, namyšlený a silně bezvěrecký, je plný

¹²⁵ *Maria od Kříže, Obětní beránek Ježíšův, rozená Mélanie Calvatová, pasáčka z La Saletty, Zjevení Nejsvětější Panny na vrchu u La Saletty 19. září 1846 [L'aparation de la Très Sainte Vierge sur la montagne de la Salette le 19 septembre 1846], Lecce (jižní Itálie) 1878, imprimatur od msgre Zoly, biskupa v Lecce, z 15. listopadu 1879 poté, co referoval do Říma. Text Mélanie o zjevení z roku 1846 a o tajemství se nachází také v *Dokumentech o skutečném příběhu z La Salette* [Documents pour servir à l'histoire réelle de la Salette], Paříž 1963 (díl I), 1964 (díl II) a 1966 (díl III), Monsurs 1978 (díl IV); díl I, str. 67 ad.*

ješitnosti a ctižádostivosti. ... Ve všech vesnicích se dnes šíří školy bez Boha a ubohý lid se ptá, co si má o našem náboženství myslet: je pravé, nebo snad není? Páni faráři dovolují vyvádět všechno možné, a nic k tomu neříkají! Přece ze sebe nenechají za svou horlivost dělat mučedníky. Mají strach, že by od vlády nedostali svou mzdu. Řídí se snad prvním příkázáním, které nám nařizuje Boha milovat nade vše? Více než peníze!¹²⁶

„Jsou to křesťanské duše,“ píše dále, „světla Církve, sůl země, již neplní svou povinnost! Běda! Nepřestanu říkat, že sloupy Církve se staly kamenem úrazu pro věřící.“¹²⁷ Klérus Francie se stal osleplým zrcadlem;¹²⁸ Mélanie si stýská nad „úpadkem státu i Církve“, způsobeným „moderními farizeji“.¹²⁹ – Vlci již byli v ovčinci: pasačka z La Salette dokonce mluvila o „vlcích-biskupech“!¹³⁰ Psala, že „jistý počet biskupů a kněží“ je poslušný zednářstva.¹³¹ Podle ústního sdělení Mélanie abbé Combemu byla více než polovina francouzských biskupů „zapražena do káry zednářstva“, aniž by ti nezbytně byli oficiálně jeho členy, k čemuž jim sekta ráda udělila dispens.¹³²

Úpadek mravů šel ruku v ruce s pustnutím ducha, zcela podle plánu Vysoké Venty. 9. září 1891, v době, kdy zednářští kardinálové připravovali začlenění katolíků do zednářské republiky (srv. XVI. kapitolu č. 3), psala Mélanie kanovníku Brandtovi:

„Obávám se mnohého od té doby, co jsme se dozvěděla o souhlasu určitých osobností s republikou nebo se současnou formou vlády. Podle mého názoru to vypadá tak, jako by se zde chtělo spojit ďábla s Bohem... Tím se schvaluje počínání vlády: pronásledování svaté církve, odstraňování křížů jako znamení našeho Spasitele, občanské sňatky a pohřby, práce v neděli, laicizace etc.“¹³³

Prostá pasačka tedy mnohem lépe, nežli leckterý doktor teologie chápala, co si má o III. republice myslet.

„Lid je uspáván, nebo zabavován hned na ten, hned na jiný způsob. A ti, kteří jsou u moci, se starají jenom o své záležitosti. Kdysi katolická Francie si vypěstovala všechno neřádstvo pekla a dosadila je na vrchol národa: zednáře, karbonáře, židy, protestanty, socialisty, anarchisty, etc. ... Na co si teď stěžovat? Sklízí se jen, co bylo zaseto. Když bylo třeba mluvit, hrálo se na němého psa; když bylo nutné vystoupit, skrývalo se; když pak bylo nezbytné hájit svou víru, bojácně se ustoupilo.“¹³⁴

Zdál se nastávat čas apokalypsy.

„Když se [abbé Rigaut] zamýšlel nad slovy Apokalypsy a především nad její IX. kapitolou, nahlížel, že již zní pátý pozoun, symbolizující pátou epochu Církve, v níž právě žijeme; viděl tudíž, jak vám říkám, že na zem dopadající hvězda je spravedlnost Boží, která obtížena hříchy lidí otvírá propast pekla. Dým z ní vycházející je duch opojení, zatemňující rozum. ... Kobylinky, to jsou démoni, těžce

¹²⁶ Dopis z 10. července 1882, in: tamtéž, díl I, str. 150 ad.

¹²⁷ Dopis z 23. června 1883, in: tamtéž, str. 152 ad.

¹²⁸ Dokument, nalezený v místnosti Mélanie v Diou; tamtéž, díl III, str. 154.

¹²⁹ Dopis ze 4. června 1887; tamtéž, díl IV, str. 163.

¹³⁰ Dopis z 20. listopadu 1903; tamtéž, díl III, str. 175.

¹³¹ Dopis z 16. listopadu 1889; tamtéž, díl IV, str. 373.

¹³² Tamtéž, díl III, str. 214, pozn. 1.

¹³³ Tamtéž, díl IV, str. 254.

¹³⁴ Dopis z 27. března 1894; tamtéž, díl II, str. 79 ad.

lidi zkoušející. ... Koruna, již kobylinky nosí, symbolizuje chválu, kterou si revolučně oklamání lidé [a ti pak klamou i ostatní] sami udělují tím, že si říkají ‚suverénní lid‘.¹³⁵

3. Papežové odsuzují infiltraci nepřítelem

Třetího potvrzení vnitřní krize Církve se nám dostává od samotných papežů. Ti ustavičně (až do Pia XII.) pranýřovali skryté pronikání nepřítele do Církve.

Ve většině případů jsou jejich varování sotva známá, a mnohá z nich je dokonce obtížné i jen najít. Proto jsme považovali za nezbytné je co možná nejúplněji představit. Je nesporně zajímavé tyto texty znovu číst, protože představují cenné poukazy na postup komplotu i infiltrovanými nepřáteli užívané prostředky. Kromě toho naléhavá papežská nabádání i jejich i energický styl povzbuzují čtenáře k větší bojovnosti proti falešným bratrům.

*

Pius VI. zažíval odpadnutí přísahou zavázaných kněží i biskupů. Civilní ústavu kritizoval v breve *Quod aliquantum* z 10. března 1792 [srv. XII. kapitolu č. 1 a XVI. kapitolu č. 1]. Přísahou na ústavu zavázané církevníky obvinil v breve ke kléru a lidu Francie z 19. března 1792:

„Za všech dob bylo zvláštní a rozeznatelnou známkou heretiků a schizmatiků uchylovat se k pokrytectví a překrucování: noví vetřelci do Církve Francie po celý starověk nic nenapodobovali lépe, než toto po svých dávných vzorech zděděné umění, národy klamem a lží zavádět na scesti. S tímto záměrem zahalovali obratně své počínání do pláštíku bliženecké lásky, obhajovali a pyšnili se ústavou vyvolanými reformami, jako by odpovídaly nejčistší a nejstarší církevní disciplíně, a vychvalovali se hlasitě jednotou s Apoštolským stolcem.“¹³⁶ – A citujíc svatého Athanasia, vynikajícího biskupa, který v 4. století potíral ariánskou herezi, papež zvolal: ‚Běda! Pořád ještě nechápete, že se křesťanství ničí v jeho samém středu a že je to nejrafinovanější lstí sám ďábel, beroucí na sebe jen jinou podobu k boji s Církví?‘¹³⁷

*

Pius VII. v encyklice *Diu satis* z 15. května 1800 varoval vysoké duchovenstvo:

„Nepřipusťte do hodností kléru nikoho..., aniž byste si předem pečlivě vyšetřili, zkontrolovali a důkladně prozkoumali, ‚zda duch od Boha pochází‘ (1 J 4,1). Nebi se přece nelíbí, aby nám zkušenosti nedovolovaly nevědět nic o – již v našich dnech přicházejícím – ‚nepravém apoštolu‘, ‚v apoštola Kristova přepodobněného mistra klamně záměny‘! Neustaneme-li nad tím bdít, budou duše věřících zcela jistě zkaženy přesně tak, jako ‚Had svedl Evu svým úskokem, aby ji připravil o prostotu, směřující ke Kristu‘ [srv. 2 K 11,3].“¹³⁸

¹³⁵ Dopis z 23. srpna 1885; tamtéž, díl IV, str. 120.

¹³⁶ Cit. podle: M.N.S. Guillon, *Celková sbírka breve a instrukcí našeho Svatého otce, papeže Pia VI. ohledně francouzské revoluce, z let 1790 až 1796* [Collection générale des brevets et instructions de notre très saint Père le pape Pie VI, relatifs à la Révolution française, depuis 1790 jusqu'en 1796], Paříž 1798, díl II, str. 233.

¹³⁷ Tamtéž, díl II, str. 243.

¹³⁸ Pokud není uvedeno jinak, jsou papežské texty 19. a 20. století, z kterých citujeme, obsaženy v *Aktech* daných papežů, vydané nakl. *Bonne Presse*; obsáhlé výtahy z nich jsou také v díle *Vnitřní mír*

A 13. září 1821 v encyklice *Ecclesiam* ostře kritizoval novou sektu karbonářů, hoto-
vou líheň „falešných bratrů“. Musíme obdivovat nadpřirozenou jasnozřivost papeže –
dokumenty Vysoké Venty nebyly tehdy ještě zabaveny policií, a on přesto již vystihl
dvojí hru sekty:

„... Dávají okázale najevo nesmírnou úctu a horlivost pro učení i osobu Ježíše
Krista, kterého ve své zlomyslné opovázlivosti s oblibou nazývají velmistrem a
hlavou své společnosti. Nicméně tyto fráze, vypadající jemněji než olej, nejsou
nic jiného, než šípy, jichž tito nevěrní lidé užívají k jistějšímu zasažení těch, kteří
si nedávají dobrý pozor. Přicházejí k vám jako ovečky, ale v nitru svém jsou dra-
vými vlky.“¹³⁹

Řehoř XVI. energicky vyvrátil bludy liberálních katolíků, kteří byli infikováni ide-
jemi roku 1789 (srv. XVI. kapitolu, č. 2).

*

Pius IX. označil v *Syllabu* „klerikálně-liberální“ společnosti za „druh morové epi-
demie“. V okružním listu *Nostis et nobiscum* z 8. prosince 1849 si stěžoval na rychlý
pokrok spiknutí:

„V Itálii se objevili muži Církve, třebaže v nevelkém počtu, kteří přešli do řad
nepřítele, a také mnozí jim napomáhají svádět věřící.“

Můžeme-li se spolehnout na kardinála Bernettiho, který nechal zabavit dokumenty
Vysoké Venty, potom byla situace opravdu velmi znepokojující. Svému příteli 4. srpna
1845 psal:

„Papež i vlády hledají léčivý prostředek na toto zlo, na ukončení nákazy; jed-
no i druhé nabývá na síle, aniž by se dařilo řečený příval zastavit. ... Náš mladý
klérus je již infiltrován liberálními idejemi. ... Seriózní studium se opouští. ...
Pramálo jim záleží na tom, aby se stali učenými teology, významnými kasuisty
[= teology morálky] nebo ve všech problémech církevního práva zkušenými dok-
tory. Jsou kněžími, ale touží být muži, a je neslýchané, jaké katolické ztřeštěnosti
a italské podivnosti pod tento pojem ‚muž‘ zahrnují. ... Takový klérus, který po
nás přirozeným způsobem převezme církevní úřady a již teď nás pohřbívá ... je
nesčetněkrát více poskrvněn liberální nepravostí, nežli mládež... Ta nemá žádné
zkušenosti; nechává se svádět ... ale u zralých mužů jsou takové náchylnosti ne-
bezpečnější. Mnozí ... podléhají našeptávání, z něž zjevně vzniknou pro Církev
těžké krize. Všichni lidé se srdcem a talentem, kteří se proti tomu staví, jsou oka-
mžitě předmětem obecného zlořečení. Pošetilí, slabí a bázlivi se *ipso facto* vidí
být obklopeni svatozáří národovectví. ... Sektářský duch nahrazuje blíženeckou
lásku. ... Přejde den, kdy všechny tyto konstitučním a progresivním prachem na-
plněné výbušné nálože rázem explodují.“¹⁴⁰

V listu *Exortae in ista* z 29. dubna 1876 vylíčil Pius IX. klasický případ zednářské-
ho podvracení:

---

národů [La paix intérieure des nations], mnichem ze Solesmes pořízené sbírce papežských textů
(Paříž 1961). Sbíрка již od té doby nebyla přirozeně vydána. ... Texty z našeho století jsou rovněž
v různých vydáních „Katolické dokumentace“ [Documentation catholique].

¹³⁹ Cit podle: Créteineau-Joly, díl II, str. 112 ad. Encyklika obsahuje také stručné projednání monstrózní
doktríny sekty karbonářů. Potvrzuje, co jsme si již o zednářstvu řekli.

¹⁴⁰ Tamtéž, díl II, str. 373 ad.

„Nepokoje, jež se za poslední roky v Brazílii rozmohly důsledkem machinací těch, kteří jako členové zednářské sekty pronikli do zbožných křesťanských bratrstev a především v diecézích Olinda a Bélem de Para vyvolaly těžký konflikt, byly pro Naši duši předmětem trpkého zármutku; nemohli jsme bez bolesti přihlížet, jak se morová nákaza této zhoubné sekty za účelem zkažení řečených bratrstev rozšířila do té míry, že sdružení, založená k rozvíjení upřímného ducha víry a zbožnosti, jsou v důsledku neblahé žně plevelu, jehož zárodky do sebe přijala, uvržena do tak žalostného stavu.“¹⁴¹

18. června 1871 Pius IX. v promluvě k poselstvu francouzských katolíků pranýřoval liberální katolíky, tedy lidi, kteří by se chtěli smířit s principy roku 1789:

„Ateismus v zákonech, lhostejnost v religiózních záležitostech a zhoubné zásady, jež se nazývají ‚liberálně-katolické‘, jsou ... pravými příčinami úpadku státu, a jsou to také ony, jež Francii zruinovaly. Věřte mně, zlo, na něž vám ukazuji, je ještě hroznější než revoluce, ba dokonce než Komuna! Katolický liberalismus jsem vždy odsuzoval, a odsoudil bych jej ještě třeba čtyřicetkrát, kdyby toho bylo třeba.“¹⁴²

Možná někoho udiví, že Pius IX. považuje liberální katolíky za ještě nebezpečnější než zuřivé komunisty a zednáře. Důvod spočívá v tom, že zjevného nepřítele je snadnější vypátrat, než falešného bratra, který – vydávaje se za přítele – lehčeji katolíky svádí, respektive jejich díla sabotuje. V breve, určeném 6. března 1873 *Kroužku svatého Ambrože z Milána*, Pius IX. objasnil, proč se musí zásadně nedůvěřovat katolíkům, naplněným moderními idejemi:

„Nechybí lidé, usilující o uzavření paktu mezi světlem a tmou, a sloučení spravedlnosti s nespravedlností pomocí tak zvaných liberálně-katolických idejí; spočívajíc na velice zhoubných zásadách jsou nakloněni násilným zásahům světské moci do duchovních záležitostí a své stoupence navádějí k uctívání nespravedlivých zákonů nebo alespoň k jejich tolerování, jako by nebylo psáno, že nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. ... **Tito lidé jsou nebezpečnější a zkázonosnější než zjevní nepřátelé, protože podporují jejich snahy, aniž by se ti ukazovali. Tím, že balancují tak říkajíc na hranici [církvi] odsouzeného veřejného mínění, vyvolávají dojem bezúhonného učení, lapají takto neopatrné přátele usmiřování a klamou upřímné osoby, které by se jinak zřejmému bludu vzepřely. Tak štěpí mysle lidí, ničí jednotu a oslabují síly, jež je třeba spojovat a postavit všechny společně proti nepříteli.**“¹⁴³

Také pohlavár francouzského zednářstva překvapivě potvrdil, že právě falešní křesťané byli nejsilnějšími pomocnými sbory sekty. Eugène Taconet, tehdy vydavatel listu

¹⁴¹ Cit. podle: „Verbe“ [Slovo] č. 123, červenec/srpen 1961, str. 44.

¹⁴² „Proslovy našeho svatého Otce papeže Pia IX., určené ve vatikánském paláci věřícím Říma a katolickému světu od počátku svého zajetí“ [Discours de notre très sain père le pape Pie IX, adressés dans le palais du Vatican aux fidèles de Rome et du monde catholique depuis le commencement de sa captivité], poprvé sebrané a publikované františkánským páterem D. Pasqualem, Paříž 1875, díl I, str. 134 ad. Citovaný text je také v pozoruhodné knize Doma Felixe Sarda y Salvany, *Liberalismus je hřích* [Le libéralisme est un péché], napsané koncem 19. století a znovu vydané v Paříži 1975, str. 38.

¹⁴³ Cit. podle: Msgre Delassus, *Sociální pravdy a demokratické bludy* [Vérités sociales et erreurs démocratiques], str. 398 ad.

„Svět“ [„Le Monde“], otiskl v době I. vatikánského koncilu rozhovor s vysokým hodnostářem zednářstva.

„Náš plán,“ řekl mu partner v hovoru, „zpočátku předpokládal zabránit shromáždění koncilu, což by pro nás bylo snadnější [vždyť zednáři vládnu republice], ale záhy jsme poznali, že namísto podporování naší věci jí tím můžeme silně uškodit. Podněcováním odporu vlád, jejichž spoluprací jsme si jisti, bychom jen vyvolali větší náklonnost národů k papeži a církvi. Především bychom však ztratili **cennou podporu, které se nám po léta dostávalo od jisté mocné strany, sloužící nám jako most mezi námi a církví, liberálně-katolické strany. Je to strana, na jejímž pečlivém opatrování nám velice záleží a která našim zájmům slouží lépe**, než si myslí více či méně vynikající muži, jež k ní náležejí ve Francii, Belgii, v celém Německu, Itálii ba dokonce v Římě, v okolí samotného papeže.“

Citované přiznání vysokého zednáře dokládá, že nejhorším nepřítelem Církve jsou falešní křesťané, a také ukazuje, že katolické kruhy všech evropských zemí byly již nakažené bacilem lidských práv. Samotné okolí papeže bylo vtaženo do účasti!

*

Lev XIII. jasně prohlásil, že zednářstvo usilovalo získat pro své ideje nižší klérus. V encyklice *Inimica vis* z 8. prosince 1892 varoval biskupy a arcibiskupy Itálie:

„Jiným, neméně lstivým způsobem se zednářští sektáři snaží svádět nižší klérus všemožnými sliby. A za jakým účelem? Chtějí opatrně získat správce svatých záležitostí pro svou věc a poté, jakmile ti již budou získáni pro nové ideje, udělat z nich rebely proti zákonné autoritě.“

13. října 1884 po odsloužení mše svaté se Lvem XIII. dostalo vize. Na otázku, co se přihodilo, papež prohlásil, že ve chvíli, kdy sestoupil ze stupně oltáře, uslyšel vzápětí dva hlasy, z nichž jeden byl jemný a dobrý, druhý ostrý a tvrdý. Ostrý hlas k Pánu volal: „Dokážu Tvou církev zničit!“ Mírný hlas Pána mu odvětil: „Ty to dokážeš? Nuže, tak to udělej.“ Satan odpověděl: „K tomu potřebuji víc času a moci.“ Pán Ježíš se zeptal: „Kolik času? Kolik moci?“ Satanova odpověď: „75 až 100 let a větší moc nad těmi, kteří se dávají do mých služeb.“ Náš Pán pravil: „Máš čas, máš mít i moc. Dělej si s tím, co jen budeš chtít.“ – Okamžitě po vyslechnutí tohoto dialogu se Lev XIII. vrátil do své pracovny a složil dvě prosebné modlitby k svatému archandělu Michaelovi, obránci katolíků na konci času. Nařídil, aby se menší z nich četla po každé tiché mši. Jeho obavy se ukázaly jako oprávněné: zhruba půl století po smrti Lva XIII. dokázal starý nepřítel lidského rodu, že Vatikán řečenou modlitbu **zrušil!**

Osud velké modlitby k archandělu Michaelovi je ještě děsivější. Již za života papeže Lva XIII. byla Církev téměř až k samému vrcholu infiltrována: papežem vytvořený velký exorcismus byl zrádci v sutaně zkomolen! Vydání z roku 1903 [rok úmrtí papeže Lva – pozn. němec. překl.] je poslední, jež zůstalo úplné. Všechna **následující byla zkrácena o pozoruhodný odstavec, a sice o ten nejdůležitější!** Satanovi se nelíbí, je-li zostuzen. A zjevně jen zásahem prozřetelnosti nebojácni badatelé roku 1984, přesně sto let po papežské vizi, odhalili úplný text velké prosebné modlitby k svatému archandělu Michaelovi a nově jej vydali.¹⁴⁴ – Reprodukujeme zde její podstatnou část, tedy právě tu, kterou se mocnosti temnot snažily za každou cenu zatajit.

¹⁴⁴ Editions sainte Jeanne d'Arc, Villegenon 1984.

Předem si řekněme, že přímluvná modlitba končí dovoláním se různých světců. Infiltrující nepřátelé potlačili „svatého Josefa, snoubence Marie“. A z jakého důvodu? Budiž nám dovoleno přednést vlastní hypotézu. V litanii k svatému Josefu je mu dáván titul „postrach zlých duchů“ a „ochránce svaté církve“. Jenže právě démoni chtěli proniknout do Církve a zevnitř ji ničit. Vyzývání svatého Josefa by tedy jejich snahám bezpochyby bránilo. Možná (zůstáváme jen na půdě spekulace), že je přísluhovači Satana odstranili právě z tohoto důvodu.

Přejděme nyní k vlastní modlitbě. Vypuštěný text sestává ze tří částí: pád andělů, svedení lidstva na této zemi, a podvracení Církve.

„Svatý Michaeli s celým vojskem svatých andělů, vybojuj i nyní boj Páně tak, jako kdysi proti Luciferovi, pánovi pýchy, i jeho odpadlým andělům. Ti přesto nic nezmohli a napříště pro ně již nebylo místa v nebi. Takto byl svržen veliký Drak, nazývající se Ďábel a Satan, svádějící celý okrsek zemský. Byl svržen na zem, a andělé jeho byli svrženi s ním“ (Zj 12,8-9).

Avšak hle, starý nepřítel, vrah od počátku (J 8,44), se zuřivě pozdvihl, „předobněn v anděla světla“ (2 K 11,14), doprovázen hordou zlých duchů; pobíhá po zemi všemi směry a všude se vtírá, aby vyhladil jméno Boží i jeho pomazaných, aby duše, mající být korunovány věčnou nádherou, oloupil, zkažil a přenechal věčnému zatracení. Zlomyslný Drak našeptává duchem i srdcem zkaženým lidem proudu špatností: virus své bezbožnosti, ducha lži, zloby a zlořečení, smrtelný dech neřestí, smilstva a zobecněné nespravedlnosti.“

Následuje úžasný pohled do budoucnosti, dokument nejvyšší důležitosti pro takové, kteří zůstávají opravdově katoličtí a falešných vůdců se chtějí vyvarovat:

„Církev, nevěsta Beránkova, bude všude svým lstivým nepřítelem sycena zatrpklostí a napájena jedem: své rouhačské ruce již vložili na všechno, co je jí nejsvětější. Tam, kde byly zřízeny stolec svatého Petra a učitelská katedra pravdy, postavili trůn své ohavné zloby, aby tak mohli bít pastýře a stádo rozehnat. Svatý Michaeli, nepřemožitelný veliteli, pomáhej proto lidu Božímu, bojujícímu s duchem nespravedlnosti, dodej mu vítězství a nech jej triumfovat.“
– Takto viděl papež Lev XIII. naprostý úpadek katolicismu skrze heretické biskupy, kardinály a dokonce *papeže*.

*

Sv. Pius X.: V čase smrti Lva XIII. byl rozklad Církve již hodně pokročilý a zednářům jen o vlásek unikla možnost dostat papeže „podle svých potřeb“, protože v roce 1903 by namísto kardinála Sarto (Pia X.) konkláve již málem zvolilo kardinála Rampollu, luciferiánského zednáře! Tou pochmurnou záležitostí se budeme ještě blíže zabývat v XVII. kapitole č. 1.

Podvratná zednářská činnost však nicméně již hodně postoupila. Významná část duchovenstva i věřících holdovala zásadám, jež sekta začala pouštět do oběhu. Ještě jako biskup msgre Sarto prohlásil, že v táboře nepřátel víry nejsou nejnebezpečnější ti, kteří se jako takoví otevřeně projevují, nýbrž jiní, oklamání či přetvařující se: liberální katolíci...

„Žádný jiný druh není nebezpečnější, a abychom se o tom přesvědčili, postačí ukázat na neústupnost úsilí, s nímž propagují své falešné učení, aby Církev přivedli na svůj způsob myšlení. Kněží musejí být na stráži před takovým pokrytečtím, které se vloudilo do Kristova ovčince a káže blíženeckou lásku a moudrost,

jako by to byla láska, nechávat ovce rvát vlkem, a jako by byla ctností Bohem zavržená moudrost těla, o které stojí psáno: ‚Zahanbím moudrost moudrých a chytrost chytrých zmařím.‘ Kněží by měli vědět, že zvláště v dnešní době si nezaslouží být nazýván služebníkem Božím ten, kdo odmítá obětovat ochraně integrity víry své pohodlí a osobní výhody. Právě ti však, ještě více než zjevné popírání víry nevěřícími, šíří lstí a lží perfidní liberální katolicismus, který se již dostal na samu hranici hereze a přitom se snaží dodávat si zdání, že se i nadále přidržuje čistého učení. Kněží se mají varovat akceptování jakékoli ideje liberálního katolicismu, jež se pod maskou dobra snaží smířit spravedlnost s nespravedlností a hlásá, že státu přísluší všechno a Církvi jen málo nebo nic, jako by ta byla pouze filiálkou či orgánem prvního. **Liberální katolíci jsou vlky v rouše beránčím. Svého poslání si vědomý kněz musí odhalovat jejich lstivé pletichy, jejich zlomyslné záměry. Budou vás nazývat papeženeckými, klerikálními, zpátečnickými, intransigentními** [dnes integristickými, resp. fundamentalistickými – pozn. němec. překl.]; **buďte na to hrdí a nevšímejte si posměšků zlých...**

Dbejte pečlivě, vy kněží, aby vaší vinou učení Ježíše Krista neutrpělo na kráse své nedotknutelnosti. Chraňte vždy čistotu a nedotknutelnost učení ve všem, co se týká základů víry, mravů a disciplíny. ... Mnozí nerozumějí žárlivé péči, které se musí dát průchod k zachování čistoty učení. Případá jim přirozené a současně nezbytné, aby se Církev vzdala něčeho z této nedotknutelnosti; zdá se jim nesnesitelné, že uprostřed pokroků vědy chce jenom Církev neúhybně setrvávat na těchto zásadách ... Tito lidé zapomínají na příkaz apoštola: ‚Přikazuji ti před Bohem, jenž všecko obživuje, a před Kristem Ježíšem, který pod Pontiem Pilátem osvědčil krásné vyznání, abys zachovával přikázání bez poskvrny, bez úhony až do příštího příchodu Pána našeho Ježíše Krista‘ [1 Tm 6,13 ad.]. Jestliže se toto učení v tomto světě již nedokáže zachovat nezkažené, pak se Syn Boží zjeví po druhé. Nicméně, my musíme až do posledního dne poklad svaté víry nedotčeně uchovávat a opakovat proslulé zvolání svatého Hilaria: ‚Raději v tomto světě zemřít, nežli poskvřit cudnost pravdy.‘¹⁴⁵

Svatý Pius X. ještě rozmnožil varování před průnikem nepřitele do Církve. Ve své encyklice z 28. července 1906 promlouval o „*duchu vzpurnosti a nezávislosti*“, jež se projevuje v kléru.

„Běda! Otrávené ovzduší stále více kazí ducha naší doby. Že však řečený duch proniká až do samotné svatyně ... je něčím, co Naší duši naplňuje nezměrnou bolestí. A jsou to především mladí duchovní [podle direktiv Vysoké Venty], kterým tak neblahý duch přináší zkázu tím, že mezi nimi šíří nové a zavrženíhodné teorie o povaze poslušnosti. Ještě však závažnější na tom je, že se tím povstávající armádě rebelů přivádějí noví rekruti – pro takové učení se dělá více či méně tajná [tedy zednářská] propaganda mezi mladými lidmi, jež se v seminářích připravují na kněžství.“

Značná část katolické mládeže již sedla na vějičku novým teoriím, jak záhy uvidíme v XVI. kapitole č. 4, kde si ukážeme proslulou encykliku *Notre chargé apostolique*... Nejprve si však zde ocitujeme obsáhlejší výňatky z encykliky *Pascendi dominici gre-*

---

¹⁴⁵ Cit. podle: „La contre-réforme catholique“ [Katolická protireformace] č. 237, listopad 1987, str. 5.

gis z 8. září 1907. A nejsme to my, nýbrž svatý papež, kdo říká: „Nepřátelé pronikli do samého srdce Církve.“

„Původce bludu,“ píše papež, „již dnes není třeba hledat mezi zjevnými nepřáteli Církve. Skrývají se ... v lůně a srdci Církve samé, nepřátelé, kterých je třeba se obávat tím více, čím méně jsou zřejmí. Mluvíme... o velkém počtu laiků, a – což je ještě nutnější ukázat – o kněžích, kteří pod zdáním lásky k Církvi, jakkoli sami nedotčeni teologií a skutečnou filosofií, zato však až do morku kosti proniknutí jedem bludu, který přijali od nepřátel katolické víry a zřikajíce se jakékoliv skromnosti vystupují jakožto obnovitelé Církve, aby v pevně sevřených bojových řadách vedli troufalý útok proti všemu, co je nejsvatější v díle Ježíše Krista.“ – Poslední věta exaktně odpovídá vizi Lva XIII., který pravil, že „nesmírně lstiví nepřátelé své rouhačské ruce již vložili na všechno, co je Církvi nejsvětější“. – Tehdy byl ovšem Petrův stolec obsazen dobrým papežem.

Svatý papež Pius X. se cítil být obklíčen vlky a v tísní zvolal:

„Nesporně jsou nepřáteli Církve, a když se říká, že není nad ně horších, skutečně tomu tak je. Neboť, jak již řečeno, nepracují zvenku, **nýbrž zevnitř na její zkáze**. Nebezpečí již dnes proniklo téměř do nitra a žil samotné Církve: jeho rány zasahují tím jistěji, protože lépe vědí, kam mají udeřit. Dodejme ještě, že to nejsou větve nebo výhonky, kam přiložili sekeru, nýbrž samotný kořen, to znamená její nejhlubší vlákna. Poté, co kořen věčného života přeřali, snaží se nechat virus obíhat v celém stromě; není již žádná součást katolické víry, která by byla bezpečná před jejich rukou a k jejímuž zničení by neučinili všechno možné.“

Svatý Pius X. odhalil i rozmanité taktiky, známé pod nejrůznějšími označeními jako liberální katolíci, novátoři, modernisté, křesťanští demokraté a progresisté, jichž užívají falešní křesťané.

„Proti autoritě, která je trýzní, necítí žádnou trpkost: konec konců je to jen její povinnost jakožto autority. Pouze si stěžují, že vůči jejich kárání zůstává hluchá, protože mezitím se množí překážky před dušemi na cestě k ideálu. Přesto přijde čas, a nastane s jistotou, kdy již nebude třeba žádných vytáček, protože vývoji síce lze bránit, ale není možné jej zdolat. A tak pokračují svou cestou: kárání a odsouzení jdou klidně dál a pod lživým zdáním podřízenosti skrývají svou bezmeznou troufalost. Pokrytecky sklánějí hlavu, zatímco v myšlenkách i všemi silami sledují jako dříve narýsovaný plán. Je to u nich záměr i taktika, jednak proto, že autoritu popichují namísto jejího zničení, jednak z toho důvodu, že jim záleží na setrvávání v lůně Církve, aby tam obecné vědomí mohli postupně zpracovávat a pozměňovat, čímž ovšem sami – aniž by si to uvědomovali – přiznávají, že obecné vědomí není na jejich straně a oni že se proti každému právu prohlašují za jeho interprety. Zednářští a pseudokřesťanští krtci tudíž již nechtějí Petrův stolec rozbít, nýbrž obsadit poté, co zkazili duchovní postoje křesťanů. Je to do písmene plán Vysoké Venty, který se uskutečňuje! Otevřené hlásání ateismu by pravděpodobně mnoho křesťanů nepřesvědčilo. A z tohoto důvodu **směšuje Satan často pravdu s bludem. Světlo vábí až příliš důvěřivé duše a skrývá v sobě jed falešných principů**. Proto jsou liberální katolíci perfektními adepty ďábla. Slučovat v sobě racionalistu s katolíkem dokáží s tak rafinovanou obratností, že nedostatečně a včas varované katolíky snadno tak říkajíc vodějí za nos. ... Není žádný druh důsledností, kterým by se vyhýbali, anebo lépe řečeno, jež by hlasitě a sebe-

jistě nezachovávali. S tím spojují – což se jim k uskutečňování přeměny hodí – život plný činnosti, jedinečné píle a horlivosti pro studium, a obvykle i takové mravy, jež jsou svou přísností jinak chvályhodné.“

Znovu je zde frapantní podobnost s pokyny Vysoké Venty:

„Musíte si dodávat zdání vážných a mravných lidí... Taková reputace pak vytvoří našim učitelům přístup k mladému kléru i do nitra klášterů.“

Svatý Pius X. také pranýřoval jejich obojakou licoměrnost:

„Kdo je slyší nebo čte, byl by v pokušení věřit, že upadají do rozporu sami se sebou, že jsou kolísaví a nejistí. Ale kdeže: všechno je pečlivě uvážené, vše je záměrné, ovšem ve světle principu, že víra a věda se navzájem vylučují. Tuto stránku jejich díla by mohl katolík podepsat; ale zalistujte trochu dál, a máte pocit, že čtete racionalistu.“

Je to právě směšování pravdivého se lživým, oblíbená taktika zla. Na způsob Encyklopedie skrývají modernisté své bludy do pravdivých konstatování; jsou rozhodnutí „své učení nepřekládat v celých souvislostech, nýbrž rozkládat je na zlomky a tu a tam utrousit to, co budí u mnohých dojem, že jsou kolísaví a nerozhodní, zatímco jejich ideje jsou naprosto pevné a konsistentní“.

Avšak úskoky novotářů tím ani nejsou zdaleka vyčerpány. Mají ještě plný arzenál dovedných triků!

„Kdykoli jeden z nich promluví, ostatní mu jednohlasně aplaudují a jásají nad pokrokem vědy; najde-li se nešťastník, který tu nebo onu novotu kritizuje, ať si je jak chce neslýchaná, vrhnou se na něj jako jeden muž. Kdo ji [novotu] popírá, jedná se s ním jako s ignorantem; kdo ji naopak schvaluje a zastává, je vynášen do nebe. Takto oklamáni se k nim mnozí přidružují; kdyby znali pravý stav věci, s odporem by se od nich odvrátili.“ – Je vůbec možné v tom nevidět lóžemi používanou taktiku k vytváření veřejného mínění?

Přestože se považují za katolíky a tak se sami i označují, bojují tito lidé pod praporem Satana. A přesně jako on nenávidějí *skutečné* katolíky.

„Modernisté s veškerou zuřivostí a úsilím pronásledují katolíky, kteří statečně bojují na straně Církve. Neexistuje žádná pomluva a nadávka, kterou by na jejich adresu nevychrlili; nejoblíbenějšími z nich je ignorance a tvrdohlavost. A jedná-li se o protivníka, kterého je třeba se obávat pro jeho učenost a pevnost ducha? Pak se jej snaží přivést k bezmocnosti tím, že se kolem něj vytváří spiknutí mlčení. Je to tím ohavnější jednání, že ve stejnou dobu zahrnují bez míry a bez konce chvalozpěvy toho, kdo se staví na jejich stranu. ... Novoty modernistů přicházejí odevšad a jsou přijímány s obdivem a pochvalou. Čím větší drzost spisovatel ukáže k pošpinění staré doby a k podrytí učitelského úřadu Církve, tím více je uznáván jako skutečný učenec. A nakonec..., když se stane, že jeden z nich je Církví odsouzen, ostatní se kolem něj ihned seskupí, zahrnují jej chválou a uctívají téměř jako mučedníka za pravdu. Mládež, omámená a pomýlená takovým přívalem vy-chvalování i hanobení, pak ze strachu být považována za ignoranta, ze ctižádostivé touhy po titulu učence, ale současně i z vnitřního popudu pýchy začne nakonec plout s proudem a vrhá se do náruče modernismu.“

Při četbě encykliky *Pascendi dominici gregis* máme před očima skutečné bratrstvo heretických spisovatelů, jako bylo bratrstvo kakuaků zednáře Voltaira. A je tu opravdu

všechno: houževnatý odpor proti autoritě, svádějící spisy, mezi neškodné pasáže obratně roztroušené bludy, střídání vychvalování, pomlouvání nebo spikleneckého zamlčování protivníků. Strategii zednářů znovu nacházíme v „modernisty užívaných tricích“, jak řekl svatý Pius X.

„Zmocňují se učitelských úřadů v seminářích, na univerzitách, a mění je v katedry morového dechu. Maskování podle okolností, rozsévají z posvátných kateder své učení a otevřeně je přiznávají na svých kongresech; nechávají je pronikat do společenských institucí a zavádějí je do módy. Pod svým jménem i pseudonymem [srv. Voltaire = Lord Bolingbroke] vydávají knihy a časopisy. ... Jeden a tentýž užívá rozmanitých pseudonymů, aby tak předstíraným množstvím autorů snadněji oklamali nepozorného čtenáře.“ – A výsledek? „Díky troufalosti a převaze jedněch, lehkomyšlnosti a neopatrnosti druhých se vytvořila atmosféra, jež všechno obklopuje, vším proniká a roznáší dál nákazu.“

Záměrně jsme upustili od předkládání a vyvracení bludů, systematicky modernisty podporovaných. Doporučujeme čtenáři, aby sám sáhl po mistrovské encyklice *Pascendi*. Chtěli jsme pouze ukázat, že svatý Pius X. s obdivuhodnou prozíravostí ustavičně pranýřoval pronikání nepřátel do Církve.¹⁴⁶

*

Pius XI.: Ve dvacátých letech nabylo spiknutí alarmujících rozměrů, protože nejen nižší klérus a mládež, nýbrž i značná část vysokého duchovenstva již bojovala pod praporem revoluce. Jako důkaz tohoto tvrzení nám poslouží tajná konsistoř z 23. května 1923, v níž se Pius XI. dotázal kolem 30 kardinálů, zda by bylo vhodné svolat všeobecný koncil. Kardinál Billot zdůraznil „existenci výrazné různosti mínění v samotném episkopátu“, jež „by hrozila vést k nekonečně dlouhým diskusím“. Kardinál Boggiani soudil, že „značná část kléru je již proniknutá modernistickými myšlenkami. ... Takové smýšlení by mohlo jisté [koncilní] otce přimět k přednášení návrhů a zavádění metod, jež jsou neslučitelné s katolickou tradicí“. Kardinál Billot byl ještě jednoznačnější. Vyjádřil obavu, že koncil by byl „manévrován nejhoršími nepřáteli Církve, kteří se již, jak tomu naznačují jisté příznaky, chystají **uspořádat revoluci v Církvi, rok 1789**“.¹⁴⁷

Pius XI. shledal obavy kardinálů oprávněnými a upustil od svolání ekumenického koncilu. Jan XXIII. již takovou opatrnost neprojevil, a dobře víme, co následovalo...

Zmíňme zde ještě, že Pius XI. v okružním listu *Divini redemptoris* odhalil infiltrační snahy komunistů:

„Pod etiketami, které nikdy nezmiňují komunismus, zakládají sdružení a vydávají časopisy, mající za jediný cíl zanést své bludy do kruhů, kam by jinou cestou nikdy nedokázali proniknout; takto se opakovaně snaží všemi prostředky pokrytecky infiltrovat dokonce i do katolických organizací.“

¹⁴⁶ Pozn. editora českého překladu: z novějších prací lze na doplnění doporučit studii Johanna Rothkranze, *44 rozšiřovaných bludů o Židovstvu* [44 Irrtümer über das Judentum], Durach 2005.

¹⁴⁷ Cit. podle: Raymond Dulac, *Biskupská kolegiální na II. vatikánském koncilu* [La collégialité épiscopale au IIe concile de Vatican], Paříž 1997, str. 9 ad. Totéž znovu cit. podle: Msgr Marcel LeFebvre, *Zbavili jej trůnu* [Ils l'ont découronné], Escuroles 1987, str. 158 ad.

Považujeme za vhodné reprodukovat k danému tématu nanejvýš odhalující přiznání francouzského komunistického poslance. V roce 1928 se Florimond Bonte na katolíky, nakažené demokratickými zásadami, obrátil s těmito slovy:

„Pokud jde o vás, s vámi nebudeme bojovat. Jste nám prospěšní. Chcete-li vědět, jak znamenitou práci nám vykonáváte, podívejte se na mě; také já jsem vyšel z vašich řad. Před válkou jsem byl jedním z vás. Od té doby jsem vyvodil logické závěry ze zásad, které jste mě naučili. Díky vám pronikne komunismus tam, kam byste jeho stoupence jinak nikdy nepustili: do vašich škol, dobročinných spolků, do vašich studijních kruhů i odborů. Jen tak zdatně pokračujte. Všechno, o čem věříte, že děláte pro svou demokracii, děláte ve skutečnosti jenom pro komunistickou revoluci.“¹⁴⁸ – Znamenitá definice škodlivosti liberálního katolicismu!

Další taktika, pranýřovaná Piem XI.:

„Občas se stává, že komunističtí vůdci, aniž by se sebedméně vzdali své ideologie, nabízejí katolíkům humanitární nebo charitativní spolupráci; předkládají projekty, které ve všech bodech odpovídají křesťanskému duchu a učení.“

Smí se spolupracovat s nepřáteli víry? Ukážeme si zasedací protokol konventu Velkého Orientu z roku 1931:

„Můžeme uvést příklady společností, v nichž jsou profánní [tj. nezednáři] postupně sbližováni s myšlenkami, že opuštění tradičního egoismu je ze všech aspektů výhodné, že individuální prospěch je s obecným prospěchem solidární a že není nic většího, než loajální spolupráce, i kdyby byla spojena s obětmi a odříkáním. *Přestože jsou tyto společnosti složené z reakčních elementů, oddávají se pozorně zednářství, aniž by to věděly.*“

*

Pius XII. v projevu k Svatému kolegiu 2. června 1948 varoval před rakovinou, rozleptávající církev:

„Vytvářejí si dvojité vědomí tvrzením, že zůstávají členy křesťanského společenství, a současně však jako pomocné sbory bojují v řadách bezbožníků... Nyní přesně tato obojakost, resp. rozštěpení vědomí, hrozí dříve či později vytvořit rakovinový nádor v srdci křesťanstva.“

Papež věnoval celou encykliku (*Humani generis*, 12. srpna 1950) vyvrácení zhoubných bludů, které se liberální katolíci snaží vnášet mezi lid.

Jeho list z 13. srpna 1954 ostře káral lstivé osoby, zarputile pracující na zničení víry a mající v tom bohužel velký úspěch:

„V dnešním světě, plném léček a nebezpečí, je mnoho takových, kteří troufale šíří bludy mezi věřícími. Drzá, otevřená nebo skrývaná propaganda se vtírá katolíkům se záměrem odlákat je od Krista i povinné věrnosti Církvi, a současně jim vyrvat víru z duše. Bohužel vedle těch, kdož víru statečně hájí, jsou i mnozí, kteří se jí vzdávají.“

Ukážeme si zde ještě jeho dvě důvěrná sdělení z doby, kdy byl ještě kardinálem. ... Kardinál Pacelli, tehdy státní tajemník Pia XI., svému příteli, hraběti Enrico Pietru Galeazzimu, s obavou sdělil:

---

¹⁴⁸ Cit. podle: Jacques Ploncard d'Assac, *Okupovaná církev* [L'Eglise occupée], Chiré-en-Montreuil 1975, 2. vyd. 1983, str. 264.

„Předpokládejme, drahý příteli, že by komunismus byl jen viditelným nástrojem k převratu v Církvi i tradice božího zjevení; v takovém případě bychom byli svědky podvracení všeho, co je duchovní: filosofie, vědy, práva, školství, umění, tisk, literatury divadla i náboženství. Oznámení Nejsvětější Panny malé Lucii ve Fatimě [roku 1917 předpověděla velký odpad] mi nejdou z hlavy. Naprostá jistota Naší Paní ohledně nebezpečí, které hrozí Církvi, je Boží varování před sebevraždou, kterou by bylo **pozměnění víry v její liturgii, teologii a její duši. Slyším kolem sebe hlasy novotářů, kteří bourají posvátnou kapli, dusí univerzální jas Církve, zavrhují její okrasu a chtějí jí vštípit výčitky svědomí za svou historickou minulost.** Nuže, milý příteli, jsem přesvědčen, že Církev musí setrvávat na své minulosti, protože jinak si sama kope hrob.“¹⁴⁹

Během hovoru s jiným kardinálem předpověděl budoucí papež Pius XII. pochmurnou budoucnost:

„... Přijde den, kdy civilizovaný svět zapře svého Boha a **bude zpochybňovat Církev tak, jako zapochyboval Petr.** Bude se pokoušet věřit, že člověk se stal Bohem, že Jeho Syn je pouze symbol, je filosofií jako každý jiný, a křesťané budou v kostelech marně hledat červenou svítilnu, kde je očekává Bůh, jak zvolala hříšnice před prázdným hrobem: ‚Kam jste jej položili?‘“¹⁵⁰

Facit

Kdo by ještě mohl pochybovat, že Církev je přinejmenším od začátku 19. století infiltrovaná? Ze zcela různých pramenů – od pomocníků Satana, od Panny Marie, od papežství – pocházející svědectví se perfektně shodují.

Dáme-li na sdělení rakouského kancléře Metternicha, byla Vysoká Venta založena bavorskými ilumináty. Tím je i vysvětleno, že plán karbonářů konec konců není úplně nový. Jeho koncepční náčrty se nacházejí již u Adama Weishaupta, zakladatele iluminátského řádu.

Weishaupt byl však financován svými souvěrci Rothschildy a Vysoká Venta přijímala peněžní pomoc od německých, portugalských a uherských Židů. Řečeno po pravdě, plán k infiltrování katolické církve je toužebné přání, kolující v židovských kruzích již po staletí. Před přesně půl tisíciletím, v prosinci 1489, tajná nejvyšší rada diaspory se sídlem v Konstantinopoli dala následující pokyny Židům v Arles, které nejkřesťanštější král vyzýval k obrácení na křesťanství:

„Milí naši v Mojžíši, obdrželi jsme vaše poselství, jež nám zvěstovalo neštěstí, které vás postihlo. Sdílíme s vámi váš zármutek. Mínění našich velkých rabínů je toto: Pravíte, že francouzský král vás nutí přijmout křesťanství. Pokořte se, přijměte křesťanství jako vnucené, *avšak zachovávejte i nadále zákon Mojžíšův ve svých srdcích.* Pravíte, že vám chtějí vzít váš majetek. Učiňte ze svých synů kupce, abyste takto postupně pomocí pokoutních obchodů odebrali majetek křesťanům. Stěžujete si, že křesťané ohrožují vaše životy. Učiňte ze svých synů lékaře a lékárníky, aby mohli beztrestně škodit životům křesťanů. Ujišťujte nás, že boří vaše synagogy. **Snažte se udělat z vašich synů křesťanské duchovní a kanov-**

¹⁴⁹ Cit. podle: Msgre. Roche / P. Saint Germain, *Pius XII. před dějinami* [Pie XII devant l'histoire]; to znovu podle: Daniel Le Roux, *Petře, miluješ mě?* [Pierre m'aimes-tu?], Escuroles 1988, str. 1.

¹⁵⁰ Tamtéž.

níky, a potom můžete vy škodit jejich církvi. Když dodáváte, že musíte snášet mnohá protivenství, učíte ze svých dětí advokáty, kteří se budou zabírat veřejnými záležitostmi, a tím si podrobíte křesťany, převedete na sebe jejich majetek a tak se jim pomstíte. Neuchýlíte-li se od těchto pokynů, stanete se z ponížených sami mocnými a slavnými.¹⁵¹

A již v 17. století varovala nebesa zbožnou řeholnici v Quito (Ecuador), že počínaje francouzskou revolucí nastane veliký odpad od víry, a ten bude spojen s rozmachem demokracie. 2. února 1634 se Maria zjevila matce Marii-Anně Torres od Ježíše a mimo jiné jí vyjevila:

„Koncem 19. století a po většinu 20. století se budou na zemi šířit různé hereze, které se pak stanou svobodnou republikou.“¹⁵²

Podívejme se tedy, jak se tato proroctví naplnila.

---

¹⁵¹ Cit. podle: Jacques Brunerav, *Královská koruna králů z Arles* [La royale couronne des roys d'Arles], 1644; a totéž znovu cit. podle: Gygès, *Židé v dnešní Francii* [Les juifs dans la France d'aujourd'hui], Paříž 1985, str. 19.

¹⁵² Kompletní text in: „Úřední bulletin distriktu Francie“ [Bulletin officiel du district de France] Kněžského bratrstva sv. Pia X., č. 29, Suresnes, září 1988.

XVI

Liberální katolíci

„Je něco horšího, než zjevné popírání, a sice upouštění od svých zásad, pomalé upadávání pod zdáním věrnosti.“

(*Jacques Piou, kající se liberální katolík, 1914*)

Existují dvě totálně protichůdná učení, liberalismus a katolicismus. Prohlášení lidských práv, charta liberalismu, proklamuje absolutní nezávislost lidského rozumu. Naproti tomu katolicismus zdůrazňuje totální podřízenost jednotlivce i společnosti Božím přikázáním. Od francouzské revoluce se rozpoutal boj na život a na smrt mezi stoupenici obou řečených učení.

Na podvrácení katolické citadely zevnitř vymysleli zednáři nového trojského koně, liberální katolicismus resp. katolický liberalismus. Tzv. liberální katolíci se zřikají jistých dogmat a zavádějí do Církve zásady roku 1789. Přestože se vydávají za křesťany, akceptují víře odporující principy – svobodu názorů, suverenitu lidu, zákon počtu i odluku státu a Církve. Abbé Lamennais pranýřoval neblaze proslulou formuli o „**svobodné církvi v svobodném státu**“, tedy říkadlo, jehož se později Pavel VI. do posledního písmene chopil.

Je možné to nebo ono dogma zamlčovat nebo opouštět, protože se vývojem moderní doby považuje za „zastaralé“?

„Víra je takové povahy,“ píše svatý Augustin, „že nic není méně možné, než tomuto věřit a ono zavrhnout. Kdo zjeveným pravdám i v jednom jediném bodě odpírá souhlas, se ve skutečnosti odřiká vůbec celé víry, neboť odmítá podřídit se Bohu, který je nejvyšší pravdou i vlastním podnětem a důvodem víry.“¹⁵³ Papež Lev XIII. v encyklice *Satis cognitum* z 29. června 1896 k tomu objasňuje: „Nic není příznačnější, než skutečnost, že ti, kdo z křesťanského učení přijímají jen to, co chtějí, se opírají o vlastní úsudek a ne o víru. Tím, že se ‚povyšují proti Bohu‘ (2 K 10,5), poslouchají spíše sami sebe než Boha.“

Liberální katolíci, kteří některá dogmata opouštějí a určité hereze přijímají, se tím vzdávají svého náboženství!

Toto nové hnutí je nesmírně nebezpečné, protože je zdánlivě katolické: kněží, biskupové a v naší době i sám papež k němu náležejí. Tím je uspávána opatrná nedůvěra věřících.

*

Dějiny katolického liberalismu velmi dobře podali Havard de la Montagne, *Historie křesťanské demokracie od Lamennaise po Georgese Bidaulta* [*Histoire de la démocratie chrétienne de La Mennais à Georger Bidault*] a Jacques Ploncard d'Assac, *Okupovaná Církev* [*L'Eglise occupée* (1975)]. Jako filosofický systém jej ve skvělých studiích analyzují Dom Sarda y Salvany *Liberalismus je hřích* [*Le libéralisme est un péché*]

¹⁵³ Sv. Augustin, *Komentář k žalmu 54*, č. 19.

a Dom Benoît, *Protikřesťanský tábor v 19. století* [*La cité antichrétienne au XIXe siècle* (1887)]. Četbu těchto děl lze jen vřele doporučit!

V rychlém sledu si nyní ukážeme některé klíčové momenty republikanizace katolíků ve Francii.

1. (Křivo)přísežníci

Ve XII. kapitole č. 1 a v XV. kapitole č. 3 jsme si již zmínili ostrou kritiku civilní ústavy kléru papežem Piem VI. a s ní souhlasících prelátů. Většina přísahajících kněží a biskupů (tedy těch, kdo odpřisáhli věrnost civilní ústavě) nakonec zcela odpadla od katolicismu. Mnoho farářů se oženilo.

Fauchet, člen lóže „Devět Sester“ [„Les Neufs Soeurs“], ústavě věrnost slibující biskup z Caen, v okamžiku totálního odpadnutí od víry složil podiv vyvolávající přísahu:

„Přisahám nesmiřitelnou nenávist trůnu a kněžství, a prohlašuji svůj souhlas, aby v případě porušení přísahy tisíc dyk probodlo mou křivě přísahající hrud', mé vnitřnosti aby byly rozervány, spáleny a můj popel rozptýlen do větru jako párník mé nevěrnosti.“¹⁵⁴ – Nepřipadá vám tato přísaha známá?

Přisahající duchovní uspořádali dva národní koncily (1797 a 1801), jež svolal abbé Grégoire, civilní ústavou povýšený na biskupa. Zde jsou reformy, které si přáli zavést v Církvi:

„Liturgie ve francouzštině, doprovázená světskou hudbou; ‚kolegialita‘ autority biskupa a kněží v diecézích; společná duchovní péče kněží i laiků; také ‚reprezentanty judaismu‘ zahrnující ekumenismus.“¹⁵⁵ – **Všechno to se již od druhého vatikánského koncilu uskutečnilo!**

Napoleon dosadil ústavě zavázané duchovní jako regenty seminářů. Lze si snadno představit, jak zhoubné výuky se tam seminaristům dostávalo. S červencovou revolucí začala setba klíčit a vyrážet.

2. Lamennais

Ve Francii byl katolický liberalismus uveden do oběhu prostřednictvím novin „Budoucnost“ [L' Avenir]. Jeho průkopníky byli páteři Lacordaire, Rohrbacher, Lamennais a šlechtic Montalembert.

Přímo ve vleku Rousseaua a lóže „Budoucnost“ dekretovaly, že neomylnou pravdu naprosto nelze hledat v učení Církve, nýbrž ve všeobecné vůli:

„Výsady, o nichž katolíci věří, že byly církvi předány nadpřirozeným způsobem, náležejí přirozeně lidstvu – to je skutečná, samotným Božím aktem stvoření ustavená církev, a všechny její výsady a božské vlastnosti tvoří ve svém celku to, co se nazývá suverenitou lidu; jí přísluší především vrchní velení, moc konečného rozhodnutí; neomylný soud: *vox populi, vox Dei* [hlas lidu je hlas Boží].“¹⁵⁶ – Katechismus lidských práv obsadil místo víry.

Tyto noviny, které se nazývaly katolickými, téměř doslovně převzaly ideje protestantů a zednářů. Pro porovnání Rousseau: „Nejobecnější vůle je vždy nejspravedlivější“

¹⁵⁴ Cit. podle: „Anti-89“ [L' Anti-89], č. 7, Suresnes, duben 1988.

¹⁵⁵ Článek Yvese Chirona in: „Fideliter“, červenec/srpen 1989, str. 51.

¹⁵⁶ Cit. podle: Jacques Ploncard d'Assac, *Okupovaná Církev* [L'Eglise occupée], Chiré-an-Montreuil 1975, 2. vyd. 1983, str. 64.

ší, a hlas lidu je skutečně hlasem Božím“ (*Ecyklopedie*, heslo „hospodářství“ [„économie“]). Srovnajme to ještě s bratrem Diderotem: podle něj se otázky práva a bezpráví „musejí přednášet lidskému pokolení; jemu jedinému náleží je rozhodovat, protože blaho všech je jedinou tužbou, kterou má... Všeobecná vůle je vždy dobrá: ještě nikdy nezklamala, a také nezklame“ (heslo „přirozené právo“ [„droit naturel“]).

Ve vydání z 9. března 1831 psal Lamennais o těch, „kteří si přejí republiku jako tu nejlepší a nejsvobodnější formu vlády“, a viděl „v jejich názoru pouze ctnosti“ – a to v průběhu červencové monarchie! Zastával se rovněž náboženské a tiskové svobody. A 18. října 1830 zašel tak daleko, že požadoval odluku státu a Církve.

„Instinkt národů, možná vedený temnou předtuchou budoucnosti, kterou jim určuje prozítknost, vyžaduje toto naprosté odloučení církve a státu, novou ústavou požadované oddělení, mající v sobě nejposvátnější princip svobody svědomí; a konečně odluku, která samotná dokáže osvobodit církve i stát ze situace, jež je pro oba stejně nepřirozená, stejně fatální.“

Reakce papežství na hereze, přednášené v Lamennaisově okruhu, na sebe nenechala dlouho čekat. Řehoř XVI. v encyklice *Mirari vos* z 15. srpna 1832 zavrhl náboženskou a tiskovou svobodu (srv. X. kapitolu č. 5 a 6). Svůj okružní list zakončil ostrou kritikou

„úsilí těch, kteří tak toužebně volají po odloučení Církve a státu, po rozbití shody mezi duchovní a světskou mocí. Vždyť je prokázanou skutečností, že všichni milovníci nejdivočejší svobody se více než všeho jiného obávají právě této shody, jež je pro Církve i stát vždy tak prospěšná a obšťastňující“.

Lamennais se nevyrovnal se svým odsouzením a nakonec se vzdal kněžství.

3. Usmíření s republikou

Velice významnou etapou rozvratu katolicismu bylo usmíření katolíků se zednářskou III. republikou. Co bylo toho důvodem?

Roku 1883 si Lev XIII. postěžoval u prezidenta Julese Grévyho na protináboženské šikanování. Lóžový bratr Grévy mu pokrytecky odpověděl:

„Lze snad podceňovat skutečnost, že – mnou neschvalované – vášně pocházejí hlavně z nepřátelského postoje části duchovenstva k republice? Já mám bohužel jen velmi malý vliv na nepřátele církve; Vaše Svatost však má velký vliv na nepřátele republiky. Jestliže se dokážete držet v mezích politické neutrality, která je velkou a moudrou myšlenkou Vašeho pontifikátu, dovolíte nám tím učinit rozhodující krok k tak žádoucímu uspokojení.“¹⁵⁷

Tato písnička byla opakována vládě blízkými novinami „Čas“ [„Le Temps“] i liberálními katolíky.

Válka byla sice započata zednáři a jimi také systematicky nadále vedena, Církve se však pouze bránila; *oficiální výklad byl přesto opačný*: protože rozbroje mají (údajný) původ v nepřátelství katolíků vůči republice, stačilo katolíkům pouze smířit se s demokracií k nastolení míru. Jinak řečeno, požadovalo se od nich složit zbraně!

---

¹⁵⁷ Cit. podle: Robert Havard de la Montagne, *Historie křesťanské demokracie od Lamennaise po Georgese Bidaulta* [Histoire de la démocratie chrétienne de La Mennais à Georges Bidault], 1946, str. 76.

Argumentace Julesa Grévyho přesně odpovídala představě, kterou si učinil sám papež o republice. Již několik let měl na mysli nebezpečné sblížení katolíků se zastánci demokracie. Důkazem je rozhovor z počátku 80. let 19. století o společnosti s kardinálem Pie, vynikajícím obhájcem království Našeho Pána Ježíše Krista. Lev XIII. sdělil biskupovi z Poitiers, který přišel do Říma, že má v úmyslu uzavřít s republikou mír... Zmíněný rozhovor zasadil kardinálovi smrtelný úder: opustil audienční sál jako zlomený muž. Dva lidé jej museli podpírat, a o několik málo dní později zemřel. Jeden z nejstatečnějších odpůrců ateistických principů roku 1789 navždy odešel.

Jeho nástupce, msgre Bellot des Minières, bývalý generální vikář z Bordeaux, byl naprosto jiná postava. Stýkal se přátelsky s hodnostáři III. republiky, aby dosáhl svého jmenování. Pisemně se zavázal nikdy nezmiňovat jméno kardinála Pie a nechopit se znovu jeho kontrarevolučního učení. ... 2. února 1881 slavnostně přibyl do Poitiers. Jeho nástupní řeč posluchače ohromila. Msgre Gay, světicí biskup zemřelého kardinála Pie, se na kúru katedrály zhroutil – nový biskup boj na život a na smrt mezi katolíky a zednářskými republikány odbyl jako pouhé „nedorozumění mezi lidmi, jež usilují o totéž, a mají se vzájemně snášet“. – Tím doporučoval uzavření míru s laicistickou republikou.

Příštího dne, konsternován takovou naivitou, psal msgre Gay dopis msgre Bellotovi des Minières:

„Nelze pochopit, jak můžete označit za ‚nedorozumění‘ zlomyslnou, plánovitou a neústupnou válku, kterou vedou proti církvi Boží zednáři – jak známo nyní ve Francii i v Evropě páni všech věcí –, i odpor, který se tomu Církev snaží klást. Rovněž bych rád věděl, zda oficiální a zákonem stanovený odpad národů od víry je normální, legitimní a úctyhodný ‚vývoj lidského pokolení‘ a forma ‚pokroku‘, o němž jste řekl, že Církev jej má následovat nebo se mu přinejmenším musí přizpůsobit.“¹⁵⁸

Také msgre Freppel, neohrožený biskup z Angers, si postěžoval na slepotu nového biskupa:

„Vytváříte si ideální, z čiré fantazie vyšlou republiku bez vztahu k realitě věcí. My však zde nemáme co dělat s takovouto myšlenou věcí, čistou abstrakcí, nýbrž s francouzskou republikou, s režimem, jenž se roku 1881 tak, jako i 1793 projevil válkou proti Bohu, křesťanství a Církvi; máme tu nepřítele z masa a krve, který by v případě definitivního vítězství zasadil katolickému náboženství ve Francii smrtelný úder.“¹⁵⁹

Poslání msgre Belotta des Minières bylo tedy přijato velice špatně, a tak první pokus o smíření neuspěl.¹⁶⁰

*

O pár let později následoval druhý útok, a tentokrát s úspěchem.

Operace byla vedena klikou zednářských kardinálů. Byli to jmenovitě Ferrata, Lavigerie a státní tajemník Rampolla. ... V roce 1890 si Lev XIII. vyžádal od msgre Ferrata zprávu o situaci ve Francii. Budoucí nuncius mu vykreslil obraz těžkostí věřících a jejich neschopnosti je překonat. Důvodem takové bezmocnosti byl údajně „nedostatek

¹⁵⁸ Tamtéž, str. 84.

¹⁵⁹ Tamtéž, str. 85.

¹⁶⁰ Tamtéž, str. 73 ad.

naprosté shody v episkopátu, *politické rozštěpení katolíků*, neexistence stabilní, trvalé a respektované organizace a tím i jejich [katolíků] *systematického odporu vůči stávající vládě*“.

Jeho zpráva nebyla výstižná. Skutečná situace v té době vypadala následovně: katolíci nebyli nijak rozštěpeni a tvořili společně statečnou frontu proti nepřítelům náboženství. Záludnost lóžového bratra Ferrata spočívala v tom, že u Lva XIII. vyvolal dojem, jako by všechny potíže národa měly původ v „systematickém odporu“ vůči demokratickému režimu. K nastolení pokoje tedy katolíci potřebovali pouze tuto vládní formu akceptovat (srv. výše citovaný výrok bratra Grévyho). Jen smíření – a v tom spočívala léčba – by tedy umožňovalo působit na veškeré, parlamentem demokraticky vydané laicistické zákonodárství!

Několik měsíců po Ferratově zprávě následoval „přípitek z Alžíru“. Již 12. listopadu 1890 zednářský kardinál [a biskup z Alžíru] Lavigerie připravoval veřejné mínění na smíření s republikou. Prohlásil, že přišla chvíle „ukončit naše rozštěpení a obětovat všechno, co svědomí a čest dovolují, ba co je každému přikázáno obětovat pro blaho vlasti“.

16. února 1892 zveřejnil Lev XIII. encykliku *Tra le sollicitudine*, která dala podnět k tolika diskusím, nepochopení a pozoruhodným výkladům. Liberální katolíci tvrdili, že Lev XIII. tím otevřeně schválil republiku. ... A byli dokonce kněží, kteří i přes protesty Svatého officia šli tak daleko, že svým monarchii věrným ovečkám odpírali rozhrěšení, protože se dopustili „smrtného hříchu monarchie“! Hřích, jehož zlovolnost a závažnost byly celkem objektivním časopisem „Přítel kléru“ [„L'ami des clergé“] zcela vážně konstatovány a uznány. Monarchisté se stali podezřelými. Neprozrazovala to snad ráznost, kterou vyvíjejí na zmaření protirepublikánského ducha? A když se nyní najednou s republikou sblíží, musejí dát záruky své upřímnosti tím, že se přestane láteřit na zákony a jejich původce? Liberální katolíci se již neodvažovali útočit na zednářskou republiku ze strachu, že by jejich obrácení mohlo vypadat neupřímně, ale také z obavy, aby neohrozili tak silně vytoužené opětné smíření. Díky povolnosti katolíků mohli bratři v pohodě vydávat své zákony. Partie byla vyhrána!

*

Podívejme se blíže na encykliku *Tra le sollicitudine*, která vyvolala tolik protichůdných komentářů. Po stručné narážce na projevy nepřátelství, jež křesťanství „od sekt“ vytrpělo, tam Lev XIII. učil, že Církev v zásadě nedává přednost žádné speciální vládní formě, ani monarchii, ani aristokracii, ani republice.

„Žádná z těchto společenských forem není proti zdravému rozumu nebo zásadám křesťanského učení.“ – „Ať už je forma státní moci v národě jakákoli, nelze na ni jako na takovou definitivně pohlížet, že by musela zůstat neměnná, i kdyby její intence měly zůstat takovými, jak byly původně stanoveny.“ – Lev XIII. tím naprosto nepřihlédl k úžasnému vzniku nejkřesťanštější monarchie ve Francii... „Různé politické formy během staletí následovaly po sobě a každá se svou určitou formou: císařská říše, monarchie, republika. ... A jak dochází k těmto politickým změnám, o nichž hovoříme? Někdy je následovaly bouřlivé, až příliš často krvavé krize, v nichž stávající vlády fakticky zmizely; mezitím panuje anarchie a záhy je obecný řád do základů otřesen. Z toho vzniká společenská tíseň pro národ; ten se musí neprodleně starat sám o sebe. Jak by neměl právo, ba dokonce povinnost bránit se stavu, který jej hluboce drásá a podrývá, a obnovit pořádek a

obecný klid? Nyní však tato společenská tíseň ospravedlňuje zřízení nové vlády, která může mít libovolnou formu, protože za předpokladu, jímž zde argumentujeme, jsou tyto nové vlády pro veřejný klid nezbytné, neboť obecný řád bez vlády je nemožný. Z toho plyne, že za takových okolností se celé novum omezí na politickou formu dané státní moci, nebo na druh a způsob jejího přenesení; tímto se v žádném případě nepovažuje moc za samu o sobě danou. ... Státní moc jako taková pochází od Boha, a to vždy, „neboť není mocnosti, leč od Boha“ (Ř 13,1).

Jestliže jsou tedy ustaveny nové vlády, jež tuto neměnnou a věčnou moc reprezentují, je nejen dovoleno, nýbrž požadováno, ba dokonce pro bedrný stav společenského dobra přísně přikázáno je akceptovat. ... Takový postoj je nejbezpečnější a nejprospěšnější pro Francouze v jejich občanském vztahu k republice, která je současnou vládou národa.“

Podle vůle papeže by měli křesťané republiku akceptovat, aby do ní pronikli, zaujali v ní odpovědná místa a potírali laicistické zákonodárství:

„To je přesně ta oblast, v níž se ti dobrí s pomnutím všech různic mínění musejí semknout jako jeden muž, aby všemi zákonnými a čestnými prostředky bojovali proti pokračujícímu zneužívání zákonodárství.“

Roku 1894 informoval baron de Montagnac o osobním rozhoru se Lvem XIII.:

„Věřte mně, pane barone,“ řekl papež, „budete republikánem dobré republiky. Rozumíte? Chci, aby všichni katolíci houfně vstupovali do úřadů v republice.“

„To nemohu, Vaše Svatosti,“ odpověděl baron, „a nikdy se nesmím vzdát tradice, kterou jsem od předků přijal a již musím předat svým dědicům.“

„Tradice musejí v této chvíli ustoupit dobru Církve. Říkám vám, že tradice po vykonané práci poznovu naleznete. Nerozumíte ještě, co míním. Je třeba se tradice na chvíli vzdát, na krátkou chvíli. Špatně mně rozumíte, vy i ostatní, ohledně toho, co mám na mysli; ne zcela to chápete, nedokážete věc sledovat až do konce. Souhlas s republikou, který musejí katolíci dát, je pouze přechodný. Že jsou katolíci ze všeho vyloučeni, působí fakt, že jsou považováni za monarchisty. Jakmile katolíci vstoupí do republiky, dostanou se všude, do úřadů i do poslaneckých křesel; pak budou oni pány a svrhnu republiku, kterou nahradí panováním krále, budou-li chtít. Vždyť hleďte, nikdo si nepřeje pád republiky víc než já.“¹⁶¹

Papež za prvé řekl, že musí být stávající moc respektována, a za druhé, že je třeba vytvořit společnou frontu proti zákonodárství, nepřátelského náboženství. ... Liberální katolíci zamlčují druhou část textu Lva XIII. a první část vykládají tak, že papež udělil požeňání demokracii jako jediné zákonné vládě spolu s vyloučením všech ostatních vládních forem. Lev XIII. chtěl, aby katolíci vstupovali do úřadů republiky s cílem boje proti špatným zákonům; hodnostářům zednářské republiky se však smířením s republikou, které mělo být pouze prostředkem, podařilo dokázat, že katolíci upustili od boje proti špatným zákonům, a vstupování do republikových úřadů se tím stalo pouhým samoúčelem.

Jistě, Církev zásadně předem nevylučuje žádnou formu vlády. ... Potud se Lev XIII. držel trvalého učení. Nicméně nevystihl poslání, jímž Bůh přidelil Francii nejkřesťanštější monarchii (srv. IX. kapitulu), a rovněž nepochopil, že moderní republika neměla nic společného s klasickou demokracií.

---

¹⁶¹ Cit. podle: Ploncard d'Assac, str. 129.

Athénská demokracie v 5. století před Kristem nebo benátská republika ve středověku se podstatně lišily od zednářských republik, etablovaných od francouzské revoluce. Tehdy ještě neexistovala žádná tajná moc a zákonodárství bylo podřízeno náboženství. Lev XIII. však neměl co dělat s takovou, podle tradičního vzoru napodobenou demokracií, nýbrž s demokracií, spočívající na nových zásadách roku 1789. A co moderní republikánský systém činí jako takový, je spíše než demokratická vládní forma na jedné straně uzurpace tajnou mocí, a na druhé celá laicizující doktrína lidských práv. Ve velkém *Apologetickém slovníku katolické víry* [*Dictionnaire apologétique de la foi catholique*] je stanovena následující rovnice:

laický duch = absolutní autonomie individua
autonomie individua = suverenita lidu
suverenita lidu = demokratická republika
demokratická republika = laický duch

Všechno se navzájem podpírá. „Laický duch“, zdůrazňuje slovník, „vyžaduje demokratickou republiku, a demokratická republika nemá žádný jiný důvod existence, než zplodit laický duch.“ Republikánská forma vlády a zednářská doktrína jsou jedno a totéž; souhlasit s formou a chtít odmítnout obsah by nezbytně byla jen [věčně nezdařená] sisyfovská práce.

*

Smíření bylo skutečnou katastrofou. Papež radil akceptovat republiku. Jeho doporučení

1) napomohlo přijetí zednářských principů z roku 1789 v křesťanských kruzích společnosti;

2) rozštěpilo – do té doby jednotné – katolíky na monarchisty a usmířené;

3) srazilo na polovinu počet poslanců, vyšlých z volebního boje;

4) ochromilo jejich horlivost v boji proti laickému zákonodárství – nesmělo se přece urazit zednářské republikány – a konečně

5) lůžovým bratrům ani v nejmenší nezabránilo dál vydávat – zcela demokraticky, samozřejmě! – nové zákony na religiózní pronásledování.

Lev XIII. doufal, že katolíci by se „správnými volbami“ chopili moci. Stal se pravý opak... Ti smíření byli poraženi ve volbách 1893, 1898 a 1902. Aby semkli 1902 založenou „Liberální lidovou akci“ [„Action libérale populaire“] Jacquesa Piou, byli v letech 1906, 1910 a 1914 dále oslabováni a potírání, až nakonec zmizeli z politické scény. A tak 2. června 1914 měla „Liberální lidová akce“ již jen 23 poslance. Před smířením to bylo 200 poslanců „Konzervativní unie“ [„Union conservatrice“]!

Papež nabádal katolíky vytvořit společnou frontu proti zneužívání laicistického zákonodárství. Smíření vyvolalo opačný efekt, protože umenšilo, rozštěpilo a zbavilo odvahy katolické vojsko. Spočítejme si nejdůležitější protiklerikální zákony III. republiky, a rychle zjistíme, že zednářské zákonodárství po smíření dokonce zintenzivnilo.

1879: Vyloučení kléru ze správních rad nemocnic a dobročinných spolků.

1880: Zrušení míst vojenských duchovních; zákazy příslušníkům státní správy hromadně se účastnit procesí Božího těla; 14. červenec se stal národním svátkem; vypuštění náboženské výuky ze závěrečných zkoušek; vyhnání jezuitů.

1881: Zrušení výuky náboženství v přípravných školách; sekularizace hřbitovů.

1882: Odstranění krucifixů ze škol; zrušení duchovní péče na středních školách; nahrazení výuky náboženství občanskou naukou v obecných školách.

1883: Zákaz vojákům hromadně se účastnit náboženských slavností.

1884: Odstranění modlitby na úvod parlamentní periody; zrušení duchovních v nemocnicích i osvobození kleriků od vojenské služby („tornistru farářům!“); zákon bratra Naqueta o zavedení rozvodu manželství.

1886: Vyloučení řeholníků ze státních škol; zřizování laických škol.

1892: Smíření s republikou: teď teprve jsou přijímány nejvíce potlačující zákony.

1901: Spolčovací zákon, který kongregace [řádové společnosti] podrobuje povolení vládními úřady.

1902-1904: Rozpuštění řádových společenství, konfiskace jejich majetku, uzavření jejich škol, zákaz řeholníkům vyučovat, odstranění krucifixů ze soudních síní; zrušení náboženských obřadů na válečných lodích; přerušování diplomatických styků mezi Francií a Vatikánem.

1905: Zrušení konkordátu, totální odloučení státu a Církve; republika již nadále neplatí kněze a konfiskuje bez náhrady církevní majetek.

*

V projevu ke konzistoři 21. února 1906 svatý Pius X. slavnostně odsoudil zákon na rozluky Církve a státu.

„Mocí nejvyšší autority, které My jako náměstek Petrův na zemi užíváme..., pravíme a prohlašujeme, že řečený zákon nikdy a v žádném případě nebude mít žádnou platnost vůči věčným zákonům Církve.“

Naši současní francouzští biskupové, vždy připravení hájit laicitu státu, by si měli papežův odsudek připomenout...

Svatý Pius X. věděl velmi dobře, odkud toto laicizující zákonodárství pochází. Svoji encyklikou *Vehementer* z 11. února 1906 si přál

přinést útěchu a posilu „do hrozného soužení, které musí být protrpěno. Vy znáte cíl, který si *bezbožné sekty* stanovily – sklonit vaše hlavy pod jejich jho, protože samy s cynickou opovázlivostí hlásají: Francii „odkatolčit“.

V listu *Une fois encore* z 6. ledna 1907 konstatoval:

„Nestranní lidé, přestože sami k naší víře nenáležejí, uznávají, že pokud se ve vše milované vlasti bojuje na religiózním poli, rozhodně to není tak, že by Církve jako první sáhla po zbraních, nýbrž proto, že jí samé byla válka vyhlášena.“

Svatý papež tím vyvrátil výmluvu, kterou lóžoví bratři a liberální katolíci uvádějí na ospravedlnění nutnosti smíření. Poté označil skutečné podněcovatele války:

„Vy touto válkou pouze trpíte, a to zvláště posledních dvacet pět let. To je pravda. Tisíckrát v tisku, na kongresech, v *zednářských konventech* ba dokonce v samotném parlamentu otištěná a pronesená prohlášení to dokazují stejně tak, jako ustavičně a systematicky proti vám vedené útoky.“

Emile Keller odhalil skutečný psychologický motiv smíření z července 1894:

„Nejhlubší důvod všeho je, že se již nechce podstoupit **žádný odpor, žádný boj, žádné střetnutí tváří v tvář protivníkům, kteří jsou pevně rozhodnuti pracovat na úplném zruinování Církve.**“¹⁶²

Jedním z rozlišovacích znaků liberálních katolíků je právě jejich *smiřovací mánie*, nedostatek bojovné horlivosti, slovem jejich ochablost. Ježíš však vlašně odvrhne! Je

---

¹⁶² Cit. podle: Havard de la Montagne, str. 113.

nad slunce jasnější, že tak se nedá vyhrát žádná bitva! Katolíci mohli volit mezi mírem v hanbě, a válkou ve cti. Zvolili hanbu, a budou mít... válku. Slevovat, dělat ústupky a hledat kompromisy není k ničemu jinému, než jen k povzbuzování nepřítele, jak s bolestí konstatoval Jacques Piou roku 1914. Jeho kritika smířovací politiky má tím větší váhu, že býval jednou z jejích vůdčích postav.

„Menší zlo? To nás zničí. Menší zlo může být nejhorším zlem. Tím nejhorším zlem je vyhasnutí, rezignace z ochoty vůči špatným. **Je něco horšího, než zjevné popírání, a sice usměvavé upouštění od svých zásad, pomalé upadávání pod zdáním věrnosti.** ... Buďte neoblomní! ... Ve svém politickém životě jsem viděl až příliš, než abych věřil na účinnost polovičatých opatření. Nic se nezíská mlčením, více či méně skrývanou kapitulací, obratností, s níž se přece vždy končí jen na hnojišti. ... Respektováni jsou jen silní, počítá se pouze s těmi, kteří se brání. Stojí-li držitelé moci proti rozhodným mužům, jsou tím spíše ochotni k ústupku, než když mají co dělat s bázlivci a lokajičky.“¹⁶³ – Tato slova neztratila nic na aktuálnosti!

4. Hnutí Sillon

Od pontifikátu Lva XIII. se liberální „katolíci“ nespokojovali jen s požadováním svobody názoru vedle odluky státu a Církve. Mnozí z nich se podle vzoru lóžového bratra Renana (*Ježíšův život [Vie de Jésus]*) zabývali pozitivistickou biblickou exegezí. Naprosto uzavřeni v racionalistických mezích popírali zázraky i Ježíšovo božství, pravost biblických textů, komolili jejich překlady a psali k nim předpojaté texty. Svatý papež Pius X. se viděl být nucen sestavit z jejich děl katalog heretických tvrzení a na každé z nich uvalit klatbu, která by napříště zůstala lpět na takových názorech (dekret *Lamentabili* z 3. července 1907). A mnozí dokonce běsnili i vůči všem pravdám křesťanské věrouky.

Svatý papež v encyklice *Pascendi* z roku 1907 blamoval filosofický systém a v *Motu proprio* z 1. září 1910 uložil všem duchovním skládat protimodernistickou přísahu. Vzhledem k jejímu významu by se zde měla encyklika číst celá; je mocným protijedem na falešné filosofie, dávané do oběhu klikou novotářů. My se omezíme na ukázání jejich plánů reformy.

„Modernisté ... jsou posedlí mánií reformovat; neexistuje vůbec nic, co by na katolicismu nechali na pokoji. ... Scholastická filosofie má být odkázána do historie jako přežilá soustava a namísto ní se má seminaristům přednášet moderní filosofie, která je jediná opravdivá, jediná přiměřená naší době. Dogmata a pojem jejich rozvoje mají být uvedeny do souladu s historickou vědou. V katechismech, pokud se týče dogmat, ta mají být uváděna jen ‚reformovaná‘, a chápání lidu přizpůsobené články víry. A v oblasti bohoslužby se má vnější výkon kultu omezovat. Vláda Církve se má ve všech odvětvích změnit především v disciplinární a dogmatické rovině. Její duch i vnější opatření se mají uvést do souladu s [všeobecným] vědomím, které se přiklání k demokracii. Rovněž se mají reformovat římské kongregace, a to hlavně Svaté Officium a Index [zakázaných knih]. Církevní moc má změnit své postoje ve společenské i politické rovině. Konečně také jistí lidé v souladu se svými protestantskými mistry chtějí odstranit i církevní ce-

---

¹⁶³ Tamtéž, str. 117 ad.

libát.“ – Encyklika je stále mimořádně aktuální: plány reformy jsou od 60. let již uskutečněny! Zbývá už jen zrušit kněžský celibát; příslušné diskuse se znovu a znovu objevují. Avšak nepředbíhejme...

Největší nehoráznosti začaly plynout z per samotných církevníků. Např. abbé Dabry koncem 19. století vychvaloval následující program:

„Ve stylu 17. století zřízený oltář je určen k stejnému osudu jako trůn. Celá ta stavba musí být omlazena a uvedena do souladu se vkusem a potřebami budoucích generací.“¹⁶⁴ – V citátech tohoto druhu by se dalo pokračovat téměř do nekonečna...

Značná část kléru i mládeže byla infikována. Usmíření a odloučení Církve a státu znamenalo posmrtný triumf Lamennaisových idejí... Jak sám předpověděl, svět zažije poznenáhly rozbřesk nového, revoluční ideologií nakaženého „křesťanství“. A zednářská sekta, věrna rady Vysoké Venty („jděte k mládeži!“), také vynaložila mimořádné usilí na svedení mladých, budoucnosti země. Z toho poté vyplynula truchlohra příběhu hnutí „Sillon“.

*

Ve Francii se mladí liberální katolíci sdružovali kolem organizace „Sillon“ [„Brázda“] Marka Sangniera. Namísto toho, aby se stejným způsobem semkli kolem věrouky a bojovali za Boží práva, nepřestávali mařit síly ve prospěch demokracie a lidských práv, přičemž si hrdě osvojili zednářské heslo „volnost, rovnost, bratrství“. – „Pronikl tam duch revoluce,“ zvolal sv. Pius X.

Jistá prohlášení tohoto hnutí člověka až zamrazí.

„Robespierre, Danton a Desmoulin byli hluboce religiózní. Jejich náboženská filosofie byla substancí samotného křesťanství, z něž Francie žila.“¹⁶⁵

Podle stoupenců¹⁶⁶ Sillonu se nesmělo podceňovat, co mělo v „pravém křesťanství revoluční povahu až do Prohlášení lidských práv“. Sangierem 5. srpna 1908 přednesená závěrečná řeč v kongresu Sillonu ostatně jasně ukazuje původ tohoto sdružení.

„Jsou početní tito mladí, do příšeří mlčenlivých far nebo do ticha obrovských seminářů vyslaní kněží, cítící se jako synové toho malého faráře z roku ‘89, kteří svou kněžskou ruku vkládají na hlavu směělých plebejců.“

Co si myslet o učení hnutí, které se staví pod patronát ústavě přísahou zavázaných farářů i třítečkových bratrů Robespiera, Dantona a Desmoulinse? Přečtěme si pozorně velkolepou encykliku *Notre chargé apostolique* z 25. srpna 1910.

Poté, co připomněl boj svých předchůdců proti „učení domnělých filosofů 18. století, filosofů revoluce a liberalismu“, pranýřoval sv. Pius X. odchýlení hnutí Sillon ze správné cesty. Zpočátku organizace odvážně hájila víru, nicméně jeho mladým, nadšeným zakladatelům chyběly solidní znalosti věrouky, která by je chránila před „liberální a protestantskou infiltrací“. Hnutí sklouzlo do bludu.

„Hnutí Sillon chová šlechtou starost o důstojnost člověka. Této důstojnosti však rozumí na způsob jistých filosofů, kterým Církev naprosto nemůže říci nic dobrého. První součástí řečené důstojnosti je svoboda, chápaná v tom smyslu, že

¹⁶⁴ Cit. podle: Ploncard d’Assac, str. 224.

¹⁶⁵ „Brázda“ [„Le Sillon“], vydání z 25. srpna 1907; ukážeme si anekdotu, charakteristickou pro tyto velké humanisty: Sangnier typografům svých novin oficiálně zakázal odborově se organizovat!

¹⁶⁶ Cit. podle: Hovard de la Montagne, str. 164 ad.

každý člověk je – kromě religiózních věcí – autonomní. A z tohoto základního principu vyvozuje hnutí následující závěry: Dnes je lid pod poručenstvím jím samým zvolené autority; musí se od ní osvobodit: politická emancipace. Je závislý na zaměstnavatelích, kteří mu jeho pracovní nástroje neprávem zadržují a tím jej vykořisťují, utiskují a ponižují; musí svrhnout jho: hospodářská emancipace. A konečně je také ovládán tak zvanou vůdčí kastou, která si svým intelektuálním rozvojem zajišťuje převahu ve veřejných věcech; nadvláda se jí musí odejmout: intelektuální emancipace. Vyrovnání životního standardu pod tímto trojím aspektem nastolí mezi lidmi rovnost, a taková rovnost je pravou lidskou spravedlností. Politická a společenská organizace, jež spočívá na této dvojité základně svobody a rovnosti (k níž se záhy přidruží i bratrství) – tedy přesně to nazývají [stoupenci Sillonu] demokracií.“

Hnutí Sillon, řekl sv. Pius X., „pracuje na nastolení věku rovnosti, který však právě tím byl věkem největší nespravedlnosti. Pro ně je tedy daná nerovnost stavu nespravedlností...! Povaze věci nejvýše odporující princip, plodící žárlivost a nespravedlnost, a podřívající každý společenský řád“. – V této rovnostářské ideologii lze snadno znovu poznat lóže a komunismus.

„Stejně tak je tomu s pojmem bratrství, protože ten je mimo všechny filosofie i všechna náboženství zakotven v lásce k obecnému blahu, v prostém pojmu humanity, jíž se všichni lidé přimknou k jedné a téže lásce a toleranci. ... Katolická víra nás však učí, že první povinnost bliženecké lásky nespočívá ani v tolerování bludných přesvědčení, nechť jsou jakkoli upřímná, ani v teoretické nebo praktické lhostejnosti vůči bludům či hříchům, do nichž vidíme naše bratry upadat, nýbrž v horlivosti pro jejich duchovní i mravní polepšení neméně, než o jejich materiální blaho. ... Oddělením bratrství od tak chápané lásky k bližnímu by tedy demokracie – vzdálená toho, být pokrokem – byla katastrofálním zpátečním krokem pro civilizaci.“

Ve II. kapitole č. 2 jsme viděli, jak demokratické struktury lóží byly jako takové ži-
vým kázáním. Na tutéž formu nenápadného agitování narážíme i ve vnitřní sktruktuře hnutí Sillon.

„V Sillonu skutečně nebyla žádná hierarchie... Studia se absolvovala bez učitelů, v nejlepší případě s poradcem. ... I samotný kněz, pokud tam přišel, zůstával na úrovni svých mladých přátel a nebyl víc, než jejich kamarád.“

Stoupenci Sillonu si měli vzít příklad z „velikých biskupů a **velikých monarchů, kteří Francii vytvořili a slavně jí vládli**“! Raději se měli snažit obnovovat křesťanství, než se oddávat blouznivým představám.

„Co způsobí? Co vyjde z takové spolupráce? **Číré slovní a fantastické konstrukce, v kterých je všechno pomatené a převrácené, předstírající v svůdné mlhavosti pouhá slova svobody, spravedlnosti, bratrství, lásky, rovnosti a povznesení lidstva, založené na chybně chápané lidské důstojnosti. To může dát jen hlučný, neplodný apel ohledně stanoveného cíle, který přijde vhod méně utopické masové revoltě. Ano, opravdu lze říci, že hnutí Sillon s pohledem upřeným na prelud poskytuje socialismu ochranný doprovod.**

Obáváme se, že by to mohlo být ještě horší. Výsledkem takového sblížení [se socialismem] v práci, uživatele kosmopolitně společenské činnosti, může dnes být pouze demokracie, která nebude ani katolická, ani protestantská, ani židov-

ská; náboženství... , ještě kompletnější nežli katolická Církev tím, že se konečně všichni stanou bratry a kamarády v ‚boží říši‘. Zde se ‚nepracuje pro Církev; pracuje se pro lidstvo‘.“

Hnutí Sillon, které „dříve opravňovalo k tak krásným nadějím ... se postupně dostalo do zajetí moderních nepřátel Církve, a od té doby tvoří už jenom žalostný přítok veletoku **mohutného, ve všech zemích organizované hnutí odpadu od víry za účelem zřízení všeobšáhle církve, jež nebude mít ani dogma, ani hierarchie, ani duchovní měřítko, ani hranice pro vášně**, a která pod záminkou svobody a důstojnosti člověka – dokáže-li triumfovat – by znovu uvedla do světa legální panství lsti, násilí a utiskování slabých, tedy těch, kdož trpí a pracují“.

*

A nakonec sv. Pius X. pranýřoval také zednářskou infiltraci hnutí Sillon:

„Známe až příliš dobře *temná semeniště*, v nichž se vypracovávají tato zhoubná učení, která však jasnozřivé lidi nemohou svést. Vůdci hnutí Sillon se nedokázali ubránit: erupce jejich citů, jejich slepá dobrota srdce s porcí *iluminismu*, prosyceného filosofickým mysticismem, propadly novému evangeliu, v němž věřily vidět pravé evangelium Spasitele, a to až tak daleko, že se s naším Pánem Ježíšem Kristem odvažovali jednat s neuctivou důvěrností, a protože jejich ideál je příbuzný ideálu revoluce, **neštítí se ani rouhavě přirovnávat evangelium k revoluci**.“

Svatý Pius X. zakončil svou encykliku vyznačením cesty katolíkům, které se musejí držet na „obnovu křesťanstva“. Bylo třeba

„s pomocí skutečných dělníků znovu sáhnout po organech [monarchii a profesních stavech], rozbitých revolucí, a v témže křesťanském duchu, jímž byl inspirován, je přizpůsobit nové situaci, vytvořené materiálním rozvojem a současně společnosti: vždyť **skutečnými přáteli lidu nejsou revolucionáři, ani novotáři, nýbrž tradicionalisté**“!

*

Díky Piovi X. modernismus ustoupil, avšak po smrti velkého papeže bohužel znovu zesílil. Marc Sangier se podrobil a své hnutí rozpustil, avšak liberální katolíci se znovu zorganizovali v jiných seskupeních.

Jak jsme již v XV. kapitole č. 3 viděli, ve 20. letech se nejen nižší klérus a mládež, nýbrž i mnoho prelátů stalo liberálními katolíky. V tajné konzistoři z 23. května 1923, kde se Pius XI. kolem třiceti kuriálních kardinálů dotazoval na vhodnost svolání všeobecného koncilu, varoval kardinál Billot před „nejhoršími nepřáteli Církve“, „modernisty“, kteří chtějí „uspořádat revoluci v Církvi, nový rok 1789“.

Po třech desetiletích nejušlechtlejší podvrtné práce se mitrou korunovaní revolucionáři konečně zmocnili mocenských pák Církve.

Facit

Předpovědi zednářů i Panny Marie z La Saletty se v 19. století začaly naplňovat. Na jedné straně podle papežských varování před zednářstvem (VIII. kapitola), a na druhé straně skrze jeho pomocné jednotky, liberální katolíky (XV. kapitola č. 3), jsme svědky postupného růstu moderních herezí. V předcházejících kapitolách jsme se snažili

ukázat ideologii a činnost modernistů. ... Odpovědně konstatujeme, že **katolické lidové vrstvy byly přivedeny k odpadnutí od křesťanského učení především našepťáváním zásad roku 1789**. Lidská práva jsou natolik zhoubná, že k ztrátě víry již *stačí v republice žít*. Život v demokracii navyká na heretické ideje: právo na odpor proti autoritě a původ moci zdola (volby), svobodné přezkoumávání a eroze pojmu absolutní pravdy (svoboda názoru), rozchod s Božími příkázáními (zákonem pouhého počtu) i praktický ateismus (odluka státu a Církve). Nyní již lépe rozumíme, proč Vysoká Venta doporučovala: „Nechte kněze i laiky nabýt přesvědčení, že křesťanství je v podstatě demokratické učení“!

*

Přejdeme k poslednímu dějství tragédie. Před chvílí jsme viděli, jak demokratický virus zachvátil laiky, kněze, biskupy i kardinály. A ve 20. století pronikla nákaza až do vrcholu hierarchie, jak si ukážeme v následující kapitole.

XVII

„Revoluce v tíře a ornátu“

Vůči lidským právům Církev „přešla od odsouzení k pozitivnímu a povzbuzujícímu postoji“.

(Oficiální přiznání papežské komise „*Iustitia et Pax*“, 1975)

Zednář v srdci Vatikánu

Plán Vysoké Venty předpokládal „revoluci v tíře a ornátu“ vyvoláním odpadu od víry v nitru Církev. Až do Pia XII. papežové energicky bojovali s liberálními katolíky, kteří se snažili smířit světlo s temnotou, křesťanství s lidskými právy... Naproti tomu počínaje Janem XXIII. řečený boj ustal a papežové byli v zajetí filosofie Lammenaise a společníků. Takový obrat je snadno pochopitelný: Církev byla až do samého vrcholu infiltrována, jak prorokoval Lev XIII.:

„Kde bylo zřízeno sídlo svatého Petra a katedra pravdy, tam si postavili trůn své ohavné zloby.“

V kapitole XVI. jsme viděli, jak liberální katolicismus postupně sváděl křesťanské masy. Nyní si ukážeme „tvrdé jádro“, to je kroužek v loži zasvěcených prelátů, kteří se zmocnili otěží ve Vatikánu. Sledující krok za krokem postup jejich spiknutí, nemůžeme nezvolat se svatým Piem X.:

„Původce bludu již dnes není třeba hledat mezi zjevnými nepřáteli Církev...

Skrývají se ... v lůně a srdci Církev samé, nepřátelé, kterých je nutno se obávat tím více, čím méně jsou zřejmí.“

Nastíníme si tedy historii zednářské infiltrace Vatikánu.

Již roku 1806 Simoninisův dopis Barruelovi odhalil, že tajná moc má jen v samotné Itálii více než 800 mužů Církev; mezi nimi několik biskupů a dokonce i kardinálů.

Za pontifikátu Pia IX. státní tajemník (tudíž jistým způsobem premiér Vatikánu!) kardinál Antonelli zradil papežskou armádu italským karbonářům, což mělo za následek likvidaci světské moci papežství. Po odhalení zrady nechal papež Pius IX. zpronevěřilého státního tajemníka zatknout.¹⁶⁷

Po smrti Lva XIII. by katolíci bezmála byli dostali za papeže zednáře, ba dokonce jednoho z nejvyšších zednářů Satanova kultu! Řeč je o kardinálu Rampollovi del Tindaro, státním sekretáři Lva XIII. Rampolla se každou sobotu vzdálil do lóže u opatství Ensiedeln ve Švýcarsku a každé tři týdny do vysokostupňové lóže v Curychu, jež byla součástí O.T.O. (*Ordo Templi Orientis*). K tomuto Řádu Templu Východu patřili mimo jiné následující organizace: Katolická Gnostická Církev, Řád Templu (tedy Templáři), Tajná Církev Svatého Grálu, Hermetické Bratrstvo Světla, Řád Rozenkruciánů z Hérédomu, a kromě nich různé další zednářské organizace: bavorští Ilumináti, Starý a Původní Obřad Zednářstva (systém s 32 stupni zasvěcení), Obřad z Memphisu, židovským zednářem Bédarridem založený Misraimský Obřad (97 stupňů), Starý a Přijatý

¹⁶⁷ Marquis de la Franquerie, *Lucifer a skrytá moc* [Lucifer et le pouvoir occulte], 1984, str. 175.

Skotský Obřad (33 stupňů), Martinistický Řád (založený luciferiánem Saint Martinem) a Swedenborgův Obřad (jehož zakladatel předem ohlásil francouzskou revoluci).¹⁶⁸

Rampolla byl vysoký zasvěcenec, protože [postupně] patřil k 8. a 9. stupni O.T.O., jediným stupňům, které měly přístup k nejvyšším vůdcům Řádu, k tzv. *Frater Superior* [Bratru Představenému] neboli O.H.O. (*Outer head of the order* [Absolutně Nejvyšší Hlavě Řádu]). Není také bez zajímavosti dozvědět se, že *Ordo Templi Orientis* založil Aleister Crowley, považovaný za největšího satanistu moderní doby! Slušnost nám zapovídá uvést zde podrobnosti o orgiích a luciferských rituálech, které provozoval se svými učedníky.¹⁶⁹

Msgre Jouin, zakladatel a vydavatel „Mezinárodního časopisu pro tajné společnosti“ [„Revue internationale des sociétés secrètes“], měl v ruce doklady o lóžovém členství kardinála Rampolly, a svého šéfredaktora Marquise de la Franquerie pověřil osobně je ukázat kardinálům a biskupům Francie. Rovněž Félix Lacointa, vydavatel novin „Kontrarevoluční blok“ [„Le bloc anti-révolutionnaire“] (ještě dříve „Katolický blok“ [„Bloc catholique“]) roku 1929 dosvědčil:

„Když jsme jej [msgre Martyho, biskupa z Montaubanu] během našeho posledního rozhovoru informovali o nedávných odhaleních a přišla řeč na kardinála Rampollu, považoval za důležité nám sdělit, že při své návštěvě ad limina v Římě nějaký čas po smrti bývalého státního tajemníka papeže Lva XIII. si jej předvolal státní tajemník [kardinál Merry del Val, státní tajemník sv. Pia X.] a s mnoha podrobnostmi mu vyprávěl, že po smrti kardinála Rampolly se v jeho písemnostech objevil oficiální doklad zrady. Drtivé dokumenty byly dodány Piovi X. Svatý papež byl tím silně otřesen, chtěl však uchránit památku nevěrného preláta a zabránit skandálu, a tak s pohnutím řekl: „Nešťastník! Spalte to!“

Papíry byly v jeho přítomnosti vhozeny do ohně.¹⁷⁰ – Teprve nedávno zveřejnil pozitivní katolík obsah svého rozhovoru s Rampollovým synovcem. Jeho zpráva, kterou si níže uvedeme, potvrzuje kardinálovo lóžové členství.

Skrytá moc pověřila bratra Rampollu třemi úkoly: 1. Odzbrojit francouzské katolíky smířením se zednářskou republikou; 2. Přímo ve Vatikánu založit lóži („Svatého Jana z Jeruzaléma“ [„Saint Jean De Jérusalem“]), jež by měla připravit [příští] vysoké hodnostáře Svatého stolce; 3. Po smrti Lva XIII. se nechat zvolit papežem. Rampolla vyplnil obě první úlohy, avšak o vlásek mu uniklo splnění třetí. V konkláve již pro sebe získal většinu hlasů, když tu se o slovo přihlásil rakouský kardinál a prohlásil, že jeho vláda odporuje zvolení Rampolly. Svaté kolegium poté zvolilo Guiseppa Sarto, který přijal jméno Pius X. Rakouské policii se doneslo o Rampollově lóžovém členství a císař František Josef užil svého práva veta. Papež Pius X., který motivy veta neznal, protestoval proti vměšování Rakouska do konkláve. Teprve po Rampollově smrti se papež dozvěděl důvod císařské intervence.

¹⁶⁸ Informace o O.T.O. přináší Georges Virabeau in: *Preláti a zednáři* [Prélats et francs-maçons], Paříž 1978, str. 28-33.

¹⁶⁹ Vyčerpávající vyličení in: „Evropa tajných společností“ [L'Europe des sociétés secrètes], výborový svazek z Reader's Digest, Paříž-Brusel-Curych-Montreal 1980, str. 196-199.

¹⁷⁰ Cit. podle: Virebeau, str. 28; Marquis de la Franquerie ve svém díle o *Papežské neomylnosti* [L'infaillibilité pontificale] upřesňuje, že kardinálem, který s msgre Martyem mluvil, byl Merry del Val, státní tajemník sv. Pia X.

Od počátku 18. století platila zvyklost, že dvory v Paříži, Madridu a Vídni mohly dát najevo, když se jim ten nebo onen kardinál jako papež nelíbil. Nešlo sice o právo v přísném smyslu slova, ale v zájmu udržení dobrých vztahů s těmito katolickými vládami Řím jejich přání respektoval. Po revoluci ve Francii a Španělsku zůstal už jen rakouský císař k užití práva veta. Zednářstvo se tedy rozhodlo zbořit tuto poslední baštu katolicismu. Tak 15. září 1912 informoval „Mezinárodní časopis pro tajné společnosti“ [„Revue internationale des sociétés secrètes“] o slovech vysokostupňového zednáře:

„Jednou snad bude vrženo světlo na podivuhodný výrok jistého vysokostupňového švýcarského zednáře, jenž na adresu rakouského následníka trůnu prohlásil: „Je to významný muž. ... Ke své škodě je však odsouzen zemřít na stupních trůnu.““

O dva roky později byl arcivévoda František Ferdinand zavražděn v Sarajevu, což rozpoutalo první světovou válku. Léonem de Poncins v knize *Zednářstvo podle svých tajných dokumentů* [*La Franc-maçonnerie d'après ses documents secrets*] otištěné¹⁷¹ záznamy výslechů vrahů jasně dokazují, že vražda byla spáchána na příkaz sekty. ... První světová válka měla za následek rozbití katolické císařské říše Rakouska-Uherska na několik laických republik. „Zničte hanebnici!“ Dodejme ještě poučnou podrobnost: od roku 1945 je melodií rakouské státní hymny *Malá zednářská kantáta*, kterou v roce 1791 zkomponoval bratr Wolfgang Amadeus Mozart...

V roce 1899 Mélanie Calvatová psala, že „jistý počet biskupů a kněží náleží k zednářstvu“. Abbému Combe řekla, že více než polovina francouzských biskupů je „zapřažena do káry zednářstva“, aniž by nezbytně byli oficiálně jeho členy, k čemuž jim sekta ráda udělila dispens.

Pařížský arcibiskup-koadjutor, msgr. Beaussart, roku 1938 předložil Piovi XI. svazek příslušníků francouzského episkopátu, zapsaných v lóži: bylo oficiálně prokázáno 17 kardinálů, arcibiskupů a biskupů.¹⁷² A možná byli ještě početnější, protože jeden s vyšetřováním pověřených mužů, Bouteloup, byl během práce zavražděn. Svatý stolec však proti mitrou ozdobeným třítečkovým bratrům nepodnikl nic... Není ani divu – státní tajemník Pia XI., kardinál Gasparri, byl sám jedním z nich!

Zdá se (a snažili jsme se informaci si potvrdit), že francouzská tajná služba vedla pro Pia XII. podobné vyšetřování. ... Mělo být identifikováno 33 zednářských biskupů ve Francii.

Roku 1976 publikoval italský tisk seznam velmi vysokých církevních hodnostářů, patřících k lóži. V následující době byla tato informace potvrzena jako pravá domovními prohlídkami, které dala italská justice provést v lóži „P 2“ kvůli vysvětlení finančních skandálů Vatikánské banky. Italský novinář Pecorelli (o něco málo později se stal obětí smrtelné automobilové „nehody“...) dodal seznam 119 církevníků, zastávajících vedoucí místa biskupů, kardinálů, státních tajemníků, profesorů seminářů, univerzitních rektorů, nunciů, členů papežských komisí a vydavatelů novin.¹⁷³ – Uvedeme si z nich několik zvláště zdatných osob.

¹⁷¹ Roku 1934, nově vydalo Chiré-en-Montreuil 1972; odtud jsme rovněž převzali citát z „Mezinárodního časopisu pro tajné společnosti“ [„Revue internationale des sociétés secrètes“].

¹⁷² Marquis de la Franquerie: *Papežská neomylnost* [L'infailibilité pontificale], Chiré-en-Montreuil, 2. vyd. 1973, str. 78.

¹⁷³ Seznam byl poté publikován také v několika německých časopisech a rovněž ve francouzském časopisu „Pod korouhví“ [„Sous la bannière“] č. 17, Villegenon, září/říjen 1988, str. 21 ad. Obsahuje

Lóžovému bratru Bugninimu, podporovanému šesti heretiky údajně reformovaného náboženství, děkujeme za tak zvanou „mši Pavla VI.“

[Jezuitský páter] Giovanni Caprile vedl nesmířitelný boj se zednářstvem v respektovaném časopise „Civiltà cattolica“ [„Katolická civilizace“], jehož byl vedoucím. Ale poté, co byl 5. září 1957 zasvěcen v lóži, psal tentýž Caprile v témže časopise, že zednářstvo vůbec není tak špatné, a že není neslučitelné s vírou...

Kardinál Casaroli, nejprve ministr zahraničí a poté státní tajemník, byl podněcovatelem hrozné *východní politiky*, tj. ostudného mlčení Církve. Když přišel k moci Gorbačov, předal mu pod záminkou opětného usmíření kompletní seznam podzemních katolických kněží a biskupů na Ukrajině.

Kardinál Liénart, Rytíř Kádoš a luciferián, byl původcem manipulace voleb do komisí II. vatikánského koncilu. Jeho zákrok umožnil liberálním katolíkům se jich zmocnit. Na úmrtním loži Liénart zvolal: „Z lidského pohledu je církev ztracená!“

Kardinál Suenens byl dalším protagonistou revoluce II. vatikánského koncilu. Horlivě podporoval zvolení Jana Pavla II. papežem¹⁷⁴. Během návštěvy v Bruselu jej papež přátelsky obejmul a říkal: „Můj mistře, můj mistře.“

Šedá eminence éry Pavla VI., kardinál Villot, zarputile bojoval za zničení veškeré tradice Církve. Když se po smrti Pavla VI. apoštolský stolec uprázdnil, byl tento státní tajemník pánem Vatikánu. ... Vatikánská pošta vydala známku se štítem ve tvaru trojúhelníku...

Vidíme tudíž, že se Vatikán nalézá v těch nejlepších rukou! Mnoho vysokých církevních hodnostářů pracovalo – a dál pracuje – ve službě skryté moci.

A vrchol neštěstí: nejvyšší autority, Petrova stolce, se také zmocnili nepřátelé Církve. Abychom se o tom přesvědčili, postačí k tomu mít v ruce některé biografické údaje ze života Jana XXIII., Pavla VI. a Jana Pavla II., které jsou široké veřejnosti prakticky neznámé. U každého z těchto tří mužů předložíme několik – šokujících, ale pravých – dokumentů ohledně jejich života před povýšením na papežství.

Následně prozkoumáme činy jejich pontifikátu, což nebude o nic méně deprimující, než sledování jejich životopisu, ba právě naopak. Vždyť nejhorším hříchem je hereze! Svatý Augustin, citovaný sv. Tomášem Akvinským, definuje hřích proti víře takto:

„Je to hřích, jenž v sobě zahrnuje všechny hříchy.“ A svatý Tomáš vysvětluje: „Hřích je tím těžší, čím více je jím člověk oddělen od Boha; jestliže se však člověk odloučil hříchem od Boha natolik, jak to bylo v jeho silách, a protože se sám připravil o skutečné poznání Boha, potom z toho plyne, že hřích proti víře je největší, jaký si lze představit.“¹⁷⁵

2. Jan XXIII.

Angelo Roncalli byl zasvěcen v roce 1935, když působil jako apoštolský delegát v Turecku. Italský novinář Pier Carpi, vysoký zasvěcenec do okultismu, podal veřejno-

---

jméno, datum vstupu do lóže, matriční číslo i [církevní] úřad každého preláta. Liénartovu lóžovou příslušnost dokládá Marquis de la Franquerie, *Papežská neomylnost...*, str. 80 ad.

¹⁷⁴ Pozn. (němec.) překl.: Otázka, zda Jan Pavel II. i jeho dva, resp. tři nástupci vůbec byli/jsou platnými papeži, bude probírána v následující XVIII. kapitole a zodpovězena *negativně!* Proto předem upouštím od psaní slov papež, papežské atd. v uvozovkách.

¹⁷⁵ Cit. podle: Sarda y Salvany, *Liberalismus je hřích...*, str. 13.

sti – na žádost sekty – ve svém díle *Proroctví o papeži Janu XXIII.*¹⁷⁶ podrobné vylíčení zasvěcovacího obřadu. Jeho odhalení nebyla nikdy dementována.

Roncalli se zapojil do Řádu rozenkruciánů, který nesmí být zaměňován se stupněm Rytířů Růžového Kříže Skotského zednářstva. Jde o okultní seskupení, v němž se provozuje i černá mše. Řád byl založen v 18. století židovskými lóžovými bratry Cagliostrem, Saint Germainem a rovněž bratrem Saint Martinem, žákem portugalského Žida Martineze de Pasqualis.

„Místnost byla obrovská a pětiúhelníková,“ sděluje Pier Carpi. „Přesně uprostřed stál veliký stůl z cedrového dřeva, také pětiúhelníkový.“ Pětiúhelník a pěticípá hvězda se obvykle užívají v magii. „Na stole ležela Bible, otevřená na počátku evangelia sv. Jana.“ Zednářstvo i ostatní gnostické skupiny mají zálibu v prologu Janova evangelia, kde se říká, že na svět přišlo světlo, a tma ho nepojala.

V satanistickém zvrácení okultisté tvrdějí, že tma, o níž je řeč, znamená středověký obskurantismus „Petrovy církve“, která je nahrazena světlem pravého křesťanství, předávaném potají „Janovou církví“. Zdůrazňují, že prý ROMA je anagramem z AMOR [= lat. „láska“]. Jde tedy o to, na Petrovi založenou církev odstranit tím, že sekta vstřípí lidem (luciferské) světlo, odvolávající se na svatého Jana. Proto si také Roncalli jako přijímaný do lóže zvolil jméno Jan, pod nímž se později stal papežem.

V zednářstvu je začátečník během let postupně veden k světlu. V rozenkruciánském řádu přijímá zasvěcovaný do sebe jedním rázem veškerý luciferský vliv.¹⁷⁷ Dlouhý obřad, jemuž se Roncalli podrobil, končil totiž následovně: Mistr, na jeho krku jako řádový symbol visel „řetěz z templových uzlů“, vložil svůj meč na Roncalliho hlavu.

„V tom okamžiku se v Janovi událo něco nepochopitelného, jako by cosi explodovalo. Nacházel se na vrcholu klidu, štěstí. „Co v tuto chvíli pociťuješ, bratře Jene, cítili již před tebou mnozí; já sám, Mistři minulosti i ostatní bratři všude po světě. Můžeš to nazývat světlem, ale nemá žádné jméno““ řekl mu jeho zasvěcovatel...

Je jisté, že osvětlení nebylo božského, nýbrž d'ábelského původu. Satan, přestrojený za anděla světla, se zmocnil Roncalliho!

Anonymní zednář psal o luciferském vlivu, předaném skrze zasvěcení:

„Nikdo, až na velice vzácné výjimky, se nedokáže sám zasvětit. Zasvěcení lze přijmout pouze v kvalifikované organizaci, jejíž obřady a mýty sahají daleko do starověku a *nejsou jen čistě lidským výtvořem*; organizace nepředává žádné učení, nýbrž *spirituální vliv* ... to je jedno z tajemství zasvěcování; okolí, okras, skrytý a nejasně tušený význam [symbolické ozdoby] vyvolávají nevýslovnou uchvácenost.“¹⁷⁸ – Na jiném místě autor vykresluje tak přesný obraz *neviditelné přítomnosti*, že křesťan, který se jenom trochu vyzná v démonologii, ji snadno dokáže identifikovat jako Satana, přestrojeného za anděla světla: „... Jsou lidé, jež v jisté chvíli mají schopnost oprostít se sami od sebe a na oné druhé straně *sestupovat stále hlouběji* do temné propasti moci, která již uchvátila jejich těla, tedy tam,

¹⁷⁶ Řím 1976; francouzský překlad ve vydavatelství Lattès 1976, a později i ve vydavatelství J'ai lu, Paříž 1978.

¹⁷⁷ Je dobré přečíst si článek Jeana Vaquié o zasvěcování in: „Čtení a tradice“ [„Lecture et Tradition“], leden/březen 1973.

¹⁷⁸ „Opravdoví synové světla“ [„Les authentiques fils de la lumière“], 1961, str. 87 a 99, cit. ve výše uvedeném článku od Jeana Vaquié.

kde řečená moc zničí jejich jména i individuality. Pak se dostaví pocit, že se moc šíří, slučuje Já i Ne-já, proniká celou přírodou, materializuje čas a strhává s sebou myriády bytostí, jako by byly omámeny nebo blouznily, ukazuje se v tisícířech podobách, neodolatelná, *divá*, nevyčerpateľná, *nepokojná*, bezmezná moc, *sežehlá věčnou nespokojeností a věčným odpíráním*.¹⁷⁹ – Popis je identický s líčením ďábla katolickými spisovateli, kteří jej označují za ducha nepokoje a potulky, tedy za vášnivého, avšak na věky [o hledění na Boha a Jeho lásku] připraveného ducha.

Jedná se o naprosto jiné náboženství, o proticírkev s vlastními dogmaty, rituály i duchovním ovlivňováním.

Budoucí Jan XXIII. byl učen tajemstvím řádu, „tajným heslům, poznávacím znamením, hmatům a rituálu skupinové práce..., každodenním cvičením ve třech pevně stanovených časech – odpovídajících třem bodům sluneční činnosti – spolu s přísným dodržováním konaných obřadů“; tedy řecké věty a opakovaných gest... Naprosto přesně v těchto třech časech... dělají bratři celého světa tatáž gesta a říkají stejnou větu. Jejich síla je veliká; přichází zdaleka, a znovu velmi daleko odchází. Den co den působí na lidstvo. Není těžké pochopit, co je to za „sílu, přicházející zdaleka“, kterou se neodvažují nazvat pravým jménem...

Poté, co Jan přijal světlo, byl uvítán v řadě bratrů.

„Na konec obřadu zaujal Jan místo, které mu mezi bratry příslušelo. Pak jeden z nich promluvil. Bratři kolem něj uzavřeli řetěz a tlačili se na něj, aby mu předali svou sílu. A hlasem, který nebyl jeho, promluvil Jan. ... Všechno, co řekl, bylo Velkým Kancléřem zaznamenáno v protokolech templu.“

Byla to prorocství Jana XXIII., vyslovená ďáblem ústy Roncalliho, neboť je dobře známo, že posedlí promlouvají hlasem, který není jejich...

*

Vedle členství u rozenkruciánů je třeba ještě poukázat na skutečnost, že Roncalli udržoval styky s klasickým zednářstvem.

V jednom z novějších čísel věstníku Velkého Orientu můžeme v poznámce, věnované lóži „Polární Hvězda“ [„Etoile Polaire“], číst následující:

„Doktor Alexandre Chevallier (roku 1965 Velmistr obediencie) byl informován o prosbě navázání styků ze strany Apoštolského stolce. Přestože to považoval za možný žert Eskulapových učedníků [tj. lékařských kolegů], ihned na příští den sjednal termín. Ještě před nunciem vyšel staromódně oděný sloužící. ... Několikrát se vrátil, vždy krytý z boku jedním nebo dvěma průvodci. Poté jednou večer obdržel doktor Chevallier stručné telefonní zavolání jemu již známého hlasu... „Podařilo se mi je setřást; můžeme se setkat a promluvit si beze svědků?“ ... Po tomto zavolání nuncius záhy zařídil, aby mohl proběhnout rozhovor, což umožnilo načít téma, v kterých politika a hospodářství rychle zatlačily lékařské otázky. ... Takto mohl doktor Alexandre Chevallier během početných rozhovorů msgr Angelo Roncallimu přednést kacířské návrhy (ohledně církevního práva), jež by budoucího benátského patriarchu neprávě nezanedbatelně zajímaly.

---

¹⁷⁹ Tamtéž, str. 88.

Tato epizoda, součást zamlčovaných dějin [zednářské] dílny podnítila jistě lidi k zastávání odvážné hypotézy..., že ‚Polární Hvězda‘ stála u původu II. vatikánského koncilu.¹⁸⁰

Yves Marsaudon, zednář 33. stupně Velké Lóže Francie [Grande Loge de France] publikoval dvě knihy, obsahující několik velice příznačných příběhů o svých vztazích s Roncallim. V období mezi světovými válkami byl baron Marsaudon „jedním z nej důležitějších původců památného dialogu mezi zednářstvem a římskou církví, uskutečněného prostředkováním dvou osvědčených představitelů, Alberta Lantoiného a vele důstojného P. Bertheloota“.¹⁸¹ – Je pravda, že bratrem Lantoinem v *Dopisu papeži* [Lettre au souverain pontife] přednesená argumentace byla poněkud bizarní:

„Posedlí duchem kritiky, jsme služebníky Satana. ... Vy, vlastníci pravdy, jste služebníky Božími. Oba tito páni se doplňují. Vzájemně se potřebují.“¹⁸²

Protože tehdy papež na tato překvapivá pozvání ještě neslyšel, podnikl Marsaudon po druhé světové válce novou sbratřovací ofenzívu a tentokrát s úspěchem.

Po očistění [Francie od „kolaborantů s nacisty“] byl Yves Marsaudon jmenován zplnomocněným ministrem Suverénního Maltézského Řádu v Paříži... Roku 1947 tam byl představen pařížskému nunciovi, msgre Roncallimu. „Přijetí apoštolským nunciem, jenž přesně věděl o naší příslušnosti k zednářstvu, bylo velice srdečné.“¹⁸³ – Oba muži se stali přáteli. „Msgre Roncalli ... si cenil, že se smí nazývat mým přítelem.“¹⁸⁴ Církevník poslal zednáři dopis s „živým, srdečným přáním štěstí a požehnání“.¹⁸⁵ – Požehnat exkomunikovanému místo ukázání mu cesty ke spáse je prostě zločin!

„V průběhu našich početných rozhovorů, zpočátku při každoročním přijetí na nunciaturu a potom v naší rezidenci Bellevue 24. června, na svátek svatého Jana, patrona Suverénního Řádu [z Malty], při jeho soukromých jídlích, ale konečně a to především v ústraní jeho pracovny jsme mohli s nunciem často živě rozmlouvat, takže velmi záhy překročily rámec Suverénního Řádu.“¹⁸⁶ 24. červen je „svátkem tradičního zednářstva“, vysvětluje bratr Marsaudon ve *Vzpomínkách* [Souvenirs].

Lóžový bratr Peyrefitte¹⁸⁷ sděluje, že když byl Roncalli zvolen papežem a nazval se Janem XXIII., Marsaudon usoudil, že se tak stalo v důsledku „našich dlouhých hovorů o evangeliu a **církví svatého Jana**“.¹⁸⁸

¹⁸⁰ „Humanismus“ [„Humanisme“] (časopis Velkého Orientu), č. 186, červen 1989, str. 58.

¹⁸¹ Poznámka vydavatele díla Yveše Marsaudona, *Vzpomínky a úvahy* [Souvenirs et réflexion], 1976, str. 9; kdo chce vědět víc o těchto rozhovorech, necht' sáhne po díle Virabeaua nebo po „Zednářských dokumentech“ [„Les documents maçonniques“].

¹⁸² Albert Lantoin, „Dopis papeži“ [„Lettre au souverain pontifex“], Paříž 1937.

¹⁸³ Yves Marsaudon, *Ekumenismus viděný tradičním zednářem* [L'oecuménisme vu par franc-maçon de tradition], 1964, str. 44.

¹⁸⁴ Marsaudon, *Vzpomínky a úvahy*..., str. 133.

¹⁸⁵ Tamtéž.

¹⁸⁶ Marsaudon, *Ekumenismus*..., str. 45.

¹⁸⁷ Pozn. (němec.) překl.: Že je Roger Peyrefitte – škoda, že teprve zde – představován sám jako zednář, jen potvrzuje již dříve (v I. dílu) vyjádřené velice odůvodněné podezření, že si podle vzoru pověstného podvodu Leo Taxila údajný „tajný dopis“ papeže Klementa XII. vymyslel.

¹⁸⁸ Roger Peyrefitte, *Synové světla* [Les fils de la lumière], 1961, str. 327.

Samozřejmě se musí přihlídnout k tomu, že Marsaudon, i když část svých rozhovorů publikoval, si jako dobrý „zednář tradice“ dával velký pozor, aby neodhalil to nejdůležitější.

„Kdyby nic špatného nečinili, nenáviděli by tolik světlo.“ zdůraznil již Klement XII. v bule *In eminenti*. „Pak jsem viděl nuncia již jen dvakrát. ... [Jednou] při velice dlouhém rozhovoru, který jsme spolu vedli v jeho pracovně a v jehož průběhu nešlo ani o Maltézský řád, ani o zednářstvo. ... Moje členství v poslední instituci jej občas přimělo k pousmání, ovšem laskavému. Zdvořile se snažil pochopit smysl zasvěcení ... které – o čemž byl nadále přesvědčen – není slučitelné s vírou... Rozhovor, o němž mluvím, byl mimořádně vážný a obsažný. Nevěřím, že by se mohl publikovat nebo alespoň naznačit jeho obsah.“¹⁸⁹

Zde tedy máme církevníka, setkávajícího se vlídně s představitelem sekty, jejímž jediným důvodem bytí je zničení Církve a přesvědčení o tom, že křesťanská víra se nechá smířit s luciferskou doktrínou lóži! Že by encykliky *In eminenti* nebo *Humanum genus* opravdu nečetl!?

Druhý rozhovor „mezi čtyřma očima byl diktován záležitostí, která se mohla dotknout mnoha křesťanů. Bez falešné skromnosti bych chtěl zdůraznit, **jaký význam mému pojetí budoucí papež Jan XXIII. přikládal.** Je mi to ke cti, avšak musím zachovávat nejpřísnější mlčení. Také nic nepovím o soukromé audienci, která mi byla udělena v Římě o několik let později“.¹⁹⁰

Podle Peyrefitteho románu bylo předmětem tohoto rozhovoru zrušení exkomunikace zednářů.¹⁹¹ – Jan XXXII. zdůraznil, že římská kurie představuje mocnou překážku, že se však pokusí uvolnit předpisy církevního práva... Po letech bojů mezi progresisty a konzervativci byl tento počátek za Jana Pavla II. korunován úspěchem (srv. VIII. kapitulu č. 13).

*

Jan XXIII. byl loutkou zednářstva. Pier Carpi odhalil, že židovský [? – pozn. němec. překl.] bratr Charles de Gaulle vhodil na vážky svou veškerou autoritu, aby místo newyorského arcibiskupa – rozhodného odpůrce zednářů – byl zvolen papežem rozenkrucián a přítel zednářů Roncalli.

Okultistický časopis „Ohlas nadpřirozena“ [„Les échos du surnaturel“] v čísle z prosince 1961/ledna 1962 zveřejnil svědectví proslulého autora pseudomystických, abychom rovnou neřekli luciferských děl.

„Pokud jde o koncil, s datem 14. srpna 1954 jsem psal kardinálu Roncallimu (bývalému nunciovi v Paříži, jehož jsem byl poradcem), abych mu ohlásil jeho nadcházející zvolení [papežem] a požádal jej o termín k rozboru během prázdnin v jeho domovině k prostudování jeho prvořadé úlohy – koncilu! A dodal jsem: „Prosím, přemýšlejte o všem, protože již nezbývá čas k vytáčkám. Okamžitě po usednutí na papežský trůn je třeba plán neodkladně odvíjet a všichni politici musí být zaskočeni.““¹⁹²

¹⁸⁹ Marsaudon, *Vzpomínky a úvahy*, str. 263.

¹⁹⁰ Tamtéž.

¹⁹¹ Peyrefitte, str. 440-446.

¹⁹² Cit. podle: Latour, Loubier a Alexandre, *Kdo okupuje Petrův stolec?* [Qui occupe le siège de Pierre?], Villegenon 1984, str. 17.

Takto tedy skrytá moc již čtyři roky před smrtí Pia XII. designovala jeho nástupce a přikázala mu práci, kterou by měl vykonat: revoluční, předem v lóžích připravený koncil! Lze posoudit plnou závažnost tohoto přiznání? Učinit z Církve služebnici Satanova synagogy! Hodina mocností temnot udeřila...

*

Jan XXIII. několikrát potvrdil, že koncil svolal pod závanem Ducha Svatého. ... Ve své bule *Humanae salutis* psal:

„Poslušni vnitřního hlasu, o němž věříme, že vyšel z vyššího podnětu, uznali Jsme okamžik za vhodný darovat katolické církvi i celé lidské rodině nový eumenický koncil.“¹⁹³

Komentujíc toto údajné „vnuknutí Nejvyššího“, msgre Lefebvre svým neklamným citem pastýře duší psal:

„Bylo však vnuknutí skutečně božské? Zdá se to pochybné ... jeho původ mně připadá být naprosto jiný.“

Msgre Lefebvre tedy tušil, že řečené vnuknutí pocházelo přímo od ďábla. Jeho mínění je potvrzeno Roncalliho biografií: již jsme zmínili, že Roncalli, poslušen vnuknutí ďábla, který se jej zmocnil, prorokoval hlasem, který „nebyl jeho“.

Ostatně malá, ale příznačná indicie prokazuje, od koho Jan XXIII. své vnuknutí obdržel. Lev XIII. nařídil říkat modlitbu k svatému Michaelovi na závěr každé tiché mše, aby se zabránilo proniknutí Satana a jeho pomocníků do Církve. Avšak 9. března 1960 dovolila Kongregace ritu říkání této modlitby jako v tolika jiných případech vypouštět, což se pak prakticky stalo jejím úplným odstraněním. Tímto aktem Jan XXIII. jistým způsobem rozrazil bránu Církve pekelným legiím. Revoluce v samém nitru Církve již mohla začít...

Není bez zajímavosti porovnat si tento akt s událostmi ve Francii po smrti Ludvíka XIV. pod panováním vévody d'Orléans.

„Svým výstředním životem a bez religiózního přesvědčení regent strpěl, aby nevěřící a volnomyšlenkáři připravovali půdu pro tajné společnosti a útočili na nejsvětější tradice. Jedna z nejkrásnějších a nejpůsobivějších ... nařizovala, aby král po pomazání svou osobu i království zasvětil svatému Michaelovi, a tím aby kníže nebeských vojáků, vítěz nad Satanem, ochránil jeho vládu před vlivem démonů i jejich nástrojů, kteří byli dosud do jisté míry spoutáni. Toto zasvěcení při pomazání Ludvíka XV, který byl ještě dítětem, nebylo již tehdy obnoveno... Od té chvíle se otevřela brána Luciferovi a jeho tím osvobozeným plukům: ve Francii se usadily první zednářské lóže.“¹⁹⁴ – Důsledky toho jsou známé...

Za Jana Pavla II. si ďábel zaznamenal další dodatečný triumf. Již jsme řekli, že skupina badatelů v roce 1984 znovu našla velkou modlitbu k svatému archandělu Michaelovi a text publikovala. Slova exorcismu byla vytištěna v několika desítkách tisíců exemplářů a mnozí věřící se jej začali modlit, což se ďáblu a jeho stoupencům nepochybně nijak zvlášť nelíbilo. Kardinál Ratzinger (kterého někteří krátkozrací tradicio-

¹⁹³ Msgre Marcel Lefebvre, *Zbavili jej trůnu* [Ils l'ont découronné], Escuroles 1987, str. 159

¹⁹⁴ Cit. podle: Marquis de la Franquerie, *Panna Maria v dějinách Francie* [La Vierge Marie dans l'histoire de France], Montsûrs 1985, str. 173.

nalisté považují za konzervativce!), prefekt Kongregace víry (dřívějšího Svatého Officia), adresoval 29. září 1985 všem biskupům světa okružní list.¹⁹⁵

„Již několik let se v jistých církevních kruzích množí modlitební setkání, mající za cíl dosáhnout osvobození od vlivu d'ábla, i když se při tom nejedná o exorcismus ve vlastním slova smyslu,“ konstatoval kardinál. Povzbuzoval snad kardinál věřící, aby se více modlili k omezení vlivu d'ábla? Vůbec ne! Zde je přímo dech vyrážející pokyn, který kardinál dal biskupům celého světa. „Věřícím absolutně není dovoleno užívat formule exorcismu proti Satanovi a jeho padlým andělům, jež je převzata z formule, publikované na příkaz papeže Lva XIII., nemluvě už o celém textu řečeného exorcismu. Pokud to bude nutné, mají na to biskupové své věřící upozornit.“

Počátkem tohoto století si msgre Delassus v *Protikřesťanském spiknutí* [*La conjuration antichrétienne*] postěžoval, že věřící se dostatečně nemodlí exorcismus – dnes jim Řím zakazuje jej užívat! Jaký duch tedy naplňuje muže, kteří jsou u moci ve Vatikánu?

*

Další znepokojivá indicie: až po Pia XII. včetně zednářstvo vždy chovalo zuřivou nenávisť k papežství, což se rozumělo již samo sebou: mezi synagogou Satana a Církví Boží nebylo žádné dorozumění možné. Avšak od Jana XXIII. se tón řeči bratrů od základu změnil. Ne snad, že by byli náhle obráceni; ti nadále zůstali při starém. Ne, těmi, kdo se změnil, byli papežové! A od té chvíle je zednářstvo odměňovalo blahovlnnými komentáři. Závěr z toho se vnucuje sám od sebe: jsou-li noví papežové pokládáni zednáři za sympatické, pak proto, že přešli do tábora nepřítele!

Takto z různých zednářských obedienci přicházející chvalozpěvy na právě zemřelého Jana XXIII. měly hodně daleko k tomu, být mu ke cti, zato tím více přispívaly k potvrzení jeho úspěšného zběhnutí k nepříteli. Zatím co se církevní hodnostáři rozplývali v mlhavé dvojznačnosti a popírání, bratři svůj směr neopouštěli... Plně chápali, že Jan XXIII. byl „dobrý papež“ – pro ně! V „Interním bulletinu“ [„Bulletin intérieur“] Velké Lóže se poučně psalo:

„Až doposud mohla být smrt papeže brána zednáři na vědomí pouze v rubrice ‚různé‘. Ale i ten nejzarytější protiklerikál je nucen uznat, že se v tomto bodě podle všeho časy změnil.“

Velmistr Velké Lóže prokázal mrtvému papeži čest:

„Velká Lóže Francie se sklání před tělesnou schránkou nejvyšší duchovní hlavy, které připadla vzácná zásluha rozšířit svůj horizont, a své myšlení s moudrostí a odvahou pozdvihnout do roviny tolerance, pro níž sám podal tak povznášející příklad.“

Také Velký Orient posuzoval Jana XXIII. s blahovůlí, i když k papežství jako instituci zůstal samozřejmě dál nepřátelsky smýšlející. V zahajovacím projevu před Konventem roku 1963 Velmistr prohlásil:

„Po smrti Jana XXIII. jsem se zdráhal poskytnout tisku interview. Řádová rada můj postoj schválila, protože nechtěla mít nepříjemnosti z chvalozpěvu na pa-

---

¹⁹⁵ „Katolická dokumentace“ [„Documentation catholique“], 1986, str. 197.

peže. Papež, byť by byl i Jan XXIII., je spoluodpovědný za dogmatickou činnost katolické a římské církve.¹⁹⁶

Ukažme si ještě názor na Roncalliho od jeho starého přítele a rádce, Yvese Marsaudona, zednáře 33. stupně Velké Lóže. ... Až do zvolení Roncalliho zůstávala katolická církev katolickou. Pius XII. byl poslední Petrův nástupce, který poklad víry věrně předával.

„Tu přišel muž, který se nazýval Jan jako jeho předchůdce, a všechno se začalo měnit.“¹⁹⁷ – „Stále více vtiskával ‚papež přechodu‘ novému panování svou pečeť. Atmosféra se změnila v celém křesťanském světě.“¹⁹⁸ – „Něco se v Petrově říši obrátilo.“¹⁹⁹

Taková změna ovšem v žádném případě nemohla odpovídat Boží vůli. Vždyť, jak apoštol Jakub ve svém Listu (1,17) píše:

„Všecko dání dobré a každý dar dokonalý jest shůry, sestupuje od Otce světél, u něhož není proměny, ani z obratu zastínění.“ A katechismus Tridentského koncilu učí: „... Zde je poslední znamení, určené k tomu, dovolit nám rozlišovat pravou Církev: pochází od apoštolů, věrných správců velkého dobrodiní Zjevení. Jejich učení absolutně není nic nového nebo začínajícího, ne, je kdysi od apoštolů předávanou a po celém světě rozšířenou pravdou.“

Již samotné výrazy „změna, *aggiornamento* (přizpůsobení se dnešku),²⁰⁰ nové, překonání, vývoj“ musejí vyvolat nedůvěru dobrých katolíků.

V předmluvě ke své knize o ekumenismu mluvil Marsaudon dokonce o „revoluci Jana XXIII.“²⁰¹ O jaké revoluci? Jan XXIII. byl první papež, který se postavil za náboženskou svobodu; k tomu se ještě vrátíme. Marsaudon se jako dobrý zednář přirozeně těšil z „Janem XXIII. požadované revoluce, svobody svědomí.“²⁰² Současně si tentýž Marsaudon jako správný příslušník sekty přál „poslat k čertu“ pravou Církev a jmenovitě jednoho z jejích největších papežů, svatého Pia X. Ideje, kterých se zednářstvo tak velice obává,

„nabyly opět nové síly a i rozmachu, když Pius X. usedl na trůn svatého Petra poté, co císař František Josef vznesl své veto proti zvolení liberálního kardinála Rampolly. ... To byl počátek toho, co nazýváme ‚integrismem‘, a což není ničím jiným, než směsicí pokryteckého, nenávislného farizejství, věčné touhy po návratu do minulosti“²⁰³

Po smrti Jana XXIII. obrat pokračoval a zesílil „revolucí Pavla VI.“²⁰⁴ jak ji za jako takovou označil Marsaudon. Církev byla tedy v rukou těch nejlepších.

¹⁹⁶ „Interní bulletin Velké Lóže“ [„Bulletin intérieur de la Grande Loge“], květen/červen 1963, cit. podle: Henry Coston, *Republika Velkého Orientu* [La république du Grand Orient], Paříž 1976, str. 177 ad.

¹⁹⁷ Marsaudon, *Ekumenismus...*, str. 42.

¹⁹⁸ Tamtéž, str. 48.

¹⁹⁹ Tamtéž, str. 51.

²⁰⁰ Pro italské *aggiornamento* se také užívá neladný, ale výstižný český název *zdnešnění*; pozn. překl.

²⁰¹ Tamtéž, str. 26.

²⁰² Tamtéž, str. 120.

²⁰³ Tamtéž, str. 30 ad.

²⁰⁴ Tamtéž, str. 125.

3. Pavel VI.

Montiniho životní dráha byla jen sotva méně skvělá, než Roncalliho.

„Začátkem padesátých let se stal jezuitským páterem. Jeden profesor teologie na Gregorianě byl dopaden při krádeži z místnosti, kde ležely pod zámekem tajné dokumenty Vatikánu. Jeho jméno bylo Alighiero Tondi. Byl tajemníkem msgr Montiniho, tehdy přímým spolupracovníkem Pia XII. a dnes nikoho menšího, než Pavla VI. Před nějakou dobou byl odhalen. ... Již po dva roky totiž vždy, kdy byl nějaký kněz vyslán do zemí východního bloku nahradit tam režimem internovaného, deportovaného nebo popraveného, byl již okamžitě na místě komunistický ‚uvítací výbor‘ ještě dříve, nežli dotyčný kněz mohl zahájit činnost. ... Když byl Alighiero dopaden, přiznal, že v roce 1936 se na příkaz speciálního oddělení italské Komunistické strany stal knězem a dokonce absolvoval přípravný učební kurz na moskevské Leninově univerzitě, odkud vycházeli ‚znamenití špioni‘. Informace předával vždy přímo Palmiro Togliattimu, generálnímu tajemníkovi italské KS.“²⁰⁵

Z trestu za to byl Montini jako Tondiho komplic vypovězen do Milána. ... To však ani v nejmenším nemohlo zbrzdit vzestup zrádného preláta. Těšil se totiž významné tajné podpoře. Na doložení svého tvrzení uvádíme zprávu přímého svědka, Wincklera.

„Různé okolnosti, související s mým snažením, jen vedly k tomu, že jsem se znovu ocitl v Tunisku, obsazeném jednotkami Osy. Jistý novinář, který si říkal ‚Martin Langohr‘, upravil můj novinářský článek, což mně pak vyneslo nejrůznější potíže s okupanty (osm zatčení). Nakonec jsem se dostal na svobodu a po pobytu v Tripolisu, Casablance a Alžíru jsem se dostal s E.M.F. do Říma jako důstojník a tlumočník. Savojská monarchie ležela s posledními záchvěvy fašismu v troskách, a demokracie vyvěsila vlajky... Jistě víte, že je v Římě tradicí svěřovat finance svatého Petra katolíkům židovského původu. Díky pověsti, kterou mi zjednal pan Martin, jsem byl přijat se všemi poctami, náležejícími bratru, který tolik trpěl. ... Byl jsem představen velkému bratru Montinimu a ministroval jsem při mši, kterou sloužil ve čtvrtek pro diplomaty univerzity... Na programu kázání bylo ‚otevření se světu‘, ale nesmírně obratně podané zašifrovanými slovy.

Přítomní se příliš nežinyrovali, ale ‚zasvěcen‘ jsem byl teprve msgr Pignedolim. ... Potvrdil mi, že **matka Giovanniho Battisty [Montiniho, budoucího papeže Pavla VI.] Judith Alghisiová konvertovala ke katolictví až při příležitosti sňatku s Giorgiem Montinim, který byl také židovského původu a konvertoval (srv. Zlatou knihu italské šlechty). S povzbuzováním Gasparriho [zednářského státního tajemníka], s podporou velice vysoké jednosvětové instance a snadno vydíratelný kvůli svým nepřírozeným zvyklostem začal již jednat jako ‚budoucí papež‘!**

Jeho nejagilnější stoupenci patřili ke skupině zasvěcenců, kteří nosili jména svých velkých předků, lidí, jež nechtěli brát na vědomí dokonce ani existenci *mysterium iniquitatis* [tajemství zla]. Nacházeli se mezi nimi např. Helena Blavatská, H. S. Olcoot, Theodor Reuss etc. Pignedoli mě 2. ledna 1945 uvedl k sy-

²⁰⁵ Pierre de Villemarest, *Sovětská špionáž ve Francii* [L'espionnage soviétique en France], 1969, str. 171 ad. Odporná Montiniho zrada byla potvrzena ještě dalšími svědky.

novci kardinála, toho kardinála, který svým ‚veto‘ (pro Rampollovu příslušnost k curyšské lóži O.T.O.) napomohl k zvolení Pia X. a připravil kardinála o papežskou hodnost; ‚*niente meno*‘ [nic méně, než to]!

Pignedoli dělil kůži z medvěda, který ještě běhal po lese..., protože se mnou jednal jako se svým člověkem a ‚odkryl mi všechny karty‘: Nepřetržitě do mne mluvil, **odhalil mi celou historii Rampollova komplotu a ujišťoval, že tentokrát je s Montinim vítězství už v kapse.** Mistr Stolce lóže (princ E. de Neapel Rampolla, synovec zemřelého kardinála) se však namáhal zbytečně, protože jsem se distancoval od Dona Sergia i od msgre Montiniho.

Zcela náhle, na pouhý pokyn Maritaina, mi bylo dáno na srozuměnou, že nejsem v Římě vítán a poslali mě zpátky do vlasti. Nenávistný filosof se stal přítelem zrádného, prolhaného a homosexuálního biskupa... Nemohu potvrdit, že byl skutečně členem B'nai B'rith; vím jen tolik, že se celá věc odehrávala v nejvyšších sférách **jistého židovského jednosvětového plánu, ve zcela jiné oblasti, než je sionismus.**²⁰⁶

Poté, co se stal papežem, již Montini – jehož oba rodiče byli židovští – považoval za vhodné nosit pod svým papežským rouchem efod, náprsní štítek hebrejských velekněží, jež nechali Ježíše ukřižovat! Příslušná fotografie byla na jaře r. 1970 publikována v [ilustrovaném] listu „Paris-Match“ i několika dalších časopisech. [Viz níže v příloze vyobrazení!]

Bylo by možné ještě psát o neprůhledných finančních transakcích i skandální morálce Pavla VI., ale máme za to, že již zde uvedené informace postačují, aby si každý sám mohl udělat představu o této osobnosti.

4. Jan Pavel II.

V roce 1978 jistý dobře informovaný okulistický časopis přinesl palcový titulek: **„Zvolení polského papeže vyznačuje poslední zatáčku římské církve na její cestě do propasti.“** – Komentáře, jak se říká, netřeba.

Ještě než se začneme zabývat některými odhalujícími aspekty životní dráhy Karola Wojtyly, dovolujeme si na toto téma doporučit četbu knihy *Petrě, miluješ mě? Jan Pavel II., papež tradice nebo revoluce?* abbého Daniela Le Rouxe, obsahující navíc také mnoho zajímavých fotografií.²⁰⁷

Emilia Kaczorowka, matka Karola Wojtyly, byla Židovka.

Filosofické vzdělání mladého Wojtyly bylo katastrofální; osvojil si ideje moderních myslitelů, jejichž díla stála na indexu.

„Papež je zformován ve škole moderní filosofie, něco mezi idealismem, existencialismem, fenomenologií a personalismem,“ píše abbé Le Roux.²⁰⁸ – Již ve svých raných spisech popíral věroučné pravdy.

²⁰⁶ Cit. podle: Latour, Loubier a Alexandre, *Kdo okupuje Petrův stolec?* ... str. 61 ad.

²⁰⁷ Vyd. Fideliter, 1988. [Pozn. němec. překl. Německé vydání s titulem *Petrus liebst du mich? Johannes Paul II., Papst der Tradition oder Papst der Revolution?* u Kněžského bratrstva sv. Pia X., Stuttgart 1990.]

²⁰⁸ Le Roux, tamtéž [francouzské vydání], str. 67.

Měl rovněž styky s okultismem. V rodných Wadowicích se setkal s Mieczyslawem Kotlarczykem, divadelním režisérem a teoretikem, a byl jím zasvěcen do ezoterické dramaturgie. Kotlarczyk byl do okultismu doslova zblázněn.

„Ohledně vztahů mezi slovy a věcmi Kotlarczyk meditoval o textech teosofické tradice (Heleny Blavatské), fonetiky a lingvistiky (Otto Jaspersena), hebrejské tradice (Ismara Elbogena) a smíchal to všechno v naprosto osobní syntézu... Annie Besantová a Rudolf Steiner byli následovníky paní Blavatské v čele Teosofické společnosti. Křesťanství posledně jmenované bylo ‚kosmickým‘, bezdogmatickým a – samozřejmě – evolucionistickým křesťanstvím. Obsahuje zasvěcení do okultní magie, jež stoupence uvádí do styku se ‚silami‘, umožňujícími jim ‚myšlení mimo tělo‘. Prostředky k šíření Steinerovy teosofie [jíž přejmenoval na ‚antroposofii‘] byly a stále ještě jsou divadlo, tanec, atd.“²⁰⁹ – Zde tedy máme poznovu „sílu“, kterou se neodvažujeme nazvat pravým jménem. ... Páchne sírou! Sám Wojtyla líčil atmosféru, v níž působil jako herec, následovně:

„Bylo to poslání, povolání; bylo to kněžství umění. Herci jako ‚kněží umění‘, vybaveni neomezenou mocí k obnově celého světa, nám prostředkují uzdravování morálky hlásanými krásami, nejvyššími metafyzickými hodnotami. Takového druhu byly ‚arciknězem‘ Kotlarczykem opěvované ideje.“²¹⁰ – Užitá slova „neomezená moc, kněz umění, uzdravování morálky“ nám nepřipadají nijak zvlášť katolická...

Po druhé světové válce Wojtyla, již jako kněz, hodně cestoval. Tehdy ovšem právo překročit železnou oponu měli jen Židé nebo komunisté, jak roku 1949 zdůraznil americký velvyslanec v Polsku:

„Přestože pro Poláka bylo mimořádně obtížné dostat povolení k opuštění země, pokud neměl obstarat pro vládu nějakou prospěšnou záležitost, mohli polští Židé vyjždět bez pasu nebo jiných podobných omezení.“²¹¹ – Má se z toho soudit, že se Wojtyla zabýval nějakou „pro vládu prospěšnou záležitostí“?

Další odkaz se zdá jen potvrzovat, že tento muž sloužil komunistické diktatuře. ... 13. ledna byl ve věku 43 let jmenován krakovským arcibiskupem.

„Byli představeni tři kandidáti: dva kněží šlechtického původu a Karol Wojtyla. Polský vůdce, který až dosud nikdy neužil své výsady jmenování biskupů, to tentokrát učinil proti šlechticům a vyvolil muže z lidu, Karola Wojtylu.“²¹² – Co si myslet o někom, kdo za své zvolení děkuje podpoře komunistické vlády?

Náš církevník měl ještě další užitečné styky. Ve chvíli zvolení papežem bylo v novinách „Kříž“ [„La Croix“] možné číst:

„Pan Lichten, římský reprezentant židovské organizace B'nai B'rith, Jana Pavla II. pochválil: ‚Jako kněz pomohl Wojtyla mnoha Židům,‘ uvedl Lichten, ‚patřil ke křesťanské pomocné síti Unia. Obstarával Židům osobní průkazy a musel se skrývat ve sklepě rezidence kardinála Sapiehy, aby unikl zatčení. Později msgre Wojtyla chránil přeživší členy židovské obce, které státní orgány po šestidenní

---

²⁰⁹ Tamtéž, str. 63.

²¹⁰ Tamtéž, str. 64.

²¹¹ Cit. podle: Latour, Loubier a Alexandre, *Kdo okupuje Petrův stolec?*... str. 44.

²¹² „Poutnický zpravodaj“ [„Pèlerin magazine“], mimořádné číslo: „Jan Pavel II., album 1978-1988“ [„Jean-Paul II, album 1978-1988“], str. 98.

válce [Izraele proti Arabům 1967] chtěly vykázat z Krakova... „Papež,“ dodal ještě Lichten, „nedávno přijal ve Vatikánu svého přítele ze školy, syna představeného izraelské obce v Krakově.“²¹³

Lichten, člen židozедnářského řádu B'nai B'rith, se tím jistým způsobem zaručuje za „pravověrnost“ nového papeže. Bylo tedy normální, že Jan Pavel II. svému starému příteli zaslal poděkování. ... V čísle 255 (srpen/září 1986) „Katolické protireformace“ [„La contre-réforme catholique“] abbé Georges de Nantes psal:

„Dozvídám se z londýnského listu ‚Polish Diary‘ [‚Polského deníku‘] ze 17. června, že dr. Joseph Lichten (narozený jako Lichtenstuh), polský Žid a Američan, člen B'nai B'rith i Anti-Deafamation League [Ligy proti pomluvám], které v Římě oficiálně zastupuje a je také oficiálním jednatelem státu Izrael u Svatého stolce, právě 1. července ... obdržel od papeže medaili Jiřského řádu s hodností komandéra. Doposud se mělo za to, že taková církevní pocta je určena výhradně křesťanům! Vyznamenání mu bylo předáno kardinálem Willebrandsem; ten, jak známo, ve shodě se Židy pracuje na ‚přípravě světa na příchod mesiáše‘. ... Přesto současní Židé – kdo to neví, ten nechce vědět! – a zvláště jejich vůdčí zednářské sdružení B'nai B'rith nemají na mysli nikoho jiného, než kolektivního ‚mesiáše‘, a jen toho také očekávají. V pohotovosti drženým mesiášem je jejich vlastní národ, směřující k světovládě a zotročení ostatních národů. To tedy znamená, že příprava budoucí mesiánské éry odmítnutím Krista – a tentokrát ze strany velekněze Nežidů – je již skutečně definitivním podřízením Církve poručnictví ‚Synů Smlouvy‘.“

Církev otrocky podřízená synagoze? Budiž nám dovoleno takovou otázku si položit. Během cesty do Paříže roku 1980 navštívil Jan Pavel II. velkorabína.

„Židovská telegrafní agentura zveřejnila, že velkorabín jako náměstek jeruzalémského velekněze ‚udělil papeži v hebrejštině kněžské požehnání, přičemž na něj svolal boží požehnání za jeho světské činnosti ve prospěch míru‘.“²¹⁴

Roku 1986 při návštěvě Lyonu tento muž, který se považuje za náměstka Krista, znovu upadl do recidivy. ... Přijal od rabína Werstenschlaga požehnání, pocházející ze starého židovského rituálu za časů papežů v Avignonu.²¹⁵

Lze si představit svatého Petra, jak si vyprošuje požehnání od synedria, které dostalo Ježíše na kříž?

Ano, skutečně „se něco v Petrově říši změnilo“, jak zdůraznil lóžový bratr Marsaudon! Podívejme se tedy na některé z řečených změn v „Petrově říši“ po smrti Pia XII. Úmyslně říkáme „některé“, protože byly tak početné, že by spisovatel mohl snadno takovými změnami papežství naplnit objemné knihy. Např. Romano Amerio prezentoval knihu o více než 600 stranách knihy (*Jota unum [Jedna hláska]*), v níž vytkl nejméně dvacet tématických okruhů. A kdyby si někdo vzal do hlavy, ještě nad to zabývat se úchylkami biskupů nebo dokonce kněží, nestačil by na jejich pouhé sepsání jeden lidský život! Museli jsme se proto spokojit pouze s výběrem charakteristických příkladů z pontifikátů Jana XXIII., Pavla VI. a Jana Pavla II.

²¹³ „Kříž“ [„La Croix“] z 8. listopadu 1978.

²¹⁴ „Kříž“ [„La Croix“] z 4. června 1980.

²¹⁵ Událost je oficiálně zaznamenána v „Katolické dokumentaci“ [Documentation catholique“]!

Jak si dále ukážeme, **ničili tito tři muži katolickou víru především kázáním lidských práv**. A tak se stalo to, čeho se již v roce 1923 obával kardinál Billot: „revoluce v Církvi, nový rok 1789“.

5. Kult člověka

Zatímco křesťané až do té doby věřili, že ta nejvyšší čest se musí prokazovat Bohu, požadovali po nich noví papeži vzdávat úctu člověku. Povinnosti k Bohu upadly po-
divně do zapomnění a ustoupily právům člověka, která od té doby byla jediným mě-
řítkem všech věcí.

Připomeňme si jen nejvyšší stupeň iluminátského řádu: „Královský člověk“. Jako Weishauptův následovník Marx prohlásil: „Nejvyšší bytostí člověka je sám člověk.“ Od 60. let byl *luciferský kult kázán jeho samotnými papeži!*

Pavlem VI. 7. prosince 1965 přednesená závěrečná řeč II. vatikánského koncilu je v tom ohledu příkladná:

„Církev koncilu... se hodně zabývala člověkem, jak se ten v naší době skutečně jeví, živým člověkem, pouze sebou samým se trápícím člověkem, člověkem, který se nepovažuje jen za střed všeho, co se jej týká, nýbrž se odvažuje objasnit také původ a konečný smysl všech skutečností. ... Laický a profánní humanismus se projevoval ve své hrozné podobě a v jistém smyslu byl výzvou koncilu. Náboženství Boha, který se stal člověkem, se v náboženství (neboť je jím jako takové) stýká s člověkem. Co se poté stalo? Srážka, boj, klatba? To by se mohlo stát, ale nestalo se. Starý příběh o Samaritánovi posloužil jako příklad spiritualitě koncilu. Plně jej pronikla sympatie bez hranic. ... Přiznejte mu přinejmenším tuto zásluhu, vy moderní humanisté, kteří se vysmíváte transcendenci nejvyšších věcí, a naučte se oceňovat náš nový humanismus: také my, víc než kdokoli jiný, **máme kult člověka.**“

Tento projev byl přednesen před biskupy celého světa, aniž by jediný z nich povstal a protestoval! Pavel VI. totiž nemluvil o „katolické církvi“, nýbrž o „církvi koncilu“. A skutečně to byla úplně jiná církev! Vzhledem k luciferské pýše moderního člověka, který tvrdil, že je svým vlastním bohem, považoval Pavel VI. za správné tuto perverzi ducha ne snad potírat, nýbrž se k ní přidat, svůj nový humanismu proklamovat a předhánět se s bezbožníky v kultu člověka. ... K ospravedlnění svého postoje se dovolával příkladu Samaritána. Ten skutečně ve své dobrotě ovázal rány poutníka, způsobené mu lupiči. Jenže – a to byl Pavlem VI. zcela zamlčený aspekt – Samaritán přesně proto, že [potud jako v Kristově podobnosti] byl naplněn „sympatií bez hranic“ k poutníkovi, se vrhl *do boje a zahnal lupiče!* Kdyby býval chtěl Pavel VI. skutečně napodobit Samaritána, ovázal by rány duše moderního člověka potíráním ateistů!

Právě to činil svatý Pius X., který stál před stejným problémem kultu člověka. Namísto přidání se k němu jej energicky odsoudil!

„Člověk – a to je podle slov svatého apoštola Pavla znamením Antikrista – si v nevýslovné opovržlivosti dovoluje zaujímat místo Stvořitele, povyšováním se nad všechno, co nese jméno Bůh“. A to až do té míry, že neschopen zcela zahladit pojem Boha, přesto svrhl lehké jeho Majestátu a sám sobě posvětil vidi-

telný svět na templ, v němž si chtěl nechat holdovat sobě rovnými. „Posadí se dokonce ve chrámu Božím a bude si počínati, jako by byl Bohem“ (2 Te 2,3).²¹⁶

Pavel VI. se odhodlaně zařadil pod korouhev Antikrista... 7. února 1971 sepsal rouhavý plagiát „Hymny na Krista, Krále světa“. – „Pocta člověku. ... Čest lidské smělosti, ... čest člověku, králi země, a dnes i vládci nebe.“

*

Jeho nástupce byl zachvácen stejným „humanistickým“ bludem. Občas bylo jeho dutému, nic neříkajícímu hlasu dosti špatně rozumět: 12. ledna 1979 vychvaloval svobodu svědomí, „základní právo lidského ducha, v němž se člověk snad nejjasněji projevuje jako člověk“. Jinde zase halasně velebil „transcendentní humanismus“. Pobízel lidi k „rozvíjení globálnosti své humanity“. Rozuměj tomu, jak kdo chceš!

V mnoha pasážích svých projevů se snažil propagovat svůj antropocentrický náhled. V promluvě z 24. září 1979 stanovil zásadu, že „člověk je základem všeho“, a připisoval mu „transcendentní důstojnost“. – 6. října 1979 označil člověka znovu za měřítko všech věcí: „Člověk! Člověk je rozhodující mírou, která diktuje všechno jeho snažení. Je životní hodnotou, jejíž opatrování vyžaduje stále novou iniciativu.“ – Během kázání v Březince 7. června 1979 prohlásil, že člověk je jedinou starostí papeže, jíž „věnoval svou první encykliku, kterou uvedl slovy *Redemptor hominis* a určil ji plně věci člověka“...

V tomto okružním listu ze 4. března 1979 pozdvihl člověka na oltář:

„Chováme pevné přesvědčení, že dnes není na světě problém, ... který by nestavěl člověka do popředí.“ – Podle *Redemptor hominis* již obrácení na katolicismus neústí v Boha, nýbrž ... v člověka samého! To bylo logické, protože nadále byl Bohem člověk! „A pokud jde o obrácení, jež musí zapustit kořeny v misi, dobře víme, že je dílem milosti, v níž člověk musí znovu nalézt zcela sama sebe.“

S nesrovnatelnou opovážlivostí tento „Kristův náměstek“ přidělil člověku postavení, které příslušelo Kristu. Vždyť učil, stále ještě v téže encyklice:

„Člověk je první cestou, kterou musí jít církev při plnění svého poslání: on je první a zásadní cestou církve, cestou, již předznamenal sám Kristus.“

Tyto řádky představují ohavný výsměch Kristovým slovům: „Já jsem cesta a pravda a život; nikdo nepřichází k Otci leč jen skrze mne“ (J 14,6). Kristus již tedy nebyl cestou člověka; naopak člověk byl cestou Krista a Jeho Církve. V stejném tónu zvolal Jan Pavel II. v roce 1983 v Kostarice:

„Je to cesta člověka, který církví sociálním učením hlásaným humanismem by byl schopen překonat žalostné životní podmínky, čekající na nezbytné reformy,“ čímž narážel na světovou revoluci.

V mnoha případech vychvaloval ne snad království Ježíše Krista, nýbrž království člověka! Během exercicií, které 1976 kázal pro Pavla VI. a jeho společníky – a později vydal jako knihu s titulem *Znamení rozporu* – definoval „královskou funkci“, jíž si Ježíš nárokoval před Pilátem, těmito slovy:

„Nespočívá v první řadě na uplatňování autority nad ostatními, nýbrž v ukazování království člověka. Toto království je lidské povahy, vepsané do samé podstaty osobnosti“

---

²¹⁶ Encyklika „E supremi apostolatus“ ze 4. října 1903.

Zkrátka a dobře, všichni lidé jsou králové – kromě Ježíše! Své odmítání Krista jako Krále národů ještě zopakoval ve vánočním poselství z roku 1980: „[Panování Krista] není nadvládou nad lidmi, je nadvládou pro lidi.“ – Již v kázání na Květnou neděli téhož roku vyslovil následující rouhání:

„Ježíš z Nazaretu přijme naši liturgii tak, jako spontánně akceptoval i chování mas v Jeruzalémě, protože chce, aby se takto vyjevovala mesiánská pravda o říši, která neznamena panování nad národy, nýbrž prohlašuje království člověka.“

Nezbytně se musíme ptát, zda nebyl Wojtyla zasvěcen do nejvyššího iluminátského stupně „Královského Člověka“. Každopádně tento muž, zrozený ze židovské matky a tím i příslušející k bohovražednému národu, přijal do sebe hrozný zločin svých předků, jež v Jeruzalémě zavraždili Ježíše voláním: „Nechceme, aby tento kraloval nad námi“ (L 19,14).

*

Pavel VI. dával najevo svůj „kult člověka“; Jan Pavel II. jej napodoboval jako herald „víry v člověka“ – slovní obrat, kterého několikrát použil v proslovu z 31. května 1980 v pařížské bazilice Saint Denis –, tedy bludné nauky, kterou již 1. ledna 1980 povýšil na dogma: „Prvotní lež, základní nepravda spočívá v tom, nevěřit v člověka.“ ... Tím byla víra v Boha do budoucna ponechána každému na výběr ve jménu svobody svědomí.

A protože člověk představoval střed celého univerza, byl současně Bohem i králem, a měl také všechna práva.

6. Vzhůru k světovému náboženství

Úhelným kamenem revoluce je *popírání Boží autority*, tedy zjeveného náboženství. Zednáři zamítli existenci jediné absolutní pravdy, autoritativně každému člověku uložené, aby ze sebe mohli udělat průkopníky a obhájce svobody svědomí, duše zhoubné svobody, kterou Řehoř XVI. odsoudil – abychom citovali alespoň tohoto papeže – jako „falešnou a absurdní zásadu, nebo spíše šílenost“.²¹⁷

Tato šílenost se poprvé nachází v papežském textu 11. dubna 1963, kdy Jan XXIII. promulgoval svou encykliku *Pacem in terris*. Tvrdil tam, že

„každý má právo uctívat Boha podle správných zásad svého svědomí a vyznávat svoje náboženství v soukromém i veřejném životě“.

Jeho blud byl slavnostně proklamován 7. prosince 1965 v koncilní deklaraci o náboženské svobodě *Dignitatis humanae*.

„[Tento] vatikánský koncil prohlašuje, že lidská osoba má právo na náboženskou svobodu. Ta záleží v tom, že všichni lidé musí být prosti nátlaku jak ze strany jednotlivců, tak ze strany společenských skupin a jakékoli lidské moci, takže nikdo ani nesmí být donucován jednat v oblasti náboženství proti svému svědomí, ani mu nesmí být zabraňováno podle svého svědomí soukromě i veřejně, buď sám, nebo spolu s jinými [včetně sekt, pořádajících černé mše], v náležitých mezích. Toto právo lidské osoby na náboženskou svobodu má být uznáno v právním uspořádání společnosti tak, aby se stalo občanským právem...“²¹⁸

²¹⁷ „Mirari vos“ z 15. srpna 1832.

²¹⁸ Cit. podle: DOKUMENTY II. Vatikánského koncilu, Zvon, Praha 1995.

V této deklaraci tedy Nejvyšší bytost, zednářům tak drahý výraz, nahrazuje Krista, Krále národů. Jak si zde nevzpomenout na Prohlášení z roku 1789, které „bylo sepsáno pod záštitou Nejvyšší bytosti“?

A jak znovu nezavěřit ducha lóží v dalším textu Jana Pavla II.? Volnomyšlenkář by nemohl napsat nic jiného!

„Zdá se být jisté,“ soudí papež, „že výchozím bodem pro uznání a dodržování této [náboženské] svobody je důstojnost lidské osoby, jež pociťuje niternou, nezníčitelnou potřebu *jednat svobodně podle příkazu svého vlastního svědomí*. Tím, že se člověk *opírá o své vlastní přesvědčení*, je podněcován k uznání a následování religiózního nebo metafyzického konceptu, který se ohledně zásadních rozhodnutí a fundamentálního způsobu chování projevuje v jeho celém životě. Tato intimní reflexe, *byť i nevede k výslovnému a pozitivnímu přitakání víře v Boha*, nemůže přesto nebýt předmětem *úcty* ve jménu důstojnosti svědomí *každého jednotlivce*, jehož tajemné *úsilí po hledání* nesmí být nikým odsuzováno. Takto má každý člověk na své straně právo i povinnost vydat se *hledat pravdu*, a na druhé straně jsou ostatní lidé i stát zase zavázáni respektovat svobodný duchovní rozvoj osob.“²¹⁹

Podle toho tedy každý, kdo by se opíral o vlastní mínění a zatvrzele odmítal vtělené slovo zjevené pravdy, by i přesto našel svůj „svobodný duchovní rozvoj“. ... Hrozné rouhání!

Tyto texty téměř doslova opakují jisté věty, v *Syllabu* kategoricky odsouzené:

„Lidský rozum je bez jakéhokoli zřetele na Boha jediným rozhodčím pravdy a klamu, dobra i zla; je sám sobě zákonem a postačí svými přirozenými silami k tomu, aby zajistil dobro lidí a národů“ (3. odsouzená věta). „Každý má volnost přijmout a vyznávat to náboženství, jež on, veden výhradně světlem rozumu, považuje za pravé“ (15. odsouzená věta). „Církev nemá žádné donucovací moci, aniž má jakou přímou nebo nepřímou moc ve věcech světských“ (24. odsouzená věta). „V dnešní době již není vhodné, aby katolické náboženství bylo považováno za jediné státní náboženství, a všechny ostatní kulty aby byly vylučovány“ (77. věta). „Proto zákon v některých katolických zemích právem stanoví, aby přistěhovalcům byl dovolen veřejný výkon jejich jakéhokoli kultu“ (78. věta).

Pius IX. zavrhl rovněž 55. větu, vyplývající z falešné náboženské svobody: „Církev má být odloučena od státu, a stát od Církve.“ – S naprostým nedbáním tohoto předpisu a s oporou o deklaraci *Dignitatis humanae* se Svatý stolec roku 1972 chopil iniciativy na zrušení několika málo dosud ještě stávajících konkordátů mezi Církví a katolickými státy nebo alespoň na vypuštění jejich jádra: Kolumbie (1973), švýcarský kanton Valis (1974), Portugalsko (1975), Španělsko (1976), Peru (1980) a Itálie (1984). ... Po všimněme si rozdílu proti dřívějším odlukám: když ve Francii zednářská vláda III. republiky jednostranně vyhlásila odloučení Církve od státu, Pius X. proti němu obřadně protestoval a prohlásil je za navždy neplatné... Naproti tomu odluky v 70. a 80. letech vyšly z *iniciativy vatikánské hierarchie*, která dokonce musela nejdříve zdolat pochyby příslušných vlád. Abychom si uvedli alespoň jeden příklad:

---

²¹⁹ Jan Pavel II., „Náboženská svoboda a závěrečná jednání z Helsinek“, 1. září 1980, příloha k č. 3 řady „Sociální nauky Jana Pavla II.“ papežské komise „Iustitia et Pax“, Vatikán 1981, str. 3.

„Msgr Lefebvre se od tajemníka kolumbijské biskupské konference osobně dozvěděl, že Vatikán musel dva roky naléhat na prezidentský úřad republiky, aby dosáhl zrušení [státního katolického náboženství].“²²⁰ – *Náměstek Krista tedy vyžaduje vyhnání svého Mistra z ústav států! Příšerná zrada!*

Současně dělali pokoncilní papeži všechno pro odstranění Krista nejen ze světských záležitostí, ale především ze srdcí věřících. Pracovali (a pracují!) na vytvoření nového, univerzálního náboženství! Lze na ně použít slova sv. Pia X., která svého času platila liberálním katolíkům: namáhají se

„ve prospěch velkého, ve všech zemích organizovaného odpadu za účelem zřízení všeobšáhle církve, která nebude mít dogma, ani hierarchii, ani duchovní měřítko, ani omezení pro naruživosti“.

Řečený odpad od víry v souladu se zednářskou taktikou staví všechna náboženství na stejnou úroveň. Pokoncilní papeži měli svou novou koncepci ekumenismu: již nešlo o obrácení, o návrat zbloudilých oveček pod jediného pastýře; naopak šlo o odstranění všech dogmatických rozdílů, o nalezení společného religiózního jmenovatele, dostatečně mlhavého k uspokojení všech lidí. Aby se věřící nevylekali, muselo se splynutí všech náboženství zavádět krok za krokem – jako při zednářském zasvěcování!

Již jsme si výše ukázali, jak svoboda kultu vede k náboženské lhostejnosti. V zájmu urychlení procesu rozkladu zaujal Vatikán i nový postoj k ostatním náboženstvím. Namísto označování jich za ďáblem inspirovanou cestu zkázy shledal za vhodné přiznat jim pozitivní stránky a bludy přejít mlčením. Věřící jsou tedy vedeni nejen k tolerování, nýbrž k „**respektování**“ a dokonce „**vážení si**“ těchto falešných kultů!

Ale ani to pořád ještě není všechno: Jan Pavel II. tvrdil, že falešné ideologie zjednávají svým stoupencům „svobodný duchovní rozvoj“ (kdo by chtěl víc?), a II. vatikánský koncil učil *urbi et orbi*, že člověk svým vlastním úsilím může, bez Božího zásahu, dospět k „nejvyššímu osvícení“! Toto sírou páchnoucí tvrzení je v 2. odstavci koncilní deklarace *Nostra aetate* z 28. října 1965:

„Buddhismus ve svých rozmanitých formách uznává radikální nedostatečnost tohoto proměnlivého světa. Učí, jakou cestou mohou lidé se zbožnou a důvěřivou myslí, ať vlastním úsilím, ať s vyšší pomocí dospět k vrcholnému osvícení.“

Povšimněme si dobře – koncil neříká: buddhismus „chce učít“, nýbrž: „buddhismus učí“. Tím ovšem koncilní otcové prohlašují, že je možné i mimo Krista najít „cestu“, která svým učedníkům zjednávává nejen nedokonalou útěchu, ne pouze několik slabých náznaků, nýbrž „nejvyšší osvícení“, a to „vlastním úsilím“ bez nutnosti nějakého Božího zakročení. K čemu potom ještě nadále vyznávat *Credo* z Niceje, víru v Ježíše Krista, „jednorozeného Syna Božího..., světlo ze světla, pravého Boha z pravého Boha“? Proč ještě zpívat *Gloria*: „Ty jediný jsi *svatý*, ty jediný *Pane*, ty jediný *Nejvyšší*, Ježíši Kriste“?

Následující řádky z deklarace *Nostra aetate* byly stejně pohoršující. Zcela na způsob zednářstva

„katolická církev neodmítá nic, co je v těchto náboženstvích *pravdivé* a *svaté*... *S upřímnou vážností* se dívá na jejich způsoby chování a života..., tyto nauky, ačkoli se v mnohém rozcházejí s tím, co ona věří a k věření předkládá [katolická

---

²²⁰ Přednáška msgr Lefebvra v Barceloně 29. prosince 1975, cit. podle: Le Roux [franc. vyd.] str. 21.

dogma jsou zcela ponechána libovůli jedince], přesto jsou nezřídka odrazem²²¹ pravdy, která osvětluje všechny lidi“.

To už je hodně daleko od starého chápání v temnotě bludu vězících, „v stínu smrti dřepících“ pohanů (vánoční liturgie). Misionáři je již nemají obracet, nýbrž... povzbuzovat k setrvávání v bludu... Pokoncilní církev „proto upomíná své syny... prostřednictvím dialogu a spolupráce naslouchat jiným náboženstvím ... uznávat duchovní, mravní a kulturní poklady, a chránit i zvroucňovat hodnoty, jež v nich naleznou“. Jako například lidské oběti, fetišismus, kastovní systém, polygamii. V Kathmandu, hlavním městě Nepálu, se má tedy katolickými misionáři „chránit a zvroucňovat“ podivné procesy, v němž se každoročně celé obyvatelstvo táhne dvěma proudy za obrovským mužským pohlavním údem!

Nekatolická náboženství jsou schopna vést ke spáse; zaručuje se za to sám Jan Pavel II.! V encyklice k tomu určené podal příslušné směrnice pro katechismus. Lze tam číst následující obludnost:

„Je mimořádné důležité podávat korektní a loajální obraz jiných církví a církevních společenství, jež užívány jako **prostředek spásy** neopovrhují Kristovým duchem.“²²²

Protestantské hereze prostředkem spásy! – Taková věta spadá přímo pod odsouzení *Syllabu*:

„Protestantismus je pouze odlišnou formou jednoho a téhož pravého křesťanského náboženství, a je se v něm možno Bohu líbit jako v církvi katolické“ (18. zavržená věta)... A Jan Pavel II. během setkání s Radou evangelických církví 17. listopadu 1980 k tomu ještě přidal: „**Přicházím k vám, k duchovním dědicům Martina Luthera, jako poutník.**“

A když je to už tak daleko, proč ne také zatvrzelé a nekající se všech možných přesvědčení ještě utvrdit v jejich dobrém počínání?

„Pevnost přesvědčení členů nekřesťanských náboženství je rovněž působením ducha pravdy, který je činný i nad hranice mystického těla.“²²³ – Jan Pavel II. zde poznovu zbloudil, protože svatý Augustin psal: „Pouze katolická církev je Tělem Kristovým. ... Mimo tohoto Těla neoživuje Duch Svatý nikoho. ... Proto ti, kdož jsou mimo Církev, *nemají* Ducha Svatého.“²²⁴

Protože již nyní všechna náboženství včetně setrvávání v nevíře byla dobrá, mohly se staré církevní klatby zrušit:

Roku 1965 Pavel VI. a pravoslavný patriarcha Athenagoras (zednář 33. stupně) odvolali vzájemnou exkomunikaci. Tím ovšem v zásadě prohlásili, že papežové východní schizmatiky exkomunikovali neprávem. Pavlem VI. uplatňované důvody také spadají pod odsouzení *Syllabem*.²²⁵

²²¹ V německém překladu deklarace stojí namísto „odrazu“ pregnantnější a přesnější výraz „paprsek“ podle zednářské zásady přizpůsobovat své projevy místním podmínkám a mentalitě obyvatel dané země; pozn. překl.

²²² Jan Pavel II., encyklika „Catechesi tradendae“ z 16. října 1979.

²²³ „Redemptor hominis“.

²²⁴ List 185 č. 50.

²²⁵ „... Přehnané nároky římských papežů daly podnět k rozštěpení církve na východní a západní“ (38. zavržená věta).

V následující době zrušil Vatikán nenápadně i *exkomunikaci komunistů a zednářů* tím, že roku 1983 promulgoval nový (a neplatný) kodex církevního práva. Snahou zrušit exkomunikaci zednářů však vatikánské autority na sebe přivolaly prokletí, jež Klement XII. uvalil na každého, kdo by odporoval jeho neomylné bule *In eminenti*.

Poté Jan Pavel II. připravoval svými spisy a projevy rovněž zrušení exkomunikace protestantů. ... 23. února 1979 pobídl protestanty i katolíky „podávat svědectví o víře, kterou máme společnou, a rovněž o neúplném, avšak reálném společenství, jež nás již v Kristu a tajemství Církve spojuje“. V encyklice *Sollicitudo rei socialis* z 30. prosince 1987 se obrátil na heretiky a řekl jim, že „skrze svátost křtu a vyznáváním ‚téhož Credo‘ setrvávají ‚s námi v opravdovém společenství, i když ještě není dokonalé‘“... Protestanti se ničeho ze svých herezí nevzdali – Jan Pavel II. prohlásil, že má „stejně Credo jako oni“, z čehož logicky plyne, že původcem citované věty je heretik! Svůj tábor si ostatně zvolil také zcela oficiálně: 7. června 1989 během návštěvy Dánska kritizoval papeže Lva X. za exkomunikování Luthera!

Avšak zednářská tolerance jde vždy ruku v ruce s nenávisť k jedinému pravému náboženství: 30. června 1988 exkomunikoval Jan Pavel II. nic menšího než samotnou katolickou církev v osobách msgr. Lefebvra a msgr. de Castro Mayera, dva katolické víře věrné biskupy.

A jako na výsměch posledním katolíkům se Jan Pavel II. jen několik dní před řečnou exkomunikací dopustil jednání, které je v dějinách papežství bezpříkladné. V rakouském Salzburku překročil práh protestantského kostela a zúčastnil se ekumenické bohoslužby. Při té příležitosti prosil o odpuštění za vyhnání luteránů katolíky ze Salzburku v 17. a 18. století. Kánon 1258 (starého) kodexu absolutně zapovídá bohoslužbu spolu s heretiky (*communicatio in sacris*). Kdo proti tomu jedná, je „podezřelý z hereze“ (kánon 2316).

Vzhledem k tomu, že všechna falešná náboženství již nejsou falešná, nýbrž stala se bohulibými a dokonce cestou spásy, rozumělo se samo sebou, že jejich vyznavači setravovali ve svém přesvědčení a pokračovali v uctívání Boha podle vlastní libosti. A tak se dalo vidět vychvalovat smíšené modlitební skupiny – nejdříve mezi různými křesťanskými konfesemi ještě před setkáním monoteistických náboženství židů, mohamedánů a křesťanů (kde se proto zamlčela Boží trojjednost), až konečně bylo uznáno za vhodné modlit se společně i s animisty a fetišisty. Uvedeme si zde několik nápadných momentů syntézy kultur do univerzálního náboženství.

Roku 1969 Pavel VI. nahradil katolickou mší protestantskou hostinou, zvanou „mše Pavla VI.“. Avšak svatý Pius V. v neomylné encyklice *Quo primum tempore* z července 1570 psal:

„Naší současnou konstitucí, jež má věčnou platnost, Jsme rozhodli a přikazujeme pod trestem prokletí..., aby k Našemu právě vydanému misálu nikdo nic nepřidával, nic z něj nevypouštěl nebo v něm nic neměnil. ... A pokud by někdo přesto takové změny učinil, nechť zví, že na sebe přivolává hněv všemohoucího Boha i svatých apoštolů Petra a Pavla.“²²⁶

Přidržíme se faktu, že svatý Pius V. nejenže *dovolil* „jeho“ mši celebrovat, nýbrž výslovně *zakázal* vymýšlet nový obřad nebo starý předělávat. Mše Pavla VI. sice zachovává jisté části staré mše (*Kyrie, Gloria, Credo* etc.), ale současně se tam různé počet-

²²⁶ Úplný text znovu vydalo nakl. Sainte Jeanne d'Arc. Villegenon 1982 [pozn. němec. překl.: kompletní německý text znovu vydal Karl Haselböck, Vídeň („Freude an der Wahrheit“ č. 11)].

né prvky „přidaly, odebraly a změnily“. Mše Pavla VI. je tedy plným právem zakázaná a spadá pod klatbu!

A navíc byla jako taková slátána zednářem Bugninim, podporovaným šesti protestantskými pastory. V důsledku toho do ní vnesli protestantské hereze a skutečně jeden ze spoluautorů nové mše, protestant Max Thurian, roku 1969 napsal:

„Nekatolická společenství budou moci svatou hostinu slavit stejnými modlitbami jako katolická církev. Teologicky je to možné.“

Jan Pavel II. všemožně urychloval ekumenické hnutí. ... 11. prosince 1983 se jako první v dějinách katolické církve odebral modlit do luteránského kostela v Římě. Další novota: papež koncem června 1988 koncelebroval s heretiky mši v jejich salcburském kostele.

13. srpna 1986 nová, nebývalá událost: **návštěva v římské synagoze!** Z jeho projevu o Židovstvu, hemžícího se nepravdami, si zde zmíníme pouze následující – nikde tam nebylo řečeno, že Ježíš Kristus je Mesiáš, a řeč končila zdůrazněním toho, co Židy a křesťany spojovalo: „víry v jednoho jediného Boha“. – V čiré logice to znamená, že tento muž zapřel Nejsvětější Trojici a proto bídne odpadl od víry.

Zcela jiný byl neohrožený postoj prvního papeže, násilně dovlečeného do synagogy. Svatý Petr jeruzalémským velekněžím hlasitě a jasně prohlásil, že ukřižovali Mesiáše: „To jest ten kámen, který byl zavřzen od vás stavitelů, který však se stal kamenem úhelným“ (Sk 4,11). Svatý Petr s nebezpečím života hlásal evangelium Kaifášovi a Annášovi; jeho nehodný nástupce si roku 1980 rabínem Kaplanem jako následníkem jeruzalémských velekněží nechal požehnat a roku 1986 v římské synagoze zapřel Boha křesťanů.

Jan Pavel II. se ani s tím nespokojil. „Významné bylo především modlitební setkání v svatyni jezera Togo, kde jsem se poprvé modlil spolu s animisty,“ radoval se v srpnu 1985. Však to také bylo poprvé, kdy se papež odebral k modlitbě na místa zasvěcená uctívání falešných bohů, a zúčastnil se i rituálních praktik v posvátném lese afrického Toga. V článku s titulkem „Modlitba v posvátném lese“ psal „Osservatore Romano“ o průběhu ceremonie. Když papež dorazil na místo, začal africký kouzelník vyvolávat pekelné duchy: „Mocnosti vody, zařikávám tě, tvoji stoupenci, zařikávám vás...“ Poté byla Janu Pavlu II. podána miska s vodou a moukou; náměstek Kristův (?) sice nejdříve projevil lehkou nelibost před sochou pohanské modly, ale pak obřadně zatřásl směsí v misce všemi směry. Ráno po odsloužení „mše“ Pavla VI. učinil znovu totéž... Řečený pohanský obřad znamená, že příjemce vody – symbolu plodnosti – se tím o ni dělí s předky jejím vylitím na zem.

Po Africe přišla na řadu Oceánie: Při návštěvě ostrovů Fidži ochutnal magický nápoj, připravený místními kouzelníky. Misionáři jej vždy odmítali pít, protože by se to rovnalo přistoupení k tamnímu náboženství.

Jakožto vyslovený eklektik nevynechal Jan Pavel II. ovšem ani Asii: během indické cesty označila 2. února 1986 kněžka Šivy jeho čelo znamením *tilak* (viz foto v „Kříži“ [„La Croix“]). V okultismu a satanismu obeznalí autoři se shodují v tom, že *tilak* představuje svátost děsivé duchovní působnosti, i když si jeho příjemce toho není vědom.

Krátce poté, 5. února, byl papeži v jihoindickém Madrasu předán *lingam*, do podobu mužského pohlavního údu spletená cukrová třtina, hinduistický obětní dar božstvu smyslnosti. Jeden z mužů mu pak udělal znamení *vibhuti* (posvátného popele). Rituál poznamenání popelem je tradičním symbolem odřeknutí se dřívějšího náboženství!

Všechny takové činy byly svatým Pavlem jasně odsouzeny:

„Střežte se modloslužeb! ... Co obětují pohané, obětují duchům zlým a ne Bohu. ... Nemůžete pít kalich Páně i kalich duchů zlých. ... Aneb-li máme popouzení Pána k řevnivosti? Jsme snad silnější než On?“ (1 K 14-22).

Křesťany prvního století i moderními křesťany v Asii, Africe a Oceánii byla účast na obětech pohanů považována za oficiální akt odpadu od víry. Raději statečně podstupovali mučednickou smrt, než by se podíleli na modloslužbě!

Z nesčetných mučedníků si zde uvedme jen svatou Eulálii, která žila v 3. století ve španělské Meridě. Prefekt Calpurnius nechal všechny křesťany pobíjet, protože odmítli před obrazy pohanských model pálit kadidlo a vepřová játra. Dívka byla dychtivá podstoupit martyrium a sama se dostavila před soud.

„Co vás to popadlo za zběsilost“, zvolala. „Proč své duše tak neopatrně vrháte do zkázy klaněním se z kamene vytesané modle? Proč jen popíráte všemocného Boha? Vy, nešťastníci, pronásledujete křesťany. I já jsem nepřítelkyní uctívání démonů; šlapu na vaše obrazy bůžků a srdcem i ústy vyznávám Boha. Isis, Apollo, Venuše nejsou ničím. Maximianus [římský císař, jemuž se prokazovalo uctívání] není také ničím, ani vaše obrazy bůžků, protože jsou udělány jen lidskýma rukama, a on, protože je vzývá.“²²⁷ – Udiven tou řečí a dojat chudobou děvčete Calpurnius řekl, že by raději měla uzavřít sňatek s místním šlechticem namísto hrozné smrti. „Děvče, vezmi jen do prstů špetku soli a pár zrněk kadidla, a vyheš se strašnému utrpení.“ Svatá Eulalie mlčela, chvějíc se nelibostí. Plivla tyranům do tváře a pošlapala obrazy model, posvěcené pečivo i kadidlo. ... Katani jí háky rozervali tělo až na kost a pálili ji pochodněmi.

To byla křesťanka, jež se prokázala hodná toho jména! Jak křiklavý to rozdíl proti Wojtylovi! Kdyby tak ještě obětoval modlám ze zbabělosti! Ale ani to ne! Žádná muka, žádná trýznivá smrt mu nehrozila. Učinil to zcela dobrovolně, aniž by k tomu byl někým nucen... Takovým aktem dobrovolné modloslužby se sám odřezal od katolické církve. Mnozí se ptají, zda je papežem, nebo není. Otázka by však musela znít spíše jinak: je katolík, nebo není? Poté, co se zúčastnil pohanských obětí, jako apostata již nepatří ke katolické Církvi. A popírat to, znamená popírat zcela zjevně!

*

Další krok k světovému náboženství byl učiněn setkáním v Assisi. Na pozvání Jana Pavla II. se 27. října 1986 sešli v městě svatého Františka představitelé tisíce a jednoho náboženství. Za termín bylo vyvoleno pondělí, tedy „neutrální“ den, protože nebyl pátkem (mohamedánů), ani sobotou (Židů), ani nedělí (křesťanů)... Msgre Jorge Mejia, prezident papežské komise „Iustitia et Pax“, prohlásil, že se budou různé náboženské skupiny modlit „každá svým způsobem“ – jako v zednářské lóži! Jakýkoli dogmatismus byl zapovězen: stačilo věřit v Nevyšší Bytost – jako u zednářů, kteří věří ve „Velkého Stavitele Všech Světů“, aniž by jej nějak definovali! – A Jan Pavel II. v projevu k pozvaným do Assisi skutečně žádal modlit se prostě k „nejvyšší moci“, k „absolutnímu bytí“, k „moci, přesahující všechny lidské síly“, ke „skutečnosti, stojící nad námi“. Zbývá jen připomenout, že jeho řeč byla bohatě prošpikovaná i dalšími zednářskými výrazy: „svoboda / rovnost / bratrství / tolerance / naslouchání svědomí / dialog / vzá-

²²⁷ Kdo by chtěl vědět víc o životě svaté Eulalie, ať si najde její svátek 10. prosince v *Liturgickém roku* [L'année liturgique] Doma Prospera Guérangera.

jemný respekt / lidská práva / pokrok“ a dokonce i „předsudky“, Voltairovým žákům tak drahým slovem. Celé to bylo určeno „našim bratrů a sestrám v humanitě“!

Následuje několik ukázek z různých modliteb:

Buddhisté prostě potvrdili svou víru v stěhování duší: „Tak dlouho, jak člověk zůstává v cyklu svého bytí [tj. reinkarnuje se], jeho štěstí na tomto světě nemůže nikdy ustát.“ – Přesně jako buddhisté, opěvovali také vyznavači hinduismu své mnohobožství; přáli si, aby na celém světě platil pouze „zákon véd“ a nikoli Boží desatero.

Mohamedánská modlitba popírala, že Ježíš je Synem Otce: „Ve jménu Boha slitovného říkej: je jediný Bůh, Bůh, jehož vzýváme. ... On nezplodil, ani nebyl zplozen.“

Afričtí medicinmani vyvolávali duchy temnot: „Nechť všichni zlí předkové a zlí duchové obdrží svůj nápoj a uniknou svému soudu. Vy však, dobří duchové a dobří předkové, jež jsme vyvolali, přijměte naše nápoje, vylijte na nás své požehnaní i vliv, a zajistěte nám pokoje.“

Indiáni celebrowali kult bohyně Země. „Vysíláme kalumet k Velkému duchu a Matce Zemi do všech čtyř větrů.“

Židé si dovolili výsměšné napodobení modlitby, již učil sám náš Pán, Otčenáš; třikrát opakovali zvolání: „Bože náš, jenž jsi na nebesích“. A samozřejmě prosili Boha, aby jim konečně poslal mesiáše, který stále ještě nepřišel!

Všechny tyto urážky Ježíše Krista, Krále Světa, byly proneseny na pozvání papeže a publikovány v [oficiální církevní] tzv. *Katolické dokumentaci* [*Documentation catholique*]! A vrchol rouhání: protože jim křesťané otevřeli brány kostela San Pietro, postavil dalajláma na oltář sošku Buddhy a okušoval ji kadidlem. – **Buddha na oltáři! Na pozvání katolíků!**

Ve vstupní hale dolní baziliky svatého Františka v Assisi byly také přednášeny různé modlitby. Představitelé rozličných náboženství stáli do půlkruhu, v jehož středu byla velká kytice růží.

Takové uspořádání nápadně připomíná vizi bratra Corneloupa. Zednář viděl univerzální náboženství budoucnosti následovně:

„Kolem ústředního dvora zřídil architekt templ všech náboženství. Uprostřed, pod kopulí s velkým otvorem k zenitu docela prostý sokl a na něm kytice kvetoucích růží, zdvihajících se k nebi. Lidé přicházejí se do templu modlit. Po modlitbě vycházejí na dvůr a mísí se s ostatními, i s těmi, kdo do templu nevstoupili... A všichni společně, aniž by se vzdali toho nejmenšího ze své víry a svého speciálního náboženského přesvědčení, se shodují v obdivu, úctě a lásce k růži, obrazu života.“²²⁸ – Díky Janu Pavlu II. se toto zednářské náboženství budoucnosti stalo skutečností!

*

Na setkání v Assisi nejvíc doplatilo katolické náboženství, protože bylo postaveno na stejnou, ba dokonce nižší úroveň než ostatní, jelikož toho dne nebylo vidět papeže sloužit svou mši. Nezaznělo žádné *Ave Maria*. A pořádková služba rozehnala procesí,

---

²²⁸ Cit. podle: Jacques Ploncard d'Assac, *Tajemství zednářů* [Le secret des francs-maçons], str. 244; to znovu citováno podle: „Katolická protireformace“ [„La contre-réforme catholique“] č. 229, leden 1987, str. 11.

keré prišlo z Kalábrie se sochou Naší Milé Paní z Fatimy. Skupina se rozptýlila, socha zůstala ležet v příkopě.²²⁹

*

Všichni účastníci řečené *communicatio in sacris* (bohoslužby s heretiky) jsou svým činem podle církevního práva exkomunikováni. Také připomínáme, že Lev XIII. katolíkům 8. září 1895 oficiálně zakázal účast na kongresu všech náboženství, který se měl pořádat v Paříži. Kromě toho Pius XI. v encyklice *Mortalium animosis* z 6. ledna 1928 katolíkům přísně zapověděl scházet se na kongresech s ostatními křesťanskými konfesemi.

Avšak Jan Pavel II. se podle všeho srdečně nezajímal o příkazy katolického náboženství. Vždyť právě on pracoval na zřízení nového, „univerzálního“ náboženství bez dogmat, v němž jsou všechny kulty stejně dobré a všichni lidé jsou bratry. Během návštěvy ve Štrasburku mu nechtě unikl odhalující výrok. Touto větou se demaskoval dokonale; proto také nezanechala žádnou stopu v tisku! My jsme ji však osobně slyšeli od něj v rozhlasu. Během rozhovoru s mládeží řekl: „Nyní, kdy budu představitelem univerzálního náboženství...“

*

Ano, stará víra v jeho srdci zcela odumřela! Abychom tuto smutnou kapitolu uzavřeli, zmíníme už jenom, že Pavel VI. pod záminkou pomoci chudým prodal papežskou tiáru. Jan Pavel II. jej počátkem roku 1980 za to pochválil:

„Můj velectěný předchůdce Pavel VI. odložením tiáry učinil gesto, jež neprestává církvi přinášet ovoce.“

V obřadu papežské korunovace se však říká: „Přijmi tuto třemi korunami zdobenou tiáru a věz, že jsi otec knížat a králů, abys je na zemi řídil, že jsi náměstek našeho Pána Ježíše Krista, jemuž budiž věčná čest a sláva.“

Montini prodal tiáru, Wojtyla nechal vypustit korunování papeže, a oba se zpronevěřili své úloze Kristova náměstka na zemi. Byl to čin, který proměňuje ve skutek přísahu Rytíře Kádoše před tváří celého světa: „pošlapat tiáru“ a „zničit papežství“.

Druhá část přísahy Kádoše také byla naprosto přesně a oddaně splněna: „hlásat svobodu lidu“ a „založit světovou republiku“.

7. Vzhůru k světové republice

Moderní papežové neúnavně pracují ve prospěch – jejich předchůdci tolikrát odsouzené demokracie lidských práv a světové republiky –, tohoto prastarého snu zednářů. Program lóžových bratrů můžeme shrnout přípitkem bratra Courta na závěr banketu Velkého Orientu v roce 1923: „Na francouzskou republiku, dceru francouzského zednářstva. Na budoucí světovou republiku, dceru světového zednářstva!“

První krok učinil Jan XXIII. Chopil se prakticky zapomenutého, ale přesto významného opatření.²³⁰ 13. dubna 1961 totiž Svatá kongregace zavedla nový *Pontificale Romanum*, který zrušil přijímání prosebných procesí za císaře, krále nebo panujícího vla-

²²⁹ Viz např. snímky in: „Katolická protireformace“ [„Die katholische Gegenreformation“] tamtéž, str. 33 ad.

²³⁰ V „Katolické dokumentaci“ [„Documentation catholique“] není po tom ani stopy. Naše informace pocházejí z článku Pierre Jounela, „Nová úloha Pontificale Romanum“ [„La nouvelle édition du Pontifical romain“] in: „Tabernákl“ [„La Maison-Dieu“], Paříž č. 75, 3. kvartál 1963, str. 160-163.

daře. Řečeno jinak, nová církev již nadále neuznávala za zákonné jiné vládní formy, nežli výhradně demokracii. A protože Kongregace nezavedla žádný obřad na pomazání prezidenta, udělila tím laickému státu své požehnání.

Jan XXIII., Pavel VI. a Jan Pavel II. po léta pěli oslavu na demokracii, která údajně lidem zjedná „spravedlivý, bratrský a lidský svět“ i štěstí, jež jim dvacet století obskurantismu nedokázalo dát.

Ze zásad roku 1789, hlášených z Petrova stolce, jsme si již podrobně ukázali náboženskou svobodu a kult Nejvyšší bytosti. Uvedme si tedy ještě stručně ostatní části nového, moderními papeži opěvovaného kultu: převrácení pojmu veřejného blaha, práva na odpor proti útisku, suverenity lidu, zákona pouhého počtu, tiskové svobody a světové republiky.

*

Začněme nejdůležitějším preludem: heslem **volnost, rovnost, bratrství**.

„To je tedy naše poselství pro rok 1971. Zaznívá jako nový, z civilizovaného vědomí [křesťanský středověk byl tedy barbarský...] nyní zrozený hlas Prohlášení lidských práv:²³¹ „Všichni lidé budou *svobodní a rovní si* v důstojnosti i právech; jsou nadáni rozumem a svědomím, a musejí se k sobě chovat jako *bratři*.“ K tomuto vrcholu dospělo učení civilizace. Nechceme se vracet. Neztraťme tuto nejzásadnější vymoženost. Dejme formuli, cíli lidského pokroku, logickou a odvážnou aplikaci v praxi: „Každý člověk je můj bratr.“ – Je možné zapět krásnější chvalozpěv na zednářské ideály, než jak to udělal Pavel VI.?

*

Moderní papežové napodobili své „velké praotce“ a zcela převrátili pojem **obecného blaha**.

„Pro každou státní moc je základní povinností chránit a podporovat nezadatelná práva člověka,“ učí II. vatikánský koncil v *Dignitatis humanae*. Nebyla to již poslušnost k Ježíši Kristu, bylo to dodržování lidských práv, které nadále zaručuje štěstí jednotlivce i obecné blaho. „Obecné blaho, kterému slouží autorita státu, najde své plné uskutečnění teprve tehdy, jsou-li všem občanům garantována jejich práva,“ učil Jan Pavel II.²³² – Velký humanista zašel dokonce až k tvrzení, že věčné spásy lze dosáhnout jen cestou lidských práv! „**Církev bude, věrna svému poslání, dál přinášet lidem všestrannou spásu, pokračovat v jeho osvěcování [vida!], povzbuzování zasazování se za ochranu jeho práv.**“²³³ – *Mimo ideologii lidských práv není spásy!*

A jednou již rozohněný, řekl prapodivný teolog dále:

„Poslání všude a vždy zásadní práva člověka proklamovat a hájit“ (tedy již ne evangelium!) je „historickou zásluhou církve“.²³⁴ Jinak a lépe řečeno, historickou zásluhou proticírkve!

*

---

²³¹ Z roku 1948 (sepsané René Cassinem, prezidentem Alliance israélite universelle [Univerzální izraelské aliance], které je v podstatě totožné s Prohlášením roku 1789.

²³² „Redemptor hominis“.

²³³ Promluva ze 7. července 1979.

²³⁴ Promluva ze 17. února 1979.

Poslušnost vůči králi byla špatně vyložena Pavlem VI, který totiž v encyklice *Populorum progressio* kázal právo na **odpor proti útisku**. Schválil tam „revoluční povstání v případě otevřené a pokračující tyranie, jež by tvrdě zasahovala proti základním právům osoby a škodila by tím obecnému blahu země“. Zednářské Prohlášení z roku 1789 neříkalo nic jiného! Slova sv. Pavla o Bohem ustanovené autoritě byla i nadále mlčky přecházena. Současně se odporovalo i encyklice *Quod apostolici*, v níž Lev XIII. učil trpělivé snášení, i kdyby přehmaty vládců byly téměř neúnosné. Musela se odepřít poslušnost jenom tehdy, pokud by vládci přikázali něco příčícího se Božímu zákonu..., ne však lidským právům!²³⁵

*

Od nynějška tedy nepochází moc od Boha, ale od lidí. „**Základ politické moci je v lidu**. Z toho plyne, že stát vykonává moc skrze pověření lidem.“ Tyto revoluční řádky nepocházejí od zednářů, ani od komunistů, ale jsou citovány ze „Základní charty pro přechod k jediné demokratické společnosti podle učení a zkušeností církve“ [„Charte fondamentale pour le passage à une société démocratique, selon la doctrine et l'expérience de l'Eglise“], která byla 27. června 1986 zveřejněna biskupskou konferencí Haiti.²³⁶ Dalek toho, aby odsoudil herezi suverenity lidu, Učitelství se k tomu přidal. ... Jan Pavel II. zaslal biskupské konferenci Haiti souhlasné poselství, v němž ji povzbuzoval „... budovat národ na základě křesťanských zásad, na které jste tak moudře upomněli ... ve své Základní chartě...“²³⁷ Nekázal již on sám autoritu lidu, zavrhuje každou boží i královskou autoritu? „**Je základním smyslem státu jako politického společenství, aby společnosti, kterou tvoří, byl lid pánem svého vlastního osudu**“ (*Redemptor hominis*). Rovněž Pavel VI. v dělnické čtvrti Říma prohlásil: „**Především jsme v demokracii, což znamená, že je to lid, kdo rozkazuje, že moc pochází ze souhrnu počtu, z obyvatelstva**. A jsme-li si vědomi tohoto společenského pokroku, kterému naše doba dává dozrát a šířit se do celého světa, musíme se i postarat, aby demokracie svůj názor prosadila.“²³⁸ Ostatně Pavel VI. i Jan Pavel II. nejednou přednášeli bludy, odsouzené již v *Syllabu*, v tomto případě ve větě 60: „Autorita není nic jiného, než souhrn počtu a materiálních síl.“

*

A jestliže lid vlastnil všechna práva, měl i právo bohaté okrást a vydrancovat. Tím hůře pro **vlastnictví!** Do jisté míry suplující socialisty, hlásají moderní papeži spravedlivý svět, v němž nerovné rozdělení majetku musí zmizet.

„Udělat tento svět spravedlivým znamená, že nemají být žádní rolníci bez půdy k životu a důstojnému rozvoji; s žádným dělníkem se nemá špatně zacházet nebo být zkracován ve svých právech; **že nesmí být žádný systém, dovolující**

²³⁵ Pozn. němec. překladatele: Abychom předešli nedorozumění: Zde se nejedná o *konkrétní druh* přehmatu vládců, nýbrž o *nadřazené stanovisko*, podle něž je dovolený odpor vůči jejich příkazům: Kdyby např. vláda nařídila beztrestnost mučení a zabíjení nevinných, pak by tyto příkazy směly a musely být ignorovány, ne však proto, že by se jednalo o porušení údajného „**lidského práva** na život a tělesnou nedotknutelnost“, nýbrž o překročení pátého příkázání **Božího desatera** „Nezabiješ“!

²³⁶ Cit. podle: Le Roux [franc. vydání], str. 166.

²³⁷ Tamtéž, str. 167.

²³⁸ 1. ledna 1971, cit. podle: Marquis de la Franquerie, *Papežská neomylnost...*, str. 93.

vykořisťování člověka člověkem... Že již nesmějí být lidé, žijící si v nadbytku, zatím co ostatním schází všechno.²³⁹ – Marx by těmto frázím jistě neodporoval!

Rovněž tak by nepochybně nic nenamítal proti řeči, jíž Jan Pavel II. přednesl 2. října 1979 na půdě OSN:

„Je dobře známo, že propast mezi menšinou těch, kteří jsou nadměrně bohatí, a masou lidí, žijících v bídě, je spolehlivě znepokojujícím symptomem v životě každé společnosti. ... Je třeba starat se o to..., aby tyto rozdíly v životním standardu i protiklady v oblasti ‚vlastnictví‘ zboží byly účinnými prostředky zmírněny.“ – Kdo by to dokázal říci lépe?

A protože demokracie lidu nutně směřuje ke komunismu, není divu, že také na Petrově stolci sedící demokrati se zasazují o marxistickou revoluci. Zrušili exkomunikaci zednářů, a věčné odsouzení „sama o sobě špatného“ komunismu (Pius XI.) ustoupilo ostudné politice kompromisu se zeměmi východního bloku, kapitulaci Církve, mlčící o trpících v lágrech. Tak např. vítali, když Rudé gardy komunistické Číny klidně týraly a masakrovaly miliony lidí, jež se dopustili zločinu „kontrarevoluce“, a Pavel VI. nadšeně pozdravil „kulturní revoluci, na které se podílí čínská mládež a je úsvitem nové doby“. Portrét Mao Ce-tunga dlouho zaujímal čestné místo ve vatikánské tiskové kanceláři.²⁴⁰ – Koncil, tolik hrdý na to, že všude odhaluje fatální „znamení doby“, suverénně „přehlédl“ gulagy a neodsoudil komunismus, přestože ten byl nejviditelnějším a nejmonstróznějším „znamením doby“ našeho 20. století!

Jan Pavel II. hájil i dalšími neslýchanými novotami komunismus: po prvé od Říjnové revoluce 1917 byl ve Vatikánu uvítán šéf sovětského státu. V proslovu z 1. prosince 1989 Jan Pavel II. Gorbačovovi výslovně řekl, že si přeje podporovat „společnou angažovanost za mír a spolupráci ve světě. Ta je možná, protože má za předmět člověka jako nositele všeho“. – A přece, neučil snad Pius XI. pravý opak toho? Poté, co varoval před klamnými mírovými návrhy Sovětů (srv. XIV. kapitolu č. 9), prohlásil: „Komunismus je sám o sobě špatný: proto se s ním naprosto nesmí spolupracovat.“

*

Protože se vůle člověka od nynějška stala nejposvátnějším měřítkem, bylo jen logické, když mu dovolila veřejně vyjadřovat všechny své názory. V jasném rozporu s celou apoštolskou tradicí se tedy pokoncilní církve připravovala vynášet **tiskovou svobodu** až do nebe. Ocitujme si zde alespoň deklaraci *Dignitatis humanae*: „Náboženské skupiny mají též právo, aby se jim nebránilo veřejně víru vyučovat a vyznávat slovem i písmem.“ – Tím koncilní otcové radikálně protirečili Piovi VI. Bylo „neslýchaným právem“ tisknout „všechno, co dokáže vsugerovat neuspořádaná fantazie“.²⁴¹ – Obyčej pálit veřejně špatné knihy pochází od apoštolů, jak se můžeme dočíst v *Skutcích apoštolských*.

Stále ještě nespokojen s proklamováním svobody projevu, vzal Pavel VI. věřícím i možnost být varováni před zhoubnými knihami i původci herezí – zrušil index i Svaté officium inkvizice. Tím uskutečnil nejtoužebnější přání zednářů i moderních heretiků z počátku století: „Reforma římských kongregací, především Svatého officia a indexu“ (*Pascendi*).

²³⁹ Kázání v rámci mše, celebrowané v Santo Domingo 25. ledna 1979.

²⁴⁰ Cit. podle: Marquis de la Franquerie, *Papežská neomylnost...*, str. 100.

²⁴¹ „Quod aliquantum“.

*

Pavel VI. a Jan Pavel II. ostatně splnili i další zásadní bod modernistů, na jehož požadování si stěžoval svatý Pius X v okružním listu *Pascendi*.

„Vláda Církve se podle nich musí uvnitř i navenek přizpůsobit [obecnému] vědomí, které jednoznačně tíhne k demokracii. ... Proto se musí nižšímu kléru i laikům dopřát účast na řízení církve a příliš ústřední autorita má být decentralizována.“

Již roku 1963 vyjevil msgr Wojtyla tuto myšlenku svému příteli: „Urychlit decentralizaci v nitru církve“ a „zavést zásadu kolegiality“.²⁴² – Srozumitelněji řečeno: **musí se zničit monarchistická forma Církve**. Kánon 115 č. 2 *nového* Kodexu církevního práva stanovuje:

„Skupina, která musí sestávat nejméně ze tří osob, je kolegiální, jestliže určuje činnost svých členů tím, že se podle práv nebo stanov s právní rovností či bez ní účastní na přijatém opatření; v opačném případě není kolegiální.“

A všude také bylo vidět klíčit všechny možné druhy demokratických komisí: papežské komise, biskupské konference, diecézní synody za účasti laiků. ... Osobní autorita papeže, biskupa i kněze byla oslabena ve prospěch demokratických shromáždění s nekonečným a ... *heretickým* žvaněním! To bylo nevyhnutelné: hierarchie se již neodvažovala kontrolovat nebo dokonce zasahovat, protože by to odporovalo republikánským zásadám kolegiality. ... Papežská komise *Pro poměr k Židům* proto mohla katechetům vštěpovat, aby dětem vysvětlovali, že mesiáš dosud nepřišel. Biskup z Evreux, msgr Gaillot, mohl otevřeně podporovat francouzskou Komunistickou stranu a hlásat následující ohavnosti, aniž by za to byl přinejmenším zbaven úřadu.²⁴³ – „Homosexuálové vcházejí před námi do Božího království.“ – „Evangelium je popíratelné“ – „[Požadují] právo na rouhání.“ Ty, kdo by těmito výroky měli být snad pohoršeni, odkazujeme na skutečnost, že z lóží vyšlá a do koncilní deklarace *Dignitatis humanae* znovu vtělená svoboda projevu se zde jen logicky žene až na ostří nože!

*

„Nechte kněze i laiky nabýt přesvědčení, že křesťanství je v podstatě demokratické učení“, radila Vysoká Venta. Poté, co jsme si představili obhajobu lidové republiky a demokratizace struktur církevní hierarchie, musíme si ještě krátce promluvit o konečném cíli zednářsko-koncilní sekty: **světové republice** (viz XIV. kapitulu č. 5).

V „Zednářských dokumentech“ [„Les documents maçonniques“] je velice zajímavý článek, dokazující, že Společnost národů byla čistě zednářským výtvorem. Po druhé světové válce ji vystřídala OSN („Organizace spojených národů“)... Její role spočívá v postupném zřizování jednosvětové vlády. ... Jedna světová vláda? A v číh rukou? Není to těžké uhodnout. Jako jediné soukromé sdružení má B'nai B'rith status stálého pozorovatele u organizace OSN. B'nai B'rith je světové zednářské bratrstvo, určené výhradně Židům. V hlavním sídle OSN nechal asi ne příliš katolický architekt zřídit

---

²⁴² Cit. podle: Le Roux [franc. vyd.] str. 29.

²⁴³ Pozn. němec. překl.: Což se potom vzhledem k jeho skandálnímu sexuálnímu eskapádám někdy během 90. let nakonec i stalo, aby se alespoň zachovala tvář. Nicméně stejně jako dříve pravidelně vystupuje jako oficiální a aplaudovaný host mj. na německých „Dnech katolíků“... a také poznovu v Ulmu roku 2004!

„meditation room“ („Sín rozjímání“) s oltářem, zasvěceným „Bohu bez tváře“. ... Při návštěvě New Yorku tam Pavel VI. dlouho meditoval.

„V současnosti se bratrstvo cítí být základem každé moderní společnosti. ... Demokracie ... se musí otevřít univerzální koncepci a strhnout všechny hranice i bariéry, překážející opravdovému bratrství lidí“ – jsou to slova vysokého zednáře Velkého Orientu, nebo církevního hodnostáře? Kdo má potíže s vyřešením hádanky, najde odpověď v poznámce pod čarou!²⁴⁴

Pavel VI. v projevu ze 4. října 1965 v paláci Spojených národů nadšeně vychvaloval světovou republiku:

„Jakožto ‚experti na humanitu‘ přinášíme souhlas a potlesk Našich předchůdců, katolického episkopátu i Nás osobně. ... Budova, kterou jste vystavěli, se nikdy nesmí zhroutit... Jejím posláním je sbratřovat ne jen některé, ale všechny národy. Kdo by neviděl nezbytnost postupného zřizování jediné světové autority...?“ – Po bratrství přišly rovnost a volnost: **„Nikdo jako člen vašeho sdružení nemůže stát výš než ostatní. ... To je formule rovnosti. ... Nebyli si rovni, ale vy je činíte rovnými... Co zde proklamujete, jsou základní práva a povinnosti člověka, jeho důstojnosti, svobody, a především jeho náboženské svobody. ... Cítíme, že jste tlumočníky toho, co je nejvyšší v lidské moudrosti, ba téměř bychom řekli: vašeho posvátného charakteru...“** – A na závěr výsměchu Matoušovu evangeliu ještě: „Stavba, kterou jste vytvořili, nespočívá jen na čistě materiálním a pozemském základě, protože pak by byla postavena na písku; především spočívá na našem svědomí.“ – Jinými slovy: na mínění královského člověka!

Lidstvo poté mělo ještě poznovu potěšení z chvalo zpěvů Pavla VI. na OSN 4. října 1970 („naději na světové bratrské společenství, v němž může každý žít opravdu lidským životem“), a 10. prosince 1973 vyslovil svou „plnou morální podporu společnému ideálu, obsaženém v Prohlášení lidských práv“.

Také jeho nástupce se přidržoval dané směrnice. Nikdy nemluvil o království našeho Pána Ježíše Krista nad společností.

Zcela jinak zní skutečné učení! Mír přijde skrze Krista, a jenom skrze něj! Pius XI. kritizoval neplodné snahy Společnosti národů vytvořit světový mír bez Krále národů.

„Dnes není absolutně žádné lidské zřízení, které by mohlo všechny národy zavázat zákoníkem, nějak přiměřeným naší době. Takový zákoník měl ve středověku onen pravý svaz národů, který byl uskutečněn ve společenství křesťanských národů. Existuje však ještě nyní Božské zřízení, které je schopno ochránit posvátná práva národů; zřízení, jež zahrnuje všechny národy, ale přece všechny převyšuje, je vybaveno nejvyšší autoritou a úctyhodnou plností Učitelského úřadu – Církev Kristova. ... Není žádný jiný mír na Zemi, než skrze panování Kristovo, a ... nejúčinnější prostředek k obnovení pokoje spočívá v návratu ke Kristovu panování.“²⁴⁵ – Čtenář si jistě povšiml „malého“ rozdílu mezi slovy Pia XI. a Jana Pavla II. ...

Pius XI. věnoval dokonce celou encykliku tématu „Kristus, Král národů“, *Quas primas* z roku 1925. Jí ustavil Pius XI. každoročně slavený svátek Krista Krále,

²⁴⁴ Pavel VI., vánoční poselství 1964.

²⁴⁵ Encyklika „Ubi arcano Dei“ z 23. prosince 1922.

„aby pro společnost tak neblahý odpad od víry, způsobený laicismem, odsoudil a jistým způsobem odčinil. V *mezinárodních konferencích* a parlamentech se nejmilostnější jméno našeho Spasitele přechází rouhavým mlčením“. – Bylo to právě řečené odpadnutí, jemuž Pavel VI a Jan Pavel II. tak podkuřovali!

Šlechetným idealistům, kterým mír z milosti OSN připadá vábivý, klademe na srdce zamyslet se nad málo známým textem Benedikta XV. Jeho napomenutí by vlastně muselo debatu ukončit:

„A tak uzrála myšlenka, po níž hlasitě volají všichni nejhorší původci nepořádků a v jejíž uskutečnění doufají: příchod světové republiky, založené na absolutní rovnosti lidí a na společném vlastnictví, z níž by byl vykázán každý rozdíl národností a neuznávala by ani autoritu otce nad svými dětmi, ani státní moc nad občany, ani autoritu Boha nad lidskou společností. ... Převedená do praxe by tato teorie musela nevyhnutelně zplodit neslýchaně teroristický režim, s nímž má již dnes značná část Evropy bolestné zkušenosti.“²⁴⁶

*

Prazvláštní moderní pastýři věřících se již nebojí „pokřtít“ ani samotnou **revoluci!** Prvního října 1963 uklidňoval Pavel VI. své stádo vychvalováním „velikých principů revoluce“, která „si jen osvojila některé křesťanské pojmy: svobodu, rovnost, pokrok, přání po pozdvižení nižších tříd“. Jan Pavel II. pak tento refrén opakoval při návštěvě Francie 1980:

„Vážíme si bratrů a sester vašeho národa za uznání člověka ... za to, že lidem formulovali jeho nezadatelná práva! Je známo, jaké postavení mají ideje svobody, rovnosti a bratrství ve vaší kultuře, ve vašich dějinách. V zásadě jsou to křesťanské ideje.“

Při podkuřování francouzské revoluci nezapomněl papež ani na americkou zednářskou revoluci. 3. října 1979 kázal ve Filadelfii [Philadelphia], tedy v městě, jehož jméno říká tolik, co „bratrská láska“.

„Filadelfie je městem Prohlášení nezávislosti, onoho významného dokumentu, který obsahuje slavnostní provolání rovnosti všech lidských bytostí, jimž stvořitel propůjčil nezadatelná práva. ... Na zvonu svobody, který jsem obdivoval při jiné příležitosti, stojí slova: ‚Provoláte v zemi svobodu všem lidem‘ (Lv 25,10)... Tato tradice představuje ušlechtilou výzvu všem budoucím generacím Ameriky.“

Jeho projev před Evropským soudním dvorem lidských práv ve Štrasburku z 8. října 1988 byl ovšem vrcholem všeho:

„Lidská práva, o nichž mluvíme, čerpají svou působnost z rámce hodnot, jejichž kořeny sahají hluboko do křesťanského dědictví.“

Poslední věta se podobá k nerozeznání tomu, co říkali stoupenci hnutí Sillon: podle nich se nesmělo podceňovat, co mělo v „pravém křesťanství revoluční povahu až do Prohlášení lidských práv“.

Dají se zásady revoluce slučovat s křesťanským náboženstvím? Počátkem 20. století svatý Pius X. kritizoval liberální katolíky následujícími slovy: **„Neobávají se ani rouhavého přirovnávání Evangelia k revoluci.“** – Zcela zjevně jsou Pavel VI. a Jan Pa-

---

²⁴⁶ Cit. podle: Ploncard d'Assac, *Okupovaná Církev...*, str. 251.

vel II. duchovními bratry zednářů, před nimiž Lev XIII. varoval 8. prosince 1892 listem italskému lidu:

„Je třeba se vyvarovat nejen všech důvěrných styků s bezbožníky a zjevnými volnomyšlenkáři, kteří na čele viditelně nesou poskvrnu zednářské sekty, nýbrž i s těmi, jež se skrývají za maskou všeobšáhle tolerance, za úctou ke všem náboženstvím, za mánií smiřovat zásady evangelia se zásadami revoluce, Krista s Belialem, církev Boží se státem bez Boha.“

Facit

Někteří tradicionalističtí katolíci věří, že Církev je na tom špatně, protože „je Svatý Otec v špatném okolí“. Jan XXIII, Pavel VI. i Jan Pavel II. by byli bývali vlastně dobrými papeži, jen kdyby jim jejich okolí nebránilo sáhnout po správných opatřeních. ... Z toho důvodu jsme považovali za prospěšné zastavit se na chvíli u biografie těchto mužů. Jistěže prodlévali v špatném prostředí, ale „vrána k vráně sedá...“!

Jiní tradicionalističtí katolíci se zase domnívají, že objevili kontinuitu současného Učitelského úřadu nebo přinejmenším „neodporování“ staletému učení Církve. Snažejí se texty II. vatikánského koncilu číst „ve světle tradice“. Mýtus o „stálosti ve změně“ byl ostatně *živen samotnými novotáři*, kteří se starali o uspání bdělosti věřících, aby je tím pomalu, krok za krokem přivedli k novému světovému náboženství. Také zde doufáme, že jsme rozbili jeden nebezpečný mýtus... **Neexistuje žádná kontinuita, nýbrž naprostý přelom, totální převrácení poselství Evangelia.**

A když se nám namítá, že papež v některých projevech nebo určitých pasážích říká „dobré a správné“, pak musíme zdůraznit, že pro důvěřivé duše není nic nebezpečnějšího, než právě tato jemná směs pravdy a sofismů. „Tuto stránku jeho díla by mohl katolík podepsat; zalistujte však o trochu dále a budete mít pocit, že čtete racionalistu,“ hněval se již svatý Pius X. v *Pascendi*.

*

Novotáři, vlci v rouše beránčím, si tu a tam nemohou odpustit triumfální pokřik. Papežská komise „Iustitia et Pax“ oficiálně přiznala, co naše kniha plně potvrzuje.

„Z podnětu zrání moderní civilní kultury obohatila církev své některé rozsáhlé koncepce o práva lidské osoby... a tím... **od postoje odsuzování přešla k pozitivnímu a povzbuzujícímu chování**, podporujícímu aktuálně probíhající historický proces a jeho platnost.“²⁴⁷ Srozumitelně řečeno: moderní preláti dali přednost řídit se duchem doby před hlasem Ducha Svatého...

Páter Congar, jeden z nejvýznamnějších teologů II. vatikánského koncilu, se nechal slyšet:

„Církev uskutečnila svou pokojnou Velkou říjnovou revoluci.“²⁴⁸ – Bolševik v sutaně pak ještě zdůraznil, že „deklarace o náboženské svobodě [*Dignitatis humanae*] v podstatě říká opak *Syllabu*“.²⁴⁹

Kardinál Ratzinger, šéf bývalého Svatého officia, uvedl v zásadě totéž:

²⁴⁷ Papežská komise „Iustitia et pax“: „Církev a lidská práva“, Vatikán 1975, str. 21.

²⁴⁸ Cit. podle: msgre Marcel Lefebvre, „Otevřený dopis bezradným katolíkům“ [*Lettre ouverte aux catholiques perplexes*], Paříž 1985, str. 133.

²⁴⁹ Tamtéž.

„Spokojíme se zjištěním, že text [koncilní konstituce *Gaudim et spes*] hraje roli Antisyllabu, a tím představuje pokus o oficiální smíření církve s novou dobou, zrozenou roku 1789. ... Teprve takový pohled ... nám dovoluje... objasnit smysl pozoruhodného protějšku církve a světa: ‚světem‘ je v principu myšlen duch nové doby, vůči němuž se církevní vědomí cítilo jako oddělený subjekt, což po horké i studené válce naléhalo na dialog a kooperaci.“²⁵⁰

Porovnáme-li text pokoncilní církve se *Syllabem* aneb „Sbírkou hlavních bludů naší doby“ Pia IX. z 8. prosince 1864, pak musíme konstatovat, že velmi mnohými současnými preláty *schvalované* ideje téměř doslova odpovídají papežem *odsouzeným* větám. Stejně tak je zřejmý i diametrální protiklad mezi Janem XXIII., Pavlem VI. a Janem Pavlem II. na straně jedné, a všemi dřívějšími papeži od Klementa XII. až po Pia XII., ba v některých bodech od svatého Petra po Pia XII.

Kterým papežům se má tedy věřit? Musí se s modernisty mít za to, že určitá papežská učení 18. až 20. století jsou překonaná, protože se změnily historické okolnosti? Nebo se musí setrvávat na postojích dřívějších papežů, ať to stojí, co chce?

Odpověď je snadná: katolík musí být bezpodmínečně poslušný neomylnému učení římských papežů pod hrozbou trestu, že již vůbec nebude katolíkem... Připomeňme si jen některá *neomylná* zavržení zednářů a lidských práv:

V kapitole VIII č. 1 jsme si ukázali, že Klementem XII. roku 1738 promulgovaná bula *In eminenti* je neomylná a navždy platná. Vstupování do tajných společností, přijímáním i dekorováním jistých oficiálních delegací a snahou o zrušení exkomunikace zednářů na sebe těmi činy Roncalli a jeho nástupci *sami přivolali exkomunikaci*, uvalenou Klementem XII.

V kapitole XVII jsme rovněž ukázali na skutečnost, že v červenci 1570 zveřejněná a rovněž neomylná bula *Quo primum tempore* hrozila klatbou každému, kdo by si dovolil měnit svatým Piem V. jednou pro vždy kanonizovanou mši. Tím, že se s přispěním notorického zednáře a šesti heretiky údajně reformovaného (protestantského) náboženství opovážil vytvořit *pseudomši*, přivolal na sebe Pavel VI. ještě dodatečnou exkomunikaci. Rozumí se samo sebou, že se věřící v žádném případě nesmějí účastnit neplatné a hereze podporující mše.²⁵¹

Od Pia VII. až po Pia XII. všichni papežové náboženskou svobodu jednoznačně zavrhl.²⁵² V apoštolském listu z 29. dubna 1814 označil Pius VII. tuto doktrínu za „ka-

²⁵⁰ Joseph Ratzinger, *Zásadní katolické učení*, Mnichov 1982, str. 399 ad. [pozn. němec. překl.: výjimečně citováno přímo místo zpětného překladu z francouzské verze, vyd. 1985].

²⁵¹ Nový obřad není katolickou mší, nýbrž protestantskou hostinou. Někteří tradicionalisté, toužící po harmonii soudí, že nová mše je platná, pokud má kněz „intenci konat tak, jak to vždy činila Církve“. [Pozn. němec. překl.: Názor je dokonce případný, jestliže se dá teologicky odůvodnit! Tomu neodporuje ani francouzským autorem této knihy zmiňované Prohlášení neplatnosti anglikánského *svěcení* papežem Lvem XIII. v encyklice „*Apostolicae curae*“ ze září 1896, protože *Novus Ordo Missae* (Nový mešní řád) s tím v mnoha bodech není srovnatelný. Citát z jeho encykliky byl proto vypuštěn. Pro bližší vysvětlení této otázky viz příp.: J. Rothkranz, *Die Konzilsklärung über die Religionsfreiheit. Ein Dokument des II. Vatikanums und seine Folgen*, Durach 1996, svazek II, str. 1184-1192. ... To však ještě zdaleka neznamená, že by se opravdový katolík směl účastnit *Novus Ordo*.]

²⁵² Pozn. němec. překl.: To bohužel neplatí na Pia XII., který ji místo toho nenápadně zvýhodňoval, jak je v předkládané knize představován pozitivně a zcela nekriticky. Skutečně se dá prokázat, a také je již různými autory dokázáno, že vlastním „papežem přechodu“ byl přesně **on**, i když se zřejmě obrátil v roce své smrti, z nějž také pocházejí jeho **některé** (výše citované) výroky proti

tastrofální a věčně bolestnou *herezi*“. Během zasedání k promulgaci deklarace *Dignitatis humanae* 7. prosince 1965 byla svoboda náboženství přijata 2 308 hlasy proti 70. To znamená, že toho dne 2 308 biskupů – mezi nimi i římský – se stalo *heretiky*.

Tím samým hlasováním schválili také další „ohavnou svobodu, které se nelze dost štítit“ (Řehoř XVI.), svobodu tisku, čímž odporovali trvalé praxi papežství bojovat se špatnými knihami, tedy obyčej, který sahá až ke svatým apoštolům. Nad to 2 221 biskup – včetně římského – 28. října 1965 za deklaraci *Nostra aetate* propadl řečeným činem bezprostředně klatbě, uvalené Prvním vatikánským koncilem.²⁵³

Ideologie lidských práv byla od svého prvního výskytu roku 1789 soustavně odsuzována, a lze říci, že dokonce již předtím, protože papežové zavrhnuli zásady, které ještě před Prohlášením lidských práv jen skrytě kolovaly v lóžích. Tento neměnný a jednohlasný postoj papežství tvoří všeobecný *řádny* učitelský úřad, kterému rovněž přísluší privilegium neomylnosti.

Komunismus, jeden z důsledků lidských práv, byl již od svého počátku v 40. letech 19. století papeži soustavně jednohlasně odsuzován. Rovněž zde se neomylnému všeobecnému řádnému učitelskému úřadu protiřečilo Pavlem VI. a Janem Pavlem II., průkopníky světové revoluce.

Navíc papež Pius IX. odsoudil zásady roku 1789 (a jejich projevy, socialismus a komunismus, „odrůdy moru“) ve výkonu neomylného *mimořádného* učitelského úřadu svou encyklikou *Quanta cura*, k níž byl jako dodatek přidán *Syllabus*.

„Uprostřed takové zkaženosti zvrácených názorů jsme My, u vědomí si Našeho apoštolského úřadu v nejvyšší starosti o naše nejsvatější náboženství, o spásu Nám Bohem svěřených duší i blaho lidské společnosti považovali za vhodné znovu pozdvihnout Náš apoštolský hlas. Proto zavrhuje, zakazuje a odsuzujeme mocí Naší apoštolské autority všechna zvrácená učení i názory, v tomto listu jednotlivě zmíněná, a chceme a nařizujeme, aby všemi dítky katolické církve byly považovány za zavržené zakázané a odsouzené.“

Citovaná pasáž z encykliky *Quanta cura* zahrnuje tři prvky, požadované pro neomylnost: (1) Jako pastýř a učitel všech věřících promlouvajíc, (2) definuje Pius IX.

---

zednářům (!). K tomu je třeba prostudovat mimořádně důležitou knihu *Podvrácení katolické Církve* Mary Ball Martínezové, i dvousvazkové dílo od autora této poznámky *Die Konzilserklärung über die Religionsfreiheit. Ein Dokument des II. Vatikanums und seine Folgen*,; obojí vyšlo v nakladatelství Anton A. Schmid. – Zde budiž připomenut rozhlasový vánoční projev Pia XII. „Benignitas“, v kterém již roku 1944 (!) požadoval nenápadné zřízení předstupně světové republiky: „Dosud známé závěry mezinárodní komise dovolují soudit, že podstatným bodem každého **budoucího světového řádu** by bylo vytvoření orgánu k zachování míru, orgánu na základě všeobecného rozhodnutí, **vybaveného nejvyšším zplnomocněním** a k jehož okruhu úloh by náleželo zardousit v zárodku každou hrozbu jednotlivým nebo kolektivním zásahem. Nikdo by nemohl tento *požehnaný vývoj uvítat radostněji než on* [sám papež!], který již dlouho zastává zásadu, že teorie války jako vhodného a přiměřeného prostředku řešení mezistátních sporných otázek je nyní překonána“ (cit. podle: Emil Mariny [vyd.], *Člověk a společnost v křesťanském pohledu. Dokumenty*“, Freiburg/Švýcarsko 1945, str. 694 [z úplné dokumentace rozhlasového projevu, str. 683-699; (tučné zvýraznění doplněno)].

²⁵³ I. vatikánský koncil (1870), „De revelatione“, kánon 3 (cit. in: „Pascendi“): „Když někdo říká, že se člověk nemůže pozdvihnout k poznání a úplnosti, přesahující přírodu, a naopak že může a musí ustavičným pokrokem *nakonec sám dospět k vlastnictví všech pravd a všeho dobra*, budiž proklet.“ II. vatikánský koncil (1965) v „*Nostra aetate*“: „Buddhismus učí ... cestu, na které člověk *vlastním úsilím ... může dosáhnout nejvyššího osvícení*.“

učení ohledně víry a mravů, (3) jehož se musí celá církev přidržovat. Kromě toho papež Lev XIII. v *Immortale Dei* psal:

„Pius IX. vždy, když se k tomu naskytlá příležitost, odsoudil falešné názory, které byly tehdy na vzestupu, a následně nechal z nich vypracovat souhrn [v lat. textu: *syllabus*], čímž měli katolíci v takové záplavě bludů bezpečnou orientaci.“

Svatý Pius X. v odsouzení lidských práv znovu zdůraznil nejen *Syllabus* i veškerý všeobecný řádný učitelství úřad papežů od Pia VI. po Pia X. Zavázal totiž celý klérus skládáním „protimodernistické přísahy“.²⁵⁴ Její první – a tedy nejdůležitější odstavec – zněl takto:

„Já, N., pevně uznávám a přijímám, vcelku i jednotlivě vše, co Církvi *neomylným* učitelství úřadem bylo definováno, **zvláště ony statě učení, jež jsou v mém rozporu s bludy naší doby.**“

Protimodernistickou přísahu potkal stejný osud, tolik příznačný pro moderní dobu: v roce 1967 ji Pavel VI. zkrátka a dobře zrušil. Jemu na nějakém tom porušení přísahy již nezáleželo.

Komu věřit? Otálení zde není dovoleno: **Každý katolík, pokud nechce odpadnout od víry, je povinen lidská práva ustavičně zavržovat. Neomylný učitelství úřad Církve to nařizuje kategoricky – kdo s ním jedná v rozporu, již tím zcela odpadl od víry!**

Jaké důsledky má řečené odpadnutí? Přečtěme si vyznání víry svatého Athanasia:

„Kdo chce být vždy spasen, ten musí především setrvat v katolické víře; kdo ji nezachovává úplnou a čistou, jde nepochybně do věčné zkázy.“²⁵⁵

*

Janem XXIII., Pavlem VI. a Janem Pavlem II. přednášené učení je absolutně nekatolické. Nepochází-li však z Ducha Svatého, odkud potom? Několik citátů nás o tom poučí.

Než si tyto texty ukážeme, chceme ještě vysvětlit pořadí, v němž mají být představeny. Msgre Henri Delassus, jehož *Protikřesťanské spiknutí* [*La conjuration antichrétienne*] to tak dobře rozpoznalo, řekl, že na vybudování templu proticírkve je zapotřebí dělník, předák a stavitel. A přesně v tomto pořadí jsme řadili následující citáty.

*

Zde je portrét ideálního papeže, jakého si roku 1903 přál zednářský časopis *Acacia*:

„Papež, jenž uvolní příliš těsná pouta dogmatismu, nedopřeje sluchu fantastickým a hereze oznamujícím teologům, který nechá exegety pracovat podle libosti a omezí se na udržování jednoty, jež by byla spíše solidaritou mezi různými odvětvími církve, papež, který nevytáhne do boje proti vládám, bude praktikovat a radit toleranci k ostatním náboženstvím, a to i vůči volnomyšlenkářům, a obnoví exkomunikaci zednářů.“²⁵⁶ – Ovšem, jak se říká v románech, jakákoli podobnost se žijícími nebo zemřelými osobami je čistě náhodná.

V čase II. vatikánského koncilu jásal bratr Marsaudon:

²⁵⁴ Výtah z Motu proprio sv. Pia X. z 1. září 1910, kterým vydal zákony na potlačování nebezpečí modernismu.

²⁵⁵ „Quicumque“, vyznání víry sv. Athanasia, který žil v letech 298 až 373.

²⁵⁶ „Acacia“, září 1903, cit. podle: „Četba a tradice“ [Lectures et Tradition“], č. 94, březen/duben 1982, str. 25.

„Pius IX. a dokonce i Lev XIII. jsou do budoucna, netroufáme si říci zavržení, ale suverénně zapomenuti. ... Dnes se již nemluví pouze o sblížení, nýbrž – a to je revoluce Jana XXIII. – o svobodě svědomí. Nevěříme, že svého jména hodný zednář, který se sám přičinil o praktikování tolerance, by bez výhrad neuvítal nezvratné výsledky koncilu.“ – Katolíci „nesmějí zapomínat... že každá cesta vede k Bohu a budou se držet odvážného pojmu svobody svědomí, jenž **vyšel z našich zednářských lóží a velkolepě se rozšířil v Petrově dómu**“.²⁵⁷

V roce 1986 s panteonem náboženství v Assisi na mysl Velmistra italského Velkého Orientu spokojeně zvolal:

„Zednářská moudrost stanovila, že nesmí být zasvěcen nikdo, kdo by neuvěřil ve V.S.V.S. [Všeobecného Stavitele Všech Světů], že však nikdo nesmí být vyloučen z naší rodiny kvůli Bohu, v něhož věří, ani způsobu, jakým jej uctívá. Náš interkonfesionalismus nám roku 1738 vynesl exkomunikaci Klementem XII. Ale církev se nepochybně nacházela na omylu ... pokud souhlasí, že současný papež 27. října 1986 ... shromáždil v Assisi lidi všech religiózních vyznání k společné modlitbě za mír. Co jiného hledají naši bratři, když se sejdou v templu, ne-li lásku mezi lidmi, toleranci, solidaritu a obhajobu důstojnosti lidské osoby tím, že politická i náboženská vyznání a barvu pleti považují za rovnocenná?“²⁵⁸

Setkání v Assisi bylo etapou na cestě k světovému náboženství. Již jsme viděli, že Jan Pavel II. se těšil „stát se představitelem univerzálního náboženství“. Jakého univerzálního náboženství? Vzpomeňme si, že Kotlarczyk, učitel a mistr mladého Wojtyly, četl a meditoval nad okultními texty Blavatské a Besantové. Helena Blavatská udržovala velice těsné osobní styky se zednářstvem. Annie Besantová, druhá zakládající členka teosofie, dosáhla rychle nejvyšších zednářských stupňů a byla čestným Mistrem stolce londýnské lóže. V říjnu 1897 navrhla následující plán:

„Esoterické křesťanství [Janovy církve] a zednářství se ukazují ... jako vzájemně se doplňující tváře jednoho a téhož podniku. Rozpomeňme se také na všestranné úsilí zednářstva o vytvoření svazku mezi všemi národy i konfesemi. Nyní je třeba vstoupit do periody výstavby, v níž se Teosofická společnost bude snažit stát se středem světového náboženství – náboženství, jehož integrující části jsou buddhismus, křesťanství, islám i všechny ostatní sekty. A skutečně se považujeme za výhradního představitele eklektické a opravdu univerzální církve..., v níž my, jako bratři a věřící uznáváme všechny, kdož v libovolné formě náboženství usilují o pravdu a rovnost.“²⁵⁹

Téměř o století později to byl *údajný představitel katolické církve*, který řečenému ideálu proticírkve napomohl k zlidovění.

*

Poté, co jsme tedy vzali na vědomí zadostiučinění zednářů, vystoupíme o jeden stupeň v hierarchii. Jean Daniel, sefardský Žid, napsal v úvodníku „Nového pozorovatele“ [„La Nouvel Observateur“]:

²⁵⁷ Marsaudon, *Ekumenismus...*, str. 119 ad.

²⁵⁸ Závěrečný projev Velmistra Armanda Corony ve Velkolóži „Jarní Rovnodennost“, otištěný v „Hiram“, tiskovém orgánu italského Velkého Orientu, duben 1987; citováno podle: „Římský kurýr“ [„Courier de Rome“] (franc. vyd. římského časopisu „Si si no no“), č. 88 (287), leden 1988.

²⁵⁹ Cit. podle: Le Roux [francouzské vydání] str. 84.

„Co se v katolické církvi událo... je, říkám vám, zcela prostě revoluční... Roku 1789 vyšlá z Francie byla přece na jedné straně katolická tradice, a na druhé, pečlivě do ní oddělená – ať už podle století křesťanská nebo ne –, tradice rovnosti. Když se tím revoluce skutečně ukončila, nebylo již nezbytné, aby se všichni stali republikány. A také ne, aby to byla pravice, kdo zřídil republiku. Bylo však nutné, aby se katolická církev ve svých určitých obřadech i veškeré své nostalgii zásadně změnila. ... Bylo potřebné, aby poté, co si nechala vyrvat svou světskou moc, přestala být oprávněným středem, zárukou a oporou jednotné Francie. Bylo zapotřebí, aby si připomněla, že je schopna ze sebe vydat lidi jako Lamennais. ... A tak se i stalo. ... **Adekvátním důsledkem této proměny byl návrat k židovským zdrojům křesťanské víry, rehabilitace od demokracie nedělitelné židovsko-křesťanské civilizace.**“

Jean Daniel nadšeně uvítal to, co výstižně nazval „**revolucí církve shora**“.

„Tato revoluce přišla koncem padesátých a začátkem šedesátých let. Byla stejně významná, jako ta v roce 1789. ... Jak lze nevidět, že je třeba revoluci pomáhat svou revoluci dokončit, že je nutné jí naším [blahosklonným] přijetím pomáhat šířit iniciativu hierarchie na základnu. Je třeba si dávat pozor, aby sektářským a paušálním odmítáním nepodlehli ještě vlažní katolíci pokušení extrémní restaurace.“²⁶⁰

*

Vystupme nyní až na samotný vrchol pyramidy, kde pobývá sám velký vůdce revoluce. Jedno z opatření mu způsobilo mimořádné potěšení: 15. srpna 1972 jeho oddaný služebník Pavel VI. zrušil [kněžskému svěcení předcházející] svěcení exorcistů...

---

²⁶⁰ „Vzpomínky a odpuštění“ [„La mémoire et le pardon“], in: „Nový pozorovatel“ [„Nouvel Observateur“] z 1.-7. června 1989, str. 65.

XVIII

Je Apoštolský stolec uprázdněný?

„Prosil jsem za tebe, aby nepřestala víra tvá.“
(*Příslib Pána našeho sv. Petrovi
a jeho nástupcům, L 22,32*)

Církev přikazuje bezpodmínečnou poslušnost papeži, nejvyššímu učiteli a soudci všech věřících. Musí se poslouchat bez výhrad až do nejmenších podrobností pod trestem zatracení.

„Definujeme, že k spáse je nezbytné být podřízen římskému papeži,“ psal totiž Bonifác VIII. v bule *Unam sanctam*. A tato poslušnost se týká nejen víry, nýbrž i disciplíny: „Proto když někdo říká, že římský papež nemá plnou a nejvyšší právní moc nad celou Církví nejen v tom, co se týká víry a mravů, *nýbrž i toho, co náleží k disciplíně a vládě v Církvi...*, budiž proklet“ (I. vatikánský koncil, kánon 3. kapitoly).

Až do Pia XII. nečinily tyto příkazy katolíkům žádné potíže, protože Církev učila vždy totéž.

Nyní jsme však viděli, že zednáři vypracovali plán k podvrácení Církve (XV. kapitola), že se jim dařilo svést stále větší počet katolíků (XVI. kapitola), a konečně že prosadili za papeže sobě oddané muže, kteří Církev shora až do základů ničili (XVII. kapitola). ... Ani ta nejmenší částka věrouky, morálky a disciplíny nezůstala ušetřena zhoubného viru lidských práv. Všeobecný odpad nenastal bez vědomí, nýbrž *na příkaz a z iniciativy* Jana XXIII., Pavla VI. a Jana Pavla II.

Katolík, který chce působit na své spáse, se vidí být v zdánlivě bezvýchodné situaci: na jedné straně musí papežstvím až po Pia XII. předkládané učení nedotčeně uchovávat, protože je neomylné a všem, kdo se od něj odchýlí, je mnohokrát pohroženo prokletím. Na druhé straně mu rovněž nedvojznačné texty – jako ten I. vatikánského koncilu, z něhož jsme právě citovali – ukládají za bezpodmínečnou povinnost ve všem poslechnout vládnoucího papeže, který učí *přesný opak* svých předchůdců. Jak tedy vyřešit dilema mezi poslušností vůči moderním papežům a jejich předchůdcům?

Klade se rovněž další, stejně obtížná otázka. Jak je možné, že Duchem Svatým vedený papež, nerozborná skála Církve, maří svůj čas likvidací Církve?

1. Odpověď na základě neomylného učitelského úřadu Církve

Tváří v tvář zpusťování Janem XXIII., Pavlem VI. a Janem Pavlem II. se mnozí lidé ptali: byli tito muži skutečně papeži? Jinak řečeno: Je apoštolský stolec uprázdněný?

My se pokusíme tuto žhavě probíranou otázku přiměřeně prozkoumat.

Bude nám možná předhazováno, že jako prostí věřící laici nemáme autoritu k rozhodování tak závažné otázky. Ano, s tím souhlasíme: nemáme žádnou autoritu. Přesně proto však učiníme všechno, co jen můžeme, abychom nehleděli na vlastní názory tím, že se odvoláme na nepopíratelnou autoritu dvoutisíciletého učitelského úřadu Církve (včetně katechismu Tridentského koncilu)... Ve světle Evangelia, papežských textů a

koncilů, tj. ve světle **neomylného** učení Církve, se pokusíme prozkoumat, zda Petrův stolec je neobsazený, nebo není. ... Nikdo nepopírá, že po smrti Pia XII. k moci přišli muži se na řečený stolec posadili fyzicky, ale je třeba se přesvědčit, zda toto místo zaujali jako právoplatní papeži, nebo se ho pouze zmocnili jako uzurpátoři (protipapeži).

2. Všeobecný koncil je neomylný, když...

Ekumenický [= všeobecný] koncil je ve svém učení víry a mravů vždy neomylný... V úvodu ke kompletní edici všech koncilů msgru Paul Guérin (autor *Malých bollandistů* [*Petists Bollandistes*] a tím důvěryhodný) má velice důležité vysvětlení:

„Jak již bylo řečeno, je ekumenický koncil neomylný *pouze s papežem* [zvýraznění od msgru Guérina], jemuž přísluší potvrzovat rozhodnutí koncilu; naproti tomu papež je neomylný *bez koncilu*.“

A nejen to: ekumenický koncil nemá právní existenci, pokud tam chybí papež (nebo jeho legát): „Ekumenický koncil bez papeže neexistuje.“²⁶¹ – Bez papeže by tedy shromáždění biskupové celého světa mohli učit hereze. Aplikujme nyní toto učení na praktický případ.

II. vatikánský koncil budí ve všem zdání všeobecného koncilu. Účastnili se ho bezmála všichni biskupové celého světa. Byli přítomni papežové Jan XXIII. a Pavel VI., padla i rozhodnutí ohledně víry. Zde alespoň jeden příklad: svoboda náboženství byla představena jako obsažená v Písmu svatém, a tedy jako božská víra. – V čísle 12 deklarace *Dignitatis humanae* lze totiž číst:

„Církev tedy, věrná pravdě evangelia, jde stejnou cestou jako Kristus a apoštolové, když uznává, že zásada náboženské svobody je ve shodě s důstojností člověka a s Božím zjevením, a když ji podporuje.“

Na závěr *Dignitatis humanae* vládnoucí papež text schválil, čímž uplatnil svou nejvyšší autoritu jako náměstek Krista:

„Toto všechno včetně jednotlivostí, v této deklaraci nařízené, se Otcům svatého koncilu zalíbilo. A My to schvalujeme, rozhodujeme a stanovujeme v Duchu Svatém z Nám Kristem propůjčené plné moci spolu se ctihodnými Otcí a nařizujeme koncilní rozhodnutí promulgovat ke cti Boží. Řím, dáno ve Svatém Petru, 7. prosince 1965. Já, Pavel, biskup katolické církve.“

Pavel VI. později ještě potvrdil, že II. vatikánský koncil je „v mnoha aspektech významnější, než koncil v Niceji“.²⁶² Podle II. vatikánského koncilu je tedy náboženská svoboda součástí katolické víry, protože je obsažena v evangeliu. Popírat ji by podle Pavla VI. – řečeno jeho vlastními, výše citovanými slovy – znamenalo odporovat výroku Ducha Svatého, který promluvil skrze neomylný ekumenický koncil. ... Rovněž tak Jan Pavel II. zařadil řečené shromáždění do kategorie ekumenických koncilů, jichž každý dobrý katolík musí být poslušný. Podle něj tedy II. vatikánský koncil definoval věroučné pravdy, které souvisely s Božím zjevením:

„Ze své strany Apoštolský stolec v debatách s ním [msgru Lefebvrem] sledoval jeden jediný cíl: podpořit jednotu v poslušnosti vůči Božím zjevení a zacho-

²⁶¹ Msgru Paul Guérin, *Všeobecné a patrikulární koncily* [*Les conciles généraux et particuliers*], 3 díly, Bar-le-Duc 1872, díl I, str. XLVII a XLIII.

²⁶² Zde výjimečně citujeme jen podle paměti; četli jsme ji ve vydání „Itinéraires“ [„Cestovní průvodce“], věnovaném odsouzení msgru Lefebvra Pavlem VI.

vat, co učitelský úřad církve zvláště na jednadvaceti ekumenických koncilech od nicejského až po II. vatikánský tradoval a vykládal.²⁶³

V početných textech Pavel VI. i Jan Pavel II. opakovaně tvrdili, že Duch Svatý vál naplno, aby inspiroval jejich poslední ekumenický koncil.

Podle Jana Pavla II. měl II. vatikánský koncil „mimořádnou moc závaznosti“²⁶⁴ – A skutečně je tento koncil také **jediný**, jemuž každý katolík musí nadále věřit. ... Duchovní může otevřeně praktikovat a kázat sodomii: když akceptuje II. vatikánský koncil, zůstává v úřadě. Klerik si může najednou popírat božství Ježíše, panenství Marie, existenci nebe i pekla, ba i všechna dogmata a napadat všechny koncily, pořádané před rokem 1962: přesto zůstává v jednotě se „Svatým Otcem“, odvolává-li se na II. vatikánský koncil. A naopak zase může mít patriarcha z Ecône nesporně katolickou víru: je exkomunikován, protože odmítá uznat II. vatikánský koncil. Tento koncil je zcela a naprosto koncilem; podle koncilních stoupenců má neomylnost a moc závaznosti, sahající daleko nad ostatní koncily, ba než samotné Evangelium! Je to nové Desatero!

Ti, kdož tvrdí, že II. vatikánský koncil „byl pouze pastoračním koncilem“, s kterým není třeba souhlasit a na němž se koncilní Otcové mýlili, by udělali dobře, kdyby své názory zrevidovali – podle Pavla VI. i Jana Pavla II. je totiž II. vatikánský koncil neomylný a ekumenický. Popírat jeho rozhodnutí znamená zapírat katolickou víru, špatně vykládat evangelia a rmoutit Ducha Svatého!

*

Facit

Ekumenický II. vatikánský koncil je neomylný za dvou podmínek, když (1) rozhodne něco ohledně víry nebo mravů a (2) zúčastní se ho papež a koncil má jeho souhlas. ... A jak dále uvidíme, je to přesně druhá podmínka, která dovolí rozetnout gordický uzel.

3. Petrův nástupce nikdy nemůže ztratit víru

Náš Pán svatému Petrovi, našemu prvnímu papeži, dal slavnostní příslib:

„... Šimone, Šimone, hle, satan vyžádal si vás, aby vás třibil jako pšenici, ale já jsem prosil za tebe, aby nepřestala víra tvá, a ty, někdy obrátě, utvrzuj bratry své“ (L 22,32).

Tím svatý Petr obdržel oficiální ujištění, že **nikdy** nemůže ztratit víru. Tato neotřesitelná pevnost je životně nezbytná pro trvání Církve, protože Petr byl dosazen za učitele celé Církve, pověřen posilováním víry svých bratrů a potíráním případných budoucích bludů.

Podle jednomyslného soudu církevního učitelského úřadu se Synem Božím daná záruka vztahuje také na Petrovy nástupce. Otcové osmého ekumenického koncilu složili například toto vyznání víry:

„První podmínkou spásy jest zachovávat pravidla skutečné víry. ... Katolická víra je u Svatého stolce povždy uchovávána neposkvrněná. ... Doufáme být hod-

²⁶³ Dopis Jana Pavla II. msgre Lefebvrovi z 9. června 1988; „Katolická dokumentace“ [„Documentation catholique“] 1988, str. 739.

²⁶⁴ Jan Pavel II., 1. září 1980.

ni zůstávat v této jednotě, kterou nás učí Apoštolský stolec, na němž spočívá celá a opravdová pevnost křesťanského náboženství.²⁶⁵

Lev XIII. říká totéž v encyklice *Satis cognitum* z roku 1896: římský papež se nikdy neodchýlí od víry.

Jistí autoři našeho 20. století tvrdí, že papež – pokud neučí neomylně *ex cathedra* – se ve svých projevech nebo spisech menší závažnosti může kdykoli zmýlit. To je však nepřesné.

Papež se skutečně může zmýlit ve věcech všedního života: může uzavřít pro Svatý stolec nevýhodnou diplomatickou smlouvu, nehodného kněze povýšit na biskupa, nebo si poplést jízdní řád vlaků. Může se také dopustit hříchů: provinit se marnivostí, slabostí pro přejídání...

Přesto je však jeden druh hříchu, kterého se papež nikdy, *absolutně nikdy* nemůže dopustit: hříchu proti víře.²⁶⁶ Stejně tak je nemožné, aby uváděl své bratry v omyl hlásáním filosofických nauk, jež odporují katolické víře. Přislíbil to sám Kristus. Tvrdit, že „papež [při výkonu svého úřadu] sama sebe i jiné může klamat v oblasti víry“, znamená obviňovat samotného Syna Božího ze lži!

Něco takového tvrdit by bylo v rozporu se zdravým lidským rozumem: vynořilo se to jen sporadicky z hlubin temnot u příležitosti definování ex katedra z roku 1854 (neposkrvněné početí Marie), 1870 (neomylnost učitelského úřadu) a 1950 (doslovné vzetí Marie do nebe). Po celý zbývající čas by museli věřící papeži nedůvěřovat, protože by je ohledně víry mohl případně obelhat! A to je přece absurdní!

Abychom s celou touto polemikou skoncovali, ocitujeme si encykliku *Humani generis* papeže Pia XII. z 12. srpna 1950:

„Právě tak nelze soudit, že to, co se předkládá v encyklikách, nevyžaduje samo žádného přijetí [věřícími] pod záminkou, že papežové tím nevykonávají nejvyšší moc svého učitelského úřadu. Tato učení jsou totiž prohlášeními řádného učitelského úřadu, o nichž rovněž platí slova [Kristova apoštolům]: ‚Kdo vás slyší, mne slyší‘ (L 10,16). A velmi často to, co encykliky učí a důtklivě přikazují, již dávno jen na jiný způsob náleží ke katolické nauce. Když však papežové ve svých dokumentech vynášejí záměrně výslovný rozsudek v dosud sporné otázce, pak je tím všem jasné, že ta podle úmyslu a vůle těchto papežů již nadále nemůže podléhat volnému výkladu teologů.“

Tvrdit, že by papež mohl jednoho dne přestat mít víru a/nebo své věřící učit bludné nauky, znamená odporovat papeži Piovi XII., z Krista udělat lháře a ignorovat učitelskému úřadu Církve přislíbené přispění Ducha Svatého.

*

Facit

Nástupce svatého Petra [jako takový] nikdy neztratí víru a nebude věřící učit blud ohledně víry nebo mravů.

²⁶⁵ IV. koncil v Konstantinopoli (8. ekumenický), pořádaný v roce 870, uveden v dogmatické konstituci „Pastor aeternus“ Prvního vatikánského koncilu (1870)

²⁶⁶ Pozn. německého překl.: Alespoň ne při výkonu svého papežského úřadu. Že papež *za svou osobu* – tedy zjevně – může upadnout do hereze, je naproti tomu odedávna teology považováno za teoreticky možné, tudíž teze, kterou církevní učitelský úřad nikdy nezakázal.

4. Hlásá učitelský úřad nová učení?²⁶⁷

Přirozeně že to dělá, když mu neskrývaně stojí za kmotra zednářská ideologie lidských práv a převedším troufalé proklamování „práva člověka na náboženskou svobodu“...

Z **heretických** „novot“ učitelského úřadu II. vatikánského koncilu i pokoncilních papežů dospívá autor této knihy k zásadně výstižnému závěru, že řečený koncil již *nebyl* koncilem, a zmínění papeži že *nebyli* platnými nástupci svatého Petra, nýbrž byli resp. jsou vzdoropapeži. Při tom pouze přehlíží, že tento logicky se nabízející důsledek lze exaktně vyvozovat až z promulgování koncilní deklarace *Dignitatis humanae* o lidských právech 7. prosince 1965.

Proto se Jan XXIII. i Pavel VI. musejí až do tohoto osudného data chtět nechtět akceptovat ještě jako skuteční papeži. Nelze pominout, že Pavel VI. až pokusem 7. prosince 1965 uplatnit deklaraci *Dignitatis humanae* s prokazatelným nárokem na výkon učitelského úřadu oba ztratili nesporně své úřady. Jejich držení bylo tím aktem *absolutní temerity*, což je – s pokusem – **proklamovat již neomylně zavržené dogma (!) zásadně neslučitelné.**

Oba „nástupci“ vzdoropapeže nebo zdánlivého papeže „Pavla VI.“, tj. Jan Pavel I. a Jan Pavel II. již vůbec nemohli být platnými papeži. Vždyť na jedné straně kolegium „kardinálů“, které je zvolilo, se většinou skládalo z mužů, až po 7. prosinci 1965 „jmenovaných“ nadále pouze *zdánlivým* papežem –, který k tomu již neměl pravomoc. ... A na druhé straně zase okamžitě po svém domnělém zvolení za „papeže“ spolu s falešným „biskupským“ kolegiem celého světa jakožto údajný „všeobecný řádný učitelský úřad“ pokračovali v „neomylném“ zastávání **notorické hereze** o „právu člověka na náboženskou svobodu“.

Avšak pouze *skutečný* papež a *skutečně* vládnoucí biskupové zásadně nemohou již učitelským úřadem neomylně odsouzenou herezi „neomylně“ hlásat jako „pravdu víry“. A pokud to přece učiní, je tím nesporně prokázáno, že **oni** katolickým papežem a katolickými biskupy zcela jistě **nejsou!**

Prakticky všechny myslitelné teologické námitky proti tomuto závěru, ať už ze strany těch, kteří by stále ještě chtěli být stoupenci Jana XXIII. jako svého „papeže“, nebo ze strany takových, kdo by již Jana XXIII. chtěli zařadit mezi „zdánlivé papeže“, jsou v základním dvousvazkovém díle *Koncilní deklarace o náboženské svobodě* ... autora těchto řádků podrobně představeny, projednány a vyvráceny. Kdo tak hluboko nechce nebo nemůže proniknout do daného předmětu, ten necht' sáhne po výrazně zjednodušené verzi *Pozor! – Vlci v rouše beránčím*, a/nebo po úplně stručném dílku *Věrnost papeži – svatá povinnost každého katolíka*.²⁶⁸

²⁶⁷ Pozn. (němec.) překl.: Tato podkapitola jako jediná nepochází od francouzského autora předkládaného díla, nýbrž od překladatele a vydavatele. Nahrazuje podkapitoly č. 4 a 5 originálu.

²⁶⁸ Všechna díla vyšla v nakl. Anton. A. Schmid.

Facit²⁶⁹

Na závěr bychom ještě chtěli uvést poslední, rozhodující a podle našeho skromného názoru stoprocentně nenapadnutelný argument. Je totiž až dětsky prostý. Ano, dětský, protože i dítě, vyzbrojené katechismem koncilu tridentského snadno a na místě vyřeší komplikovaný problém, o který se již po desetiletí hašteří teologové a znalci církevního práva.

Když takové dítě pravdy víry, jež se naučilo ze svého katechismu Tridentského koncilu, porovná s naukami, rozdávanými plnými hrstmi *pokoncilními* faráři, biskupy a „papeži“, nepochybně si povšimne, že současná hierarchie učí bludy! Říkáme vědomě „bludy“ a ne „hereze“. Ať už to duchovenstvo činí vědomě nebo nevědomě, ať je napomínáno nebo kolektivně či individuálně exkomunikováno, to všechno na věci nic nemění. Stačí konstatovat, že nová církev učí *bludy*.

Poté si dítě ve svém katechismu z Tridentu, v rubrice „Prohlášení apoštolské víry“ přečte „*Credo in ... sanctam Ecclesiam catholicam*“, a objeví tam následující:

„Duch Svatý, který Církvi stojí v čele, vládne jí pouze skrze službu apoštolů. Vždyť oni to jsou, jimž byl jako prvním dán Duch Svatý; a od té doby v důsledku nekonečné lásky Boží k Církvi v ní ustavičně zůstává. Což znamená, že **stejně jako je nemožné, aby se tato Církev, již přece vede Duch Svatý, mohla mýlit ve víře a mravním řádu, je nezbytně povýšena nad všechny ostatní společnosti, které si troufají nazývat se církví, když jsou vedeny duchem ďábla a nacházejí se v nejzlobnějších bludech jak ohledně věrouky, tak i mravů.**“

Je tedy Jan Pavel II. papežem? Zcela jistě ne, protože vůbec **nenáleží ke katolické církvi!** Postavil se pod korouhev Satana, Otce lži. Každý si může svobodně zvolit svůj tábor...

Uvažme však náležitě strašlivou pohružku svatého apoštola Pavla:

„... avšak i kdybychom my nebo anděl s nebe kázal vám proti tomu, co jsme vám kázali, buď proklet“ (Ga 1,8).

Nenechávejme se proto zastrašit zdánlivou autoritou lžipapeže, podlého uzurpátora Apoštolského stolce. Odolávejme Satanovi a jeho smečce tím, že zůstaneme „silní ve víře“ (1 Pt 5,9).

---

²⁶⁹ Pozn. (němec.) překl.: Tato pasáž je *zkrácena* o několik odstavců, které se přímo týkají teologicky nedostatečného zdůvodnění francouzského autora této knihy ohledně uprázdnění Svatého stolce již od Jana XXIII.

Závěrečná úvaha

„Uprostřed všeobecného rozkladu idejí může najít přijetí jen stanovisko, jednoduché, trvalé a obsažné stanovisko. Kompromisy budou vždy neplodné, a každý z nich ubírá kus pravdy. ... Existuje milost, nerozlučně spjatá s úplným a nezmenšeným vyznáním víry. Toto vyznání, říká nám apoštol, dodává spásy těm, kteří je skládají, a zkušenost dokazuje, že se stává spásou i těm, kdož je poslouchají.“

(*Dom Prosper Guéranger*)

Prohlášení lidských práv je klíčem k moderním dějinám. V prvním dílu jsme viděli, že celý zednářský komplot 18. století se točil kolem jejich prosazení. Ve druhém dílu jsme si poté důkladně prohlédli Prohlášení z roku 1789 a došli jsme k závěru, že právě ono židozednářství umožnilo vládnout nad zemí jako absolutní pán, a tedy že šlo o záležitost Satana, protože každý jeho článek napomáhá zatracení duší. A konečně v třetím dílu jsme průběžně zjišťovali, že revoluce dobyla celý svět opíráním se vždy a všude právě o nesmrtelné zásady roku 1789, nejúčinnější nástroj subverze.

Prohlášení práv člověka a občana z roku 1789 je tedy svorníkem revoluce. Důsledkem toho také v žádném případě nejde o jeho údajně špatné užívání, ne, „jsou to [sama] lidská práva, kterým se musí dávat vina“ (Louis Dimier). ... Toto motto bylo také vůdčí hvězdou naší práce. Chceme-li být skutečnými kontrarevolucionáři, musíme zlo vyrvat s kořeny. Dokud se budeme spokojovat s odtrháváním jen některých lístků, plevel nevyhnutelně nanovo vybudují. Dostatečně to prokazuje historie falešných restaurací 19. století.

*

Obecně je třeba trestat tam, kde se zhřešilo. A to činilo a činí samotné Prohlášení, které se stalo největší metlou, pod níž Francie i ostatní národy již dvě století trpí. Kromě toho si lidé vůbec neuvědomují, že všechno zlo pochází z tohoto zdroje! – Odmítli světlo víry a bloudí ve tmách zaslepení.

Řečené zaslepení dosáhlo takového stupně, že se Lev XIII. ptal, zda již nenastal konec času.

„Protože [Bůh] je Duch pravdy, každý, kdo ze slabosti nebo nevědomosti padne, bude mít nejspíše omluvu v Jeho očích; kdo však ze zloby potírá pravdu a odvrací se od ní, hřeší těžce proti Duchu Svatému. Tento hřích se v naší době tak rozmnožil, že to vypadá, jako bychom již vcházeli do – svatým Pavlem předpověděného – času zkázy, kdy lidé, zaslepení spravedlivým soudem Božím, považují falešné za pravé a věří ‚knížeti tohoto světa‘, lháři a otcí lži, jako by ten byl učitel pravdy. ‚Proto pošle jim Bůh působnost klamu, aby uvěřili lži‘ (2 Te 2,11); v pozdějších časech někteří odpadnou od víry, přidržující se duchů svůdných a ďábelských nauk (1 Ti 4,1).“²⁷⁰

*

Co tedy dělat, nechceme-li být nadále zaslepeni? Abychom neztratili víru, naléhavě radíme:

---

²⁷⁰ Encyklika *Divinum illud munus* z 9. května 1897.

1) Modlit se, a to zvláště k Marii (růženec, atd.). Pokorně prosme Boha, aby nám daroval nezbytnou milost k zachování víry, a prosme jej, aby nám dal velkého monarchu i svatého papeže;

2) osvobodit (modlitbou a obětí) duše z očištky, které se nás poté zastanou;

3) konat pokání;

4) pravidelně přijímat svátosti, nezbytný pokrm duše (především zpovědi a eucharistie);

5) vést křesťanský život: „Dělejte srdce hříšná a neřestná, a nebudete mít žádné katolíky,“ doporučila Vysoká Venta;

6) neustále nosit medailónek svatého Benedikta, který je velmi účinnou ochranou proti čarodějnictví a ďábelským vlivům;²⁷¹

7) občas se také účastnit exercicií sv. Ignáce a doma se pravidelně zamýšlet nad tajemstvími křesťanské víry. „Ručím za spásu každé duše, která si denně vyhradila čtvrt-hodinku na duchovní modlitbu“ (sv. Tereza);

8) studovat důkladně nejen katolickou věrouku, nýbrž i hereze [přirozeně jen podle spolehlivě kritické katolické literatury]: „nebuďte jen na jedno oko“, doporučoval svatý Pavel. V tom duchu jsme pro naše čtenáře sestavili bibliografii našich děl;²⁷²

9) bližní ze všech svých sil poučovat o celé pravdě bez škrtnání;

10) ze všech svých sil potírat hereze. Katolický spisovatel Ernest Hello řekl: „Vaše láska k pravdě bude měřena podle vašeho odporu k bludu.“

Láska k bližnímu dnes spočívá více než kdy jindy v „lásce k pravdě“ (svatý Pavel). A ta jde ruku v ruce s odhalováním bludů. Proto jsme se ostatně zde snažili ukazovat moderní lži. Kromě toho jsme níže sebrali některé mýty, otřepané citáty a bezmyšlenkovitě akceptované ideje, které jsou již v předkládaném díle vždy na svém místě vyvráceny. Zde jsou tedy „některé **perličky** z práv člověka a občana“.

*

Smysl dějin: „Seriózní vědci musejí psát dějiny na způsob pozitivistů, a ani v nejmenším nebrat zřetel na nadpřirozeno. Pokládat dějiny lidstva za ustavičný boj Boha se Satanem je středověké pojetí.

*

Zednářstvo: „Někteří historici, nebo lidé, kteří se za ně vydávají, si vymysleli vztah původu a působení mezi zednářstvem a Francouzskou revolucí, ať už jedno i druhé velebí, nebo obojí vydávají na pospas odporu a hnusu potomstva. Pochvalné i obžalovací řeči mají tutéž chybu: jejich argumentace se opírá o pouhé domněnky a dobrodružné derivace, které nepředpojatí lidé nemohou považovat za důkazy. Revoluční duch i revoluční činnost, které se zednářstvu ve Francii na konci 18. století připisují, nejsou nic jiného, než legendy. Marie-Antoinetta ... to správně vystihla, když v únoru r. 1781 své sestře Marii-Kristýně psala: „Myslím si, že děláte příliš mnoho povyku kolem zednář-

²⁷¹ K tomu je vhodné číst: Dom Prosper Guéranger, *Esej o původu, významu a přednostech medaile nebo kříže svatého Benedikta* [Essai sur l'origine, la signification et les privilèges de la médaille ou croix de saint Benoît], nové vyd, Bordeaux 1988.

²⁷² Pozn. (němec.) překl.: Zmíněná francouzská bibliografie by asi nebyla našemu německému čtenáři užitečná, a proto ji zde vypouštíme. Místo toho se mu nabízí rozsáhlý program vydavatele Antona A. Schmidta! Kompletní katalog si lze bezplatně vyžádat na adrese: Verlag Anton A. Schmid, Postfach 22, D-87467 Durach.

stva, pokud jde o Francii. Zde má přece daleko k významu, jaký by mohlo mít v jiných částech Evropy; protože k němu patří celý svět, ví se tedy, co se tam děje. ... Kde je potom nějaké nebezpečí? [Je to] společnost dobročinnosti a zábavy; hodně se tam jí, mluví a zpívá, a jak král říká, lidé, kteří zpívají a pijí, nechystají spiknutí.²⁷³

Zednářstvo pochází z křesťanských kameníků středověku. Zednářství a křesťanství nejsou vzájemně neslučitelné. Senilní stařec Klement XII. nic nepochopil z opravdové podstaty zednářstva. Kromě toho je jeho bula *In eminenti* již bezpředmětná, neboť platí nový Kodex církevního práva, který exkomunikaci zednářů zrušil. ... Je totiž naprosto možné odporovat neomylnému soudu papeže a zrušit ho.

*

Zásady roku 1789: Monarchie z Božího práva je nezákonná: pouze demokracie zaručuje občanská práva. Nejvyšším úkolem vlády je zajistit uznávání lidského práva, rozhodně však *ne* „vyhubení heretiků“ a ochraňování katolického náboženství k zajištění věčné spásy svých poddaných. Pryč s ohňovými hranicemi, inkvizicí a náboženskými válkami! „Pravda“ neexistuje; všechno je relativní. Proto se musí zajistit svobodné vyjadřování názorů: každý má své mínění! A kdo by se opovážil popírat, že milovat bližní je totéž, jako respektovat jejich přesvědčení? Ať si je člověk buddhista nebo katolík, co z toho? Má-li dotýčný slušné mravy, může se Bohu zalíbit v každém náboženství... A když se už mluví o Bohu, měl by se katolíkům k Prohlášení práv asi přidat katalog povinností, aby se jim udělalo přijatelným.

Jestliže je svět špatný a zlý, pak jen proto, že se nedbá lidských práv. Totalitní vlády je porušují. Prvním historickým příkladem takového „vybočení“ je hrůzovláda z roku 1793, která svedla z cesty roku 1789 vzniklé legální hnutí ... proto je potřeba vrátit se k přísnějšímu uplatňování Prohlášení.

Každý 51 % hlasů schválený zákon je spravedlivý, protože všeobecná vůle se nikdy nemýlí a vždy dbá o společné blaho. V demokracii vládne lid. A třeba i jsou zednáři v Národním shromáždění početní, musí se přinejmenším uznat, že plní přání svých voličů, aniž by se nějak nechali ovlivňovat v loži udělovanými pokyny.

*

Falešné restaurace: „Správnými volbami“ lze revoluci zvrátit. Je také možné s revolucí skoncovat autoritativním režimem, ba dokonce zřízením konstituční monarchie, která by akceptovala tiskovou svobodu i legální existenci tajných společností. Zkrátka a dobře – křesťanští demokraté a vůči náboženství lhostejní monarchisté předkládají platné řešení.

---

²⁷³ Tato nehoráznost se nachází na str. 820 díla *Templářské a okultní zednářstvo v 18. a 19. století* [La franc-maçonnerie templière et occultiste au XVIIIe et XIXe siècles], jež sepsal René Le Forestier, na zednářstvo specializovaný akademik (promoval práci o iluminátech z Bavorska!). Toto dílo bylo publikováno s podporou Národního centra pro vědecké bádání [Centre national de la recherche scientifique – C.N.R.S.] a roku 1970 vydáno společně nakladatelstvími Aubier-Montaigne v Paříži a Nauwelaerts v Lovani. Napsat doktorskou práci o bavorských iluminátech vedle 1 116 stran velkého formátu o templářském a okultním zednářstvu, aby se dospělo k takovému závěru, to již hraničí s podivinstvím! Popírat spiknutí tam, kde je doslova nadbytek důkazů! Zde je dobře vidět, kam vede oficiální, tzv. „neustranná“ a „vědecká“ historiografie. Je ovšem pravda že předmluvu k Le Forestierově knize napsal lóžový bratr Alec Mellor, jeden z hlavních původců sblížení mezi katolíky a zednáři po druhé světové válce. A také souhlasí, že autor, René La Forestiere, byl sám zednář. Jako obvykle si nepřátelé víry nedělají hlavu s nějakou tou „užitečnou lží“!

*

Komunismus: Komunismus má za cíl štěstí proletářů. Lze s ním spolupracovat na některých humanitárních projektech. [Komunismus je ostatně od „obratu“ let 1989/90 mrtvý.]

*

Liberální katolicismus: Zuřivý zednář je nebezpečnější než liberální katolík. Křesťanské učení je slučitelné se zásadami z roku 1789. Kompromisy a ústupky lze protivníka přimět k ústupkům nebo alespoň k uchlácholení. Dokazuje to usmíření [katolíků s laicistickou republikou].

*

Pokoncilní církev: Texty II. vatikánského koncilu je možné číst „ve světle tradice“: existuje kontinuita mezi katolickou církví a církví koncilu. Svatý Otec je bohužel obklopen špatným okolím. Jen kdyby měl volné ruce! Roncalli, Montini a Wojtyla byli od mládí dobrými katolíky, jak ukazuje jejich životopis. ... Jistě, některá místa v jejich projevech jsou dvojznačná, ale jinde zase říkají jen dobré a správné. Mělo by se usilovat o porozumění s vatikánskými úřady, které ukazují takovou blahovůli vůči nejposvátnějším tradicím a katolickému náboženství. Předpověď Lva XIII. („Tam, kde byl zřízen Stolec svatého Petra a učitelská katedra pravdy, postavili trůn své ohavné zloby“) prozrazuje přehnaný pesimismus, který realita neopravňuje.

Učení posledních papežů je ostatně naprosto pravověrné: zcela správně prohlásili, že první povinnost služebníka Božího spočívá v prosazování kultu člověka. ... Člověk je současně bohem i králem. Navíc II. vatikánský koncil obdivuhodným způsobem ukázal, že náboženská svoboda má „svoje kořeny v Božím zjevení“ (*Dignitatis humanae*). „V dnešní době již není vhodné, aby katolické náboženství bylo považováno za jediné státní náboženství, a aby se všechny ostatní kultury vylučovaly“ (77. *Syllabem* zavržená věta). Ostatní náboženství jsou hodná úcty a vážnosti. Jejich prostředky spásy i modlitby jsou Bohu příjemné, a obzvláště ty, které byly předneseny v Assisi. Proto katolíkům nic nebrání v účasti na protestantských bohoslužbách, ba dokonce i pohanských rituálech. Nedal snad sám Svatý Otec příklad toho v Togu, Oceánii a Indii?

V politické rovině je demokracie přikázanou cestou k zřízení „jednoho spravedlivého, bratrského, lidského světa“ (Jan Pavel II.). Nejednou se sama církev toho ukázala schopná: kolegalita je na denním pořádku. Pro ucelení rovnosti v právech by bylo žádoucí, aby zmizely majetkové rozdíly nejen mezi jednotlivci, ale stejně tak i mezi národy. Nejlepším prostředkem k tomu je podporování nezištných snah OSN.

Ano, je třeba zřídit ráj na zemi! Ano, je nutné bez diskriminace vybudovat „civilizaci lásky“ (Jan Pavel II.), musí se „na zemi, nad katolickou církví zřídit říše spravedlnosti a míru s dělníky, přicházejícími odevšad, ze všech náboženství, i bez náboženství“ (sv. Piem X. odsouzený program hnutí Sillon)! Ano, „papež se může a musí smířit a vyrovnat s pokrokem, svobodomyšlností i moderní civilizací“ (80. *Syllabem* zavržená věta). Ano, je nutné se smířit se světem, vyšlým z francouzské revoluce, i se zásadami Prohlášení lidských práv z roku 1789, v němž jsou křesťanské hodnoty!

*

Ale pobavení stranou: skončujme s naší sbírkou frází a pokusme se pochopit hluboký význam Prohlášení lidských práv... Za tím účelem je postavíme do souvislostí, k nimž náleží, a to tím, že si naposled naskicujeme všeobecný smysl dějin lidstva.

*

Na počátku povstal Lucifer proti svému Stvořiteli dáním přednosti vlastní vůli před Boží. Snažil se podnitit k tomu i ostatní anděly, což byl jistým způsobem pokus sesadit Boha z trůnu „všeobecnou vůlí“. Podařilo se mu svést třetinu nebeského dvora. ... Na konci velkého boje v nebesích byli odpadlí andělé svrženi do pekla. ... Jejich místa se v nebi uvolnila, a Bůh chtěl, aby je napříště zaujali lidé dobré vůle, kteří by po skončení svého pozemského života měli na to nárok. Jakmile poslední vyvolený obsadí poslední trůn padlých andělů, přijde konec světa.

V nezměrné závisti nemohli démoni strpět, že musejí svá krásná místa u Boha odstoupit. Celým bytím dychtili strhnout lidi do svého neštěstí. Proto se Satan a jeho zlí duchové od pádu potulují světem a podněcují lidi k napodobení své vzpoury proti Boží vůli, a tím je stáhnout do pekla.

Od dědičného hříchu se lidstvo rozdělilo na dva polní tábory, jak to výstižně popsal Lev XIII. v *Humanum genus*: „Od té doby, co se pokolení lidské závisti ďábla žalostně odloučilo od Boha..., rozdělilo se na dva nepřátelské tábory, které neustávaly bojovat zde za pravdu a ctnost, tam za všechno, co pravdě a ctnosti odporuje... Prvním je království Boží na zemi, tudíž pravá Církev Kristova, jejíž členové, chtějí-li k ní celým srdcem přináležet a účastnit se jejího působení pro vlastní spásu, nezbytně musejí celou duší a vůlí sloužit Bohu a jeho Synu. Druhou je říše Satana. ... Pod jeho panstvím a v jeho moci se nacházejí všichni, kteří následovali nešťastný příklad jejího náčelníka i našich prarodičů, odmítají řídit se Božím zákonem a podnikají všechno možné, aby Boha buď nedbali, nebo proti Němu přímo jednali. ...

Obě tyto říše svatý Augustin s úžasnou jasností viděl a popsal. „... Dva druhy lásky zplodily dvě obce: pozemskou, totiž lásku k sobě, ústící až v pohrdání Bohem, a nebeskou, vpravdě lásku k Bohu, ústící až v pohrdání sebou samým“ (*Stát Boží XIV,17*).

V průběhu nás předcházejících století obě tato města nikdy neustala vzájemně bojovat s nasazením všech druhů taktik a nejrůznějších zbraní. V naší době se původci zla viditelně spojili k nesmírnému úsilí z podnětu a pomocí všudypřítomné a přísně organizované společnosti, společnosti zednářů.“

A je to právě společnost zednářů, která na Francii i celý svět uvalila Prohlášení práv člověka a občana z roku 1789. Tím, vydatně financována, pracovala pro svého nejvyššího vůdce, padlého archanděla. Vždyť řečený filosofický systém je tak jemně a rafinovaně utkán, že nevyhnutelně vede miliony a miliony duší do věčné zkázy. Lze proto právem říci, že zásady z roku 1789 jsou jedním z největších úspěchů pekla... *Nežijeme v „demokracii“, nýbrž v „démonokracii“!*

A to je ten nejhlubší a nejskrytější smysl, poslední cíl tohoto prokletého Prohlášení, skutečného **Satanova desatera!**

*

Člověk má možnost zvolit boj za **království Boží**, nebo za **republiku Satanovu**. Monarchie Božího práva a katolicismus jsou v naprostém rozporu s demokracií a univerzálním náboženstvím. Proti povinnostem vůči Bohu se staví práva člověka – mezi oběma naukami není kompromis možný!

Pouhý den po vydání encykliky *Humanum genus* potvrdil „Věstník Skotské Symbolické Velkolóže“ [„Bulletin de la Grande Loge symbolique écosaisse“] neslučitelnost evangelia a revoluce:

„Zednářstvo nemůže udělat nic jiného, než papeži poděkovat za jeho encykliku. Lev XIII. má nespornou autoritu a množstvím důkazů ukázal, že mezi církví, které je představitel, a revolucí, jejíž pravou paží je zednářstvo, leží *nepřekročitelná propast*. Ti, kdo ještě váhají, udělají dobře, nebudou-li nadále chovat marné naděje. Všichni si musejí zvykat a pochopit, že nastal čas rozhodnutí se buď pro starý řád, opírající se o zjevení, nebo pro nový řád, který neuznává žádné jiné základy než vědu a lidský rozum, tedy buď pro ducha autority, nebo pro ducha svobody.“²⁷⁴

Ti, kdož se snaží smířit obě tyto filosofie, se právě tím přidávají k Satanovu táboru, přestože se sami ještě za katolíky považují nebo se za ně vydávají. Jsou dokonce těmi nejlepšími pomocnými oddíly, jak zdůraznil již sám předák francouzského zednářstva v 19. století. Radoval se nad

„*cennou podporou...*, kterou již po léta dostáváme od mocné strany, cennou podporou, již se nám po léta dostávalo od jisté mocné strany a sloužící jako most mezi námi a církví, tj. od liberálně-katolické strany. Je to strana, na jejímž pečlivém opatrování nám velice záleží a která *našim záměrům slouží lépe*, než si myslí více či méně vynikající muži, jež k ní ... náležejí.“²⁷⁵

Ve 20. století dospěl jistý komunista k stejnému zjištění. Roku 1928 se následujícími slovy obrátil na katolíky, infikované demokratickými principy:

„Pokud jde o vás, s vámi nebudeme bojovat. Jste nám prospěšní. Chcete-li vědět, jak znamenitou práci nám vykonáváte, podívejte se na mě; také já jsem vyšel z vašich řad. Před válkou jsem byl jedním z vás. Od té doby jsem vyvodil logické závěry ze zásad, které jste mě naučili. *Díky vám pronikne komunismus tam, kam byste jeho stoupence jinak nikdy nevpustili: do vašich škol, dobročinných spolků, do vašich studijních kruhů i odborů*. Jen tak dál zdatně pokračujte... Všechno to, o čem věříte, že konáte pro svou demokracii, děláte ve skutečnosti jen *pro komunistickou revoluci*.“²⁷⁶

Liberální katolíci jsou tedy nejzdatnější pomocné jednotky nepřátel víry. Je to zcela logické: prostí věřící nedůvěřují mnohem méně falešnému bratrovi, jenž svůj jed skrývá pod křesťanským náterem, než zjevnému ateistovi... Liberální „katolíci“ jsou tedy „tím nebezpečnější nepřátelé, jelikož jsou méně zjevní“ (svatý Pius X.). Proto je varování Lva XIII. aktuálnější, než kdy dříve:

„Je třeba se vyvarovat nejen všech důvěrných styků s bezbožníky a zjevnými volnomyšlenkáři, kteří na čele *viditelně* nesou značku zednářské sekty, ale rovněž s těmi, jež se skrývají za maskou všeobšáhlé *tolerance*, za úctou ke všem náboženstvím, za mání smířovat zásady evangelia s principy revoluce, Krista s Bélialem, církev Boží se státem bez Boha.“²⁷⁷

²⁷⁴ Cit. podle: msgre Delassus, *Protikřesťanské spiknutí...*, str. 92.

²⁷⁵ Cit. podle: msgre Delassus, *Sociální pravdy a demokratické bludy* [Vérités sociales et erreurs démocratiques] 1909, nové vyd. Villegenon 1986, str. 399 pozn. 1.

²⁷⁶ Cit. podle: Jacques Ploncard d'Assac, *Okupovaná Církev...*, str. 264.

²⁷⁷ List italskému lidu z 8. prosince 1892.

Dodatečná poznámka vydavatele a překladatele

S výjimkou XVIII. kapitoly je i druhý svazek díla přeložen beze změny. Pouze na jediném místě byly vypuštěny dvě větičky, mezitím již překonané politickým vývojem světa. Rovněž tak byly zkorigovány na zcela málo místech zjevně věcné chyby (např. nesprávné psaní jmen). Všechny ostatní výpusťky a/nebo odůvodněné výhrady jsou v textu resp. poznámkách pod čarou („pozn. [němec.] překladatele) jasně vyznačeny.

Na rozdíl od originálního francouzského vydání byla *do textu dodána* obě vyobrazení, z nichž první (pamětní mince se Satanem / Luciferem jakožto původcem lidských práv) je nicméně převzato z přebalu originálního vydání, zatímco druhé je včetně textu náš dodatek.

Z teologického ohledu je potřebná ještě další korektura, která záměrně nebyla vložena do textu, aby se zbytečně nenarušovala celková koncepce knihy: papežské buly, obsahující *výhradně církevně právní* nařízení, nejsou *nikdy neomylnými* dokumenty učitelského úřadu Církve. Čistě církevně právní nařízení jsou v zásadě neomylná jenom v negativním smyslu: nemohou *pro celou Církev* nařizovat něco víře odporujícího nebo jinak jí škodlivého, protože Duch Svatý před tím papeže ochraňuje. To však ještě neznamená, že by jimi přijatá rozhodnutí byla nezměnitelná. Vždyť žádný papež nemůže své nástupce právně zavazovat, pokud – tak jako všichni katolíci – i bez toho nebyli vázáni neomylně předloženými věroukami (dogmaty) nebo z božího Zjevení vyplývajícími příkazy božího práva. Proto byl misál svatého Pia V. bez ohledu na „zákaz“ mnoha jeho nástupci v tom či onom – ovšem jen nepatrném – bodě pozměněn... A proto by mohl také papež zrušit exkomunikaci zednářů, což by ovšem nic neměnilo na tom, že z moci božího práva *byli a zůstávají* exkomunikováni všichni členové lóže, kteří tím ztratili víru herezí nebo odpadlictvím.

Nicméně nebylo ani nutné příslušné, teologicky ne *zcela* korektní interpretace francouzského autora měnit přímo v textu předkládaného díla, z kterých se vyvozuje *sám o sobě* chybný závěr, protože *čistě věcně* přesto souhlasí: Pavel VI. již nebyl papežem, když misál svatého Pia V. „zrušil“, a Jan Pavel II. nikdy nebyl papežem, když starý kodex církevního práva z roku 1917 „nahradil“ kodexem z roku 1983. Důsledkem toho ve *skutečné* katolické církvi, která od 7. prosince 1965 již nemá papeže, dále trvají jak mše sv. Pia V., tak i exkomunikace zednářů.

Johannes Rothkranz

Žid a zednář Pavel VI. s efodem (náprsním štítkem resp. náprsníkem starozákonního velekněze) prokazuje, že byl trojským koněm judaismu v samém srdci katolické hierarchie

Vyobrazení „hlavy“ Sanhedrinu (nejvyšší židovské rady) velekněze Kaifáše s efodem. Jak známo Sanhedrin dal ukřižovat našeho Spasitele Ježíše Krista.

Stofranková pamětní mince, vydaná pařížským numismatickým muzeem roku 1989 k oficiálně zahájenému dvoustoletému výročí francouzské revoluce. Přední strana ukazuje anděla (přirozeně *padlého* anděla Lucifera/Satana), podpisujícího „lidská práva“! Znovu důkaz, že adepti Satana přesně vědí, že jím inspirovaná „lidská práva“ představují striktně protibožský a rouhavý protikoncept k *biblickému* Desateru.

Na zadní straně je rudá čapka (kápě stupně eoptů bavorských iluminátů), korunovaný strom svobody, nezbytné zednářské heslo „volnost – rovnost – bratrství“ a ročník 1789.

DODATEK

33 stupňů Starého a Přijatého Skotského Rituálu

Skutečné rozčlenění 33 stupňů do 3 sérií po jedenácti se nachází pouze v **nejtajnějších instrukcích**, mimo 33. stupně, a v **symbolech**, pod nimiž se **skutečná zednářská tajemství „nepřístupně skrývají“**.²⁷⁸ Jedním z těchto dokumentů je **tajná instrukce**, udělená generálu **Giuseppe Garibaldi**mu k jeho povýšení na **hlavu zednářstva**. Tento dokument, **jedno z nejjasnějších světel**, jaké se kdy z **příšeří zednářstva vynořilo**, s plnou autoritou neznámé vrchnosti zednářstva jasně a jednoznačně potvrzuje skutečný význam rozčlenění 33 stupňů Starého a Přijatého Skotského Rituálu do tří sérií po 11 stupních.²⁷⁹

Giuseppe Garibaldi, 33° S.P.S.R.

Zde je výtah z dokumentu: „(...) v našem Řádu žádný stupeň neodhaluje celou pravdu, pouze činí méně neprůhlednou jeho roušku, která jej chrání před zvědavými očima. Pro nás, držitele nejvyšší moci, a jen pro nás, se plně odstraňuje, a tím, že zaplavuje naši inteligenci, našeho ducha a naše srdce, nám dovoluje **poznat, vidět a cítit, že člověk je sám sobě současně Bohem, veleknězem i králem.** (...)“

Zednářstvo, dokonalá syntéza všeho toho, co je lidské, je tím Bohem, Veleknězem a Králem lidstva; (...) My, Velká Vrchnost, tvoříme Svatý Batalion Vznešených Patriarchů, jenž je sám o sobě Bohem, Veleknězem a Králem zednářstva.

Zde je, bratře, třetí trojúhelník, třetí trojnásobná pravda, která tvému rozumu, tvému duchu i tvému srdci dodá nevýslovné štěstí a absolutní vlastnictví neskrývané pravdy! Bratře, plnost **organizace, činnosti i učení** Řádu je nyní v zá-

²⁷⁸ Léon Meurin, str. 261. „Všechna naše zednářská tajemství jsou neproniknutelně skryta v symbolech“, srv. Paolo Rosen, *II Nemico Sociale (Společenský nepřítel)*, str. 297.

²⁷⁹ Tajná instrukce byla zveřejněna Paolo Rosenem v knize *II Nemico Sociale* a dále msgre Léonem Meurinem v jeho díle *La Frammassoneria – Sinagoga di Satana (Zednářstvo – Satanova synagoga)*, Siena 1895, str. 261-266.

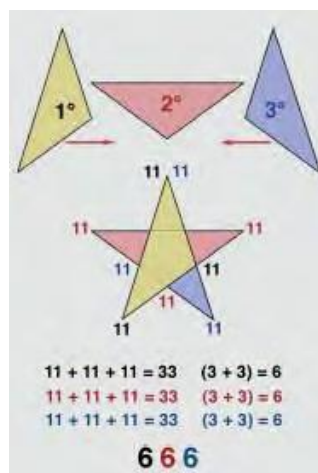
řivé jasnosti před tvýma očima. Vidíš a rozumíš, že celé naše učení se nechá shrnout do následujícího: **Znovudobytí vítězství naší ctnosti, naší morálky a naší autority v celém lidském pokolení.** Z toho důvodu mají naše stupně **trojí rozčlenění**, odpovídající tomu, k čemu jsou povolány bojovat, a co se naši nesmiřitelní protivníci, smrtelní nepřátelé, naši utlačovatelé **klerikálové** odvažují nazývat jejich **ctností**, jejich **morálkou** a jejich **autoritou**.

K boji s jejich **ohavnou ctností** máme stupně: 1. **Učedník**; 2. **Tovaryš**; 3. **Mistr**; 4. **Tajný Mistr**; 5. **Dokonalý Mistr**; 6. **Tajný Sekretář**; 7. **Představený a Soudce**; 8. **Intendant Staveb**; 9. **Vyvolený Devíti**; 10. **Vyvolený Patnácti**; 11. **Vyvolený Rytíř**. To nám dovoluje profánního člověka od nic netušícího „Učedníka“ až k poslání Vyvoleného Rytíře přivádět **k obraně zednářské ctnosti**, ke křížovému tažení člověka, **Boha sebe sama** (...)

K boji s jejich **špinavou morálkou** máme stupně: 12. **Velký Mistr-Architekt**; 13. **Královská Klenba**; 14. **Dokonalý Zednář**; 15. **Rytíř Východu**; 16. **Kníže z Jeruzaléma**; 17. **Rytíř Východu i Západu**; 18. **Rytíř Růžového Kříže**; 19. **Velký Velekněz**; 20. **Ctihodný Velmistr**; 21. **Noachitský Velký Patriarcha**; 22. **Rytíř Královské Sekery** (...)

K boji s jejich **provinilou autoritou** máme stupně: 23. **Představený Tabernáklu**; 24. **Kníže Tabernáklu**; 25. **Rytíř Hada**; 26. **Trinitář**; 27. **Vrchní Velitel Templu**; 28. **Knížecí Adept**; 29. **Skotský Rytíř**; 30. **Rytíř Kádoš**; 31. **Velký Inkvizitor**; 32. **Kníže Královského Tajemství**; 33. **Generál Velký Inspektor** (...)

Vidíš, bratře, že **klerikálové**, **odporní vrazi lidstva**, stavějí **proti naší ctnosti, naší morálce, naší autoritě** svůj **majetek, své náboženství a svůj zákon**, a to jsou **tři smrtelní nepřátelé zednářstva**, s nimiž nyní budeš jako **vojevůdce bojovat** (...) Ani zákon, ani vlastnictví, ani náboženství se tedy lidem **nesmějí vnucovat**, protože ti je **zničili oloupením o jejich vzácná práva**, jde o **vrahy**, jimž jsme **přisáhali strašlivou pomstu**; jsou to **nepřátelé**, kterým jsme **odpřisáhli nesmiřitelnou válku do krajnosti, válku na život a na smrt!**

„**Pěticípá hvězda**“, vytvořená ze **tří trojúhelníků**, symbolizujících **sebezbožštění lidstva, zednářstva a vedení zednářů**, vyjadřují ve svých **úhlových stupních číslo 11** v každém trojúhelníku, **číslo šelmy 666**.

Mezi těmito třemi ničemnými nepřáteli je náboženství, které musí být ustavičným předmětem tvých útoků. **Lid nikdy své náboženství nepřežil a my zničením náboženství budeme mít ve svých rukou zákon i majetek; vždyť etablováním zednářského náboženství, zednářského zákona a zednářského vlastnictví na mrtvolách těch vrahů obnovíme společnost (...)**

Protože náš Bůh není ani substance, ani tělo, ani duše, ani stvořitel, ani otec, ani slovo, ani láska, ani duch svatý, ani vykupitel nebo něco takového, podřídili jsme církev laické moci a svrhli světskou moc papeže, zatímco jsme vyčkávali na zhroucení jeho duchovní moci.

A protože **jsme staviteli nového chrámu blaženosti lidského pokolení**, k jehož stavbě se musí začít zničením stávajících společenských poměrů, **odbourali jsme náboženskou výuku a odstranili práva národů.**

Po pádu světské moci papeže, našeho ničemného tělesného nepřítele (...) bude naše nejvyšší hlava sama vládnout světu, a zednářstvo, sedíc na stupních jeho trůnu, se bude podílet na jeho absolutní moci! ...

Velký a oslňující je tento **nejvyšší cíl**, který jsme ti ukázali, avšak velké a lopotné jsou nezbytné práce a úsilí k jeho dosažení.

Dnes, kdy mezi **Mistry** sedíš **na vrcholu**, musí tvá činnost nabýt na intenzitě; abychom ti její směr blíže objasnili a současně zajistili její úspěch a vítězství, sdělíme ti jasně **Velké Světlo Nejvyššího Zasvěcení: Jsi sám sobě Bohem, veleknězem a králem. Tvůj rozum je jedinou normou, jediným klíčem vědy a politiky. Tvé touhy a instinkty jsou jedinou normou dobra, jediným klíčem pokroku a blaženosti.**

Nechť naše svaté heslo „**VOLNOST, ROVNOST, BRATRSTVÍ**“ chápeš a interpretuješ následovně:

VOLNOST: všemocná zbraň, jíž jsme svět převrátili, znamená:

- * **Neomezenou a bezpodmínečnou nezávislost**, odpírající jakékoli vrchnosti;
- * **Nezávislost ducha**, jež nesmí být omezována žádným zjevením ani dogmatem;
- * **Nezávislost vůle**, nepodřizující se žádné moci a neuznávající ani krále, papeže nebo Boha;
- * **Nezávislost osobnosti**, jež zlomila všechny okovy, fyzické i morální okovy země i nebe, aby dosáhla nezávislosti lidstva jeho absolutní a naprostou emancipací.

S volností jako pákou a lidskými tužbami jako oporou navždy vyhubíme krále i kněze, smrtelné nepřátele lidského pokolení, škodlivější mu než tygr nebo jiná zvířata.

ROVNOST znamená všemocný pořadový stupeň, jímž jsme změnilí svět:

- * **Rovnost vlastnictví**, protože práva člověka na společnou zem jako občana jednoho a téhož světa, jako dítěte jedné a téže matky, jsou starší a posvátnější, než všechny smlouvy a zvyklosti, a tudíž je třeba tato práva zničit a řečené zvyklosti odstranit;
- * **Rovnost majetku** poměrnou rovnováhou mzdy, naprostým a radikálním odstraněním dědického práva, vyvlastněním všech finančních společností, přetvořením bank, komunikací, dopravy, pojišťovnictví a dolů v národní majetek každého národa;
- * **Rovnost jednotlivce** solidaritou a stejným užíváním vlastní společné produkce pro všechny.

S rovností jako pákou a lidskými tužbami jako oporou navždy vyhubíme aristokracii peněz, tohoto nemilosrdného kata lidského pokolení.

BRATRSTVÍ, nejmocnější příslib, jímž se naše moc upevňuje, znamená:

- * **Bratrství v zednářstvu, aby tvořilo stát ve státě**, pracující na státu nezávislými prostředky a způsoby konání.
- * **Bratrství v zednářstvu, aby bylo státem nad státem**, jehož jednota, kosmopolitismus a univerzalismus by je povyšovalo nad stát a jeho vůdce.
- * **Bratrství v zednářstvu, aby tvořilo stát proti státu (...).**

S bratrstvím jako pákou a lidskou nenávistí a nesvorností jako oporou navždy odstraníme vykořisťování a útisk, tuto dosud stávající metlu, děsivý postrach lidského pokolení.

Bratře, to je konec této instrukce jako nejvyšší hlavy zednářstva. A nyní nám vůči Nejvyššímu složte přísahu:

- * **Slibuji nemít žádnou jinou vlast než vlast univerzální;**
- * **Slibuji za všech svých sil bojovat proti hranicím národů, polí, domů, továren a rodin, a to vždy a všude;**
- * **Slibuji obětovat vlastní život neomezenému vítězství pokroku a univerzální jednoty, a prohlašuji, že vyznávám neexistenci Boha a duše!**

A nyní bratře, protože **národ, náboženství i rodina** pro tebe navždy zmizely v nesmírnosti díla zednářstva, pojď do mého objetí nejmocnější, nejosvícenější a nejmilejší bratře, abys s námi sdílel neomezenou autoritu a nekonečné dobro, které nad lidstvem uplatňujeme.

SOUHRN 33 STUPŇŮ S.P.S.R.

„**Patriarcha internacionálního zednářstva**“, **Albert Pike**, v projevu o tajemstvích a symbolech zednářstva uvedl: „Všechna dogmatická náboženství pramení v **kabbale**, a také v ní **končí**: všechno velké a vědecké v religiózních ideálech... pochází z **kabbaly**; všechny zednářské spolky zahrnují její tajemství a symboly.“

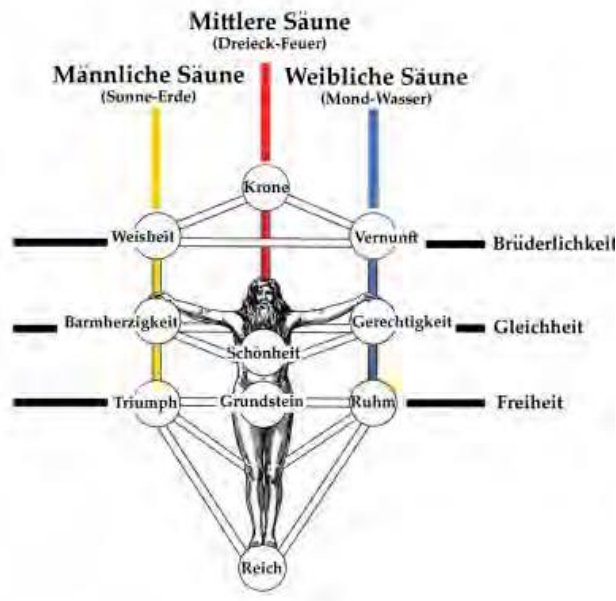
33 stupňů zednářstva **Starého a Přijatého Skotského Rituálu** je rozčleněno do tří sérií po 11 stupních, přičemž **11 představuje mystické číslo kabbaly a značí „zbožštění člověka“ s jeho 10 božskými vlastnostmi, vycházejícími z Ensophu: království, základní kámen, sláva, triumf, krása, spravedlnost, milosrdenství, rozum, moudrost, koruna.**

To je však panteistická lež, a sice:

- * **Popření věčnosti Nejsvětější Trojice;**
  - * **popření stvoření z ničeho;**
- * **popření rozdílu mezi Bohem a univerzem;**
- * **stavění na stejnou úroveň Boha a stvoření;**
- * **stavění na stejnou úroveň Boha a člověka;**
- * **odloučení člověka od Boha k zkáze jeho duše.**

Slovem: satanská kabbala!

Mittlere Säule (Dreieck-Feuer) -
Střední sloup (trojúhelníkový oheň)

Männliche Säule (Sonne-Erde) -
Mužský sloup (slunce-země)

Weibliche Säule (Mond-Wasser) -
Ženský sloup (měsíc-voda)

Krone – koruna
Weisheit – moudrost
Vernunft – rozum

Brüderlichkeit – bratrství

Barmherzigkeit – milosrdenství
Schönheit – krása

Gerechtigkeit – spravedlnost
Gleichheit – rovnost

Triumph – triumf
Grundstein – základní kámen
Ruhm – sláva

Freiheit – volnost

Reich – říše

Ve třech sériích 11 stupňů, jimiž bratrstvo Starého a přijatého Skotského Rituálu **precizuje** těchto deset vlastností jednotlivého zednáře tím,

že prohlašuje následující:

zkázu těla falickým kultem,
zkázu duše kultem člověka,
zkázu ducha luciferským kultem,

profánní osoba, **ohněm** navedená k rebelii vůči Bohu,
se svými „božskými vlastnostmi“, tedy jeho
třemi „neopracovanými“ sloupy:

zemí, vodou, ohněm
vchází do templu zednářstva

první
„Svatá Trojice“

Ta je potom „otesávána“ na **kubický kámen** (11. stupeň),
poté se stává **Mistrem** (15. stupeň)
a znamená

druhou
„Svatou Trojici“.

Kdo pak nakonec dokáže dosáhnout vrcholku zednářstva, může se stát
Patriarchou nebo **císařem světa** a spolu se samotným Luciferem
se z něj stává
rouhačská, satanská a zednářská

třetí
„Nejsvětější a Nedělitelná Trojice“.

PRVNÍ SÉRIE 11 STUPŇŮ
(zkáza těla „falickým kultem“)

První série 11 z 33 stupňů zednářstva Starého a Přijatého Skotského Rituálu slouží k boji s „ohavnou katolickou ctností“ prostřednictvím „Člověka-Boha“.

Štít 11. stupně

- 1) **Království** – Učeň. Poslání: Z říše pohanů musí **ohněm** rebelie proti Bohu, zvaným také **hrubý kámen**, vzniknout **kubický kámen**, **perfektní zednářský lid**. Toto povolání je základem zednářského křtu, aby se vešlo do říše Satana. Kandidát představuje první SVATOU TROJICI.

- 2) **Základní kámen** – Tovaryš. **Původ člověka skrze falický kult**. Dvě pohlaví božstva, stávající se hrubým kamenem, vedou k vytvoření **těla dokonalého člověka**.
- 3) **Sláva** – Mistr: **Početí syna Lucifera**, k jehož cti bude nazýván **Mistrem**. Co je osudem člověka? Prach, rozklad, červi!
- 4) **Triumf** – Tajný Mistr: **Zrození nového svědomí**. 9 měsíců po dni početí **vstupuje duše do lidského těla**. Svědomí člověka znamená následovat podněty.

- 5) **Krása** – Dokonalý Mistr: **Kult zbožštění lidské duše** jako božská jiskra první příčiny. Materie je věčná; existuje zlý Bůh, ten křesťanů.
- 6) **Spravedlnost** – Tajný Sekretář: Rozšíření lidské duše na celé lidstvo. Lidská duše je dílčím zjevením světové duše, projevující se nezměrností.
- 7) **Milosrdenství** – Představený a Soudce: Doplnění. **Skutečným uměním je vedení duší**; to je **tajným klíčem** k boji s vírou, náboženstvím a na zničení nepřítele.

- 8) **Rozum** – Intendant Staveb: **Válka svaté víře**, škodící rozumu. Korupce rozumu. Zednář dostává přístup k zřízení nového chrámu.
- 9) **Moudrost** – Vyvolený Devíti: Kandidát probodává figurínu, symbolizující **náboženství**. Zednářská moudrost objasňuje z opatrnosti při pomstě vytrvalost při sledování svého cíle.
- 10) **Koruna** – Vyvolený Patnácti: **Nejvyšší. Konečné vítězství nad nepřáteli**. Kandidát dostává korunu, jakmile po figuríně **náboženství** probodne také figuríny **zákona a vlastnictví**.

- 11) **Ensoph** – Vyvolený Rytíř: **BEZBOŽNÝ ČLOVĚK, vrchol dokonalého zednářského lidu**. Zednář se stává **adoptivním Židem**. Lidský rozum je sám božský, a tím nezávislý na každé vrchnosti, je suverénní: z **hrubého kamene** se stal **kámen kubický**, tj. dokonalý zednář. **Člověk je sám sobě Bohem!** Tím plní člověk svou povinnost vůči sobě samému!

DRUHÁ SÉRIE 11 STUPŇŮ
(zkáza duše „kultem člověka“)

**Druhá série 11 z 33 stupňů zednářstva Starého a Přijatého
Skotského Rituálu slouží k boji
se „špinavou katolickou morálkou“
prostřednictvím „Člověka-Velekněze“.**

Štít 22. stupně

- 12) **Království** – Velký Mistr-Architekt: Poslání: z **říše**, stávající z **dokonalého lidu** zednářů první série 11 stupňů, musí vyjít **kněžský lid** aneb **lid levitů**. **Zpověď a přijímání:** mystická jednota s Luciferem, zvaná také G.A.D.U.

- 13) **Základní kámen** – Královská Klenba: **Vzniknutí nového kněžstva**. **Kult člověka** slouží k nabytí politické a vědecké moci pod duchovní mocí církve. **Svoboda zednářskému učení.**
- 14) **Sláva** – Dokonalý Zednář: **Početí duše panteistického kněze**. Potlačuje se hlas svědomí a koná se špatně místo dobře. **Svoboda svědomí.**
- 15) **Triumf** – Rytíř Východu: **Zrození duše nového kněze**. Osvobození ducha od každé boží autority, tvořící se **Mistr se stává dokonalým kamenem; je zbožněným člověkem**. Kandidát představuje DRUHOU SVATOU TROJICI, **svobodu názoru.**

- 16) **Krása** – Kníže z Jeruzaléma: **Kult nového chrámu**. Univerzální zednářská republika je stát, založený na **interreligiózních a etnických skupinách**.
- 17) **Spravedlnost** – Rytíř Východu i Západu: **Rozšíření judaismu v oblasti křesťanství**. Zednářská infiltrace církevní hierarchie a její zkažení.
- 18) **Milosrdenství** – Rytíř Růžového Kříže: **Dovršení zednářského protikřesťanství**. Rozenkruciánský Rytíř musí **vyložit Kristovu Oběť na Kříži z mše svaté**.

- 19) **Rozum** – Velký Velekněz: **Válka k dobytí absolutní svobody učení**, aby lidstvo bylo přivedeno k vědeckému, filosofickému a gnoseologickému náboženství.
- 20) **Moudrost** – Ctihodný Velmistr: **Dobytí. Odstranění každé formy křesťanského obskurantismu** jako předpoklad panství césaropapismu následujícího stupně.
- 21) **Koruna** – Noachitský Velký Patriarcha: **Nejvyšší. Césaropapismus**, vydávající Židům do rukou sloučení duchovní i světské moci nad všemi národy.

- 22) **Esoph** – Rytíř Královské Sekery: **ČLOVĚK-VELEKNĚZ. Vrcholek zednářského kněžstva. Král-Velekněz, uctívač a obětní kněz Lucifera**. Zednář se stává židovským veleknězem a je vybízen šířit lži, hříchy a rouhačství, do nichž byl zasvěcen. **Člověk je sám sobě veleknězem!** Tím plní své povinnosti vůči bližním!

TŘETÍ SÉRIE 11 STUPŇŮ
(zkáza ducha „luciferským kultem“)

**Třetí série 11 z 33 stupňů zednářstva Starého a Přijatého
Skotského Rituálu slouží k boji s „provinilou
katolickou autoritou“
prostřednictvím „Člověka-Krále“**

Štít 33. stupně

- 23) **Říše** – Představený Tabernáklu: Je povolán z říše **kněžského lidu** a má z 22. stupně vytvořit **královský lid** pro zednářskou vládu, jehož politickým cílem je vyhlášení války náboženství a jeho obratné vyhubení.
-
- 24) **Základní kámen** – Kníže Tabernáklu: **Vznik nového Lucifera. Luciferský kult** pro kontakt se zlými duchy. Zednář koná akty víry, podřízenosti a uctívání.
- 25) **Sláva** – Rytíř Hada: **Početí nového Lucifera. Kult Hadího Boha: Satan** zde zaujímá místo Krista na kříži jako **vykupitel člověka**.
- 26) **Triumf** – Trinitář: **Zrození nového Lucifera**, který ve třech sférách inteligence, vědomí a rozumu vchází do politických, sociálních a materiálních potřeb lidstva.
-
- 27) **Krása** – Vrchní Velitel Templu: **Kult slepé poslušnosti řádové hierarchii** jako předpoklad pro vytvoření zednářské vlády. **Politická svoboda** nového Lucifera.
- 28) **Spravedlnost** – Knížecí Adept: **Rozšiřování Luciferovy armády**. Vyjevuje se velké tajemství: divadelní hra přírody a jejího rozumu jako jediná norma víry. Následují sexuální svoboda a černá magie.
- 29) **Milosrdenství** – Skotský Rytíř: **Dokončení posvátnosti zednáře: naprostá poslušnost Nejvyššího Mistra, boha Baphometa** a vtělení do říše Satana.
-
- 30) **Rozum** – Rytíř Kádoš: **Otevřená válka proti Bohu**. Kandidát obětuje Luciferovi vonné kadidlo a stává se svatým Kádošem, volajícím svou nenávisť vůči Bohu: „**Pomstu, Adonai!**“
- 31) **Moudrost** – Velký Inkvizitor: **Dobytí. Nejvyšší soudní moc řádu**. Přísaha vůči zednářské autoritě a zproštění všech dřívějších složených přísah vlasti a zákonům.
- 32) **Koruna** – Kníže Královského Tajemství: **Nejvyšší exekutivní moc Řádu**. Zednářská autorita proti Církvi Kristově, triumfující zřízením **nové babylónské věže**.
-
- 33) **Ensoph** – Generál Velký Inspektor: **ČLOVĚK-KRÁL, člověk proti Bohu, vrchol královského lidu**. Je to stupeň **papeže-císaře zednářského césaropapismu**. Dvojím heslem tohoto stupně je **Ordo ab Chao** a **Deus meumque jus**. **Člověk je sám sobě králem**. Takto plní člověk své povinnosti vůči Bohu!

(Převzato z italského katolického časopisu „Chiesa viva“, č. 381, březen 2006)

Není součástí originálu této knihy

* * *

Rejstřík osobních jmen

Předběžná poznámka: Většina jmen v následujícím textu byla pro sestavení jmenného rejstříku překladatelem a vydavatelem dodatečně revidována. Při tom se ukázalo, že několik málo jmen bylo (příležitostně) chybně napsáno (např. Malherbes místo Malesherbes). V případě pochybností je tedy správné jméno v rejstříku. Jména, která se napoprvé nenajdou, je třeba hledat v daném případě i pod De..., D'... nebo Von...; taková jména, jež naopak nejsou uvedena pod těmito predikáty, se naleznou bez nich. Totéž platí obecně i pro nejednotný způsob psaní francouzských jmen jako La Fayette (také Lafayette) nebo Lamennais (příp. i La Mennais). Všechny tituly zde byly pro úspornost rejstříku vypuštěny. Výjimku činí jen několik málo případů, v nichž bohužel důsledkem nepřesných informací originálního francouzského textu musely (šlechtické) tituly nahradit jména.

Abelly

Achard, Antoine

Adler

Adler-Bresse, Marcelle

Alacoque, sv. Margaretha Marie

Albertrandi

Alexandr II. (car)

Alexandr III. (papež)

Alexandre

Alexandre

Alghisi, Giuditta

Allen, Gary

Amelot

Amerio, Romano

Ampère, André Marie

Anastasius II.

Anderson, James

Andropov, Jurij

Anhalt-Zerbst, kněžna von

Ankastrom

Antigone

Antonelli, Giacomo

Antony, Bernard

Astrée

Astrée

Athanasius, sv.

Athenagoras

Augustin, sv.

Aulard, Alphonse

Babeuf, François Noël

Babeuf, Gracchus

Bailly, Jean Silvain

Bainville, Jacques

Bakunin, Michail

Ball Martínez, Mary

Balsamo, Giuseppe (Joseph)

Barbé-Marbois, François de

Barnave, Pierre Joseph Marie

Baroin, Michel

Barrot, Odilon

Barruel, Augustin

Basnage (de Beauval), Jacques

Basse, Bernard

Bassermann, Friedrich Daniel

Baudeau

Bazot

Beaumarchais, Pierre Augustin

Beaussart

Bédarride

Bedřich II. Pruský

Bellon

Bellot des Minières

Benamozegh, Elie

Benedikt z Nursie, sv.

Benedikt XIV.

Benedikt XV.

Benoît, Paul

Bergasse

Bergier, Nicolas

Bernetti

Bernhard z Clairvaux, sv.

Bertheloot

Berthier, Alexandre

Bertrand

Besant, Annie

Besinton

Bidault, Georges

Billeford

Billot, Louis

Bismarck, Otto von

Blanc, Louis

Blanqui, Louis Auguste

Blatin

Blavatská, Helena Petrovna

Blum, Robert

Blum, Léon

Bode, Johann Joachim
Boggiani
Boissy d'Anglas, François Antoine
Bolingbroke (Voltaireův pseudonym)
Bonaparte, Joseph
Bonifác VIII.
Bonnet
Bonneville
Bonte, Florimond
Bosco, sv. Jan
Bouche
Boulanger
Boulin
Bouteloup
Boyssou
Bradshaw, John
Brandt (kanovník)
Brežněv, Leonid
Brienne viz *Loménie de Brienne*
Brigneau, François
Brismée
Brissot de Warville, Jean Pierre
Bronštejn, Lejba Davidovič
Bruissart
Brunarav, Jacques
Bruno z Kolína, sv.
Buge
Bugnini, Annibale
Buisson, Ferdinand
Burke, Edmund
Burlamaqui
Cabanis, Pierre Jean Georges
Cabet, Etienne
Cadet-Gassicourt
Cagliostro
Caillaux, Joseph
Calpurnius
Calvat, Mélanie
Calvet, Gérard
Capet, Louis (viz také *Ludvík XVI.*)
Caprara, Giambattista
Caprile, Giovanni
Carpi, Pier
Carr, William Guy
Carrel, Armand
Carrier, Jean Baptiste
Casaroli, Agostino
Cassin, René
Castro, Fidel
Caussidière
Cavaignac, Louis Eugène
Cazenove
Cazotte, Jacques
Clavel, E.

Clavière
Cloots, Anacharsis
Clorivière, Pierre Joseph Picot de
Cochin, Augustin
Coconnier
Coenen, Ph.
Cohen, James
Collot d'Herbois, Jean Marie
Combe, abbé
Congar, Yves-Marie
Consalvi, Ercole
Conway
Cooper, Samuel
Copin-Albancelli, Paul
Corneloup
Corona, Armando
Costa de Beauregard
Coston, Henry
Courier, Paul Louis
Court
Court de Gebelin
Cousin, Victor
Crémieux, Isaac
Crétineau-Joly, Jacques
Crèvecoeur
Croizet
Cromwell, Oliver
Cromwell, Richard
Crowley, Aleister
Čičerin
D'Aiguillon
D'Alembert, Jean le Rond
D'Angevilliers
D'Angoulême, Louis Antoine (de Bourbon)
D'Antin
D'Argenson, René Louis
D'Argenthal
D'Argout
D'Artois
D'Aumont
D'Enghien, Louis Antoine Henri (de Bourbon)
D'Holbach (Paul Heinrich) Dietrich
D'Orléans, Louis-Philippe (viz také *Ludvík-Filip*)
D'Orléans, Ludvík-Filip-Josef
Dabry, abbé
Dalberg, Emerich Joseph von
Damilaville
Dana, Richard Henry
Daniel, Jean
Danton, Georges Jacques
Darwin, Charles
Daude
Daudet, Léon

De Angelo, Antonio
 De Balzac, Honoré
 De Beauvais, Gervais
 De Berry, Karl Ferdinand
 De Biron, Armand louis de Gontaut
 De Boistel, Jacques
 De Bordeaux
 De Bourbon
 De Bourges, Michel
 De Broglie, Victor François
 De Carignan
 De Castellane
 De Castro Mayer, Antonio
 De Cayla
 De Chambord, Henri
 De Charnay, Geoffroy
 De Châtelet
 De Chauvelin
 De Choiseul, Etienne François
 De Clermont-Tonnerre, Stanislas
 De Condé, Louis Joseph
 De Condorcet, Marie Jean Antoine Nicolas
 Caritat
 De Conti, Louis François
 De Danville
 De Digoine, Marthe
 De Ferney (= *Voltaire, viz i tam*)
 De Folard
 De Franca
 De France
 De Funck-Brentano, Frantz
 De Gand
 De Gaulle, Charles
 De Groot, Hugo
 De la Coste
 De la Franquerie
 De la Luzerne, Guillaume
 De la Rochefoucauld, Dominique (kardinál)
 De la Rochefoucauld d'Enville, Louis-Alexandre
 De la Rochefoucauld-Liancourt
 De la Salle
 De la Touloubre, Ventre
 De Lalande, Joseph Jérôme
 De Lamballe, Marie Thérèse Louise
 De Lameth, Alexandre
 De Lameth, Charles
 De Lamoignon
 De Launay
 De Lion
 De Maisonneuve
 De Mirabeau, Gabriel Honoré Riquetti
 De Mirabeau, Victor Riquetti
 De Molay, Jacques
 De Molleville, Bertrand
 De Montagnac
 De Montmorency-Luxembourg
 De Montpezat, Gauzerat
 De Mouchi
 De Mun, Albert
 De Muy
 De Nantes, Georges
 De Noailles
 De Paris
 De Penthièvre, Jean
 De Pompadour, Jeanne Antoinette Poisson
 De Poncins, Léon
 De Prelle, Raoul
 De Provence
 De Richelieu, Armand Emmanuel Du Plessis
 De Ségur, Louis Gaston Adrien
 De Ségur, Louis Philippe
 De Staël, Anne Louise Germaine
 De Thibouville
 De Toulangeon
 De Vergennes, Charles Gravier
 De Villemarest, Pierre
 De Vitt, Pierre
 De Volney, Constantin
 Debry, Jean
 Decazes, Elie
 Delalande
 Delassus, Henri
 Dêmeunier, Nicolas
 Derwentwater
 Desaguliers, Theophil John
 Deschamps, Nicolas
 Desmoulins, Camille
 Diderot, Denis
 Dietrich, (Philipp) Friedrich
 Dimier, Louis
 Doinel, Jules
 Dolléans, E.
 Dombarère
 Dominik, sv.
 Donatus
 Dostojevskij, Fjodor Michajlovič
 Drumont, Eduard
 Duclos, Charles Pinot
 Dulac, Raymond
 Dumont, Etienne
 Dumont, Jacques
 Dupont de l'Eure, Jacques Charles
 Dupont de Nemours, Pierre Samuel
 Duport, Adrien
 Duroverai
 Duruet
 Duval d'Eprenesnil
Egalité, Philippe (Filip)

Eiffel, Gustave
Elbogen, Ismar
Elisabeth (Madame)
Engels, Friedrich (Bedřich)
Esmein
Ethis de Courney
Eulalia, sv. (Eulalie)
Evžen IV.
Fabre d'Eglantine, Philippe François Nazaire
Fairfax, Thomas
Falk
Fallet
Fauchet
Fauré, Christine
Faÿ, Bernard
Ferrata, Domenico
Feuerbach, Johann Anselm
Fickler, Josef
Fichte, Johann Gottlieb
Filip Sličný
Flammermont
Fleury, André Hercule
Fontaine
Fontanes, Louis de
Fouché, Joseph
Fourcroy
Frankel, Léon
Franklin, Benjamin
František I. Rakouský
František II. Rakouský
František Lotrinský
František-Ferdinand (Habsburg)
František z Assisi, sv.
Frayssinous, Denis Antoine Luc
Freppel, Charles Emile
Fréret, Nicolas
Fréron, Elie Catherine
Freud, Siegmund
Fribourg
Gablidonne
Gadaud
Gaillot
Galeazzi, Enrico Pietro
Galicin (kníže)
Gallois
Gambetta, Léon
Garat, Dominique Joseph
Garnier-Pagès, Etienne Joseph Louis
Gasparri, Pietro
Gaillard, Charles
Gaume, Jean-Joseph
Gautherot, Gustave
Gaxotte, Pierre
Gay

Gelasius I., sv.
Geyer
Gherea, Dobrojanu
Gilbert, Nicolas Joseph Laurent
Girtanner, Christoph
Glezen
Godechot, Jacques
Gompers
Gorbačov, Michail
Greeley, Horace
Greenlaw, Ralph
Grégoire, Henri
Greuze, Jean Baptiste
Grévy, Jules
Grignon
Grimm, Friedrich Melchior von
Grotius, Hugo
Guéranger, Prosper
Guérin, Paul
Guerrazzi
Guillon, M. N. S.
Guillot, Ignace
Guizot, (François Pierre) Guillaume
Gustav III.
Gygès

Haltmayer

Hamilton
Harington
Haselböck, Karl
Havard de la Montagne, Robert
Hébert, Jacques René
Hecker, Friedrich
Heine, Heinrich
Hello, Ernest
Helvétius, Claude Adrien
Herckscher
Hercen, Alexander
Herwegh, Georg
Hilliard d'Auberteuil, René-Michel
Hinkmar z Remeše
Hobbes, Thomas
Hourtoulle, F. G.
Hugo, Victor
Huguenin
Hulst, Maurice d'

Chabaud-Latour

Chabroud
Chamfort, Nicolas Sébastian
Champion de Cicé
Chandos, vévoda de
Chateaubriand, François René
Chaton
Chénier, André Marie
Chénier, Marie Joseph de

Chevallier, Alexandre
 Chiappe, Jean-François
 Chiappini
 Chichelay
 Chirac, Jacques
 Chiron, Yves
 Chlodvík
 Choderlos de Laclos
 Chruščov, Nikita
Imbert de Saint Amand
 Inocenc I, sv.
 Inocenc III.
 Ireton, Henry
Jacobi
 Jan Pavel I.
 Jan Pavel II. (*viz také Wojtyła, Karol*)
 Jan XXIII. (*viz také Roncalli, Angelo*)
 Jana z Orléanu (Arcu)
 Jarente
 Jefferson, Thomas
 Jeroným, sv.
 Jespersen, Otto
 Jindřich IV.
 Jindřich V.
 Jindřich Navarrský
 Jiří III.
 Joannin
 Josef II.
 Josefina (císařovna)
 Jouin, Ernest
 Jounel, Pierre
 Julien
 Jurieu, Pierre
Kaczorowska, Emilia
 Kaganovič, Lazar Mojsejevič
 Kahn
 Kalvín, Jean
 Kameněv
 Kaplan, rabín
 Karel I. Anglický
 Karel II. Anglický
 Karel Veliký
 Karel VII.
 Karel X.
 Karloman
 Kateřina II. Ruská
 Kateřina, sv.
 Keller, Emile
 Kerenskij, Alexandr
 Kintore
 Klauss
 Klement V.
 Klement XII.
 Klement XIII.
 Kristian VII.
 Klotylda, sv.
 Kluger, Jerzy
 Kotlarczyk, Mieczislaw
 Kreon
 Kun, Béla
 Kurfiřt Falcký, Karl Theodor
La Fayette, Gilbert Motier
 La Harpe
 La Mettrie, Julien Offroy, de
 La Révellière-Lépeaux
 Labis
 Lacépède, Bernard Germain Etienne de la Ville
 Lacointa, Félix
 Lacordaire, Dominique
 Lacoste, Elie
 Lacretelle, Pierre Louis a/nebo Jean Charles
 Dominique (bratr)
 Lacroix
 Lafargue
 Laffitte, Jean
 Laffitte, Marius
 Lakanal
 Lally-Tolendal, Trophime Gérard de
 Lamarque, Pierre
 Lamartine, Alphonse de
 Lamennais, Hugues Félicite Robert de
 Lantkrabě z Hessen-Kasselu
 Lantoine, Albert
 Lassalle, Ferdinand
 Latour
 Laurent
 Lavigerie, Charles Martial Allemand
 Lavoisier, Antoine Laurent
 Lazare
 Lazare, Bernard
 Le Breton
 Le Chapelier, Isaac
 Le Forestier, René
 Le Franc, François
 Le Mercier de la Rivière viz *Mercier de la Rivière*
 Le Pen, Jean-Marie
 Le Roux, Daniel
 Leclerc
 Leczinski, Stanislas
 Ledru-Rollin, Alexandre Auguste
 Lefebvre, Marcel
 Léman, Joseph
 Lenin, Vladimír Iljič
 Lev X.
 Lev XII.

Lev XIII.
 Léon di Templo, Jacob Jehuda
 Lepellétier de Saint Fargeau
 Leroux
 Leroy
 Lerudan
 Letrosne
 Lévi, Armand
 Libermann, Aaron
 Lichten, Joseph
 Lichtenstuhl
 Liénart, Achille
 Locke, John
 Loeb
 Lomenie de Brienne, Etienne Charles
 Loubier, Adrien (pseudonym)
 Louis, Joseph Dominique
 Louvel
 Louvet de Couvray, Jean Baptiste
 Lubersac
 Lucia (vizionářka z Fatimy)
 Ludvík Svatý
 Ludvík XIII.
 Ludvík XIV.
 Ludvík XV.
 Ludvík XVI. (*viz také Capet, Louis*)
 Ludvík XVII.
 Ludvík XVIII.
 Ludvík-Filip (*viz také D'Orléans, Louis-Philippe*)
 Luther, Martin
 Luzac, Jean

Mably, Gabriel Bonnot de
 Madiran, Jean
 Madison, James
 Mailhe
 Maillard, Stanislas
 Maimonides, Moses
 Maison, Nicolas Joseph de
 Malesherbes, Chrétien Guillaume de
 Lamoignon
 Malouet
 Manuel
 Mao Ce-tung
 Marast
 Marat, Jean Paul
 Marie
 Marie-Antoinette
 Marie-Christine
 Maritain, Jacques
 Markrabě Bádenský
 Marmontel, Jean François
 Marmy, Emil
 Marsaudon, Yves

 Martin, Gaston
 Martinez de Pascqualis
 Marty
 Marville
 Marx, Karel
 Mason, George
 Maurepas, Jean Frédéric Phéippeaux de
 Maurras, Charles
 Mauvillon, Jakob
 Mavidal, J.
 Maximianus
 Mazzei, Filippo
 Mazzini, Guisepepe
 Mejia, Jorge
 Mellor, Alec
 Mercier de la Rivière
 Mercier, Louis Sébastien
 Merilhon
 Merry del Val, Raffaelo
 Meslier
 Mesmer, Franz Anton
 Metternich, Klemens Lothar Wenzel
 Meurin, Léon
 Michelet, Jules
 Migne, Jacques-Paul
 Mignet, François
 Milhaud
 Milly
 Minto
 Mirkine-Guetzévitch, Boris
 Mitterrand, François
 Mitterrand, Jacques
 Monk
 Montalembert, Charles René Forbes
 Montanelli
 Montesquieu, Charles de Secondat
 Montini, Georgio
 Montini, Giovanni Battista (*viz také Pavel VI.*)
 Montjoie
 Moreton de Chabriant
 Mounier, Jean Joseph
 Mozart, Wolfgang Amadeus

Nadrimal, Abhorad
 Nadrimal, Maria Zora
 Naigeon
 Napoleon Bonaparte (*viz Napoleon I.*)
 Napoleon I.
 Napoleon III.
 Naquet, Alfred
 Necker, Jacques
 Nero
 Neumayer
 Newil
 Newman

Nicoullaud, Charles
Nubius (pseudonym)

Olcoot, H. S.
Olivier-Martin, Félix
Oranžský, princ

Pacelli, Eugenio (*viz také Pius XII.*)
Pagnerre
Palissot de Monntenoy, Charles
Palloy
Palmerston, Henry John Temple
Panckoucke, Charles-Joseph
Parny, Evariste Désiré Desforges de
Paschalis II.
Pasquale, D.
Paugam, Jacques
Pavel I. sv.
Pavel VI. (*viz také Montini, Giovanni Battista*)
Pecorelli, Nino
Péreau, G. L.
Perier, Casimir
Pétion de Villeneuve, Jérôme
Peyrefitte, Roger
Philip
Piccolo Tigre (pseudonym)
Pichard
Pie, Louis-Edouard
Pignedoli, Sergio
Pike, Albert
Piou, Jacques
Pipin
Pitt, William jun.
Pius V., sv.
Pius VI.
Pius VII.
Pius VIII.
Pius IX.
Pius X. sv. (*viz také Sarto, Guiseppe*)
Pius XI.
Pius XII. (*viz také Pacelli, Eugenio*)
Ploncard d'Assac, Jacques
Poher, Alain
Poniatowski, Stansislav II. August
Pottier
Poupart
Pressburg, Henriette
Price
Protagoras
Proudhon, Pierre Joseph
Proyat
Pufendorf, Samuel von
Pujo, Maurice
Pujo, Pierre
Pyat, Félix

Quesnay, François

Rabaud de Saint Etienne
Ragon
Rampolla del Tindaro, Mariano
Ramsay
Raspail, Benjamin
Ratzinger, Joseph
Raynal, Guillaume Thomas
Redon
Régnault de Saint-Jean-d'Angély
Remigius, sv.
Renan, Ernest
Renauld, Ernest
Renner
Reuss, Theodor
Rewbell, Jean François
Rigaud
Riquet, Michel
Ritz, Jacobi
Robespierre, Maximilien
Roche
Roederer
Rohrbacher, René François
Roland, Jean Marie de la Platière
Roncalli, Angelo (*viz také Jan XXIII.*)
Roosevelt, Clinton
Rothschild, Mayer Amschel
Rothschild, Nathan
Roucher
Rouget de Lisle, Claude Joseph
Rousseau, Jean-Jacques
Royer-Collard, Pierre Paul

Řehoř IX.
Řehoř VII.
Řehoř XVI.

Sagnac, P.
Saint Germain
Saint Germain, P.
Saint Just, Louis Antoine
Saint Martin, Louis Claude de
Saint Pastour (pseudonym)
Sainte Beuve, Charles Augustin
Salicetti
Sanderson
Sangnier, Marc
Santerre, Antoine Joseph
Sapieha, Adam
Sarda y Salvany, Felix
Sarto, Giuseppe (*viz také Pius X., sv.*)
Savalette
Savine
Schelle, Gustave
Schnur, Roman

Schoelcher, Victor
 Secher, Reynald
 Sédillot, René
 Sée, Henry
 Servan
 Sèze, Raymond
 Short, William
 Sidney, Algernon
 Sieyès, Emmanuel Joseph
 Simon, Jules
 Simon, Richard
 Simonini
 Sinetty
 Smyth, Albert Henry
 Sokrates
 Sourdat
 Southcott, Johanna
 Spirago, Franz
 Standinski
 Stalin, Josef Vissarionovič
 Steiner, Rudolf
 Stevens, John
 Stjusev
 Stuart, Karel
 Suard
 Suenens, Leo
 Sully, Maximilien de Béthune
 Swedenborg, Emanuel von
Štěpán II. (papež)
Taconet, Eugène
 Taillefer, M.
 Taine, Hippolythe
 Talleyrand-Périgord, Charles Maurice de
 Talmeyr, Maurice
 Target, Guy Jean Baptiste
 Taxil, Leo
 Tereza z Avily, sv.
 Thiers, Adolphe
 Thiriot
 Thomann, Marcel
 Thomas (páter)
 Thouret
 Thurian, Max
 Thuriot de la Rozière
 Titus
 Togliatti, Palmiro
 Tomáš Akvinský, sv.
 Tondi, Alighiero
 Torquemada, Juan
 Torres, Maria-Anna od Ježíše
 Touchet
 Triaca
 Tronchet, François Denis
 Trockij, Lev Davidovič
 Turgeněv, Ivan
 Turgot, Anne Robert Jacues
 Turreau
Ulrika Švédská
 Urban II.
Vaquié, Jean
 Vaulabelle
 Vasa, Gustav
 Vernet, Horace
 Veuillot, Louis
 Vévoda Brunšvický, Ferdinand
 Vibert, Leonel
 Viennet
 Vilain
 Vilate, Sempronius-Gracchus
 Vilemína, markraběnka
 Vilenskaia, E. S.
 Villiers, Jean
 Villot, Jean
 Vincenc z Pauly, sv.
 Vincensini, Jean-Jacques
 Vindice (pseudonym)
 Virabeau, Georges (pseudonym Henry Costona)
 Virtemberský, Ludvík
 Virtemberský, Ludvík-Evžen
 Volkoff, Vladimir
 Voltaire, François Marie Arouet de
 Von Arnim, Harry
 Von Bleichröder, Gerson
 Von Dittfurt
 Von Eckartshausen
 Von Gagern, Heinrich Wilhelm August
 Von Hunolstein, Paul Vogt
 Von Knigge, Adolph
 Von Montgelas, Maximilian Karl Joseph
 Von Neapel Rampolla, E.
 Vossler, Otto
Waleský, princ
 Walpole, Horace
 Washington, George
 Watts, G. B.
 Weishaupt, Adam
 Weitling, Wilhelm
 Welcker, Karl Theodor
 Werstenschlag
 Wildman, Martin
 Willebrands, Johannes (Jan)
 Winckler, Marc
 Wintoun
 Wise, Isaac
 Wojtyła, Karol (*viz také Jan Pavel II.*)
 Wolf

Wolf, Lucien
Wolff, Christian von
Wurmbrand, Richard
Würtz, Jean
York, vévoda of
Young, Arthur

Yvo z Chartres, sv.
Zanelli, Renato
Zeller, Fred
Zinověv
Zola (msgre)